

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИЖАЛ

КНИГА ВТОРА

ВЕЧНА
ЛЮБОВ

ДЖ. Р. УОРД ВЕЧНА ЛЮБОВ

Част 2 от „Братството на черния кинжал“

Превод от английски: Силвия Желева, 2010

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Изказвам огромна благодарност на читателите на „Братството на черния кинжал“. Без вас братята не биха намерили дом върху литературните страници.

Благодаря много на: Карен Солъм, Кара Сезар, Клер Зайън, Кара Уелш, Роуз Хилиард.
На моето семейство и приятели, с любов.

С нестихващо уважение, на моя изпълнителен комитет: Сю Крафтън, д-р Джесика Андерсън и Бетси Вон.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Братството на черния кинжал — отлично тренирани вампири-воини, които защитават вида си от Обществото на лесърите. В резултат на селекция в рамките на расата, братята притежават огромна физическа и психическа устойчивост, както и способността за бързо оздравяване. Повечето от тях не са кръвни братя, приемат се официално в братството по предложение на членовете му. Агресивни, самоуверени и потайни по природа, те съществуват отделно от цивилните вампири и рядко контактуват с представители на другите класи, освен когато трябва да се хранят. За тях се разказват легенди и са на особена почит в света на вампирите. Могат да бъдат убити само при много тежко нараняване, например ако получат огнестрелна рана или бъдат проведени в сърцето.

вампир — вид, различен от хомо сапиенс. Вампирите трябва да пият кръвта на противоположния пол, за да живеят. Човешката кръв им помага да оцелеят, но силата им скоро се изчерпва. След преобразуването си, което настъпва към двадесет и петата им година, те не могат да излизат на слънчева светлина и трябва редовно да пият кръв. Вампирите не могат да „превръщат“ човешки същества във вампири чрез ухапване или преливане на кръв, но могат да създадат поколение при връзка с човек, което се случва рядко. Вампирите притежават способността да се дематериализират по желание, но трябва да са спокойни и концентрирани и не трябва да носят нищо тежко със себе си. Могат да изтриват спомените на хората, докато са в краткотрайната им памет. Някои вампири са в състояние да четат мисли. Продължителността на живота им е повече от хиляда години, понякога живеят дори по-дълго.

Гробницата — Свещената гробница на Братството на черния кинжал. Използва се като място за ритуали и хранилище за керамичните урни на лесърите. Ритуалите включват въвеждане в братството, погребения и дисциплинарни наказания на братята. Никой не може да влиза в нея, освен членовете на братството, Скрайб Върджин и кандидатите за членство на братството.

доген (същ.) — член на класата на прислужниците в света на вампирите. Догените имат стари, консервативни традиции в обслужването на по-високопоставените от тях и спазват строг етикет по отношение на облеклото и поведението си. Могат да излизат през деня, но остаряват сравнително бързо. Продължителността на живота им е около петстотин години.

Избраниците — жени-вампири, обучени да служат на Скрайб Върджин. Представителки на аристокрацията, въпреки че са се отдали по-скоро на духовен, отколкото на светски живот. Почти не общуват с мъжете вампири, но могат да се отдават на воините по нареждане на Скрайб Върджин, за да се размножава кастата им. Имат способността да предсказват бъдещето. В миналото са задоволявали нуждите от кръв на членовете на братството, но братята са изоставили тази практика.

кръвен роб — вампир от мъжки или женски поп, принуден да задоволява нуждите от кръв на друг вампир. Практиката да се държат кръвни роби почти е изчезнала, макар и да не е обявена за незаконна.

лесър — човек без душа, който преследва и унищожава вампирите, член на Обществото на лесърите. За да бъде убит, лесърът трябва да бъде прободен в гърдите, иначе е безсмъртен. Лесърите не се хранят, не пият нищо и са импотентни. След време косата,

кожата и ирисите им губят пигментацията си, докато станат руси, без капка цвят на лицето и с бледи очи. Излъчват миризма на бебешка пудра. След като бъдат въведени в Обществото от Омега, всеки от тях получава керамична урна, в която е поставено сърцето му, след като е било извадено.

лийлан — гальовна, ласкава дума, която може да се преведе като любим, любима.

Небитието — царство, където времето не съществува. Там мъртвите отново се събират с близките си и преминават във вечността.

Обществото на лесърите — орден на убийци, създаден от Омега за унищожаване на расата на вампирите.

Омега — зло мистично същество, чиято цел е унищожението на вампирите поради ненавистта му към Скрайб Върджин. Живее в свят извън времето и притежава огромна власт, но не е съзидателна сила.

период на нужда — период, през който женският вампир е фертилен и който обикновено продължава два дни. През този период женската изпитва силно сексуално желание. Той настъпва около пет години след преобразяването на жената във вампир и след това се повтаря през десет години. Всички мъжки вампири реагират, ако са край женска в период на нужда. Този период може да бъде опасен, конкуриращите се мъжки екземпляри влизат в конфликт и се бият помежду си, особено ако женската няма партньор.

пирокант — понятие за обозначаване на слабото място на вампира, неговата ахилесова пета. Тази слабост може да бъде вътрешна, например пристрастяване, или външна, например обичан човек.

преобразяване — критичен момент в живота на вампирите, когато влизат в зрелост. От този момент нататък те трябва да пият кръв от противоположния пол, за да живеят, и не могат да понасят слънчевата светлина. Обикновено настъпва към средата на двадесетте години на индивида. Някои вампири не оцеляват след преобразяването, особено мъжките. Преди преобразяването си вампирите са физически слаби, в сексуално отношение са неактивни и неотзивчиви и не могат да се дематериализират.

претранс — вампир от времето преди неговото преобразяване.

принцепс — най-високото стъпало на вампирската аристокрация, по-висши по ранг са само членовете на Първото семейство и Избраниците на Скрайб Върджин. Титлата се получава по рождение, тя не се дава.

Първото семейство — кралят и кралицата на вампирите, както и техните деца, ако имат такива.

райт — ритуал, чрез който се удовлетворява нечия накърнена чест. Ако извършването му бъде прието от двете страни, оскърбеният избира оръжието и нанася удар на оскърбителя, който го приема, без да се защитава.

Скрайб Върджин — мистична сила, тя е съветник на краля, пази архивите на вампирите и раздава привилегии. Съществува в свят извън времето и притежава огромна власт. Била е способна на един-единствен съзидателен акт, който е използвала, за да създаде вампирите.

уокър — индивид, върнал се в царството на живите от Небитието. Към тях се отнасят с огромно уважение, почитани са заради мъките, които са преживели.

хелрен — вампир от мъжки пол, бракосъчетан с жена-вампир. Мъжете вампири могат да имат брак с повече от една жена.

шелан — вампир от женски пол, бракосъчетана с мъжки. Женските вампири обикновено имат само по един партньор, защото мъжките вампири строго охраняват своята територия.

ВОИНИТЕ ОТ БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ:

Рот (Wrath) — *гняв*

Тормент, Топ (Tohrment) — *страдание*

Рейдж (Rhage) — *ярост*

Зейдист, Зи (Zhadist) — *садист*

Вишъс, Ви (Vishous) — *порочен*

Фюри (Phury) — *моц*

— Ах, по дяволите, Ви, убиваш ме.

Бъч О'Нийл ровеше из чекмеджето, в което държеше чорапите си. Търсеше такива от черна коприна, а намираще единствено бели памучни. А, ето! Издърпа един официален чорап, подходящ за вечерно облекло. Което не беше достатъчно за триумф.

— Ако те убивах, ченге, чорапите щяха да са последната ти грижа.

Бъч хвърли поглед на съквартиранта си. Почитателят на „Ред Сокс“. Неговият... е, единият от двамата му най-добри приятели.

И двамата, както се оказа, бяха вампири.

Вишъс, току-що излязъл изпод душа, беше омотал хавлия на кръста си, мускулите на гърдите и ръцете му изпъкваха. Нахлузваше на лявата си ръка черна кожена ръкавица, чието предназначение беше да скрие татуировката.

— Налагаше ли се да вземеш копринените ми черни чорапи?

Вишъс се усмихна, кучешките му зъби проблеснаха на фона на козята му брадичка.

— Чувствам се страхотно с тях.

— Защо не помолиш Фриц да ти купи някой и друг чифт?

— Той е прекалено зает да задоволява твоите изисквания към облеклото, човече.

Е, добре, напоследък Бъч наистина беше открил у себе си внезапна любов към „Версаче“, което беше нещо ново за него. Но едва ли бе толкова трудно да се доставят няколко допълнителни чифта копринени чорапи...

— Ще го помоля от твое име.

— Ти си истински джентълмен! — Ви отметна назад черната си коса. Татуировките на лявото му слепоочие се показаха, след това отново се скриха от погледа. — Ще имаш ли нужда от „Кадилак“-а тази вечер?

— Да, благодаря. — Бъч напъха босите си ходила в обувките.

— Което означава, че ще се видиш с Мариса?

Бъч кимна.

— Трябва да разбере какво става. По един или друг начин.

Имаше чувството, че ще бъде по другия.

— Тя е сваятна жена.

Със сигурност беше такава, което вероятно беше причината да не отговаря на телефонните му обаждания. Бившите ченгета, почитатели на скоча, не бяха най-желаният избор за жените — било то представителки на човешкия род или на вампирите. А фактът, че не принадлежеше към нейния вид, не му помагаше никак.

— Е, ченге, ние двамата с Рейдж ще обърнем по няколко в „Едноокия“. Ела при нас, когато приключиш...

Силни удари, като че ли някой блъскаше по входната врата с таран, ги накараха да обърнат глави. Ви вдигна хавлията по-нагоре.

— По дяволите, ще трябва да научим тази фурия да използва звънеца.

— Опитай се ти да поговориш с него. Мен не иска да ме чуе.

— Рейдж няма да чуе когото и да било. — Ви побърза да отвори.

Ударите престанаха, а Бъч посвети вниманието си на огромната си колекция вратовръзки, чиито брой непрекъснато се увеличаваше. Избра светлосиня копринена „Бриони“, вдигна яката на бялата си риза и направи елегантен възел. Докато вървеше към

всекидневната, дочуваше фрази от разговора на Рейдж и Ви — обсъждаха нашумялата песен на Тупак Шакур „Още ли си падаш по мен?“.

Бъч се засмя. В живота си се беше сблъсквал с какви ли не ужасяващи неща, но и през ум не му беше минавало, че ще споделя жилището си с шестима воини-вампири. Нито че ще бъде въввлечен в борбата им да запазят своя изчезващ вид. Но ето, че се чувстваше част от Братството на черния кинжал. Той, Вишъс и Рейдж бяха страхотна тройка.

Рейдж живееше в основната сграда в срещуположната част на двора заедно с останалите от братството, но тримата прекарваха повече време в малката къща до външната порта, където ношуваха Ви и Бъч. Дупката, както я наричаха, беше по-уютна от всички коптори, които Бъч беше обитавал досега. Двамата с Ви разполагаха с две спални, две бани, малка кухня и всекидневна, обзаведена в очарователен, постмодерен стил: два кожени дивана, телевизор с плазмен екран, джага. И спортни сакове, захвърлени къде ли не, което придаваше на дома им вид на студентска квартира.

Бъч влезе във всекидневната и веднага беше впечатлен от вечерния тоалет на Рейдж: черно кожено палто до глезените, черен потник и черни кожени панталони. Носеше обувки с дебели подметки, които придаваха допълнителна височина на двуметровия му ръст. В това облекло вампирът беше неустоймо привлекателен. Дори за доказано хетеросексуалния Бъч.

Кучият син беше толкова сексапилен, че можеше да победи дори законите на природата. Русата му коса беше подстригана късо на тила и оставена дълга отпред. Очите му бяха синьо-зелени, с цвета на океанските води край Бахамските острови. А лицето му би накарало Брад Пит да се чувства като кандидат за „Пълна промяна“.

Но въпреки очарованието си той излъчваше сила. Нещо мрачно и смъртоносно се долавяше под бляскавата му външност още при първата среща с него. Създаваше впечатлението, че е готов на всичко, за да уреди сметките си, и би продължил да се усмихва дори докато губи зъбите си в юмручен бой.

— Как си, Холивуд? — запита Бъч.

Рейдж се усмихна и в блестящата перлена редица проблеснаха остриетата на кучешките му зъби.

— Време е за разходка, ченге. Нощният живот ме зове.

— По дяволите, вампире, не ти ли беше достатъчна миналата нощ? Червенокосата ми се стори готино парче. Както и сестра ѝ.

— Познаваш ме. Гладът ми е неутолим.

За негово щастие потокът от жени, готови да задоволят нуждите му, не стихваше. И той никога не им отказваше. Не пиеше. Не пушеше. Но Бъч не познаваше друг мъж с такава стръв към плътските удоволствия. Не че познаваше чак толкова представители на неговата раса.

Рейдж хвърли поглед на Ви.

— Хайде, облечи се, човече. Освен ако нямаш намерение да се появиш в „Едноокия“ по хавлия.

— Престани да ме пришпорваш, братко.

— Тогава си размърдай задника.

Вишъс стана от мястото си до масата, отрупана с толкова много компютърна техника, че дори Бил Гейтс би се впечатлил. От командния център Ви управляваше системите за сигурност и наблюдение, инсталирани на територията на братството — включително главната сграда, залата за тренировки в мазето, Гробницата и тяхната Дупка, както и системата от подземни тунели, свързващи сградите. Той контролираше всичко: подвижните

стоманени капаци на прозорците, ключалките на бронираните врати, температурата и осветлението в стаите, охранителните камери, входовете.

Ви беше инсталирал цялото това оборудване съвсем сам три седмици по-рано, преди братството да се настани в имението. Сградите и тунелите бяха построени в началото на двадесети век, но бяха неизползвани в по-голямата си част. След събитията през юли обаче, беше взето решение братята да съгласуват действията си и затова всички се събраха тук.

Ви отиде в спалнята си, а Рейдж извади близалка от джоба си, разкъса червената опаковка и я лапна. Бъч усещаше втрещения му поглед върху себе си. И не се изненада, когато започна словесната атака:

— Не мога да повярвам, че си се издокарал така само за да отидеш до „Едноокия“, ченге. Прекалено е, дори за теб. Вратовръзката, копчетата за ръкавели... нови са, нали?

Бъч приглади вратовръзката „Бриони“ и протегна ръка към сакото „Том Форд“, което беше в тон с черните му панталони. Не искаше да обсъждат Мариса. Достатъчно му бяха усилията, които полагаше, за да избягва разговорите на тази тема с Ви. Освен това, какво би могъл да каже?

Тя ме срази на първата ни среща, но през последните три седмици ме избягва. Вместо да разбере намека обаче, аз съм готов да ѝ се моля като последен неудачник.

Да, наистина не му се искаше да споделя подобни неща с господин Съвършен, макар да му беше добър приятел.

Рейдж блажено завъртя близалката из устата си.

— Кажи ми, човече, защо си правиш целия този труд с облеклото, а след това не използваш магическия си жезъл. Непрекъснато те виждам да отказваш на жени в бара. Да не би да се пазиш за брака?

— Да. Няма да отпусна юздите, докато не мина по пътеката, която ще ме отведе до олтара.

— Хайде, наистина съм любопитен. Пазиш се за някоя ли? — Въпросът беше последван от мълчание. Вампирът се засмя тихо. — Познавам ли я?

Бъч присви очи. Преценяваше дали разговорът няма да приключи по-бързо, ако си държи устата затворена. Вероятно не. Щом веднъж започнеш, Рейдж не се отказваше, докато той самият не решише, че въпросът е приключен. Говореше по същия начин, както и убиваше.

Рейдж поклати глава с горчивина.

— Тя не те ли желае?

— Ще разберем тази вечер.

Бъч провери с колко пари в брой разполага. За шестнайсетте години служба като детектив в отдел „Убийства“ не беше успял да забогатее. А откакто мина на страната на братството, имаше толкова много зелени банкноти, че не успяваше да ги похарчи.

— Ти си късметлия, ченге.

Бъч го стрелна с поглед.

— Защо мислиш така?

— Винаги съм се питал какво ли е да живееш с някоя добра и сваятна жена.

Бъч се засмя. Приятелят му беше Богът на секса, еротичната легенда на своята раса. Според Ви историите, в които Рейдж играеше главната роля, се предаваха от баща на син. Струваше му се абсурдно той да се преобрази в предан съпруг.

— Е, хайде, Холивуд, да минем към същността? Изплюй камъчето.

Рейдж трепна и погледна встрани.

По дяволите, този тук говореше напълно сериозно.

— О! Виж, не исках да... — поде Бъч.

— Не, всичко е наред. — Усмивката отново озари лицето му, но очите му останаха безизразни. Отиде до кошчето за боклук и изхвърли клечката от близалката. — А сега, можем ли вече да тръгнем? Уморих се да ви чакам, момчета.

Мери Лус вкара хондата в гаража, изгаси двигателя и втренчи поглед в лопатите за сняг, окачени на пироните точно пред нея.

Беше уморена, макар денят да не бе така напрегнат, както обикновено. Работата ѝ в адвокатската кантора се състоеше в разговори по телефона и попълване на документи и не подлагаше на изпитание нито физическите, нито умствените ѝ способности. Нямахше причина да се чувства така изтощена.

Но може би точно в това се състоеше проблемът. Липсата на предизвикателства изцеждаше силите ѝ повече от всичко друго.

Дали не беше време да се върне при децата? Все пак беше обучена за това. Още повече, че обожаваше тази работа. Тя ѝ даваше сили. Заниманията с малките пациенти, страдащи от аутизъм, помощта, която им оказваше, за да намерят начин да общуват нормално като другите хора, ѝ носеха и лично, и професионално удовлетворение. А двегодишното прекъсване не беше по неин избор.

Може би трябваше да се обади в центъра, да провери дали няма свободно място. Ако нямаше, би могла да работи в началото на доброволни начала.

Да, щеше да се обади още на следващия ден. Нямахше причина да чака.

Мери грабна дамската си чанта и слезе от колата. Вратата на гаража се затвори, а тя отиде до пощенската кутия и взе писмата си. Спря се за миг, за да види с пълни гърди студения октомврийски въздух, като в това време разсеяно разгледа пристигналите сметки. Есента беше прогонила и последната топлина на лятото, а студеният въздух, нахлул откъм Канада, беше ускорил смяната на сезоните.

Тя обичаше есента. По нейно мнение, тя придаваше особено великолепие на Колдуел. Градът, в който беше родена и най-вероятно щеше да умре, се намираще на малко повече от час на север от Манхатън, така че официално се смяташе за „северен“. Разделен на две от река Хъдзън, Колди, както го наричаха местните жители, приличаше на всеки средно голям град в Америка. Богати, бедни, долнопробни, обикновени квартали. Супермаркети „Уол Март“ и „Таргет“, „Макдоналдс“. Музеи и библиотеки. Търговски центрове в предградията, които притискаха и задушаваша стария център на града. Три болници, два общински колежа и бронзова статуя на Джордж Вашингтон в градския парк.

Вдигна поглед към звездите с мисълта, че никога не би ѝ хрумнало да напусне родния си град. Не беше сигурна дали подобно поведение е проява на преданост или липса на въображение.

Тръгна към входната врата. Може би причината беше в къщата ѝ. Тя всъщност беше преустроен хамбар, който някога е бил част от ферма. Мери Лус реши да го купи само петнадесет минути след като го видя за първи път. Вътрешността на сградата беше разделена на малки пространства, които създаваха особено чувство за уют. Домът ѝ беше... прекрасен.

Точно по тази причина беше купила къщата преди четири години, веднага след като

почина майка ѝ. По онова време имаше нужда точно от това — промяна на обстановката. Тази къща беше съвсем различна от дома, в който беше израснала. Даваше ѝ всичко онова, което ѝ беше липсвало в детството. Дъските на пода бяха от борово дърво с цвета на мед, лакирани и чисти, а не на петна като онези, които помнеше. Мебелите бяха от „Крейт и Баръл“, а не стари и похабени. Рогозките бяха изплетени от влакната на американска агава, мъхести и обточени с велур. И абсолютно всичко, от тапицериите на мебелите до набраните завеси, беше издържано в елегантния кремавобял цвят. Оформлението на интериора беше продиктувано от отвращението ѝ към мрака.

Остави ключовете и чантата си на масата в кухнята и грабна телефона. Имаше две нови съобщения.

„Здравей, Мери, тук е Бил. Виж, ще приема предложението ти. Ще ти бъда много благодарен, ако можеш да ме заместиш на горещата линия довечера за около час. Ако не се обадиш, ще смятам, че все още си свободна. Отново ти благодаря.“

След като го чу, тя изтри съобщението.

„Мери, обаждам се от кабинета на доктор Делакроче. Бихме искали да дойдеш за допълнителни изследвания. Би ли се обадила да си насрочиш час, веднага щом приемеш това съобщение. Ще те приемем. Благодаря, Мери.“

Мери остави телефона. Първо затрепериха коленете ѝ, после треперенето се предаде и на мускулите на бедрата ѝ. Накрая конвулсиите стигнаха до стомаха ѝ и тя се затича към банята.

„Допълнителни изследвания. Ще те приемем.“

Първата ѝ мисъл беше: *Левкемията се е върнала.*

— Какво ще му кажем, по дяволите? Той ще бъде тук след двадесет минути!

Господин О. хвърли на партньора си поглед, който красноречиво изразяваше отегчението му от подобно театралничене. В същото време мислеше, че ако лесърът подскача още известно време нагоре-надолу като идиот, ще заприлича досущ на играчка с пружина.

По дяволите, Е. беше абсолютен неудачник. Оставаше загадка защо организаторът го беше въвел в Обществото на лесърите. Липсваше му енергия. Концентрация. Нямаше и кураж за новия подход в бойните действия срещу расата на вампирите.

— Какво ще му кажем?

— *Ние* няма да му казваме нищо — отговори О. и огледа мазето. Върху евтината дървена маса в ъгъла бяха нахвърляни безредно ножове, бръсначи и чукове. Тук-там се забелязваха петна от кръв, но не и под масата, където им беше мястото. И примесено с червеното се виждаше и лъскаво черно, благодарение на раните на Е.

— Но вампирът избяга, преди да сме измъкнали каквато и да е информация от него!

— Благодаря за напомнянето.

Двамата тъкмо бяха започнали да разпитват мъжкия индивид, когато О. беше извикан навън. Когато се върна завари Е. да лежи в ъгъла, ранен на две места и загубил контрол над вампира.

Онзи гадняр, шефът им, щеше дяволски да побеснее. Макар че О. го презираше, двамата имаха нещо общо — не толерираха небрежността.

О. погледа още малко как Е. се разхожда насам-натам с танцова стъпка и резките му движения му подсказаха решението на два проблема — единия непосредствен, втория дългосрочен. О. се усмихна, а Е. глупакът изпита облекчение.

— Не се тревожи за нищо — каза тихо О. — Ще му кажа, че сме замъкнали тялото в гората, да се изпари под слънчевите лъчи. Не е голяма работа.

— Ти ли ще говориш с него?

— Разбира се. Но за теб ще е най-добре да изчезнеш. Той ще се ядоса.

Е. кимна и хукна към вратата.

— Ще се видим по-късно.

По-добре кажи сбогом, копеле, помисли си О. и се захвана с почистването на мазето.

Неугледната малка къща, в която работеха, не се виждаше откъм улицата, сгущена между останките от изгоряла сграда, някогашен ресторант, и пансион, който предстоеше да бъде съборен. Тази част на града, смесица от мизерни жилища и евтини търговски сгради, беше идеалната за тях. Тук хората не излизаха от домовете си след падането на мрака, стрелбата беше нещо също толкова обикновено, колкото и виенето на алармите на автомобилите и никой не обръщаше внимание, ако чуеше викове.

Лесно беше да влезеш и излезеш от този район, без да бъдеш забелязан. Всички улични лампи бяха простреляни при местните свадни, а светлината, процеждаща се от прозорците на съседните къщи, беше твърде слаба, за да ги тревожи. Допълнително преимущество беше отделният външен вход за мазето. Не беше проблем да внесеш или изнесеш било товар, било труп.

А ако някой все пак видеше нещо, можеше само за секунди да бъде премахнат. Кое то нямаше да е кой знае каква изненада за хората от квартала. Белите боклуци бързаха да

стигнат до гробовете си. Освен че пребиваха от бой съпругите си и се наливаха с бира, те може би не умееха нищо друго така добре, както да намерят смъртта си.

О. взе един от ножовете и избърса черната кръв на Е. от острието.

Мазето не беше голямо, таванът му беше нисък, но имаше достатъчно място за старата маса, върху която работеха, както и за една друга, по-разнебитена, в ъгъла, на която държаха инструментите си. Все пак О. не мислеше, че мазето им осигурява достатъчно добри условия. Тук не беше възможно да се държи в плен вампир, което на свой ред означаваше, че губеха един от основните си инструменти за въздействие. Времето подкопава физическите и умствените сили. Ако се използват правилно, дните, прекарани в плен, са могъщи като всяко оръжие, с което могат да се трошат кости.

Онова, което О. искаше, беше някаква сграда в гората, достатъчно голяма, та да може да държи пленниците си там поне известно време. Тъй като вампирите се превръщаха в дим след пукването на зората, те трябваше да бъдат пазени на места, недостъпни за слънчевите лъчи. Но ако просто ги заключиш в стая, рискуваш да се дематериализират пред очите ти. Имаше нужда от сграда, изградена от стомана...

Задната врата, която се намираще точно над тях, се затвори. Някой тръгна надолу по стълбите.

Няколко секунди по-късно под голата крушка в мазето застана господин Х.

Водачът на *лесърите* беше висок около метър и деветдесет и пет и имаше телосложение на ръгбист. Беше много блед, както и всички други убийци, които членуваха в обществото от дълго време. Кожата и косата му бяха с цвета на брашно, а ирисите му бяха чисти и безцветни като стъкло. Също като О., той беше облечен в стандартното за *лесърите* облекло: черни панталони, черно поло и кожено яке, под което бяха скрити оръжията му.

— Е, господин О., как вървят работите?

Като че ли хаосът, който цареше в мазето, не беше достатъчно добро обяснение.

— Аз ли съм главният тук? — запита О.

Господин Х. отиде до масата и взе едно длето, като целият му вид издаваше нехайство.

— В известен смисъл, да.

— Разрешено ли ми е тогава да се погрижа това... — Той обхвана хаоса с едно-единствено движение. — ... да не се случва повече?

— А какво се е случило?

— Подробности са отегчителни. Един цивилен ни се изплъзна.

— Ще оцелее ли?

— Не знам.

— Ти беше ли тук, когато това стана?

— Не.

— Разкажи ми всичко. — Господин Х. се усмихна. Мълчанието се проточи. — Знаеш ли, господин О., лоялността ти може да те вкара в беда. Нима не искаш да накажа онзи, който си го е заслужил?

— Искам сам да се погрижа за проблема.

— Сигурен съм, че е така. Но ако не ми кажеш, може да се наложи да приспадна цената на неуспеха от възнаграждението ти. Струва ли си?

— Да, ако ми бъде позволено да постъпя с виновника така, както възнамерявам.

Господин Х. се засмя.

— Мога само да си представя какво означава това.

О. зачака. Гледаше как острият връх на длетото улавя светлината, докато господин Х. крачеше из стаята.

— Дадох ти неподходящия човек за партньор, нали? — прошепна господин Х. и вдигна чифт белезници от пода. Остави ги върху страничната маса. — Мислех, че господин Е. ще успее да се издигне до твоето ниво. Но това не стана. И се радвам, че се обърна към мен, преди да го накажеш. И двамата знаем колко много държиш да имаш свобода в работата си. И какво раздражение предизвиква това у мен.

Господин Х. хвърли поглед през рамо и прикова мъртвите си очи в О.

— И като се има предвид всичко казано дотук и най-вече защото се обърна първо към мен, получаваш господин Е.

— Искам да има свидетели.

— Твоята група?

— И други.

— Отново се опитваш да се докажеш?

— Да наложа по-висок стандарт.

Господин Х. се усмихна студено.

— Ти си арогантно копеле, нали?

— На вашата висота съм.

Изведнъж господин О. откри, че не може да помръдне нито ръцете, нито краката си. Господин Х. и преди беше прилагал тази парализираща гадост, така че това не беше съвсем неочаквано. Обаче шефът му все още държеше длетото с острия връх в ръцете си. И се приближаваше към него.

О. се опита да помръдне, потта изби по тялото му, но не успя да свие и мускул.

Господин Х. се наведе към него. Толкова близо, че гърдите им се допираха, О. почувства нещо да го докосва леко по задника.

— Забавлявай се, синко — прошепна мъжът в ухото на О. — Но направи услуга и на себе си. Помни, че независимо каква власт имаш, ти не си аз. Ще се видим по-късно.

И господин Х. излезе от мазето. Вратата горе се отвори и затвори.

Веднага щом възвърна способността си да се движи, О. бръкна в задния си джоб.

Господин Х. му беше оставил длетото.

Рейдж слезе от „Кадилак“-а и се огледа в мрака, който цареше около „Едноокия“. Искаше му се отнякъде да им се нахвърлят *лесъри*. Но вече не се надяваше да имат такъв късмет. Двамата с Вишъс се бяха разхождали с часове, но не се беше случило нищо. Дори не ги наблюдаваха. Което беше дяволски странно.

А за някой като Рейдж, който обожаваше стълкновенията, беше и също причина за силно разочарование.

Като всичко друго, и войната между Обществото на лесърите и вампирите се развиваше циклично. В момента беше в затишие. В което имаше логика. През юли Братството на черния кинжал беше унищожило местния център за набиране на хора, както и десетима от най-добрите членове на обществото. Очевидно, сега *лесърите* разузнаваха, проучваха положението.

Хвърли поглед на сегашното свърталище на братството, превърнало се в гнездо на покварата. „Едноокия“ се намираше в покрайнините на града. Тук се отбиваха рокери и

строители — груби мъжаги, склонни да уреждат споровете си чрез юмруци, а не със сладкодумни приказки. Барът беше обикновена кръчма — едноетажна постройка, заобиколена от асфалтова настилка. На паркинга имаше камиони, лимузини и харлита. През малките и тесни прозорчета се виждаха проблясващите в червено, синьо и жълто неоновии табели, рекламиращи американски марки бира.

Никакви „Корона“ или „Хайнекен“ не съществуваха за тези момчета.

Рейдж затвори вратата на колата. Тялото му беше напрегнато, кожата — настръхнала, здравите му мускули потрепваха. Опъна ръце в опит да облекчи малко напрежението. Не се изненада, когато това не стана. Проклятието отново тегнеше над него, караше го да навлиза в опасни територии. Ако не намереше облекчение скоро, щеше да има сериозен проблем. По дяволите, *той самият* щеше да се превърне в сериозен проблем.

Много ти благодаря, Скрайб Върджин.

Достатъчно лошо беше, че бе роден като опъната тетива, че бе надарен с прекалено голяма физическа мощ — дар, който не само не ценеше, но и не можеше да обуздае. А после беше предизвикал гнева на мистичната жена, която господстваше над тяхната раса. Тя беше повече от щастлива да увеличи и бездруго тежкото бреме, с което беше роден. Сега, ако не изпускаше редовно парата, той ставаше смъртоносно опасен.

Единствено сраженията и сексът можеха да потушат напрежението в него и той прибягваше към тях така, както болните от диабет към инсулина. За да остане спокоен, се нуждаеше от постоянни дози и от двете, но дори те невинаги успяваха да му подействат. А когато изгубеше контрол над себе си, нещата ставаха отвратителни за всички, включително и за него самия.

Господи, беше се уморил да стои затворен в капана на тялото си, да контролира нуждите му, да се противопоставя на свирепата ярост и животинските инстинкти. Разбира се, изумително красивото му лице и силата му бяха нещо прекрасно, но той би заменил и двете, би се радвал да бъде хилаво и грозно копеле, ако това щеше да му донесе покой. По дяволите, дори не можеше да си спомни какво е това спокойствие. Не можеше да си спомни дори кой е.

Разпадането на личността му беше започнало доста бързо. Само две години след като беше прокълнат, той беше престанал да се надява на облекчение и просто се опитваше да живее, без да наранява когото и да било. По онова време започна да умира вътрешно и сега, над сто години по-късно, беше почти вцепенен, само бляскава външност и празен чар.

Беше се отказал да се преструва, че е нещо повече от заплахата. Защото истината беше, че никой не бе в безопасност в негово присъствие. И това наистина го убиваше — дори повече от физическите мъки, през които преминаваше, когато проклятието го завладееше. Живееше в страх да не нарани някого от братята си. Както например преди около месец Бъч.

Рейдж заобиколи джипа и се взря през предното стъкло в мъжа, представител на човешката раса. Господи, кой би помислил, че някога ще се сближи с хомо сапиенс?

— Ще се видим ли по-късно, ченге?

Бъч сви рамене.

— Не знам.

— Късмет, човече.

— Както се получи.

Рейдж изруга тихо, а кадилакът потегли. Двамата с Вишъс прекосиха паркинга.

— Коя е тя, Ви? Една от нас?

— Мариса.

— *Мариса?* Бившата *шелан* на Рот? — Рейдж поклати глава. — О, човече, искам да знам подробности. Ви, занасяш ме.

— Аз не го тормозя заради това. Ти също не би трябвало да го правиш.

— Не си ли любопитен?

Ви не отговори. Стигнаха до входа на бара.

— О, да. Ти вече знаеш, нали? — каза Рейдж. — Известно ти е какво ще се случи.

Ви просто сви рамене и протегна ръка към вратата. Рейдж постави длан върху нея и го спря.

— Хей, Ви, имаш ли някога видения относно мен? Виждаш ли понякога моето бъдеще?

Вишъс обърна глава към него. На неоновата светлина от рекламната табела на „Корс“ лявото му око — онова, около което имаше татуировка, стана абсолютно черно. Зеницата просто се разшири и покри изцяло ириса и бялото — не остана нищо, освен тъмна дупка.

Все едно гледаше в безкрайността. А може би така изглеждаше Небитието след смъртта.

— Наистина ли искаш да знаеш? — запита го братът.

Рейдж остави ръката си да падне до тялото му.

— Интересува ме само едно. Ще живея ли достатъчно дълго, за да се отърва от проклятието? Нали разбираш, да намеря частица спокойствие?

Вратата се отвори рязко и навън излезе пиян мъж, клатушкайки се като камион със счупена ос. Отиде до храстите, повърна, а после легна по очи на асфалта.

Смъртта е единственият сигурен начин да намериш покой, помисли си Рейдж. *Всички умират. Дори вампирите. Накрая.*

Не посмя отново да срещне погледа на своя брат.

— Не, Ви, всъщност не искам да знам.

Вече беше прокълнат веднъж, а все още оставаха деветдесет и една години до освобождението му. Деветдесет и една години, осем месеца и четири дни, докато наказанието му изтечеше и звярът вече нямаше да бъде част от него. Защо доброволно да се подлага на нещо като космически удар — да узнае, че няма да доживее да се освободи от него?

— Рейдж.

— Какво?

— Ще ти кажа нещо. Съдбата ти се приближава към теб. Скоро ще те застигне.

Рейдж се засмя.

— О, няма? И как изглежда тази женска? Предпочитам ги...

— Тя е девица.

По гръбнака на Рейдж полазиха ледени тръпки, които се забиха като игли в задника му.

— Шегуваш се, нали?

— Погледни в окото ми. Мислиш ли, че те будалкам?

Ви се спря за миг, след това отвори вратата и освободи миризмата на бира и човешки тела, както и ритъма на една стара песен на „Гъне енд роузис“.

Влязоха вътре и Рейдж прошепна:

— Ти си откачен, братко мой. Наистина.

Мери шофираше към центъра на града с мисълта, че Павлов^[1] е прав. Паниката, обзела я след прослушването на съобщението от кабинета на доктор Делакроче, беше условен рефлекс, а не проява на здрав разум. „Допълнителни изследвания“ би могло да означава какво ли не. Това, че свързваше всяко обаждане от лекар с катастрофа, не означаваше, че бъдещето непременно крие нещастия. Нямаше никаква представа какво не е наред, ако въобще имаше някакъв проблем. Все пак беше в ремисия вече близо две години и се чувстваше достатъчно добре. Разбира се, уморяваше се, но с кого не беше така? Работата, както и доброволната помощ не ѝ оставяха свободно време.

Още сутринта щеше да се обади и да си запази час. А сега щеше да поеме смяната на Бил на горещата линия за предотвратяване на самоубийства.

Тревогата ѝ утихна малко, тя си пое дълбоко дъх. Следващите двадесет и четири часа щяха да бъдат изпитание за издръжливостта ѝ, опънатите ѝ нерви щяха да направят тялото ѝ напрегнато и трептящо като батут, а ума ѝ — неспокоен като вихрушка. Трябваше да изчака паниката ѝ да премине, за да възвърне силата и устойчивостта си.

Остави хондата на открит паркинг на Десета улица и тръгна забързано към старата шестетажна сграда. Намираще се в бедна и неприветлива част на града, сред останките от проведен през седемдесетте години опит да се придаде по-делови вид на район от девет пресечки, намиращ се в „лош квартал“. Оптимизмът не беше дал резултат и сега офиси, чиито прозорци бяха заковани с дъски, се редуваха със западнали жилищни блокове, където наемите бяха много ниски.

Мери спря до входа на сградата и махна с ръка на двете ченгета в патрулната кола, която мина покрай нея.

Помещенията на горещата линия „Предотвратяване на самоубийствата“ бяха на втория етаж. Вдигна поглед към прозорците, които гледаха към улицата. Първият ѝ контакт с тази служба беше като на човек, търсещ помощ. След три години вече работеше на телефоните всеки четвъртък, петък и събота вечер. Също така покриваше празниците и заместваше колегите си, когато имаха нужда.

Никой не знаеше, че се е обаждала на същата гореща линия. Нито че страда от левкемия. И ако се наложеше да поднови войната с кръвта си, щеше да запази и това в тайна.

Беше гледала как майка ѝ умира и не искаше никой да стои край леглото ѝ и да ридае. Вече познаваше безпомощния гняв, който идваше, когато Божията милост не се проявяваше по команда. Не искаше да участва в същата мелодрама, докато се бори за глътка въздух и се къпе в море от разпадащи се органи и гниеща плът.

Е, добре. Самообладанието ѝ се беше възвърнало.

Мери дочу шум отляво и долови бързо движение — като че ли някой се беше скрил зад ъгъла на сградата. Тя се стресна и набра бързо кода в ключалката. Влезе и се заизкачва по стълбите до втория етаж.

Мина край рецепцията и стигна до бюрото на изпълнителния директор Ронда Кнут, която говореше по телефона. Тази нощ бяха дежурни Нан, Стюарт и Лола. Тя им кимна и се настани в една от свободните кабинети. Увери се, че разполага с достатъчно формуляри, две химикалки и справочника за компетенциите на горещата линия и извади от дамската си чанта бутилка минерална вода.

Едва ли не веднага звънна единият от телефоните ѝ и тя погледна екрана, за да види

кой се обажда. Номерът ѝ беше познат. От полицията ѝ бяха казали, че принадлежи на обществен телефон, намиращ се в центъра на града.

Нейният клиент.

Телефонът звънна втори път и тя отговори на обаждането, като следваше сценария.

— Гореща линия „Предотвратяване на самоубийствата“. Тук е Мери. С какво мога да ви помогна?

Тишина. Не се долавяше дори дишане.

Глухо, на заден фон, чу запалването на автомобилен двигател, а после ревът му се стопи в далечината. Според полицейската проверка на входящите обаждания този човек винаги звънеше от улицата и сменяше местонахождението си, за да не бъде проследен.

— Тук е Мери. С какво мога да ви помогна? — Тя сниши глас и наруши протокола. — Знам, че си ти и се радвам, че се обади отново тази вечер. Но, моля те, не можеш ли да ми кажеш името си? Или какво не е наред?

Зачака. Линията прекъсна.

— Още един от твоите? — запита Ронда и отпи от билковия си чай.

Мери затвори.

— Как разбра?

Жената кимна през рамо.

— Чух доста позвънявания тази вечер, обаче всички разговори прекъсваха след представянето на оператора. А после изведнъж ти се приведе над телефонната слушалка.

— Да, но...

— Чуй, ченгетата се свързаха с мен днес. Не могат да направят нищо, не им достигат хора, та да дежурят до всеки обществен телефон в града, а и не искат да стигат чак дотам засега.

— Казах ти. Не се чувствам в опасност.

— Но не знаеш със сигурност, че такава няма.

— Хайде, Ронда, водим този разговор вече девет месеца, нали? Ако се канеха да ме нападнат, вече щяха да са го направили. А аз наистина искам да помогна...

— Това е още нещо, за което се тревожа. Очевидно желаяш да защитиш този, който се обажда. Става прекалено лично за теб.

— Не, не е така. Онези, които се обаждат тук, със сигурност имат причина. И знам, че мога да им помогна.

— Престани, Мери. Чуй се само. — Ронда издърпа един стол, седна, сниши глас и каза:

— Трудно ми е да ти го кажа, но мисля, че е необходимо. Смятам, че имаш нужда от почивка.

Мери се отдръпна, сви се.

— От какво?

— Прекарваш тук прекалено много време.

— Работя толкова дни, колкото и останалите.

— Но оставаш часове след края на смяната си, непрекъснато замествах някого. Влагаш прекалено много лични чувства. Знам, че в момента си тук вместо Бил. Искам да си тръгнеш, когато той дойде. И не искам да се връщаш поне две седмици. Тази работа е трудна, изцежда силите, трябва да се отдалечиш за малко от нея, да погледнеш нещата от друг ъгъл.

— Не сега, Ронда. Моля те, не сега. Имам нужда да съм тук повече от всякога.

Ронда нежно стисна ръката на Мери и усети, че е напрегната.

— Това място не е подходящо да решаваш собствените си проблеми и ти го знаеш. Искам да се върнеш, защото си един от най-опитните доброволци, с които разполагам. Но само след като си имала достатъчно свободно време да си изясниш нещата.

— Възможно е да не разполагам с толкова време — прошепна тихо Мери.

— Какво?

Мери се отърси от мислите си и се усмихна.

— Нищо. Права си, разбира се. Ще си тръгна веднага щом Били дойде.

Били пристигна след около час и две минути по-късно Мери беше вече навън. Прибра се у дома си, затвори вратата и се облегна на нея, заслушана в тишината. Ужасяващата, смазваща тишина.

Господи, искаше да се върне в офиса на горещата линия. Имаше нужда да чува тихите гласове на другите доброволци. И звънът на телефоните. И монотонното жужене на флуоресцентните лампи...

Защото, когато нямаше за какво да мисли, в главата ѝ се въртяха безспирно плашещи образи. Болнични легла. Игли на спринцовки. Банки с лекарства. Като на моментна снимка видя себе си без коса, посивяла кожа и хлътнали дълбоко в черепа очи — вече не приличаше на себе си, това *не беше тя*.

Помнеше какво е да престанеш да бъдеш личност. Скоро след започването на химиотерапията бързо и мълчаливо беше причислена към групата на болните, на умиращите. За другите тя беше просто едно тъжно напомняне, че човек е смъртен и всичко е преходно.

Мери прекоси набързо всекидневната, стрелна се през кухнята, отвори плъзгащата се врата и се втурна навън в нощта. Страхът я стискаше за гърлото и я караше да се бори за всяка глътка въздух, а шокът от ледената нощ забави работата на белите ѝ дробове.

Не знаеш със сигурност дали нещо не е наред. Не знаеш какво е...

Повтаряше си тези думи отново и отново като мантра и се опитваше да овладее паниката си, вървейки към басейна. Той не беше нищо повече от една голяма вана, вградена в земята. Беше изработен от специална американска пластмаса, а водата му, сгъстена от студа, изглеждаше като черно мазно петно на лунната светлина. Мери седна, събу обувките и чорапите си и потопа крака в ледения басейн. Остана така дори след като стъпалата ѝ станаха безчувствени от студа. Искаше ѝ се да има смелост да скочи вътре и да се потопа до решетката на дъното. Ако се хванеше за нея и останеше под водата достатъчно дълго, може би цялото ѝ тяло щеше да стане абсолютно безчувствено.

Замисли се за майка си. За Сиси Лус, умряла в собственото си легло в къщата, която те двете винаги бяха смятали за свой дом.

Все още помнеше съвсем ясно всичко. Светлината, която се процеждаше през дантелените завеси на спалнята и образуваше по мебелите фигури, подобни на снежинки. Бледожълтите стени и светлосивия килим. Любимата завивка на майка ѝ, онази с малките червени розички на крема фон. Миризмата на индийско орехче и джинджирил, разнасяща се от купичката със сушени листа и подправки. Разпятието на стената над извитата табла на леглото и статуята на Богородица на пода в ъгъла.

Спомените ѝ причиняваха изгаряща болка, затова Мери се застави да си представи стаята чиста и подредена. Такава, каквато беше малко преди да се премести, когато вече всичко бе приключило — болестта, смъртта, почистването, продажбата на къщата.

Разпятието и статуята, помагали на майка ѝ да запази вярата си, бяха прибрани, а светлото петно на стената бе скрито зад пасторален пейзаж на Андрю Уайът.

Сълзите потекоха по страните ѝ. Бликнаха бавно, безмилостно, закапаха във водата, смесиха се с нея. А тя ги гледаше как изчезват.

Вдигна поглед и откри, че не е сама.

Скочи на крака и тръгна, препъвайки се, обратно към къщата. Спря се и изтри очи. Това беше просто момче. Тийнейджър. Тъмнокосо, с бледа кожа. Мършаво и изпито, но неземно красиво.

— Какво правиш тук? — запита го тя, без да се страхува особено. Трудно е да се страхуваш от същество с толкова ангелски вид. — Кой си ти?

Момчето просто поклати глава.

— Да не би да си се изгубил? — Имаше такъв вид. А и беше прекалено студено за облекло като неговото — джинси и тениска. — Как се казваш?

То вдигна ръка към гърлото си и отново завъртя глава, както би направил чужденец, затруднен от езиковата бариера.

— Говориш ли английски?

Момчето кимна, а после започна да размахва ръце. Използваше жестомимичен език.

Мери изведнъж се пренесе във времето, когато учеше своите пациенти, малките аутисти, да общуват чрез езика на тялото.

„Чуваш ли, или четеш по устните?“, запита го тя с езика на жестовете.

Момчето замръзна, цялото му тяло се скова. Като че ли не беше очаквало да бъде разбрано.

Чувам прекрасно. Просто не мога да говоря.

Мери дълго време го гледа втренчено.

— Ти си този, който ми се обажда.

То се поколеба. После кимна с глава.

Не съм искал да те уплаша. Нито се обаждам, за да те ядосам. На мен просто... ми харесва да знам, че си там. Няма нищо странно, наистина. Кълна се.

Погледът му срещна нейния. Беше пряк и открит.

— Вярвам ти. — Но какво щеше да прави сега? Горещата линия забраняваше контакт с онези, които се обаждаха. Добре, но тя нямаше да изрита бедното дете от къщата си. — Искаш ли нещо за хапване?

Момчето поклати глава.

Мога ли да поседя малко с теб? Ще остана от другата страна на басейна.

Като че ли беше свикнало да го отхвърлят.

— Не — каза тя. То веднага кимна с глава и се обърна. — Искам да кажа, седни тук, до мен.

Момчето се приближи бавно, като че ли очакваше всеки момент да промени решението си. Но когато тя седна и отново потопа краката си в басейна, то събу износените си маратонки, нави крачолите на прекалено широките за него панталони и си избра местенце на около метър от нея.

Господи, беше толкова дребно и крехко.

То също потопа крака в басейна и се усмихна.

Студено е, каза със знаци.

— Искаш ли пуловер?

Момчето поклати глава и започна да описва кръгове с ходилата си.

— Как се казваш?

Джон Матю.

Мери се усмихна при мисълта, че двамата имат нещо общо.

— Двама герои от Новия завет.

Монахините ми дадоха това име.

— Монахини?

Настъпи дълга пауза, то като че ли се питаше каква част от живота си да ѝ разкаже.

— Израснал си в сиропиталище? — Тя тихо и нежно го подкани да продължи. Спомни си, че има само едно в града, носеше името на Дева Мария.

Роден съм в тоалетна на гарата. Портиерът, който ме намерил, ме занесъл в „Дева Мария“. А монахините измислили името.

Тя запази обзелите я чувства за себе си.

— А къде живееш сега? Осинови ли те някой?

Момчето поклати глава.

— Приемни родители?

Моля те, Господи, нека е имал приемни родители. Прекрасни и мили. Които да са му осигурявали топлина и храна. Добри хора, които да са му вдъхнали вяра, че той има значение, въпреки че е бил изоставен.

Момчето не отговори, а тя погледна старите му дрехи и забеляза, че лицето му е по-старо и по-мъдро от това на връстниците му. Не изглеждаше да е видяло много от добрата страна на живота.

Най-после то размърда ръце.

Жилището ми е на Десета улица.

Което означаваше, че или живее незаконно в апартамент в някоя порутена сграда, или е наемател в някоя мизерна дупка, обитавана от плъхове. Истинско чудо беше, че успява да се поддържа толкова чисто.

— Живееш някъде наблизко до офисите на горещата линия, нали? Ето как си разбрал, че съм на работа, макар тази вечер да не бях на смяна.

Момчето кимна.

Апартаментът ми е от другата страна на улицата. Виждам те, когато идваш и си отиваш, но не те дебна. Предполагам, че мисля за теб като за приятел. Когато се обадох за първи път... беше нещо като прищявка, нали разбираш. Ти отговори... и аз харесах гласа ти.

Ръцете му са красиви, помисли си Мери. Като на момиче. Нежни. Изящни.

— А тази вечер ме проследи до дома ми?

Вървя след теб почти всяка нощ. Имам велосипед, а ти шофираш доста бавно.

Представям си, че ако те наглеждам, ще си в безопасност. Оставах много до късно, а онази част на града не е подходяща за сама жена. Дори да е с кола.

Мери поклати глава с мисълта, че той е доста странен. Приличаше на дете, но говореше като зрял мъж. И като се имаше предвид всичко, вероятно трябваше да се страхува. Момчето се беше залепило за нея, смяташе се за неин защитник, макар да изглеждаше, че то самото има нужда някой да се грижи за него.

Кажми ми, защо плачеше преди малко, попита то с жестове.

Очите му бяха прями и открити. Странно беше да види толкова мъжки поглед на това

детско лице.

— Защото може би нямам време — изтърси тя.

— Мери? Приемаш ли гости?

Мери хвърли поглед през дясното си рамо. Бела, единствената ѝ съседка, беше прекосила двата акра ливада, която разделяше имотите им, и сега стоеше в края на моравата.

— Здравей, Бела. Ела да се запознаеш с Джон.

Бела се приближи до басейна. Беше се преместила в голямата къща преди година и двете си бяха създали навика да разговарят вечерно време. Бела беше красавица — висока метър и осемдесет, с гъста черна коса, която падаше на вълни до кръста. Лицето ѝ беше така съвършено, че на Мери ѝ бяха необходими месеци да престане да се втренчва в него, а тялото ѝ беше като слязло от реклама на бански костюми.

Така че беше естествено Джон да бъде зашеметен от красотата ѝ.

Мери се запита какво ли е да предизвикваш подобна реакция у мъжете, дори у тези в тийнейджърска възраст. Тя не беше привлекателна. Попадаше в онази огромна група жени, които не бяха нито грозни, нито красиви. А и това беше преди химиотерапията да се отрази катастрофално на косата и кожата ѝ.

Бела се наведе с лека усмивка на устните и подаде ръка на момчето.

— Здравей.

Джон докосна дланта ѝ съвсем леко, като че ли не беше сигурен, че тази красива жена е реална. Странно, Мери често се чувстваше по същия начин в нейно присъствие. Всичко в нея беше прекалено... Тя изглеждаше неестествена, по-ярка от другите. По-великолепна.

Бела не играеше ролята на фаталната жена. Беше тиха и скромна, живееше сама, очевидно се занимаваше с писане. Мери никога не я виждаше през деня. И също така никога не беше видяла когото и да било да влиза или излиза от къщата ѝ.

Джон погледна Мери и ръцете му замърдаха.

Искаш ли да си тръгна?

После, предположил какъв ще бъде отговорът ѝ, извади краката си от водата.

Тя постави длан на рамото му. Беше толкова слаб, че костите му едва ли не стърчаха.

— Не. Остани.

Бела събу маратонките и чорапите си, потопи крака във водата и размърда пръсти.

— Да, хайде, Джон. Остани с нас.

---

[1] Иван Павлов — руски физиолог и психолог, известен като баща на учението за висшата нервна дейност. Първи описва явлението, познато днес като условен рефлекс. — Б.пр. ↑

Рейдж съзря първата жена, която пожела тази вечер. Русокоса представителка на човешката раса, изключително сексапилна и готова да се отдаде на плътските наслади. Като останалите жени в бара тя му подаваше сигнали — полюшваше задните си части и оправяше косата си без нужда.

— Откри ли нещо, което ти харесва? — запита сухо Ви.

Рейдж кимна, изви пръста си като кука и я повика с жест. Тя веднага се отзова. Обожаваше тази черта в жените.

Той следеше с поглед полюшването на бедрата ѝ, но гледката му беше препречена от друго стегнато женско тяло. Вампирът вдигна поглед и се застави да не издаде изумлението си.

Кейт беше от неговия вид и достатъчно красива, с черна коса и много тъмни очи. Обаче преследваше братята, винаги душеше наоколо и се предлагаше. Той имаше чувството, че гледа на тях като на трофеи, с които да се хвали. А това ужасно дразнеше.

Според него тя беше истинска кучка.

— Здравей, Вишъс — каза тя с дрезгав сексапилен глас.

— Добър вечер, Кейт. — Ви отпи от водката си. — Какво става?

— Питам се как си.

Погледът на Рейдж се стрелна покрай бедрата ѝ. Слава богу, русокосата, изглежда, не се страхуваше от малко съперничество. Продължаваше да се приближава към масата им.

— Няма ли да кажеш „здравей“, Рейдж? — подкани го Кейт.

— Само ако се отместиш. Пречиш ми на гледката.

Тя се засмя.

— Още едно от хилядите ти завоевания. Каква късметлийка!

— Искат ти се, Кейт.

— Да. — Очите ѝ, хищни и горещи, се плъзнаха по тялото му. — Може би ще искаш да дойдеш с мен и Вишъс?

Протегна ръка да го погали по косата, но той хвана китката ѝ.

— Не се опитвай дори.

— Защо спиш с толкова много човешки жени, а мен отхвърляш?

— Просто не ме интересува.

Тя се наведе към него и зашепна в ухото му.

— Трябва някой път да опиташ и с мен.

Той я отблъсна, стиснал китката ѝ в жестока хватка.

— Точно така, Рейдж, още по-силно. Обожавам болката. — Той незабавно я пусна, а тя се усмихна и потърка зачервеното място. — И така, зает ли си, Ви?

— Току-що дойдох. Може би малко по-късно.

— Знаеш къде да ме намериш.

Кейт се отдалечи, а Рейдж хвърли поглед на брат си.

— Не разбирам как я понасяш.

Ви отметна глава назад и гаврътна водката си, като в същото време гледаше жената изпод полупритворените си клепачи.

— Тя има качества.

Блондинката стигна до масата им и спря пред Рейдж, заела примамлива поза. Той я

хвана за хълбоците и я дръпна така, че да възседне бедрата му.

— Здравей — каза тя и се плъзна по-нагоре. Зае се да го оглежда, да преценява облеклото му. Изгледа тежкия златен „Ролекс“, който се подаваше под ръкава на коженото му палто. Очите ѝ бяха пресметливи и толкова студени, колкото и онова, което се намираше в средата на гърдите му.

Господи, ако можеше да си тръгне, би го направил — до такава степен му беше омръзнало всичко това. Обаче тялото му копнееше за освобождаване, изискваше го. Усещаше как желанието му нараства и, както винаги, изгарящите го плътски нужди оставяха сърцето му мъртво и празно.

— Как се казваш? — запита той.

— Тифани.

— Приятно ми е да се запознаем, Тифани — каза той, което беше лъжа.

На по-малко от десет мили оттам, до басейна в задния двор, Мери, Джон и Бела си прекарваха изненадващо добре. Мери се засмя на глас и погледна Джон.

— Не говориш сериозно.

Вярно е. Сновях като совалка между киносалоните.

— Какво каза той? — запита Бела усмихната.

— Гледал е „Матрицата“ четири пъти в деня на пускането ѝ по екраните.

— Джон, съжалявам, че трябва да го кажа, но това е нелепо — каза тя през смях.

Той ѝ се усмихна лъчезарно и дори леко се изчерви.

— Направи ли същото и с „Властелинът на пръстените“? — запита Бела.

Джон поклати глава, въздъхна и погледна Мери с очакване.

— Казва, че обича бойните изкуства, а не елфите — преведе тя.

— Не го обвинявам. И аз не мога да приема цялата тази глупост с косматите крачета!

Внезапен порив на вятъра подхвана падналите листа и ги запрати в басейна. Те се понесоха над водата, а Джон се наведе и взе едно.

— Какво е това на китката ти? — попита Мери.

Той протегна ръка, за да може тя да разгледа кожената гривна. Върху нея бяха изрисувани редица от символи, нещо средно между египетски йероглифи и китайски писмени знаци.

— Великолепна е.

Аз я изработих.

— Може ли да погледна? — Бела приведе тяло напред. Усмивката ѝ се стопи, тя присви очи и втренчи поглед в лицето на Джон. — Откъде я имаш?

— Твърди, че е негова изработка.

— Ти откъде каза, че си? — попита Бела.

Джон отдръпна ръката си, очевидно смутен от внезапния ѝ интерес.

— Той живее тук — отговори вместо него Мери. — Тук е роден.

— А къде са родителите му?

Мери се обърна към Бела. Питаше се защо приятелката ѝ е така настоятелна.

— Няма такива.

— Нито един родител?

— Каза, че е израснал в сиропиталище, нали така, Джон?

Момчето кимна и прибра ръце към корема си, сякаш за да защити гривната.

— Знаеш ли какво е значението на знаците? — настоя Бела.

Джон поклати глава, а после трепна и разтри слепоочията си. След миг ръцете му бавно започнаха да оформят думите.

— Казва, че нищо не означават — прошепна Мери. — Той просто ги сънува и те много му харесват. Бела, по-спокойно, окей?

Приятелката ѝ като че ли се съвзе.

— Съжалявам. Аз... наистина съжалявам.

Мери погледна Джон и се опита да намали напрежението, като смени темата.

— Какви други филми харесваш?

Бела се изправи и обу маратонките си. Без чорапите.

— Ще ме извините ли за момент? Ще се върна веднага.

Преди Мери да е успяла да произнесе и дума, тя затича през моравата. Когато се отдалечи на разстояние, откъдето не можеше да ги чуе, Джон вдигна поглед към Мери. Продължаваше да трепери.

Трябва да вървя.

— Главата ли те боли?

Джон разтри с кокалчетата на пръстите си мястото между веждите си.

Чувствам се така, сякаш току-що съм изял набързо цял сладолед.

— А кога яде изобщо нещо за последно?

Той сви рамене.

Не знам.

Бедното дете! Вероятно кръвната му захар се беше понижила.

— Чуй, защо не влезем вътре и да вечеряме заедно? Хапнах съвсем малко на обяд, а това беше преди осем часа.

Гордостта му пролича в твърдото поклащане на главата. *Не съм гладен.*

— А ще поседиш ли с мен, докато изям късната си вечеря?

Може би все пак щеше да го изкуши да хапне.

Джон стана и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се изправи. Тя пое малката му длан и се облегна леко на него. Закрачиха един до друг към задната врата, хванали обувките си в ръце, а босите им ходила оставяха мокри отпечатъци по студените плочи край басейна.

Бела влезе забързано в кухнята си и рязко се спря. Нямаше никакъв план, когато тръгна, оставяйки другите до водата. Просто знаеше, че трябва да направи нещо.

Джон имаше проблем. Сериозен при това.

Не можеше да повярва, че не беше успяла веднага да го разпознае. Но пък той още не беше преминал през преобразяването. И защо един вампир би се заседял на приказка в задния двор на Мери?

Бела едва не се засмя на глас. Тя самата прекарваше доста време там. Тогава защо други като нея да не могат да правят същото?

Постави ръце на хълбоците си и се втренчи в пода. Какво щеше да прави, по дяволите? Беше надникнала в съзнанието му, но не бе открила нищо за расата му, за обичаите на народа му. Джон не знаеше нищо, нямаше ни най-малка представа кой е, нито в какво щеше да се превърне. И беше искрен, когато бе казал, че не знае какво е значението на символите.

Но тя знаеше. Това бяха писмени знаци на Стария език и образуваха думата „Герър“^[1].
Име на воин.

Как беше възможно да броди изгубен из света на хората? И колко време му оставаше до преобразяването? Изглеждаше в началото на двадесетте, което означаваше, че има още година или две. Но ако тя грешеше, ако възрастта му беше по-близо до двадесет и пет, той може би беше в непосредствена опасност. Ако нямаше близка жена-вампири, която да му помогне да премине през преобразяването, щеше да умре.

Първата й мисъл беше да се обади на брат си. Ривендж винаги знаеше какво трябва да се направи. Проблемът бе, че щом веднъж биваше въввлечен в някаква ситуация, той започваше изцяло да я контролира. И плашеше всички до смърт.

Хавърс... Можеше да помоли Хавърс за помощ. Той беше лекар и щеше да знае колко време има момчето до преобразяването си. И може би щеше да успее да настани Джон в клиника, докато бъдещето му не стане по-ясно.

Да, но момчето не беше болно. Просто беше във възрастта преди преобразяването, затова бе физически слабо. Но Бела не беше усетила болест в него. А Хавърс ръководеше болнично заведение, не пансион.

Ами името? Това беше име на воин...

Хрумна й нещо.

Отиде във всекидневната и взе адресния указател, който винаги беше върху бюрото й. Бе записала на последната страница номер, който се предаваше от уста на уста през последните десет години. Говореше се, че ако се обадиш на него, ще се свържеш с Братството на черния кинжал. Воините на вампирската раса.

Те биха искали да знаят, ако едно момче, на чиято гривна е изписано името на воин, е оставено да се грижи само за себе си. Може би щяха да го приемат в братството.

Дланите й бяха потни, когато вдигна телефонната слушалка. Очакваше номерът да се окаже грешен или да се свърже с някой, който да я прати по дяволите. Но чу електронен глас, който повтори набрания номер. Последва сигнал.

— Аз... Името ми е Бела. Търся братството. Имам нужда от... помощ. — Остави номера си и затвори с мисълта, че колкото по-малко каже, толкова по-добре. Не искаше да споменава повече подробности, в случай че информацията й не беше точна.

Зарей поглед навън, към ливадата и къщата на Мери, чиито прозорци проблясваха в далечината. Нямаше представа след колко време ще се свържат с нея и дали въобще ще го направят. Може би беше по-добре да се върне при Мери и момчето и да разбере къде живее то. И откъде познава приятелката й.

Господи, Мери.

Ужасната болест се беше върнала. Бела я беше усетила и се чудеше как да сподели с нея онова, което знаеше. Тази вечер Бела имаше намерение да я запита как се чувства. Може би щеше да успее да й помогне поне по някакъв начин, дори и да бе само морална подкрепа.

Тръгна към френските прозорци, гледащи към ливадата. Щеше да научи повече подробности за Джон и...

Телефонът звънна.

Толкова скоро? Не беше възможно.

Протегна ръка през плота и вдигна слушалката на апарата, който се намиреше в кухнята.

— Ало?

— Бела? — Мъжки глас. Тих. Авторитетен.

— Да.

— Ти ни се обади.

Господи, беше се получило.

Тя прочисти гърлото си. Като всеки цивилен, знаеше всичко за братството — имената им, репутацията и победите, с които се славеха, легендите, които се разказваха за тях. Но никога не се беше срещала с някого от братята. И ѝ беше малко трудно да повярва, че говори с един от тях.

Хайде, по същество, каза си тя.

— Аз... трябва да ви кажа нещо. — И предаде всичко, което бе научила за Джон.

Настъпи кратка пауза.

— Доведи го при нас утре вечер.

О, господи! И как щеше да се справи с това?

— Той не може да говори. Чува, но за да бъде разбран, е необходим преводач.

— Тогава вземи и такъв със себе си.

Питаше се как ли щеше да реагира Мери, ако изведнъж влезеше в допир с техния свят.

— Жената, с чиято помощ разговаряхме тази вечер, е човек.

— Ще изтрием спомена от паметта ѝ.

— Как да стигна до вас?

— Ще изпратим кола да те вземе. В девет часа.

— Адресът ми е...

— Знаем къде живееш.

Връзката прекъсна, а тя трепереше.

Окей. Сега оставаше само да убеди Джон и Мери да се видят с членовете на братството.

Върна се в къщата на приятелката си и ги завари в кухнята. Джон просто седеше до масата, а Мери ядеше супа. И двамата вдигнаха погледи при влизането ѝ. Бела се опита да си придаде напълно невинен вид и седна. Изчака малко, преди да изплюе камъчето.

— Джон, познавам хора, които се занимават с бойни изкуства. — Кое не беше лъжа. Беше чула, че братята са изключително добри във всички видове сражения. — Питам се дали не би искал да се срещнеш с тях?

Джон наклони глава на една страна и започна да движи ръце, без да откъсва поглед от Мери.

— Искате да знае защо. За да се учи ли?

— Може би.

Джон отново започна да прави знаци. Мери избърса устните си.

— Казва, че не може да плати обучението си. И че е прекалено дребен.

— А ще се заеме ли с тренировките, ако са безплатни? — Господи, какви ги вършеше?

Имаше ли право да обещава неща, които не може да изпълни? Кой знае какво щяха да правят братята с него... — Чуй, Мери, ще го заведа на едно място, където ще се срещне с... майстори на бойните изкуства. Ще може да говори с тях. Да ги опознае. И може би ще пожелае...

Джон подръпна Мери за ръкава, описа още няколко знака, след което втренчи поглед в Бела.

— Напомня ти, че чува съвсем добре.

Бела погледна Джон.

— Съжалявам.

Той кимна, за да покаже, че приема извинението ѝ.

— Ела утре с мен да се срещнем с тях — каза тя. — Какво ще изгубиш?

Джон сви рамене и направи грациозно движение с ръка. Мери се усмихна.

— Съгласен е.

— Ти също ще трябва да дойдеш. За да превеждаш.

Мери изглеждаше изненадана. Но след миг втренчи поглед в момчето.

— В колко часа?

— В девет — отговори Бела.

— Съжалявам, но тогава ще съм на работа.

— Девет часа вечерта — уточни Бела.

---

[1] Terror (англ.) — ужас, страх. — Б.р. ↑

Когато влезе в „Едноокия“, Бъч се чувстваше така, сякаш поне няколко от вътрешните му органи бяха престанали да функционират. Мариса беше отказала да се види с него и макар да не беше изненадан, той изпитваше силна болка.

Време беше за алкохолна терапия.

Заобиколи един пиян самохвалко, група безвкусно облечени курви и двама мъжаги, заети с канадска борба, и стигна до обичайната маса на тройката. Рейдж седеше в далечния ъгъл, до стената, в компанията на някаква брюнетка. Ви не се виждаше никъде, но пред празния стол имаше чаша водка „Грей Гуус“ и бъркалка за коктейли.

Бъч вече беше изпил две чаши, без да се почувства много по-добре, когато Вишъс се появи откъм задната част на бара. Ризата му беше разпасана и смачкана в долния край, а зад него вървеше чернокоса жена. Ви я отпрати, като видя Бъч.

— Здравей, ченге — каза братът и седна.

Бъч наклони чашата си.

— Как вървят нещата при теб? — запита той.

— А при теб?

— Няма развитие.

— По дяволите, съжалявам.

— Аз също.

Телефонът на Ви звънна и той го отвори. Каза две думи, прибра го отново в джоба си и протегна ръка към палтото си.

— Беше Рот. Трябва да сме в бърлогата след половин час.

Бъч се запита дали да не остане и да се напие сам. *Лоша идея.*

— Ще се изпарите ли или да ви закарам?

— Имаме достатъчно време да се повозим.

Бъч хвърли ключовете за кадилака на масата.

— Докарай колата. Аз ще взема Холивуд.

Изправи се и тръгна към тъмния ъгъл. Дългото кожено палто на Рейдж обгръщаше и скриваше от погледите на присъстващите тялото на брюнетката. Само Господ знаеше докъде бяха стигнали нещата под него.

— Рейдж, приятелю. Трябва да вървим.

Вампирът го погледна, устните му бяха здраво стиснати, а очите — присвити.

Бъч вдигна ръце над главата си.

— Не аз прекъсвам забавленията ти. Шефът се обади.

Рейдж изруга и се отдръпна от брюнетката. Дрехите ѝ бяха в безпорядък, тя дишаше тежко, но двамата все още не се бяха разгорещили достатъчно. Коженният панталон на Холивуд беше на мястото си.

Рейдж направи една-две крачки, а жената го сграбчи — като че ли разбираше, че оргазмът на живота ѝ току-що ѝ се беше разминал. С плавно движение той вдигна ръка и я размаха пред лицето ѝ. Тя замръзна. После сведе поглед към тялото си, учудена от степента на собствената си възбуда.

Рейдж се отдалечи, смръщил гневно вежди. Но когато излязоха навън, гневът му се стопи и той поклати глава с горчивина.

— Виж, ченге, съжалявам, ако съм те изгледал лошо там, вътре. В такива моменти съм

малко... погълнат от заниманията си.

Бъч го потупа по рамото.

— Няма проблем.

— А как беше с твоята...

— Не ми даде никакъв шанс.

— По дяволите, Бъч. Това е ужасно.

Качиха се в кадилака и потеглиха на север по шосе 22, отдалечавайки се все повече от града. Движеха се доста бързо, а в колата гърмяха песните от последния албум на Трик Деди — „Бракът на гангстера“. Изведнъж Ви рязко натисна спирачките. Беше видял нещо да виси на едно дърво на около стотина метра от шосето.

Не, някой окачваше нещо на въпросното дърво. А около него се бяха струпали зрители — всичките със светли коси, черни дрехи и вид на безпощадни главорези.

— *Лесъри* — прошепна Ви и отби на банкета.

Рейдж изхвъркна от колата, още преди да е спряла напълно, и затича с всички сили към групата.

Вишъс хвърли поглед на Бъч, който седеше отпред до него.

— Ченге, може би ще пожелаеш да останеш тук...

— Майната ти, Ви.

— Въръжен ли си?

— Не, но няма да изляза навън беззащитен. — Бъч грабна един „Глок“ изпод седалката и свали предпазителя още в мига, в който двамата с Вишъс изскокнаха от автомобила.

До този момент Бъч беше виждал само двама *лесъри* и те му се бяха сторили наистина ужасяващи. Приличаха на хора и говореха като такива, но не бяха живи. Когато ги погледнеш в очите, човек виждаше безпощадни убийци, лишени от душа. От тях се разнасяше страшна воня.

Е, той поне никога не бе могъл да понася миризмата на бебешка пудра.

Лесърите заемаха позиция за атака в сечище сред дърветата, а Рейдж се приближаваше към тях бързо, пресичайки поляната с огромни крачки. Нахвърли се върху врага с безразсъдството на самоубиец, без дори да е извадил оръжието си.

Господи, това момче беше откачено. Поне един от онези убийци със сигурност беше успял да извади оръжието си.

Бъч се прицели и започна трескаво да следи действието, но така и не му се удаде възможност да стреля. Осъзна, че няма нужда да играе ролята на подкрепление. Рейдж се справи с *лесърите* съвсем сам, като приложи животинска сила и демонстрира бързи рефлексии. Превърна се в бойна машина, а дългото му кожено палто се развяваше зад него, докато ритниците и ударите му безпощадно се сипеха върху главите и телата на враговете. Беше смъртоносен и красив на лунната светлина, лицето му бе изкривено в жестока гримаса, а огромното му тяло сееше смърт сред *лесърите*.

Отдясно се чу вик и Бъч обърна глава натам. Ви беше повалил един от бездушните убийци и бе предотвратил опита му за бягство, след което се беше нахвърлил върху него като изгладнял китаец на ориз.

Полицаят реши да остави битката на вампирите и се приближи до дървото. От един дебел и здрав клон висеше тялото на друг *лесър*. Той беше подложен на жесток побой, но все още бе жив.

Бъч разхлаби въжето и свали тялото на земята, като хвърляше погледи през рамо,

защото шумовете от борбата и звуците, които излизаха от гърлата на биещите се, изведнъж станаха по-високи. В битката се бяха включили още трима *лесъри*, обаче той не се тревожеше за момчетата.

Коленичи до убиеца и започна да тършува из джобовете му. Тъкмо беше извадил портфейла му, когато се чу изстрел. Пукотът беше ужасяващ. Рейдж падна на земята. По гръб.

Без дори да се замисли, Бъч зае положение за стрелба и се прицели в *лесъра*, който се канеше да забие втори куршум в тялото на вампира. Но така и не дръпна спусъка. Неочаквано проблесна ярко бяло кълбо, сякаш се беше взривила бомба. Нощта се превърна в ден, всичко беше окъпано в светлина — есенните дървета, земята, битката.

Когато отново притъмня, някой дотича при Бъч. Той позна Ви и свали оръжието.

— Ченге! Влез в проклетата кола!

— А Рейдж...

Бъч не можа да довърши изречението. Ви го събори на земята така, както професионален борец би тръшнал противника си на тепиха, сграбчи го и започна да го влачи — действие, което приключи едва когато и двамата се озоваха в кадилака, а вратите бяха здраво затворени.

Бъч се обърна към брата.

— Няма да изоставим Рейдж!

Мощен рев разцепи нощта. Полицаят завъртя бавно глава.

И видя огромно същество, което почти изпълваше сечището. Високо близо два метра и половина, подобно на дракон, със зъби като на тиранозавър рекс и огромни нокти на предните лапи. То проблясваше на лунната светлина — мощното му тяло и опашката му бяха покрити с пурпурни и зелени плочки, ярки като цветовете на дъгата.

— Какво е това, по дяволите? — прошепна Бъч и протегна ръка, за да се увери, че вратата е заключена.

— Рейдж в наистина лошо настроение.

Чудовището отново нададе рев и погна *лесърите*, които приличаха на играчки пред него. И... о, боже! От убийците нямаше да остане нищо, дори кости.

Бъч дишаше учестено.

Неясно и смътно, сякаш отдалеч, чу щракването на запалка и хвърли поглед към брата до себе си. Жълтото пламъче освети лицето на Ви, докато палеше с треперещи ръце ръчно свита цигара. След малко издиша дима и въздухът в колата се изпълни с мириса на турски тютюн.

— Той откога... — Бъч се обърна и отново загледа как огромното същество вилнее сред дърветата. И напълно изгуби нишката на мислите си.

— Рейдж предизвика гнева на Скрайб Върджин и тя го прокле. Ориса го на двестагодишен ад. Всеки път, когато се разгорещи прекалено, промяната настъпва. Може да бъде предизвикана от болка, гняв или физическа неудовлетвореност, ако разбираш какво искам да кажа.

Бъч повдигна едната си вежда. И като си помислеше, че беше застанал между Рейдж и жената, която той желаше... Никога повече нямаше да прояви такава глупост.

Касапницата продължи, а на Бъч му се струваше, че гледа научнофантастичен канал с изключен звук. Господи, дори той не можеше да си представи подобно насилие. По време на дългогодишната си служба като детектив в отдел „Убийства“ беше виждал много трупове,

някаи от които обезобразени до неузнаваемост, но до този момент не беше ставал свидетел на подобно кръвопролитие. Изненадващо шокът го накара да приеме събитията като нереални. И слава богу.

Трябваше да признае обаче, че звярът се движеше плавно и грациозно. Как само завъртя онзи *лесър* във въздуха, а после го подхвана с...

— Редовно ли става тази промяна? — запита.

— Достатъчно често. Ето защо Рейдж преследва секса с такава настървеност. Той му помага да остане спокоен. Едно ще ти кажа, не дразни звяра. Не прави разлика кой му е приятел и кой може да му послужи за обяд. Можем само да чакаме Рейдж да се върне при нас, едва тогава ще имаме възможност да се погрижим за него.

Нещо тупна тежко върху капака на кадилака. О, господи, дали не беше нечия глава? Не, ботуш. Може би вкуса на гумата не допадаше на съществото.

— Да се погрижим за него? — прошепна Бъч.

— А как ще се чувстваш ти, ако всичките ти кости са потрошени? Тялото му се променя напълно, а когато звярът си отиде, отново приема облика на вампир.

Съвсем скоро в сечището вече нямаше нито един *лесър*. Чудовището отново нададе мощен рев и се огледа наоколо — като че ли търсеше още някого, когото да погълне. Не видя други убийци и погледът му се спря върху кадилака.

— Може ли да влезе в колата? — запита Бъч.

— Стига да поиска. За щастие, в момента едва ли е много гладен.

— Да... а какво ще стане, ако в стомаха му има място и за десерт? — измърмори под носа си Бъч.

Звярът разтърси глава и черната му грива се развя на лунната светлина. След това изрева и затича към тях на два крака. Стъпките му бяха толкова тежки, че земята се разтресе.

Бъч още веднъж провери дали вратата му е заключена. После се замисли дали да не покаже открито страха си и да не залегне на пода.

Съществото спря точно до автомобила и приведе огромното си туловище. Беше толкова близо, че дъхът му замъгли прозореца откъм страната на Бъч. Погледнато от такова нищожно разстояние, то беше отвратително. Бели присвити очи. Грозна озъбена уста и чудовищни зъби — като излезли от нечий кошмар. По гърдите му се стичаше черна кръв, подобна на непреработен нефт.

Звярът повдигна мускулестите си предни крака.

Господи, ноктите му бяха като ками. Пред тях ръкавицата с бръсначи на Фреди Крюгер от „Кошмари на Елм стрийт“ би изглеждала направо смешна.

Обаче там някъде, в това същество, се криеше Рейдж.

Бъч постави длан на стъклото — сякаш можеше да докосне брата.

Чудовището наклони глава, белите му очи премигнаха. Изпусна рязко дъх, огромното му тяло започна да се тресе. От гърлото му излезе висок и пронизителен рев и проряза нощта. Последва ново сияние, подобно на мълния. И ето че Рейдж лежеше гол на земята.

Бъч излезе от колата и коленичи до приятеля си.

Рейдж трепереше неконтролируемо, кожата му беше потна, очите — затворени, мърдаше бавно устни. Целият беше изцапан с черна кръв — лицето, косата, гърдите. Стомахът му беше ужасно подут. А в рамото му имаше малка дупчица — там, където куршумът се беше забил в плътта.

Бъч съблече сакото си и загърна вампира с него. Наведе се и се опита да долови

неясните думи, които излизаха от устата му.

— Какво казваш?

— Ранени ли сте? Ти... Ви?

— Не, добре сме.

Рейдж като че ли се успокои.

— Отведете ме у дома... Моля ви... у дома.

— Не се тревожи за нищо. Ние ще се погрижим за теб.

О., приведен ниско над земята, тичаше през просеката, отдалечавайки се от мястото на клането. Камионът му беше спрял на шосето на около миля по-надолу. Предполагаше, че ще стигне до него след три или четири минути. Засега нищо не го преследваше.

Бе побягнал в мига, в който ярката светлина бе осветила гората, защото добре знаеше, че това вещае беда. Отначало беше предположил, че явлението е облак парализиращ газ или предвестник на експлозия, но после бе чул животински рев. Беше погледнал през рамо и се беше заковал на място, неспособен да помръдне. Нещо вилнееше сред другарите му, изстребваше ги един по един като досадни мухи.

Някакво същество. Появило се буквално от нищото.

Не беше останал дълго да гледа и сега хвърли поглед през рамо, за да се увери, че нищо не го преследва. Пътеката зад него беше чиста, а пред себе си виждаше камиона. Стигна до него, седна бързо зад кормилото, запали двигателя и натисна педала на газта.

Най-важното в този момент беше да се отдалечи от това място. Подобно клане скоро щеше да привлече вниманието или заради шума, който се беше вдигнал по време на битката, или заради крайния изход от нея. Втората му по приоритет задача беше да анализира ситуацията. Господин Х. щеше да беснее като луд. С елитната група на О. беше свършено, мъртви бяха и другите *лесъри*, които беше поканил да гледат наказанието на Е. И шестимата бяха избити за малко повече от половин час.

По дяволите, не знаеше много за чудовището, извършило това кръвопролитие. Бяха заети с окачването на тялото на Е. на дървото, когато кадилакът беше спрял встрани от шосето. От него беше слязъл русокос воин — толкова едър и бърз, че очевидно беше член на братството. С него имаше и друг мъжки екземпляр, също невероятно смъртоносен, както и един човек, макар само Господ да знаеше какво правеше той в компанията на двамата братя.

Битката беше продължила осем или девет минути. О. се беше заел с русокосия, беше го ранил няколко пъти без никакъв видим ефект върху издръжливостта и силата му. Двамата се бяха вкопчили в ръкопашна схватка, когато един от другите *лесъри* беше стрелял. О. се беше привел и се бе търкулнал по тревата, като самият той едва не беше прострелян. Когато вдигна поглед, вампирът се държеше за рамото и падаше по гръб.

О. се беше хвърлил към него с огромното желание да го довърши, но още преди да скочи, въоръженият *лесър* се бе опитал да стори същото. Идиотът се беше спънал в крака на О. и двамата бяха паднали на земята. И тогава беше избухнала ярката бяла светлина и се беше появило чудовището. Беше ли възможно съществото да е произлязло по някакъв начин от русокосия воин? Господи, какво тайно оръжие би могло да бъде това.

О. си представи вампира, припомняйки си всяка подробност — от очите и лицето до дрехите му и начина, по който се движеше. Беше изключително важно да разполага с добро описание, което би могъл да използва при разпитите, провеждани от обществото. Ако

задаваха на пленниците правилно насочени въпроси, щяха да получат изключително полезни отговори.

Нужна им беше информация за братята. След като десетилетия наред бяха убивали само цивилни, *лесърите* вече се бяха прицелили в членовете на братството. Без войните расата на вампирите щеше да бъде уязвима и бездушните убийци най-после щяха да довършат работата си и да унищожат напълно техния вид.

О. спря на паркинга пред местната зала за компютърни игри с мисълта, че единственото добро нещо през тази вечер беше бавната смърт на Е. Да излее раздразнението си върху тялото на партньора си, причинявайки му болка и страдания, беше като да пие студена бира в горещ летен ден. Успокояващо.

Обаче случилото се след това го караше отново да настръхва.

О. отвори телефона си и натисна бутона за бързо набиране. Нямахше нужда да чака, докато се прибере, за да докладва. Господин Х. щеше да се разяри още повече, ако сметнеше, че са му съобщили новините със закъснение.

Когато обаждането му беше прието, О. каза:

— Имаме проблем.

След пет минути затвори, обърна пикапа и потегли към покрайнините на града. Господин Х. беше поискал среща. В собствената си хижа в гората.

Рейдж виждаше само сенки, тъй като очите му не можеха да уловят и анализират светлината. Мразеше това състояние и правеше всичко възможно да следи двете огромни неясни фигури, които се движеха около него. Нададе стон, когато нечии ръце го подхванаха под мишниците, а други две се стегнаха около глезените му.

— Спокойно, Рейдж, ще те вдигнем само за секунда — увери го Ви.

Огнена болка проряза тялото му, когато го отлепиха от земята и го пренесоха до кадилака. Положиха го върху задната седалка. Затвориха вратите. Двигателят замърка тихо.

Беше му толкова студено, че зъбите му тракаха. Опита се да придърпа онова, което беше праметнато през раменете му. Не можеше да контролира ръцете си, но някой го загърна по-плътно с нещо, вероятно сако.

— Лежи спокойно, здравеняко.

Бъч. Говореше Бъч.

Рейдж се опита да каже нещо. Мразеше и отвратителния вкус, който усещаше в устата си.

— Отпусни се, Холивуд. Беше страхотен. Двамата с Ви ще те откараме къщи.

Автомобилът потегли и подскочи, когато премина от банкета върху платното. Рейдж изохка като дете, но не можа да сдържи стона си. Цялото тяло го болеше, сякаш някой го беше пребил с бейзболна бухалка. И то с остър шип по нея.

Но болката в костите и мускулите беше нищо в сравнение с конвулсиите на стомаха му. Молеше се да стигнат до дома, преди да е повърнал в колата на Ви, но не можеше да гарантира, че ще издържи толкова дълго. Слюнчените му жлези работеха по-усилено от обикновено и се налагаше често да преглъща. Кое то пък засилваше гаденето и рефлексата му да повърне. Искаше му се...

Задиша бавно и дълбоко през носа, за да излезе от този омагьосан кръг.

— Как си, Холивуд?

— Обещай ми. Душ. Веднага щом се приберем.

— Имаш го, приятелю.

Рейдж вероятно беше припаднал, защото следващото нещо, което усети, беше, че го свалят от колата. Чу познати гласове. Говореха Ви и Бъч. Чу и дълбоко гърлено ръмжене, каквото можеше да излезе само от устата на Рот.

Отново изгуби съзнание. Когато се свести, усети до гърба си нещо студено.

— Можеш ли да се изправиш? — запита Бъч.

Рейдж направи опит и беше благодарен, че коленете му не се огънаха. Сега, когато беше вече извън колата, напъните за повръщане бяха поутихнали.

Ушите му доловиха приятен монотонен шум и след миг топъл поток обля тялото му.

— Как е водата, Рейдж? Гореща? — Гласът на Бъч. Много отблизо.

Ченгето беше под душа с него. Долавяше и аромата на турски тютюн. Кое то означаваше, че Ви също бе в банята.

— Холивуд? Водата да не е прекалено гореща?

— Не. — Протегна ръка за сапуна. — Нищо не виждам.

— И по-добре. Не е нужно да знаеш как изглеждаме заедно голи под душа. Честно казано, аз съм достатъчно шокиран и заради двама ни.

Рейдж се усмихна леко, когато усети гъбата да потрива лицето, врата и гърдите му.

Господи, усещането беше фантастично. Наклони глава назад и остави сапуна и водата да отмият остатъците от звяра.

Топлата струя спря прекалено скоро. Омотаха хавлия на кръста му и започнаха да го подсушават с друга.

— Можем ли да направим още нещо за теб, преди да си легнеш? — запита Бъч.

— „Алка Зелцер“^[1]. В шкафчето ми са.

— Ви, разтвори му няколко таблетки, моля те. — Бъч обгърна Рейдж през кръста. — Облегни се на мен. Да, точно така. По дяволите, трябва да престанем да те храним, тежък си.

Рейдж прие помощта му. Двамата прекосиха коридора, чийто под беше покрит с мрамор, и влязоха в спалнята.

— Добре, голямо момче, вече можеш да си легнеш.

О, да. Легло. Леглото е нещо хубаво.

— Виж кой е тук. Сестра Вишъс.

Наклониха главата му назад, а после допряха чаша до устните му. Отпи, колкото може, и се отпусна върху възглавниците. Малко преди да потъне в сън, чу приглушения глас на Бъч.

— Куршумът е преминал през тялото му, не е заседнал в плътта. Но той не изглежда добре.

Ви отговори тихо.

— Ще се оправи за ден или два. Възстановява се бързо, което не означава, че не му е трудно.

— Онова същество беше голяма работа.

— Появата на звяра постоянно го тревожи. — Чу се щракването на запалка и въздухът се изпълни с аромата на прекрасния турски тютюн. — Опитва се да не издава страха си.

Нали трябва да поддържа бляскавия си имидж. Но ужасно се страхува да не нарани някого.

— Когато дойде в съзнание, първото, което попита, беше дали аз и ти сме добре.

Рейдж се застави да заспи. Беше много по-добре да потъне в черната бездна на съня, отколкото да слуша как приятелите му го съжаляват.

Деветдесет и една години, осем месеца и четири дни. И после щеше да е свободен.

Мери отчаяно желаше сънят да дойде. Затвори очи. Задиша дълбоко и равномерно. Отпусна пръстите на краката си един по един. Изреди наум всички телефонни номера, които знаеше. Нищо не помогна.

Легна по гръб и втренчи поглед в тавана. Пред очите ѝ изникна образът на Джон, за което беше благодарна. По-добре беше да си представя него, отколкото нещо друго.

Не можеше да повярва, че е на двадесет и три, макар че колкото повече мислеше за това, толкова по-възможно ѝ се струваше. Като се изключеше увлечението му по филми като „Матрицата“, той показваше невероятна зрялост. Беше мъдър като старец.

Когато реши да си тръгне, тя настоя да го откара до дома му. Бела пожела да ги придружи и тримата потеглиха с хондата, от чийто багажник стърчеше велосипедът му. Трудно ѝ беше да остави момчето пред порутената сграда, издаваща бедност и мизерия. Едва съдържа желанието си да го помоли да се върне с нея в дома ѝ.

Поне се беше съгласил на следващата вечер да отиде в къщата на Бела. А може би и академията за бойни изкуства щеше да отвори вратите си за него. Имаше чувството, че той няма много приятели и смяташе, че Бела е много мила, задето се опитва да направи нещо за

него.

С лека усмивка Мери си спомни как Джон гледаше в захлас красивата ѝ приятелка. С трогателно плахо възхищение. А Бела приемаше вниманието му с изящество, без съмнение беше свикнала на подобни втречени погледи. Вероятно всички мъже я гледаха така.

Мери се изкуши да си представи, че гледа света през красивите очи на Бела. Че има нейните съвършени крака. И отмята през рамо безупречната коса на Бела.

Фантазиите отвлякоха мислите ѝ и тя се почувства по-добре. Реши, че някой ден ще си облече нещо секси и ще се разходи наперено по „Пето авеню“ в Ню Йорк. Не, по плажа. Само по черен бански костюм. И може би дори с прашки, вместо бикини.

Окей, фантазиите ѝ като че ли започваха да я плашат.

Но пък щеше да е страхотно, поне веднъж, да види мъжки поглед, изпълнен с такова възхищение. Да *очарова* представител на противоположния пол. Да, това беше думата. Би искала да види мъж, очарован от нея, подвластен на магията ѝ.

Само че това никога нямаше да се случи. Времето на младост, красота и едва напъпила сексуалност беше отминало за нея. Всъщност така и не бе настъпило. И ето че тя вече беше съвсем обикновена жена, прехвърлила тридесетте, чийто живот беше много труден поради заболяването ѝ от рак.

Мери нададе стон. Чудесно! Не беше изпаднала в паника, но пък беше затънала до гуша в самосъжаление. Ако трябваше да го сравни с нещо, беше подобно на каша, лепкаво и отвратително.

Включи осветлението и с непоколебима решителност протегна ръка към последния брой на „Венити феър“. *Доминик Дън*^[2], *отведи ме надалеч*, пожела си тя мислено.

---

[1] Ефервесцентни аналгетични таблетки. — Б.пр. ↑

[2] Писател и филмов продуцент, дългогодишен редактор на списанието за мода, шоу и политика „Венити феър“. — Б.пр. ↑

Рейдж заспа, а Бъч и Ви тръгнаха по коридора към личния кабинет на Рот. Не беше обичайно за полицаия да се меси в работите на братството, но Вишъс трябваше да докладва за случилото се по пътя към дома, а Бъч беше единственият, успял да разгледа внимателно *лесъра*, който висеше на дървото.

Влязоха. Интериорът, издържан в стила на Версайския дворец, винаги извикваше у него една и съща реакция — просто му изглеждаше не на място. Всичките тези златни заврънкулки по стените и рисунките на дебелички момченца с криле по тавана, луксозните, леки и изящни мебели извикваха усещането, че всеки миг ще зърнеш някой от онези старомодни французи с напудрените перуки. Никак не приличаше на боен център на силни и смели воители.

Но... Това вече нямаше значение. Братството се беше преместило в имението, защото къщата беше удобна и безопасна, а не заради богатата ѝ украса.

Взе един стол с тънки крака и се опита да седне на него, без да се отпусне с цялата си тежест. След като се настани, кимна на Тормент, който седеше на тапицирания в коприна диван срещу него. Отпуснал огромното си тяло върху светлосините възглавнички, вампирът го изпълваше почти целия. С късата армейска подстрижка на черната си коса и мощните си рамене той изглеждаше суров и безмилостен, но погледът на тъмносините му очи издаваше друго. Под външността си на воин Тор наистина беше готин тип. И с изненадващо чувство за съпричастност, като се имаше предвид, че през по-голямата част от времето си унищожаваше *лесъри*. Той беше официалният водач на братята, откакто Рот се възкачи на трона преди два месеца. И единственият воин, който не живееше в имението. Неговата *шелан*, Уелси, очакваше първото им дете и не искаше да живее с неженените му приятели. И кой би могъл да я упрекне за това?

— Предполагам, че сте се позабавлявали по пътя към дома — каза Тор на Вишъс.

— Да, Рейдж наистина полудя — отговори Ви и си наля чашка водка.

В това време влезе Фюри и кимна в знак за поздрав. Бъч харесваше този брат изключително много, макар да нямаха много общо. Е, може би, с изключение на манията им към дрехите. Но Бъч се обличаше прекалено разточително, при него дрехите бяха като нов пласт боя върху евтина къща. Докато мъжествената елегантност на Фюри беше естествена. Той беше смъртоносен, в това нямаше съмнение, но стилът му беше метросексуален.

Излъчването му на джентълмен не се дължеше просто на модните парцали като черния кашмирен пуловер и панталоните от фина вълна, с които беше облечен в момента. Фюри имаше най-удивителната коса, която Бъч беше виждал. Дългите гъсти вълни от руси, червени и кафяви кичури бяха скандално красиви — дори за жена. Странните му жълти очи, които блестяха като злато на слънчева светлина, също допринасяха за неустоимата му привлекателност.

Истинска загадка беше защо още не се беше оженил.

Фюри отиде до минибара и си наля чаша портвайн. Накуцването му беше толкова леко, че почти не се забелязваше. Бъч беше чул, че братът е изгубил долната половина на крака си. Той вървеше с помощта на протеза, което очевидно не го затрудняваше ни най-малко на бойното поле.

Бъч хвърли поглед през рамо, когато в стаята влезе още някой.

За съжаление Зейдист, близъкът на Фюри, беше решил да дойде навреме, но поне се

настани в далечния ъгъл, настрани от всички. Това беше добре дошло за Бъч, защото копелето го караше да се чувства неспокоен.

Белязаното лице и черните блестящи очи на Зи му придаваха чудовищен вид. Изглеждаше застрашителен с остриганата си почти до скалпа коса, татуировките около врата и китките и пиърсингите. Впечатлението се засилваше още повече от омразата, която излъчваше. Според жаргона на силите на реда той представляваше „тройна заплаха“. Беше студен като камък. Лукав като змия. И абсолютно непредсказуем.

Отвлечен от семейството си още като бебе, Зейдист бил продаден в робство. След близо сто години, прекарани в плен, сега той беше просто кълбо от тъмни емоции, затворени в капана на съсипаното му тяло. Тези, които знаеха какво е добро за тях, стояха далеч от него.

Откъм коридора се чува тежки стъпки. Братята утихнаха. След миг рамката на вратата беше запълнена от тялото на Рот.

Той беше огромен и страховит, с тъмна коса и сурово стиснати устни. Обикновено носеше черни кожени дрехи и беше последното същество на планетата, с което бихте искали да си имате работа.

Този силен воин беше първият в списъка на мъжете, които Бъч би искал да има на своя страна. Между двамата се беше зародило приятелство в нощта, в която Рот беше прострелян, докато спасяваше съпругата си от *лесърите*. Бъч му беше помогнал и между тях се беше създала здрава връзка.

Рот влезе в стаята така, като че ли целият свят беше негов. Излъчването му беше на император, за което имаше основание, защото беше точно такъв — Слепия крал. Последният чистокръвен вампир, останал на планетата. Владетелят на расата.

Рот погледна Бъч.

— Тази нощ добре си се погрижил за Рейдж. Оценявам го.

— Той би направил същото за мен.

— Да. — Рот заобиколи бюрото, седна зад него и скръсти ръце на гърдите си. — Ето с какво разполагаме. При Хавърс е постъпил пациент с тежки телесни наранявания. Цивилен мъж. Пребит до смърт, в безсъзнание. Преди да умре, казал на Хавърс, че са го обработвали *лесърите*. Мъчели са се да изтръгнат от него информация за братството.

— Още един — прошепна Тор.

— Да. Мисля, че сме свидетели на промяна в стратегията на Обществото на лесърите. Цивилният описал място, специално пригодно за провеждането на разпити чрез изтезания. За нещастие е умрял, преди да съобщи къде се намира. — Той впери поглед във Вишъс. — Ви, искам да се срещнеш със семейството на цивилния и да ги увериш, че за смъртта му ще бъде отмъстено. Фюри, ти ще отидеш при Хавърс и ще разпиташ сестрата, която най-много е говорила с мъжа. Да видим дали ще можеш да научиш къде са го държали затворен и как е успял да избяга. Няма да позволя на онези копелета да се отнасят така с хората ми.

— Пребили са и един от техните — прекъсна го Ви. — Видяхме *лесър*, завързан за едно дърво, по пътя към дома. Беше заобиколен от приятелчетата си.

— Какво му бяха сторили?

Отговори Бъч.

— Доста го бяха обработили. Вече не дишаше. Често ли убиват и своите?

— Не. Обикновено не го правят.

— Тогава това е дяволски голямо съвпадение, не мислиш ли? Цивилен бива освободен

от лагер за мъчение тази вечер. Появява се *лесър*, който прилича на възглавничка за топлийки.

— Съгласен съм с теб, ченге. — Рот се обърна към Ви. — Имаш ли информация за онези *лесъри*! Или Рейдж успя да ги очисти?

Ви поклати глава.

— Нищо не остана.

— Не е точно така. — Бъч бръкна в джоба си и извади портфейла, който беше взел от завързания за дървото *лесър*. — Принадлежеше на жертвата. — Разгледа документите, които бяха вътре, и откри шофьорска книжка. — Гари Есен. Хей, живеел е в сградата, където някога живеех и аз. Което показва, че никога не можеш да бъдеш сигурен кои са съседите ти.

— Аз ще претърся апартамента — предложи услугите си Тор.

Бъч подаде портмонето, за да го разгледат и другите. Братята се изправиха, готови да си тръгнат.

Преди да излязат Тор заговори отново.

— Има още нещо. Обадиха ми се тази вечер. Цивилна жена е открила младо момче, което живее само. На гривната му било изписано името Терър. Казах ѝ да го доведе в центъра за обучение и тренировки утре вечер.

— Интересно — каза Рот.

— Младежът не може да говори. Преводачката му ще дойде с него. Тя е човек, между другото. — Тор се усмихна и прибра портмонето на *лесъра* в задния джоб на кожените си панталони. — Не се тревожете. Ще изтрием спомените от паметта ѝ.

Когато господин Х. отвори вратата на хижата си, настроението му не се подобри при вида на господин О. *Лесърът*, от друга страна, беше спокоен и невъзмутим. Смирението щеше да му бъде от полза, но слабостта и подчинението не бяха в природата му. Все още.

Господин Х. направи знак на своя подчинен да влезе.

— Знаеш ли какво, този път няма да успееш да се измъкнеш с разни обяснения за провала ти. Не трябваше да ти се доверявам. Имаш ли нещо против да ми кажеш защо си избил елитната си група?

Господин О. се обърна към него.

— Моля?

— Не се опитвай да шикалкавиш. Ще ме вбесиш. — Господин Х. затвори вратата.

— Не съм ги избил аз.

— Да бе, било е някакво същество. Моля те, господин О. Не можеш ли да бъдеш малко по-оригинален. Ако не друго, би могъл да обвиниш Братството. Поне ще прозвучи по-логично.

Господин Х. прекоси дневната като запази мълчание, за да даде възможност на подчинения си да обмисли думите му и да се поддаде на тревогата. Провери, без да бърза лаптопа си и се огледа. Хижата, издържана в рустикален стил, бе оскъдно обзаведена, а заобикалящите я седемдесет и пет акра успешно изолираха шума. Тоалетната не работеше, но тъй като *лесърите* не се хранеха, тя не му беше необходима. Но от душа течеше вода и това беше достатъчно.

Докато не се установяха на друго място, тази скромна сграда щеше да играе ролята на техен щаб.

— Предадох ви съвсем точно онова, което видях — наруши мълчанието господин О. —
Защо да ви лъжа?

— Въпросът „защо“ е неуместен, отговорът не ме интересува. — Господин Х. отвори вратата на спалнята със замах. Пантите изскърцаха. — Трябва да знаеш, че докато ти шофираше насам, изпратих друга група на мястото. Докладвах ми, че няма и следа от труповете. Предполагам, че си ги унищожил. Моите пратеници потвърдиха, че там се е разиграла жестока битка и се е проляла много кръв. Мога само да си представя как хората ти са се съпротивлявали. Победата ти вероятно е била истинско зрелище.

— Ако съм ги избил, защо дрехите ми са чисти?

— Преоблякъл си се, преди да дойдеш тук. Не си глупав. — Господин Х. застана на прага на спалнята. — Ето как стоят нещата, господин О. Ти си източник единствено на проблеми и се питам дали изобщо си струва да си късам нервите с теб. *Лесърите*, които си избил, бяха елитни бойци. Добре обучени и закалени в битките. Знаеш ли колко време...

— Не съм ги убил аз...

Господин Х. пристъпи бързо напред и стовари юмрука си в челюстта на господин О. *Лесърът* се свлече на пода.

Господин Х. стъпи с ботуша си върху бузата му и го прикова към пода.

— Да приключим с това. Въпросът ми беше имаш ли някаква представа колко време е необходимо, за да се създаде член на елитна група? Десетилетия, векове. А ти успя да изтриеш от лицето на земята трима само за една нощ. Което прави общо четирима, ако броим и господин М., когото уби без мое разрешение. А и членовете на отряд Бета, които изкла тази вечер...

Господин О. вече беше вбесен, присвитите му очи мятаха мълнии изпод ботуша на шефа му. Господин Х. отпусна тежестта си върху главата му и подчиненият му се ококори, а погледът му омекна.

— И така, отново се питам дали си струваш проблемите и тревогите? В нашето общество си едва от три години. Силен си, постигаш добри резултати, но не се поддаваш на контрол. Направих те член на елитна група, защото предположих, че ще се издигнеш до тяхното ниво и ще се дисциплинираш. А ето че вместо това ти ги изби.

Господин Х. усети как кръвта му кипва. Наложил се да си напомни, че гневът не е уместен и един водач не може да показва подобна слабост. Най-добре беше да доминира над другите, като демонстрира спокойствие и трезв разсъдък. Пое си дълбоко дъх, преди да заговори отново.

— Тази вечер премахна някои от най-добрите ни бойци. И на това ще бъде сложен край, господин О. Веднага.

Господин Х. вдигна крак. Подчиненият му *лесър* веднага скочи от пода.

Точно когато господин О. се канеше да каже нещо, нощта беше прорязана от странно, неприятно бучене. Той завъртя глава по посока на шума.

Господин Х. се усмихна.

— А сега, ако нямаш нищо против, влез в спалнята, за да понесеш наказанието си. Тялото на господин О. се сви, готово за нападение.

— Какво е това?

— Време е да подобрим поведението ти. И да те накажем. Така че влез в спалнята.

Шумът беше вече толкова силен, че слухът го долавяше по-скоро като вибрация, отколкото като нещо, което би могъл да регистрира.

Господин О. извика:

— Казах ви истината!

— В спалнята. Времето за разговори изтече. — Господин Х. хвърли поглед през рамо по посока на бученето. — О, за бога.

Той обездвижи здравите мускули на подчинения му *лесър*, завлече го в другата стая и го бутна върху леглото. Входната врата се отвори с трясък.

Очите на господин О. щяха да изхвъркнат от орбитите, когато видя Омега.

— О... Господи... Не...

Господин Х. оправи дрехите му, изглади с ръка сакото и ризата му. Приглади тъмнокестенявата му коса назад и го целуна по челото сякаш бе дете.

— Сега, ако ме извиниш — прошепна, — ще ви оставя насаме.

Господин Х. излезе през задната врата. Тъкмо се качваше в колата си, когато започнаха виковете.

— Бела, мисля, че колата вече е тук. — Мери пусна завесата да падне обратно. — Или това е нашият транспорт, или някой диктатор от Третия свят се е озовал погрешка в Колдуел. Джон отиде до прозореца.

„О!“, той оформи възклицанието със знаци. *Погледнете мерцедеса. Тези тъмни прозорци ми се струват бронирани.*

Тримата излязоха от дома на Бела. От колата слезе дребен старец, облечен в черна ливрея, заобиколи я и ги поздрави. В пълно несъответствие с мрачния и сериозен вид на автомобила той беше жизнерадостен и на лицето му грееше усмивка. С увисналите си бузи и уши и отпуснатата си брадичка изглеждаше така, сякаш се разтапяше, а щастието, което се излъчваше от него, намекваше, че е истинско блаженство да си в стадия на разпадането.

— Аз съм Фриц — каза старецът и се поклони ниско. — С ваше позволение ще бъда ваш шофьор.

Отвори задната врата и Бела влезе първа. След това Джон. А когато и Мери се настани на седалката, Фриц затвори вратата. Секунда по-късно вече бяха потеглили.

Мерцедесът се носеше по шосето, а Мери се опитваше да види къде отиват. Обаче прозорците бяха непроницаеми не само за куршумите, но и за погледа ѝ. Предполагаше, че пътуват на север, но кой би могъл да каже със сигурност?

— Къде се намира това място, Бела? — запита.

— Не е далеч. — Приятелката ѝ като че ли не беше съвсем уверена. Всъщност тя беше доста напрегната от мига, в който Мери и Джон бяха отишли в дома ѝ.

— Знаеш ли къде ни водят?

— О, разбира се. — Бела се усмихна и погледна момчето. — Ще се срещнем с едни от най-удивителните мъже на света.

Инстинктът на Мери ѝ подсказваше да бъде предпазлива, предупреждаваше я за опасност. Господи, как ѝ се искаше да беше взела своята кола.

След двадесет минути мерцедесът спря. Потегли, но скоро отново спря. Същото се повтори няколко пъти, на равни интервали от време. След това Фриц свали прозореца си и заговори в нещо като интерком. Изминаха кратко разстояние и отново спряха. Двигателят изгасна.

Мери протегна ръка към вратата. Беше заключена.

Ето ни сред най-издирваните лица в Америка^[1], помисли си тя. Представяше си снимките им на телевизионния екран, докато говорителят обяснява, че зрителите виждат жертви на тежко престъпление. Шофьорът обаче им отвори вратата веднага, а усмивката все така озаряваше лицето му.

— Бихте ли ме последвали?

Мери слезе от автомобила и се огледа. Намираха се в подземен гараж, но не се виждаха други превозни средства, като се изключеха двата малки автобуса, каквито използват по летищата.

Тримата вървяха плътно до Фриц. Преминаха през дебели метални врати и се озоваха в лабиринт от коридори, осветени от ярки флуоресцентни лампи. Слава богу, старецът знаеше точно къде отива. Коридорите се разклоняваха във всички посоки, без да следват някакъв разумен план — като че ли нарочно създадени, за да уловят в капана си онези, осмелили се да влязат тук.

Само че някой през цялото време знае къде сме, помисли си Мери. На всеки десет метра от тавана висеше нещо подобно на кутия. Беше виждала такива апарати в големите търговски центрове, а също и в болницата. Камери за наблюдение.

Въведоха ги в неголяма стая с двустранно огледало, метална маса и пет стола от същия материал. В далечния ъгъл, срещу вратата, беше монтирана малка камера. Помещението беше досущ като полицейска стая за разпити — поне доколкото можеше да се съди от телевизионния сериал „Полицейско управление Ню Йорк“.

— Няма да се наложи да чакате дълго — каза Фриц с лек поклон. Излезе, все така приведен, а вратата се затвори сама след него.

Мери се приближи до нея, натисна бравата и се изненада колко лесно се отвори. Но после се сети, че домакините ѝ едва ли се боят, че ще изгубят дирите на посетителите си.

Погледна Бела.

— Ще ми кажеш ли какво е това място?

— Център.

— Център?

— За обучение и тренировки.

Да, но за какъв вид обучение?

— Тези твои хора за правителството ли работят? Или нещо подобно?

— О, не. Не.

Джон заговори чрез ръцете си: *Не ми прилича на академия по бойни изкуства.*

Да, така беше.

— Какво каза той? — запита Бела.

— Любопитен е — също като мен.

Мери се обърна към вратата, отвори я и подаде глава навън. Чу ритмичен шум и излезе в коридора, но не се отдалечи.

Стъпки. Не, тежко влачене на крака. *Какво, по дяволите...*

Изад ъгъла се появи висок русокос мъж, облечен в черна риза, подчертаваща мускулите му, и кожени панталони. Беше бос и очевидно не особено стабилен, защото се държеше с една ръка за стената, а погледът му беше прикован в пода. Следеше внимателно всяка своя стъпка, очевидно това му помагаше да запази равновесие.

Беше пиян или може би болен, но... Господи, беше красив! Всъщност, лицето му бе така зашеметяващо, че тя трябваше да премигне два пъти. Съвършено оформена челюст. Пълни устни. Високи скули. Широко чело. Косата му беше гъста и чуплива, по-светла отпред и по-тъмна на тила, където беше късо подстригана.

Тялото му беше също толкова съвършено и зашеметяващо, колкото и лицето му. С едри кости. Силни, развити мускули. Никакви тлъстини. Кожата му беше златиста дори на ярката флуоресцентна светлина.

Неочаквано той я погледна. Очите му — електриковосини, ярки и блестящи като неон — сякаш преминаваха през нея. Мери потъна в тях с мисълта, че липсата на контакт не е изненадваща. Мъжете като него не забелязваха жените като нея. Това беше природен закон.

Би трябвало просто да влезе обратно в стаята. Нямаше смисъл да види как минава покрай нея, без дори да я забележи. Проблемът беше в това, че колкото повече се приближаваше към нея, толкова по-силно я хипнотизираше.

Господи, беше наистина... красив.

Рейдж се чувстваше отвратително, докато напредваше несигурно по коридора. Всеки път, когато се превръщаше в звяр, изгубваше зрението си, което после бавно си възвръщаше. Тялото му също не го слушаше. Ръцете и краката му висяха като оловни тежести и бяха почти напълно безполезни.

Стомахът му също не беше в добро състояние. Повдигаше му се дори само от мисълта за храна.

Обаче му беше омръзнало да лежи в стаята си. Дванадесет часа по гръб бе повече от достатъчно изгубено време. Беше твърдо решен да стигне до фитнес салона, да се качи на някой велоергометър и да се пораздвижи малко...

Спря и напрегна зрението си. Не виждаше кой знае колко добре, но беше повече от сигурен, че не е сам в коридора. Някой стоеше съвсем близо до него, от лявата му страна. Непознат.

Обърна се рязко и стисна за гърлото фигурата, застанала на прага, притискайки тялото ѝ в стената. Прекалено късно осъзна, че е жена. Тя извика високо от изненада, а той изпита срам. Отслаби хватката си, но не я пусна.

Тънкото вратле под дланта му беше топло и меко. Пулсът ѝ беше ускорен, кръвта препускаше във вените ѝ. Той се наведе и пое дълбоко въздух през носа си. И се отдръпна рязко назад.

Господи, тя беше човек. И беше болна, може би умираше.

— Коя си ти? — попита Рейдж. — Как влезе тук?

Не последва отговор, само учестено дишане. Тя беше ужасена, мирисът на страха ѝ изпълваше ноздрите му. Гласът му омекна.

— Няма да те нараня. Но мястото ти не е тук и искам да знам коя си.

Тя преглътна.

— Казвам се... Мери. Тук съм с приятел.

Рейдж спря да диша. Сърцето му прескочи един удар, след което забави ход.

— Кажи го отново — прошепна той.

— Казвам се Мери Лус. Приятелка съм на Бела... Дойдохме тук с едно момче, Джон Матю. Бяхме поканени.

Рейдж потрепери. По цялото му тяло се разля приятна, успокоителна топлина. Напевният ѝ глас, ритъмът на речта ѝ, звученето на думите — всичко това сякаш се разля по кожата му, успокои го. Прикова го към нея със сладки вериги.

Той затвори очи.

— Кажи още нещо.

— Какво? — попита тя, озадачена.

— Говори. Говори ми. Искam отново да чуя гласа ти.

Тя мълчеше. Рейдж тъкмо щеше да повтори молбата си, когато тя каза:

— Не изглеждаш добре. Имаш ли нужда от лекар?

Той се олюля. Думите нямаха значение. Гласът ѝ — нисък, тих и нежен, галеше слуха му. Чувстваше се така, сякаш някой гъделичкаше кожата му от вътрешната страна.

— Още — каза той и постави дланта си върху гърлото ѝ, така че да усеща по-добре вибрациите на гласните ѝ струни.

— Може ли... Моля те, пусни ме.

— Не. — Той вдигна и другата си ръка. Тя беше облечена в дреха от мек вълнен плат.

Отметна яката ѝ и постави длан върху рамото ѝ, та да не може да му се изплъзне. — Говори.

Тя започна да се съпротивлява.

— Притискаш ме. Задушаваш ме.

— Знам. *Говори.*

— О, за бога, какво искаш да кажа?

Макар да издаваше раздразнението ѝ, гласът ѝ пак беше красив.

— Каквото и да е.

— Добре. Махни ръката си от гърлото ми. Пусни ме или ще забия коляното си там, където ще те заболи.

Той се засмя. Притисна долната половина на тялото си в нейното, бедрата и хълбоците му я обгърнаха като капан. Тя се скова, но той я усещаше с всяка своя клетка. Беше слабичка и крехка, макар да нямаше съмнение, че е жена. Гърдите ѝ галеха неговите, бедрата ѝ бяха меки и податливи, коремът ѝ също.

— Продължавай да говориш — прошепна той в ухото ѝ. Господи, миришеше прекрасно. На чистота и свежест. Като лимоните.

Мери се опита да го отблъсне с тяло, но той се отпусна върху нея с цялата си тежест. Тя задиша на пресекулки.

— Моля те — прошепна той.

Гърдите ѝ се повдигнаха, вероятно си поемаше дъх.

— Аз... въз... нямам какво да кажа. Освен да повторя, че искам да ме пуснеш.

Рейдж се усмихна, като много внимаваше устата му да остане затворена. Нямаше причина да показва кучешките си зъби, особено щом тя не знаеше с кого си има работа.

— Кажи го тогава.

— Какво?

— Нищо. Кажи „нищо“. Отново и отново. Хайде.

Тя настръхна и мирисът на страха се смени с миризмата на остра подправка, подобна на свежия джоджен в градината. Вече беше много ядосана.

— *Кажи го!* — заповяда ѝ той, защото искаше отново да усети въздействието, което тя имаше над него.

— *Добре.* Нищо. Нищо. — Засмя се рязко и неочаквано. Звукът се връза чак до костите му и се разля изгарящ по гръбнака му. — Нищо, нищо. Нищо. Нииииииищо. Ето, достатъчно ли е това? Ще ме пуснеш ли сега?

— Не.

Тя отново започна да се съпротивлява и телата им се потъркаха възбуждащо едно в друго. И той усети промяната в мига, в който тревогата и раздразнението ѝ се превърнаха в гореща страст. Подушваше възбудата ѝ — прекрасен аромат, изпълващ въздуха — и тялото му незабавно отговори на повика ѝ.

Стана твърд като диамант.

— Говори ми, Мери. — Бедрата му, притиснати в нейните, започнаха бавно да описват кръгове. Ерекцията му се галеше в корема ѝ, с което увеличаваше болката, предизвикана от нуждата му. И нейната горещина.

След миг напрежението ѝ се стопи, възбудата му я накара да омекне, да стане податлива. Дланите ѝ го обхванаха през кръста. А после бавно се плъзнаха надолу — като че ли не беше сигурна защо откликва по този начин.

Той изви тяло в дъга и се притисна в нея — за да ѝ покаже, че одобрява ласките ѝ и да

я окуражи да го докосва. Дланите ѝ го погалиха по гърба и в гърлото му заключоци ниско ръмжене. Наведе глава, доближи ухото си до устните ѝ. Канеше се да я помоли да каже нещо като например „чувствен“, „шепот“ или „ягода“.

По дяволите, всяка дума би свършила добра работа. Ефектът ѝ върху него можеше да се сравни с въздействието на наркотик, възбуждаща комбинация от сексуална нужда и пълно удовлетворение. Все едно че изпитваше оргазъм, докато потъваше в дълбок и спокоен сън. Не можеше да се сравни с нищо, изпитвано от него досега.

Прониза го студ и отне топлината от всяка клетка на тялото му.

Отметна рязко глава назад и се замисли над онова, което му беше казал Вишъс.

— Девствена ли си? — запита я Рейдж.

Тялото ѝ отново се скова — подобно на цимент, който се втвърдява. Тя се опита да го отблъсне с цялата тежест на тялото си, но той не помръдна и на сантиметър.

— *Моля?* Що за въпрос е това?

Силното желание, което изпитваше, го накара да я стисне за рамото.

— Била ли си някога с мъж? *Отговори на въпроса.*

Прекрасният ѝ глас се извиси, изпълни се със страх.

— Да. Да, имала съм... любовник.

Разочарованието отслаби малко хватката му. Но беше последвано почти веднага от облекчение. Като се замислеше, не беше сигурен, че е готов да срещне съдбата си точно в този момент. Но дори и да не беше съдбата му, тази жена беше изключителна... специална. Нещо, което на всяка цена трябваше да притежава.

Ръката му отпусна малко гърлото ѝ и Мери си пое дълбоко дъх.

Внимавай какво си пожелаваш, помисли си тя, спомняйки си за желанието ѝ да очарова някой мъж.

Господи, изобщо не бе очаквала подобно преживяване. Беше напълно завладяна. От мъжкото тяло, притиснато в нейното. От обещанието за секс, което се излъчваше от него. От силата му, която можеше да се окаже смъртоносна, ако стиснеше малко по-силно гърлото ѝ.

— Къде живееш? — запита мъжът.

Тя не отговори. Той поклати бедра и огромната му ерекция се притисна в корема ѝ.

Мери затвори очи. И се опита да не мисли за това, какво ли би било да се движи така вътре в нея.

Той наведе глава и устните му докоснаха шията ѝ отстрани, под ухото. Погалиха я.

— Къде живееш?

Тя почувства лека, влажна ласка. Господи, езикът му. Докосването се пренасяше все по-нагоре.

— Накрая ще ми кажеш — прошепна той. — Не е нужно да е веднага. В момента не бързам особено.

Тялото му се откъсна от нейното за миг, след това бедрото му се промуши между краката ѝ и погали сърцевината ѝ. Ръката, която сякаш отпочиваше в основата на гърлото ѝ, се спусна до гръдната ѝ кост и накрая се спря между гърдите ѝ.

— Сърцето ти бие много бързо, Мери.

— 3-3-защото съм уплашена.

— Страхът не е единственото, което изпитваш. Защо не се запиташ какво са намислили ръцете ти?

Господи. Дланите ѝ се бяха спрели високо на бицепсите му. И го стискаха,

придърпваха го по-близо до тялото ѝ. Ноктите ѝ се забиваха в кожата му.

Тя го пусна, а той смръщи вежди.

— Харесва ми да ме докосваш. Не спирай.

Вратата зад тях се отвори.

— Мери? Добре ли си... О! Мили боже! — Думите на Бела заглъхнаха.

Мери замръзна, а мъжът се извъртя и погледна изумителната красавица. Присви очи, огледа я от главата до петите, след което вниманието му беше отново изцяло погълнато от Мери.

— Приятелката ти се безпокои за теб — каза тихо. — Увери я, че няма причина за тревога.

Мери се опита да се отскубне. Не беше изненадана, че не успя.

— Имам идея — измърмори тя. — Защо не ме освободиш от хватката си? Така няма да се наложи да я убеждавам, че съм в безопасност.

Сух мъжки глас проряза въздуха.

— Рейдж, тази жена не е тук заради твоето удоволствие, а и това не е „Едноокия“.

Никакъв секс в коридора.

Мери се опита да обърне глава, но ръката между гърдите ѝ се плъзна нагоре и хвана брадичката ѝ, с което ѝ попречи. Ярките сини очи се потопиха в нейните.

— Аз ще изолирам двамата от съзнанието си. Ако и ти направиш същото, ще ги накараме да изчезнат.

— Пусни я, Рейдж. — Последва поток от остри думи на език, който тя не разбираше.

Тирадата продължаваше, а погледът на русокосия не се отделяше от нея. Палецът му я галеше нежно под брадичката. Движенията му бяха бавни, едва ли не мързеливи и изразяваха нежни чувства към нея, но когато заговори на другия мъж, гласът му беше твърд и агресивен, мощен като тялото му. Последва серия от нови думи — този път не така войнствени.

Новодошлият като че ли се опитваше да го вразуми.

Рязко и неочаквано, русокосият я пусна и отстъпи назад. Интересно, тя усети отсъствието на топлото му и тежко тяло като шок.

— Ще се видим по-късно, Мери. — Погали я по бузата с показалец, след което ѝ обърна гръб.

Коленете ѝ се огъваха от слабост, затова се подпря на стената. А той се отдалечи със залитане, разперил ръце встрани, за да запази равновесие.

Господи, докато беше оставена на милостта му, бе забравила, че е болен.

— Къде е момчето? — запита другият.

Мери хвърли поглед вляво от себе си. Мъжът беше едър и облечен в черни кожени дрехи, подстриган по военному, с пронизателни сини очи.

Войник, помисли си тя, странно успокоена от присъствието му.

— Момчето? — запита той отново.

— Джон е тук, вътре — отговори Бела.

— Да се захващаме за работа тогава.

Мъжът отвори вратата и се облегна на нея така, че двете с Бела трябваше да минат покрай него. Той не им обърна никакво внимание, погледът му не се отделяше от Джон, който също го гледаше втренчено с присвити очи, като че ли се опитваше да си състави правилно мнение за него.

Когато всички се настаняха около масата, мъжът кимна на Бела.

— Ти ли ни се обади?

— Да. А това е Мери Лус. И Джон. Джон Матю.

— Аз съм Тормент. — Погледът му отново се спря на Джон. — Как си, синко?

Джон размаха ръце, а на Мери се наложи да прочисти гърлото си, преди да започне да превежда.

— Той казва: *Прекрасно, сър. А вие?*

— И аз съм добре. — Мъжът се усмихна леко, после погледна Бела. — Искам да изчакаш в коридора. Ще говоря с теб после.

Бела се поколеба.

— Това не е молба — каза „войникът“ спокойно, с равен тон. След като Бела излезе, той обърна стола си към Джон, облегна се назад и протегна дългите си крака пред себе си.

— И така, кажи ми, синко, къде си израснал?

Джон отново описа думите с ръце, а Мери каза:

— *Тук, в града. Първо в сиропиталище, а после в домовете на две приемни семейства.*

— Знаеш ли нещо за родителите си?

Джон поклати глава.

— Бела ми каза за гривната ти, върху която има някакви символи. Би ли ми я показал?

Джон вдигна ръкава си и протегна ръка напред. Дланта на мъжа се склочи около китката на момчето.

— Наистина е хубава, синко. Ти ли я изработи?

Джон кимна.

— И откъде взе идеята за дизайна?

Джон издърпа ръката си от неговата и започва да описва знаци. Когато ръкомахането спря, Мери каза:

— *Сънувам модела.*

— Така ли? Мога ли да запитам какви са сънищата ти? — Позата на мъжа беше нехайна, не издаваше интерес, но очите му бяха присвити.

Толкова по въпроса за обучението по бойни изкуства, помисли си Мери. Не ставаше дума за уроци по карате. Това си беше чисто и просто разпит.

Джон се поколеба, а на нея ѝ се прииска да го хване за ръката и да го изведе навън. Обаче имаше чувството, че той ще се съпротивлява. Беше напълно погълнат от мъжа, напрегнат и съсредоточен.

— Всичко е наред, синко. Не се притеснявай от нищо.

Джон вдигна ръце, а Мери заговори още докато той правеше знаците.

— Ъъ... той се намира на тъмно място. Коленичил е пред някакъв олтар. Стената зад него е изградена от черен камък, а по нея са изписани знаци, стотици редове... Джон, чакай, малко по-бавно. Не мога да превеждам, когато ръкомахаш толкова бързо. — Мери се концентрира върху движенията на ръцете му. — Казва, че в съня си се приближава до стената и докосва точно тази част от надписа.

Мъжът смръщи вежди.

Джон сведе поглед. Имаше смутен вид. „Войникът“ каза:

— Не се тревожи, синко. Има ли нещо друго, което ти се струва странно и искаш да го споделиш с нас? Неща, които може би те различават от другите хора?

Мери се размърда неспокойно на стола си. Наистина се чувстваше неудобно от посоката, в която беше поел разговорът. Джон очевидно щеше да отговори на всеки зададен

му въпрос, но те, за бога, не знаеха кой е този мъж. Дори Бела, по чието настояване бяха дошли, очевидно се чувстваше неловко.

Мери вдигна ръце, за да изпише предупреждение за Джон, но в този момент момчето разкопча ризата си. Разтвори я и показа кръглия белег над лявата си гръд.

Мъжът се наведе напред, разгледа го внимателно, после се отдръпна.

— Как си го получил?

Ръцете на момчето започнаха бързо да се движат.

— Казва, че го има по рождение.

— Има ли нещо друго? — запита мъжът.

Джон хвърли поглед на Мери. Пое си дълбоко дъх и описа: *Сънувам кръв. Кучешки зъби. Ухапвания...*

Мери ококори очи.

Джон я погледна с безпокойство.

Не се тревожи, Мери. Не съм психопат или умопобъркан. Отначало, когато сънищата ме навестиха, бях ужасен, но нали знаеш, никой не може да контролира работата на мозъка си.

— Да, знам — съгласи се тя и стисна ръката му.

— Какво каза той? — попита мъжът.

— Това, последното, беше за мен.

Пое си дълбоко дъх и продължи да превежда.

---

[1] „Най-издирваните лица в Америка“ е телевизионна програма на 20-th Century Fox, която излъчва информация за търсени престъпници, за изчезнали хора, за отвличания и други престъпления. — Б.пр. ↑

Бела се облегна на стената в коридора и започна да сплита косата си на малки плитчици — нещо, което правеше, когато беше нервна.

Беше чувала, че членовете на братството са едва ли не отделен биологичен вид, но нито за секунда не бе повярвала в това. До този момент. Тези двамата бяха не само с колосален ръст и възхитителна физика, от тях се излъчваше господство и агресия. Пред тях брат й приличаше на аматьор, а Ривендж беше най-издръжливият и закоравял мъжага, когото познаваше.

Мили боже, какво беше сторила? Дали постъпи правилно като доведе тук Мери и Джон? Не беше чак толкова загрижена за момчето, а за приятелката си. Отношението на онзи русокос воин предвещаваше беди. Желанието, което се излъчваше от него, беше така горещо, че би могло да накара дори водата в океана да заври, а членовете на Братството на черния кинжал не бяха свикнали да ги отхвърлят. Когато искаха някоя жена, просто я вземаха — или поне така беше чувала.

Слава богу, говореше се, че нямат навик да изнасилват обектите на своята страст. Макар че, съдейки по видяното преди малко, не би им се наложило. Телата на воините бяха създадени за секс. Да се слееш с някого от тях, да бъдеш завладяна от силата му — това със сигурност щеше да е изключително преживяване.

Но може би Мери, която беше човек, не се чувстваше по същия начин.

Бела огледа коридора и в двете посоки, беше неспокойна и напрегната. Нямахше никого наблизо, а ако останеше още малко неподвижна и бездейна, щеше да сплете цялата си коса. Разтърси глава и тръгна по коридора, без да е избрала специална посока. Долови ритмичен шум и реши да проследи звука. И така се озова пред метална врата. Отвори я и влезе.

Залата за тренировки беше с размерите на баскетболно игрище, дървеният под беше излъскан и лакиран до блясък. По пода бяха разхвърляни светлосини гимнастически постелки, таванът беше висок и обсипан с флуоресцентни лампи. Отляво имаше балкон с амфитеатрални седалки, който се издаваше напред, а под него бяха разположени боксови круши.

Великолепен мъж блъскаше една от тях. Беше с гръб към нея. Танцуваше на пръсти, лек като бриз, навеждаше се, изправяше се и нанасяше удар след удар — толкова силни, че крушата висеше накриво.

Бела не виждаше лицето му, но беше сигурна, че е привлекателен. Ниско подстриганата му коса беше светлокестенява, бе облечен в плътно прилепнало по тялото поло и свободен черен анцуг. На широкия му гръб беше препасан кобур.

Вратата се затвори след нея.

С широк замах мъжът извади кинжал с черно острие и го заби в крушата. Разпра я и по пода се посипа пясък. А после се обърна с лице към нея.

Бела покри устата си с длан. Лицето му беше белязано — като че ли някой се беше опитал да го разреже на две с нож. Белегът започваше от челото, спускаше се по носа, свиваше леко при бузата и завършваше при устата, като разкривяваше горната му устна.

Той я изгледа от глава до пети с присвити очи, черни и студени като нощта. Видът му издаваше объркване, огромното му тяло беше абсолютно неподвижно, само гърдите му се повдигаха, когато си поемеше дълбоко дъх.

Мъжът я желаше, помисли си тя, но не е сигурен какво трябва да направи.

После странното му смущение се стопи. И беше заменено от леден гняв, който я уплаши до смърт. Без да откъсва поглед от него, посегна към бравата. Тя не поддаде и Бела я споходи неприятното чувство, че той нарочно не я пуска.

Мъжът наблюдава безуспешните ѝ опити известно време, след което тръгна към нея. Хвърли кинжала високо във въздуха и го улови за дръжката. Повтори движението, потрети го.

— Не знам какво правиш тук — каза тихо. — Освен че ми проваляш тренировката.

Очите му обхождаха лицето и тялото ѝ, враждебността му беше осезаема. Но излъчваше също така първична топлина, сексуална заплаха, която не би трябвало да я очарова.

— Съжалявам. Не знаех...

— Какво не знаеше?

Господи, вече беше толкова близо! И беше много по-едър от нея. Бела залепи тяло до вратата.

— Съжалявам...

Мъжът постави длани от двете страни на главата ѝ. Тя не откъсваше поглед от кинжала, но после забрави за оръжието. Защото той се наведе към нея. Спря в мига, в който телата им щяха да се докоснат.

Бела си пое дълбоко дъх, вдиша мириса на тялото му. Не знаеше дума, с която да го опише, беше по-скоро като огън в ноздрите ѝ. И тя отговори на повика — тялото ѝ се стопли, пожела го.

— Съжаляваш — каза мъжът, наклони глава на една страна и спря поглед върху шията ѝ. Усмихна се, кучешките му зъби бяха дълги и ослепително бели. — Да, готов съм да се обзаложа, че е така.

— Много съжалявам.

— Докажи го.

— Как? — Гласът ѝ беше дрезгав.

— Застани на ръце и колене. Само тогава ще приема извинението ти.

В другия край на залата се отвори врата.

— О, за бога... Пусни я! — Влезе друг мъж, с дълга коса, и затича към тях. — Долу ръцете, Зи. Веднага.

Белязаният се наведе още по-близо, приближи разкривената си уста до ухото ѝ. Нещо се притисна до гърдите ѝ, малко над сърцето ѝ. Пръстът му.

— Току-що те спасиха.

Заобиколи я и излезе в мига, в който другият вампир се приближи до нея.

— Добре ли си?

Бела гледаше съсипаната боксова круша. Не можеше да диша. Не беше сигурна дали е от страх, или от сексуално желание — най-вероятно беше комбинация от двете.

— Да, така мисля. Кой беше този?

Новодошлият я отведе отново до стаята за разпити, без да отговори на въпроса ѝ.

— Направи услуга на себе си и остани тук, окей?

Добър съвет, помисли си тя, след като той си тръгна.

Рейдж рязко премина от страната на сънищата в реалността. Погледна часовника върху нощното си шкафче и се ядоса, защото в първия миг не можа да фокусира погледа си. А после като видя колко е часът, се вбеси още по-силно.

По дяволите, къде беше Тор? Беше обещал да му се обади веднага след като приключи с преводачката на момчето, а бяха минали часове оттогава.

Набра номера на мобилния му телефон. Свърза се с гласовата му поща, изруга и затвори.

Стана от леглото и внимателно се протегна. Все още изпитваше болки и му се гадеше, но се движеше много по-лесно. След като взе набързо душ и се преоблече в чисти кожени дрехи, се почувства много по-добре и тръгна към кабинета на Рот. Зората щеше скоро да изгрее. Щом не отговаряше на обажданията, Тор вероятно докладваше на краля, преди да се прибере у дома си.

Двойните врати бяха отворени и я гледай, Тормент крачеше по старинния килим от Обюсон и говореше на Рот.

— Точно когото търсех — каза провлачено Рейдж.

Тор вдигна поглед към него.

— Канех се после да дойда в стаята ти.

— Сигурен съм в това. Как вървят работите, Рот?

Слепия крал се усмихна.

— Радвам се да те видя отново в бойна форма, Холивуд.

— О, да, готов съм. — Рейдж гледаше втренчено Тор. — Има ли нещо, което трябва да ми кажеш?

— Всъщност не.

— Искаш да кажеш, че не знаеш къде живее жената?

— Не съм сигурен, че трябва да я виждаш.

Рот се облегна назад и вдигна крака върху бюрото си. Огромните му ботуши накараха изцялата мебел да изглежда като табуретка. Усмихна се.

— Някой от вас иска ли да ме осветли по въпроса?

— Лично е — измърмори Рейдж. — Нищо специално.

— По дяволите! — Тор се обърна към Рот. — Изглежда, че нашият приятел иска да опознае по-добре жената, която превеждаше на момчето.

Рот поклати глава.

— О, не, не искаш, Холивуд. Легни си с някоя друга. Бог ми е свидетел, че има достатъчно жени, които с радост биха го направили с теб. — Кимна на Тор. — Както казвах, нямам възражения момчето да се присъедини към първи клас обучаващи се при нас, ако проучиш произхода му. Трябва да проверим и жената. Не искам тя да създава проблеми, ако момчето изведнъж изчезне.

— Аз ще се погрижа за нея — каза Рейдж. Двамата го изгледаха, а той сви рамене. — Ако не ми позволите, ще следя онзи, когото ще натоварите със задачата. По един или друг начин, ще я намеря.

Тор повдигна вежди. Челото му се набръчка толкова силно, че заприлича на разорано поле.

— Няма ли да размислиш, братко? Ако предположим, че момчето дойде тук, връзката

с тази жена ще стане твърде опасна. Просто се откажи.

— Съжалявам. Искам я.

— Господи! Можеш да създаваш големи проблеми, знаеш ли? Не контролираш импулсите си и действаш единствено според собствените си желания. Страхотна комбинация.

— Виж, ще я имам — по един или друг начин. Ще ми позволиш ли да я проуча, докато правя секс с нея, или не?

Тор потърка очи, Рот изруга, а Рейдж разбра, че е спечелил.

— Добре — измърмори Тор. — Открий произхода ѝ, каква е връзката ѝ с момчето, а после прави с нея, каквото искаш. Накрая обаче изтрий спомените ѝ и не се виждай повече с нея. Чуваш ли ме? Изтрий се от паметта ѝ, когато свършиш, и *не* се срещай повече с нея.

— Дадено.

Тор отвори мобилния си телефон и натисна няколко бутона.

— Изпращам ти като съобщение телефонния ѝ номер.

— Искам и този на приятелката ѝ.

— И с нея ли ще правиш секс?

— Просто ми го дай, Тор.

Бела се канеше да си легне, когато звънна телефонът ѝ. Отговори с надеждата да не е брат ѝ. Не ѝ харесваше навикът му да проверява дали си е у дома с оттеглянето на нощта. Като че ли можеше да е навън и да се чука с мъжкар. Или нещо подобно.

— Ало? — каза.

— Ще се обадиш на Мери и ще ѝ кажеш да вечеря с мен тази нощ.

Бела се стресна. *Русият воин.*

— Чу ли какво казах?

— Да... но какво искаш от нея. — Като че ли вече не знаеше.

— Обади ѝ се веднага. Кажи ѝ, че съм твой приятел и че ще се позабавлява страхотно.

Така ще е по-добре.

— От какво?

— От това да вляза с взлом в къщата ѝ, за да стигна до нея. Което ще направя, ако се наложи.

Бела затвори очи и видя Мери, притисната до стената. И огромния мъж, извисяващ се над нея. Той я преследваше по една-единствена причина — за да освободи стаеното в тялото му сексуално желание.

— О, господи... моля те, не я наранявай. Тя не е една от нас. И е болна.

— Знам. Няма да ѝ навредя по никакъв начин.

Бела опря глава на дланта си, чудейки се откъде здрав мъжага като него би могъл да знае какво би наранило приятелката ѝ и какво — не.

— Боецо... Мери дори не знае за нашата раса. Тя е... Моля те, недей...

— Няма да помни нищо след това.

И той предполагаше, че уверението му ще я успокои? Чувстваше се ужасно, струваше ѝ се, че му поднася Мери на тепсия.

— Не можеш да ме спреш. Но можеш да направиш нещата по-лесни за приятелката ти. Помисли си. Тя ще се чувства в по-голяма безопасност, ако се срещне с мен на обществено

място. Няма да знае, че не съм човек. За нея всичко ще е съвсем нормално, една обикновена вечеря.

Бела и бездруго не обичаше да ѝ нареждат какво да прави, а в момента мразеше себе си, защото предаваше приятелството си с Мери.

— Искан ми се да не бях я водила там със себе си.

— А аз — напротив. — Настъпи пауза. — Тя е... необикновена.

— А какво ще стане, ако те отхвърли?

— Няма да се случи.

— И все пак?

— Изборът е неин. Няма да я насилвам. Кълна се.

Дланта на Бела се спря в основата на шията ѝ, пръстите ѝ се вплетоха в диамантената огърлица, която винаги носеше.

— На кое място ще е срещата ѝ с теб? — запита тя примирено.

— Къде се срещат обикновено хората?

А тя откъде би могла да знае, по дяволите? Спомни си, че Мери ѝ беше разказвала за някаква жена, с която работела заедно и която се срещала с мъж... Но как се казваше онова място?

— „Ти Джи Ай Фрайдейз“^[1] — каза Бела. — Има тяхно заведение на площад „Лукас“.

— Чудесно. Кажй ѝ да бъде там в осем часа тази вечер.

— И с кого да ѝ кажа, че ще се срещне?

— Ами... Хал. Хал Ууд.

— Боецо?

— Да?

— Моля те...

Той добави по-меко:

— Не се тревожи, Бела. Ще се отнеса добре с нея.

Линията прекъсна.

В хижата на господин Х. дълбоко в гората О. бавно седна в леглото и прокара длани по мокрите си бузи.

Омега си беше тръгнал само преди час, а раните на О. продължаваха да кървят. Не беше сигурен, че ще успее да помръдне, но трябваше час по-скоро да излезне от спалнята.

Опита се да стане, но стаята се завъртя пред очите му, затова отново седна. Погледна през малкия прозорец на отсрещната стена и видя изгрева на зората, чиито топли лъчи бяха прорязани от клоните на боровите дървета. Не беше очаквал наказанието да продължи цял ден. А на няколко пъти беше сигурен, че няма да успее да го преживее.

Омега го беше отвел на места, намиращи се в самата му същност, и О. беше шокиран да разбере за съществуването им. Места на страх и себеомраза. На пълно унижение и деградация. И сега резултатът бе, че се чувстваше така, сякаш бяха одрали кожата му — абсолютно незащитен и изложен на хорските погледи, сурово и кървящо месо, което все още диша.

Вратата се отвори. Раменете на господин Х. изпълниха рамката.

— Как си?

О. се покри с одеялото и отвори уста. Но от нея не излезе и звук. Изкашля се няколко

ПЪТИ.

— Аз... още съм жив.

— Надявах се да издържиш.

На О. му беше трудно да види шефа си, облечен в обичайните за него дрехи, с папка в ръка и готов да започне поредния успешен работен ден. Сравнена с местата, където О. беше прекарал последните двадесет и четири часа, рутината изглеждаше фалшива и странно заплашителна.

Господин Х. се усмихна леко.

— А сега двамата с теб ще сключим сделка. Ако имаш добро поведение и не проявяваш своеволие, това няма да се случи отново.

О. беше изтощен и не беше в състояние да спори. Вътрешната му борба щеше отново да започне, знаеше го, но в момента искаше единствено сапун и гореща вода. И време да остане сам със себе си.

— Не чух отговора ти — каза господин Х.

— Да, сенсей. — О. не се интересуваше какво се очаква от него, че трябва да каже.

Искаше само да стане от леглото... да излезе от стаята... от хижата.

— Има дрехи в гардероба. Можеш ли да шофираш?

— Да. Да... добре съм.

О. си представи душа в дома си, кремавите плочки и бялата боя. Чисто. Толкова чисто. Той също щеше да бъде чист, след като излезеше от банята.

— Искам да си направиш услуга, господин О. Не забравяй за наказанието, когато се върнеш на работа. Нека спомените за преживяното са винаги пресни, но недоволството си изливай върху подчинените си. Самоинициативата ти може и да предизвиква раздражението ми, но бих те презирал, ако си се пречупил. Ясен ли съм?

— Да, сенсей.

Господин Х. се обърна с гръб към него и му хвърли поглед през рамо.

— Мисля, че знам защо Омега те остави жив. Когато си тръгваше, каза доста ласкави думи за теб. Знаем, че би искал да те види отново. Да му кажа ли, че ти също очакваш с нетърпение следващите ви срещи?

От гърлото на О. излезе сподавен стон, който той не можа да потисне.

Господин Х. се засмя тихо.

— Може би не.

---

[1] Верига американски ресторанти. — Б.р. ↑

Мери спря колата на паркинга пред ресторанта. Огледа другите автомобили и миниваните, питайки се как, по дяволите, се бе съгласила да се срещне с мъж за вечеря. Бела ѝ се беше обадила сутринта и я бе убедила да приеме предложението, но проклета да беше, ако помнеше някакви подробности.

Напоследък ѝ убягваха много неща. Утре сутринта трябваше да отиде за допълнителните изследвания и мислеше единствено за това, беше като замаяна. Да вземем изминалата нощ например. Беше готова да се закълне, че е ходила някъде с Джон и Бела, обаче събитията бяха просто черна дупка в паметта ѝ. Същото беше и с работата ѝ в адвокатската кантора. Беше претупала исковете до съда, допускайки глупави грешки и гледайки втренчено в пространството през по-голямата част от времето.

Слезе от хондата и се стегна психически — поне доколкото може. Трябваше да направи усилие заради бедния човек, с когото щеше да се срещне. Но като се изключеше това, не се вълнуваше особено. Беше казала ясно на Бела, че не поема никакъв ангажимент. Накрая щяха да си поделят сметката. Приятно ми беше да се срещнем; ще се видим пак и т.н.

Отношението ѝ към тази среща щеше да бъде същото, дори вниманието ѝ да не беше изцяло фокусирано върху неясния изход от медицинските процедури. Освен че вероятно отново беше болна, тя напълно беше отвикнала да се вижда с мъже и нямаше никакво намерение да влиза отново във форма. Кой би имал нужда от подобни драми? Повечето мъже в началото на трийсетте, ако не бяха вече женени, търсеха само забавления, а тя беше скучна, обичаше тишината и спокойствието. Беше сериозна и консервативна по природа и нямаше кой знае какъв опит в тези неща.

Външният ѝ вид също не беше на жена, която си пада по нощния живот. Безличната ѝ коса беше опъната силно назад и прибрана в малък кок на тила. Кремавият плетен пуловер, с който бе облечена, беше широк, но топъл. Носеше удобни памучни панталони в цвят каки, а кафявите ѝ обувки бяха с равна подметка и обелени носове. Вероятно изглеждаше като майка — нещо, което никога нямаше да бъде.

Влезе в ресторанта и хостесата я отведе до едно сепаре в задната част. Остави дамската си чанта, в ноздрите ѝ нахлу мириса на зелени чушки и лук и тя се огледа. Покрай нея мина сервитьорка, понесла метална плоча, върху която храната все още цвъртеше.

Ресторантът беше оживен, шумовете образуваха истинска какофония. Сервитьорите вървяха чевръсто между масите с табли димяща храна или куп мръсни чинии, а семействата, влюбените двойки и групите приятели се смееха, разговаряха и спореха. Хаосът ѝ се стори доста по-голям от обикновено и седнала сама на масата, тя се почувства не на място сред всички тези естествени хора.

Тях ги чакаше щастливо бъдеще. А тя... имаше уговорена среща с лекаря си и ѝ предстояха процедури.

Изруга, овладя емоциите си и потисна паниката и страховете си, твърдо решена тази вечер да прогони от съзнанието си доктор Делакроче. За да се разсее, насочи мислите си към онова причудливо изкуство да се подрязват дървета и храсти в различни форми и се усмихна леко точно в мига, когато уморената сервитьорка спря до масата ѝ. Тя така рязко постави пред нея една пластмасова чаша с вода, че чак я разля малко.

— Чакате ли някого?

— Да.

— Искате ли питие?

— Не, благодаря.

Сервитьорката се отдалечи, а Мери отпи от водата, която имаше метален вкус, и остави чашата встрани. С крайчеца на окото си долови раздвижване до входа.

Господи... О!

В ресторанта беше влязъл мъж. Един наистина, наистина... *много* представителен мъж.

Русокос. Красив като филмова звезда. Величествен в дългото си черно кожено палто. Раменете му бяха широки колкото вратата, през която току-що беше влязъл, а краката му — изключително дълги. Нямаше по-висок от него в заведението. Докато преминаваше през тълпата, събрала се при входа, другите мъже се извърщаха настрани или поглеждаха часовниците си, сякаш съзнавайки, че не могат да се мерят с него.

Мери смръщи вежди. Струваше й се, че го е виждала някъде и преди.

Да, този е като излязъл от света на киното, каза си. А може би снимаха филм тук, в града.

Мъжът се приближи до хостесата и я измери с поглед от главата до петите. Червенокосата служителка премигна, вдигнала глава към него, като че ли невярваща на очите си. Но после естрогенът й очевидно й се притече на помощ. Тя подръпна косата си напред, сякаш за да се увери, че той ще я забележи и издаде хълбок толкова силно встрани, като че ли костта й беше излязла от ставата.

Не се тревожи, помисли си Мери. *Той те вижда, скъпа.*

Двамата тръгнаха към нея. Мъжът оглеждаше седналите около всяка маса, а Мери се питаше в чия ли компания ще вечеря.

Аха. Две сепарета по-нататък седеше русокоса красавица. Сама. Синият й пуловер беше плътно прилепнал към тялото, а мъхестата ангорска вълна подчертаваше смайващите й прелести. От нея се излъчваше очакване, погледът й не се откъсваше от него.

Бинго. Барби и Кен.

Е, той всъщност не беше типичният Кен. У него имаше нещо... животинско. Просто не приличаше на другите хора.

Движеше се като хищник. Раменете му се издаваха напред при всяка крачка, въртеше глава наляво-надясно с изучаващ поглед. Тя имаше недотам приятното чувство, че ако той поиска, може да очисти всички в ресторанта с голи ръце.

С усилие на волята Мери се застави да сведе поглед към чашата си с вода. Не искаше да бъде като всички други глупачки, заплениени от него.

О, по дяволите, просто трябваше отново да вдигне поглед.

Той беше минал покрай русокосата и сега стоеше пред една брюнетка, заела масата от другата страна на пътеката. Тя се усмихваше широко. Коемо можеше да се очаква.

— Здравей — каза той.

О, я гледай! Гласът му беше поразителен като външността му. Дълбок, плътен. Говореше провлечено.

— Здравей и ти.

Тонът му стана по-остър.

— Ти не си Мери.

Мери се напрегна. *О, не.*

— Ще бъда всяка, която пожелаеш.

— Търся Мери Лус.

О... по дяволите.

Мери прочисти гърлото си. Искаше ѝ се да е някъде другаде, да е някоя друга.

— Аз съм... хм, аз съм Мери.

Мъжът се обърна към нея. Блестящите му сини очи се потопиха в нейните, огромното му тяло застина.

А тя бързо сведе поглед и започна да бърка водата със сламката си.

„*Не съм това, което си очаквал, нали?*“, помисли си Мери. Мълчанието се проточи — той очевидно търсеше приемливо извинение, за да си тръгне.

Господи, как можа Бела да я унижи така?

Рейдж спря да диша, просто поглъщаше жената с очи. О, тя беше прекрасна. Не точно онова, което беше очаквал, но въпреки това бе прекрасна.

Кожата ѝ беше бледа и гладка — съвършена като слонова кост. Костите на лицето ѝ бяха изящни, извивката на челюстта ѝ — деликатна, скулите ѝ — високи и естествено румени. Шията ѝ беше дълга и стройна — като ръцете ѝ, а вероятно и краката ѝ. Тъмнокестенявата ѝ коса беше прибрана в кок на тила.

Не беше гримирана, не се долавяше и аромат на парфюм, а единственото ѝ бижу бяха двете малки перлени обеци. Пуловерът ѝ беше прекалено голям за нея и раздърпан. Рейдж бе готов да се обзаложи, че панталоните ѝ също са прекалено широки.

У нея нямаше абсолютно нищо, което да привлече погледа.

Не приличаше на жените, било то представителки на човешката или вампирската раса, които той обикновено преследваше. Но привличаше вниманието му като никоя друга.

— Здравей, Мери — каза тихо.

Надяваше се тя да вдигне поглед към него, защото все още не бе забелязал какви са очите ѝ. Нямаше търпение да чуе отново гласа ѝ. Двете думи, които беше произнесла тихо, далеч не бяха достатъчни.

Подаде ѝ ръка, изгарящ от желание да я докосне.

— Аз съм Хал.

Тя остави ръката му да виси между тях. Взе чантата си, стана и понечи да излезе от сепарето. Той застана на пътя ѝ.

— Къде отиваш?

— Виж, всичко е наред. Няма да кажа на Бела. Ще се преструваме, че срещата е минала добре.

Рейдж затвори очи и изолира останалия шум, за да се потопи изцяло в гласа ѝ. Тялото му първо се развълнува, после се успокои — той се олюля леко.

И едва тогава осъзна какво е казала.

— Защо да лъжем? Ще вечеряме заедно.

Мери стисна устни, но поне вече не се опитваше да избяга.

Когато се увери, че тя няма да му се изплъзне, той седна и се опита да напъха краката си под масата. Тя вдигна поглед към него и той престана да помества колене.

Мили боже. Очите ѝ не бяха в унисон с нежния ѝ напевен глас. Това бяха очи на воин.

Металносиви, обрамчени от мигли с цвета на косата ѝ, сериозни и замислени — те му напомняха очите на бойци, оцелели след битка. Говореха за сила и бяха зашеметяващо

красиви.

Гласът му вибрираше, когато каза:

— *Аз с радост* ще вечерям с теб.

Очите ѝ първо блеснаха, после се присвиха.

— Винаги ли си толкова великодушен към жените?

— Моля?

До масата им се приближи сервитьорката и остави чаша вода и пред него. Той подуши сластното желание на тялото ѝ за неговото и това го подразни.

— Здравейте, аз съм Амбър — каза тя. — Какво да ви донеса за пиене?

— Водата е достатъчна. Ти искаш ли нещо друго, Мери?

— Не, благодаря.

Сервитьорката се приближи още по-плътно до него.

— Мога ли да ви изредя специалитетите ни?

— Добре.

Списъкът ставаше все по-дълъг и по-дълъг, а Рейдж не откъсваше поглед от Мери. Тя криеше очите си от него, по дяволите. Сервитьорката прочисти гърлото си. Два пъти.

— Сигурен ли сте, че не искате бира? Или нещо по-силно, може би? Какво ще кажете за...

— Това е всичко засега. По-късно ще поръчаме. Благодаря.

Амбър схвана намека.

Като останаха сами, Мери каза:

— Наистина, нека просто сложим край...

— Да не би да съм показал с нещо, че не искам да вечерям в твоята компания?

Тя постави длан върху менюто, след това проследи с пръст очертаванията на чиния с ребърца. Накрая рязко го отблъсна встрани.

— Втренчил си се в мен.

— Така правят мъжете. — *Когато открият жена, която желаят*, добави мислено.

— Да, но точно мен не ме зяпат така. Не ми е приятно, защото не мога да си представя чак толкова да си хлътнал по мен. Нали разбираш какво искам да кажа? И наистина не бих могла да понеса цял час да те гледам как се жертваш да забавляваш грозното патенце.

Господи, този глас! Продължаваше да има същия ефект върху него — кожата му първо настръхваше, побиваха го тръпки, а после се успокояваше. Той си пое дълбоко дъх в опит да долови естествения мирис на тялото ѝ, свеж като аромата на лимон.

Когато мълчанието се проточи, Рейдж побутна менюто към нея.

— Време е да решиш какво ще поръчаш, освен ако не искаш просто да седиш тук, докато аз се храня.

— Мога да си тръгна, когато пожелаея.

— Вярно е. Но няма да го направиш.

— О, и защо мислиш така? — Очите ѝ горяха, мятаха мълнии.

Тялото му отговори с по-висока степен на възбуда.

— Няма да си тръгнеш, защото харесваш Бела прекалено много, за да я поставиш в неудобно положение, като ме зарежеш тук. А за разлика от теб, аз ще ѝ кажа, че си се отгървала от мен.

Мери смръщи вежди.

— Изнудваш ме?

— Не. Убеждавам те.

Тя бавно отвори менюто и започна да го разглежда.

— Продължаваш да ме гледаш втренчено.

— Знам.

— Имаш ли нещо против да насочиш погледа си другаде? Към менюто или към брюнетката на съседната маса. През две сепарета от нас седи русокоса красавица — в случай че не си забелязал.

— Ти не си слагаш дори парфюм, нали?

Тя вдигна поглед към него.

— Да, така е.

— Може ли? — Той посочи с глава към ръката ѝ.

— Моля?

Нямаше как да ѝ каже, че иска да подуши кожата ѝ отблизо.

— След като ще вечеряме заедно, струва ми се, че е проява на учтивост да си стиснем ръцете, нали? И макар че ме срязва първия път, когато се опитам да проявя любезност, склонен съм да опитам повторно.

Мери не отговори. Той протегна ръка през масата и взе дланта ѝ в своята. Преди да е успяла да реагира, я поднесе към устните си и я целуна. Вдъхна дълбоко мириса на кожата ѝ.

Тялото му веднага реагира. Ерекцията изду кожените му панталони, напрегна се, заплаши да изскочи през ципа. Той се размърда неспокойно, за да ѝ направи място.

Господи, нямаше търпение да я заведе в дома си и да остане насаме с нея.

Мери спря да диша, когато Хал пусна ръката ѝ.

Може би сънуваше. Да, със сигурност беше сън. Защото той бе великолепен представител на мъжкия пол. Много секси. И прекалено погълнат от нея, за да е истина.

Сервитьорката се върна до масата им. Приблужи се толкова плътно до Хал, колкото беше възможно, без да седне в скута му. И направо да не повярваш, беше положила нов слой червило на устните си. Устата ѝ изглеждаше така, сякаш беше намазана със слой масло, върху който бе добавила нещо на име „Изкусително розово“, „Изящно кораловочервено“ или друго също толкова нелепо.

Мери поклати глава, изненадана, че е способна на подобна безпричинна злоба.

— Какво да ви донеса? — Въпросът ѝ беше отправен към Хал.

Хал погледна през масата към Мери и повдигна вежди, а тя поклати глава и започна да прелиства менюто.

— Добре, да видим какво има тук — каза той и разтвори своето. — Ще взема „Пилешки гърди Алфредо“. Нарязани и леко сурови. И чийзбургер, също леко суров. Двойна порция пържени картофи. И начос. Да, начос, с всякакъв вид сос. Двойна порция.

Мери можеше единствено да го гледа втренчено как затваря менюто.

Сервитьорката изглеждаше леко смутена.

— Всичко това за вас и сестра ви ли е?

Като че ли семейните задължения бяха единствената причина мъж като него да излезе с жена като нея. *О, господи...*

— Не, това е за мен. И тя не ми е сестра, аз съм на среща с нея. Мери?

— Аз... ще взема само салата „Цезар“. Може да я донесете след неговата поръчка.

Сервитьорката взе менютата и се отдалечи.

— И така, Мери, разкажи ми нещо за себе си.

— Защо да не говорим за теб?

— Защото искам да чувам гласа ти.

Мери настръхна, някакъв спомен изплува дълбоко от подсъзнанието ѝ.

Говори. Искам да чувам гласа ти.

Кажми нещо. Повтаряй го отново и отново. Хайде.

Беше готова да се закълне, че този мъж и преди ѝ е казвал тези думи. Обаче не го беше срещала преди. Господи, щеше да помни, ако това не беше първата им среща.

— Как си изкарваш прехраната? — помогна ѝ той да започне.

— Тъб... Секретарка съм.

— Къде?

— В една адвокатска кантора, тук в града.

— Но си работила и нещо друго, нали?

Тя се питаше колко ли му беше казала Бела. Надяваше се да не е споменала за болестта ѝ. Може би по тази причина той не си беше тръгнал още.

— Мери?

— Работех с деца.

— Учителка?

— Терапевт.

— Какво лекуваше — психиката или тялото?

— И двете.

— Какво те накара да се заемеш с това?

— Трябва ли да го правим?

— Кое?

— Да се преструваме, че искаме да се опознаем.

Той смръщи вежди и се облегна назад, за да позволи на сервитьорката да постави пред него огромна чиния начос. Тя долепи устни до ухото му.

— Шшш, не казвай на никого. Откраднах ги от друга поръчка. Онези могат да почакаат, а ти ми се струваш много гладен.

Хал кимна и се усмихна, обаче не изглеждаше заинтригуван.

Трябва да му се признае, че е любезен, помисли си Мери. Сега, седнал срещу нея, той не забелязваше никоя друга жена.

Предложи ѝ да си вземе от чинията му. Тя поклати глава, а той постави едно парченце в устата си.

— Не съм изненадан, че безсмислените разговори извикват раздражение у теб — каза той.

— Защо?

— Преживяла си доста.

Мери смръщи вежди.

— Какво точно ти е казала Бела за мен?

— Не много.

— Откъде тогава знаеш какво съм преживяла?

— Виждам го в очите ти.

О, по дяволите. Той беше и умен. Притежаваше всички необходими качества.

— Не ми се иска да ти го казвам — Рейдж се хранеше бързо, но изискано, — обаче не ме е грижа дали ти лазя по нервите или не. Искам да знам с какво те е привлякла работата с деца. И ще ми кажеш.

— Арогантен си.

— Изненадана ли си? — Той се усмихна сковано. — Избягваш темата. Какво те накара да започнеш тази работа?

Отговорът се криеше в борбата на майка ѝ с мускулната дистрофия. След като видя през какви мъки бе преминала тя, желанието ѝ да помогне на хората да победят ограниченията беше непреодолимо. И може би бе начин да преодолее чувството за вина, че беше здрава, докато майка ѝ бе на легло.

А после самата Мери се сблъска със сериозно заболяване.

Странно, първото, което си помисли, когато научи диагнозата, беше, че не е справедливо. Беше страдала заедно с майка си, споделяла бе мъките ѝ. Тогава защо Вселената искаше тя да познае болката, на която бе свидетел? В онзи момент разбра, че няма определена доза нещастие за хората и че няма измерим праг, който веднъж прекрачен, може да те избави от страданието.

— Никога не съм искала да се занимавам с нещо друго. — Отново избегна директния отговор.

— Защо тогава си се отказала?

— Животът ми се промени.

Слава богу, не започна да я разпитва за това.

— Харесваше ли ти да работиш с деца в затруднено положение?

— Те не са... Не можеш да говориш така за тях.

— Съжалявам — каза той и разкаянието му беше очевидно.

Искреността, която се долавяше в гласа му, стопи резервираността ѝ — нещо, което комплиментите и усмивките не биха могли да сторят.

— Тези деца са просто различни. Възприемат света по друг начин. „Нормален“ е синоним на „обикновен“ и „често срещан“, но нормата не е непременно единственият начин да се живее... — Тя млъкна, защото забеляза, че е затворил очи. — Отегчавам ли те?

Той повдигна леко клепачи.

— Обожавам да те слушам как говориш.

Мери потисна възклицанието, което напираше в гърлото ѝ. Очите му бяха ярки като неонова реклама, блестяха.

Вероятно носи контактни лещи, помисли си тя. Очите на хората просто нямаха такъв цвят.

— Различието не те тревожи, нали? — попита той тихо.

— Не.

— Това е добре.

Не знаеше точно защо, но му се усмихна.

— Прав бях — прошепна той.

— За какво?

— Прекрасна си, когато се усмихваш.

Мери извърна очи.

— Какво има?

— Моля те, не ми демонстрирай чара си. Предпочитам разговорите за незначителни неща.

— Искрен съм, не те лаская. Питай братята ми. Каквото мисля, това и казвам.

Имало и други като него? Господи, семейството им вероятно беше като онези, които изобразяват по коледните картички.

— Колко братя имаш?

— Петима. Сега. Изгубихме един. — Отпи дълга глътка от водата — като че ли не искаше тя да види очите му в този момент.

— Моите съболезнования — каза Мери тихо.

— Благодаря. Случи се съвсем скоро. Той болезнено ми липсва.

Сервитьорката спря до масата им с тежък поднос в ръце. Постави цяла редица чинии пред Хал, а пред Мери — поръчаната от нея салата. И се забави, за да му даде възможност да ѝ благодари.

Той започна с пилешките гърди „Алфредо“. Заби вилицата си в купчината фетучини, завъртя я и я поднесе към устата си. Задъвка замислено и добави малко сол. След това опита нарязаната пържола. Поръси я с черен пипер. Накрая взе чийзбургера. Канеше се да отхапе, но смръщи вежди и го остави обратно. Отрязва една хапка с ножа и я поднесе към устата си с вилицата.

Хранеше се изискано, като джентълмен. Едва ли не предвзето.

Неочаквано спря поглед върху нея.

— Какво?

— Съжалявам, аз, въ... — Тя започна да рови из салатата си. Но скоро отново го

загледа как се храни.

— Ако ме погледаш още малко така втренчено, ще се изчервя — каза провлечено той.

— Съжалявам.

— А аз не. Харесва ми да усещам погледа ти.

Тялото на Мери се събуди за живот. И тя отговори на думите му с невиджана грация — изтърва в скута си пържено кубче хляб.

— И какво по-точно гледаш? — попита той.

Тя попи петното със салфетката си.

— Наблюдавам как се храниш. Имаш добри маниери.

— Храната трябва да доставя удоволствие.

Мери се запита на какво ли друго се наслаждава по този начин. Бавно. Цялостно. Господи, можеше само да си представи какъв любовен живот има. Сигурно беше удивителен в леглото. Това огромно тяло, златистата му кожа, тези дълги изящни пръсти...

Гърлото на Мери изведнъж пресъхна и тя протегна ръка към чашата с вода.

— Винаги ли ядеш... толкова много?

— Всъщност в момента имам проблеми със стомаха. За мен това е лека закуска. — Той отново поръси макароните със сол. — И така, някога си работила с деца, страдащи от аутизъм, а сега си в адвокатска кантора. По какъв друг начин прекарваш времето си? Хобита? Интереси?

— Обичам да готвя.

— Така ли? А аз обичам да похапвам.

Тя смръщи вежди, опитваше да не си го представя седнал до масата в кухнята ѝ.

— Отново си раздразнена.

Тя махна с ръка.

— Не съм.

— Напротив. Не ти харесва идеята да сготвиш нещо за мен, нали?

Непринудената му искреност я навеждаше на мисълта, че би могла да му каже всичко и че той ще отговори точно онова, което чувства и мисли. Независимо дали е добро или лошо.

— Хал, имаш ли филтър между мозъка и устата си?

— Всъщност не. — Той приключи с пилешките гърди „Алфредо“ и бутна чинията настрана. Пържолата беше следващото, на което посвети вниманието си. — Какво ще ми разкажеш за родителите си?

Мери си пое дълбоко дъх.

— Майка ми почина преди около четири години. Баща ми е бил убит, когато съм била на две години. Оказал се на неподходящото място в неподходящ момент.

Той направи пауза.

— Било ти е трудно да изгубиш и двамата.

— Да.

— Моите също са мъртви. Но поне доживяха да остареят. Имаш ли братя и сестри?

— Не. Бяхме само двете с мама. А сега съм сама.

Настъпи дълго мълчание.

— Откъде познаваш Джон?

— Джон... О, Джон Матю? Бела ли ти е разказала за него?

— До известна степен.

— Не го познавам чак толкова добре. Той стана част от живота ми едва напоследък. Мисля, че е специално дете. Много е мил, макар да имам чувството, че нещата не са лесни за него.

— Познаваш ли родителите му?

— Каза ми, че няма такива.

— Знаеш ли къде живее?

— Познавам тази част на града. Не е добра.

— Искаш ли да го спасиш, Мери?

Какъв странен въпрос, помисли си тя.

— Не мисля, че трябва да бъде спасяван, но ми харесва да сме приятели. Да ти кажа истината, аз едва го познавам. Той просто се появи в къщата ми една вечер.

Хал кимна — като че ли беше чул очаквания от него отговор.

— Откъде познаваш Бела? — запита тя.

— Не ти ли харесва салатата?

Мери сведе поглед към чинията си.

— Не съм гладна.

— Сигурна ли си?

— Да.

След като изяде и чийзбургера, и пържените картофи, той протегна ръка към менюто, оставено до солницата.

— Не искаш ли да си поръчаш десерт? — попита той.

— Не и тази вечер.

— Трябва да се храниш по-добре.

— Обядът ми беше обилен.

— Не е вярно.

Мери кръстоса ръце пред гърдите си.

— Откъде знаеш?

— Усещам глада ти.

Тя спря да диша. Господи, очите му отново блестяха. Бяха толкова сини, толкова ярки и безкрайни — като морето. Като океан, в който да се потопи. Да се удави. Да умре.

— Как можеш да знаеш, че... съм гладна? — попита тя. Думите като че ли излязоха от устата ѝ, без да иска.

Гласът му се сниши, заприлича на мъркане.

— Прав съм, нали? Има ли значение как съм го узнал?

За щастие сервитьорката дойде да вземе чиниите и моментът отмина. Докато Хал поръчваше ябълков пай, някакъв сладкиш, залят с шоколад, и кафе, Мери вече се беше посъвзела.

— А ти с какво си изкарваш прехраната? — запита тя.

— Това-онова.

— Актьор ли си? Или модел?

Рейдж се засмя.

— Не. Мога да бъда и украшение, но предпочитам да съм полезен.

— И по какъв начин допринасяш полза?

— Предполагам, може да се каже, че съм войник.

— Служиш в армията?

— Нещо такава.

Е, това обясняваше усещането, че той може да бъде опасен, смъртоносен дори. Увереността, която се излъчваше от него. Остротата в погледа му, сякаш беше винаги нащрек.

— В кое подразделение?

Морската пехота, помисли си Мери. Или може би специалните части. Наистина приличаше на тюлен.

Лицето на Хал се стегна.

— Аз съм просто един войник.

Долетял сякаш от нищото, облак парфюм изпълни ноздрите на Мери. Червенокосата сервитьорка отново беше до масата им.

— Хареса ли ти храната? — Хал вдигна поглед към нея. Горещото ѝ сексуално желание бе ясно доловимо.

— Да, благодаря — отговори той.

— Добре. — Тя остави нещо на масата. Салфетка. На нея бяха написани име и адрес. Очите на жената блеснаха за секунда, после тя се отдалечи. Мери сведе поглед към ръцете си. И с крайчеца на окото хвърли поглед на дамската си чанта.

Време е да си вървя, помисли си тя. Незнайно защо, не искаше да види как Хал прибира салфетката в джоба. Въпреки че той имаше право да го направи.

— Е, срещата ни беше... интересна — каза тя, взе чантата си и се изправи.

— Защо си тръгваш? — Смръщил вежди, приличаше точно на войник, а не на мъж, който умее единствено да бъде привлекателен.

Мери се почувства малко неудобно.

— Уморена съм. Но ти благодаря, Хал. Беше... Е, благодаря.

Опита се да мине покрай него, но той я хвана за ръката и погали вътрешната страна на дланта ѝ с палец.

— Остани поне докато изям десерта си.

Тя извърна поглед от съвършеното му лице и широките му рамене. Брюнетката от съседната маса, с визитна картичка в ръка, също беше станала и го гледаше.

Мери се наведе към него.

— Сигурна съм, че ще намериш много други жени, които да ти правят компания. Всъщност в момента една се е запътила към теб. Желая ти късмет с нея, тя несъмнено е страхотна.

Мери тръгна бързо към изхода. Студеният въздух и тишината ѝ донесоха облекчение след шума вътре. Като стигна до колата си обаче, изпита странното чувство, че не е сама. Хвърли поглед през рамо.

Хал беше плътно зад нея, макар че го беше оставила в ресторанта. Обърна се рязко към него. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите толкова силно, сякаш искаше да изхвъркне навън.

— Господи! Какво правиш?

— Изпращам те до колата ти.

— Аз... Не си прави труда.

— Прекалено е късно вече. Тази хонда е твоя, нали?

— Откъде з...

— Светлините се включиха, когато я отключи.

Тя направи крачка назад, но Хал пристъпи към нея. Тялото ѝ се удари в колата, тя

протегна ръце.

— Спри.

— Не се страхувай от мен.

— Остави ми малко лично пространство тогава.

Извърна се и протегна ръка към дръжката на вратата. Той бързо постави ръка на стъклото.

Да, щеше да седне в колата си, когато той ѝ позволи.

— Мери? — Дълбокият му глас прозвуча в ухото ѝ и тя подскочи.

Усети първичното сексуално желание, което се излъчваше от него, и си представи тялото му като клетка, която я обгръща. Страхът ѝ се превърна в желание. Почувства се предадена, измамена от собственото си тяло.

— Пусни ме — прошепна.

— Още не.

Чу го да поема дълбоко дъх, като че ли искаше да вдъхне аромата ѝ. А после в ушите ѝ зазвуча ритмичен шум, подобен на мъркане. Тялото ѝ се отпусна, сгорещи се и се разтвори, сякаш се готвеше да го поеме в себе си.

Мили боже, трябваше бързо да се отдалечи от него.

Хвана ръката му и се опита да я отблъсне. Не успя.

— Мери?

— *Какво?* — попита рязко тя, изпълнена с възмущение към себе си, защото бе възбудена в момент, в който би трябвало да е вцепенена от ужас. За бога, той беше непознат, огромен и нахален, а тя беше самотна жена и нямаше на кого да липсва, ако не се прибереше у дома.

— Благодаря, че дойде на срещата и вечеря с мен.

— Моля. А сега, какво ще кажеш да ме оставиш да си тръгна?

— Само ако ми позволиш да те целуна за лека нощ.

Наложи се Мери да отвори уста, за да могат белите ѝ дробове да поемат достатъчно въздух.

— Защо? — попита тя с дрезгав глас. — Защо искаш да ме целунеш?

Той постави длани на раменете ѝ и я обърна към себе си. Извисяваше се над нея, затъмняваше светлината, която струеше от ресторанта, лампите на паркинга, звездите на нощното небе.

— Нека само те целуна, Мери. — Дланите му се плъзнаха по шията ѝ и погалиха бузите ѝ. — Само веднъж. Окей?

— Не, не е окей — прошепна тя в мига, в който той наклони главата ѝ назад.

Устните му се доближиха до нейните, а те потрепнаха. Беше минало толкова много време от последната ѝ целувка. А и досега не я беше целувал мъж като него.

Допирът на устните му беше лек, нежен. Което беше неочаквано, като се имаше предвид огромният му ръст.

Горещината се разли по гърдите ѝ, спусна се надолу и се спря между краката ѝ... И в този миг тя чу звук, подобен на съскане.

Хал залитна крачка назад и я изгледа странно. С рязко движение кръстоса ръце на гърдите си — така, сякаш притискаше нещо към тях.

— Хал?

Той не отговори. Просто стоеше там и я гледаше втренчено. Ако не беше сигурна в

противното, би помислила, че е разтърсен от преживяното.

— Хал, добре ли си?

Той поклати глава, само веднъж.

След това се отдалечи и изчезна в мрака, който цареше отвъд светлините на паркинга.

Рейдж се материализира във вътрешния двор — между Дупката и голямата сграда.

Не можеше да определи съвсем точно усещането, което го изпълваше — нещо като нискочестотно жужене в мускулите и костите му, подобно на вибрациите на камертон. Обаче знаеше със сигурност, че никога преди не го е изпитвал. Беше се породило в мига, в който устните му бяха докоснали тези на Мери.

Тъй като всяко ново и различно усещане предвещаваше беда, той веднага се бе отдалечил от нея. И това му беше помогнало. Проблемът беше, че сега, когато усещането започваше да заглъхва, нуждата да освободи тялото си от сексуалното напрежение беше толкова силна, че го караше да потръпва. Което не бе справедливо. След появяването на звяра на бял свят обикновено имаше няколко дни на затишие.

Погледна часовника си.

По дяволите, искаше му се да излезе на лов за *лесъри*, за да се успокои поне малко, но откакто Тор беше поел командването, правилата в братството се бяха променили. След като възвърнеше нормалния си вид, Рейдж трябваше да почива два дни, преди да се върне в редиците им. След смъртта на Дариъс миналото лято бяха останали шестима братя. А после Рот се беше качил на престола, така че сега бяха само петима. Расата на вампирите не можеше да си позволи да изгуби още един воин.

В наложената му почивка имаше смисъл, но той не обичаше да му нареждат какво да прави. И не можеше да понесе мисълта, че не е навън, на бойното поле, особено когато се налагаше да освободи част от напрежението.

Извади връзка ключове от джоба на палтото си и отиде до тунингования си понтиак. Автомобилът се събуди за живот с мощен рев на двигателя и само след минута и половина вече беше на шосето. Рейдж не знаеше в каква посока да поеме. Нямаше значение. Мери. Целувката.

Господи, устните ѝ бяха невероятно сладки и тръпнеха под неговите — толкова неустойими, че копнееше да ги разтвори с език, а после да го плъзне във вътрешността ѝ. Да излезе навън и отново да се гмурне вътре, да я вкуси. А после да направи същото с тялото си, да го плъзне между краката ѝ.

Обаче трябваше да спре. Непознатото жужене вътре в него го изнервяше, което предвещаваше опасност. Не можеше да определи какво бе предизвикало проклетата реакция. Мери го успокояваше, носеше му облекчение. Разбира се, искаше я, а сексуалното желание го правеше напрегнат. Но не и опасен.

О, по дяволите. Може би беше разбрал погрешно отклика на тялото си. Може би сексуалното му желание за нея беше по-силно и по-дълбоко от онова, с което беше свикнал... Обикновено то не беше нещо повече от нуждата да се освободи, така че тялото му да не остане неудовлетворено.

Замисли се за жените, представителки и на двете раси, които беше имал. Те бяха безброй и всичките безименни — тела без лица, в които просто се освобождаваше. Нито една от тях не беше източник на истинско удоволствие за него. Докосваше ги и ги целуваше само защото, ако не стигнеха до оргазъм, той се чувстваше като абсолютен използвач.

По дяволите, чувстваше се по същия начин и в този момент. *Беше* използвач.

Така че дори да не се беше уплашил от странното жужене, пак щеше да остави Мери на паркинга. С прекрасния си глас, с очите на воин и тръпнещите устни, тя не би могла да бъде

просто поредната жена в леглото му. Да я вземе, дори тя също да го желаше, бе равносилно на оскверняване. Защото Мери беше нещо чисто. И по-добро от него.

Звънна мобилният му телефон и той го извади от джоба си. Хвърли поглед на екрана и изруга, но все пак отговори.

— Здравей, Тор. Щях да ти се обадя.

— Току-що видях колата ти да потегля. Да не би да отиваш на среща с жената сега?

— Не, вече се срещнах с нея.

— Толкова бързо! Сигурно добре се е държала с теб.

Рейдж заскърца със зъби. За първи път в живота си не можа бързо да измисли подходящ отговор.

— Разговарях с нея за момчето. Нямаме проблеми в това отношение. Тя го харесва, изпитва съчувствие към него, но ако то изчезне, няма да вдигне врява. Запознали са се едва наскоро.

— Добра работа, Холивуд. И накъде си тръгнал сега?

— Просто шофирам.

Тор заговори по-меко.

— Мразиш състоянието, което не ти позволява да се биеш, нали?

— А ти не би ли се чувствал по същия начин?

— Разбира се. Не се тревожи, утрешният ден ще изтече бързо и ти ще си отново на мястото на действието. А междувременно, можеш да отпуснеш малко юздите в „Едноокия“.

— Тор се засмя тихичко. — Между другото, чух за сестрите, с които си бил преди две нощи, една след друга. Невероятен си, знаеш ли?

— Да. Тор, мога ли да те помоля за услуга?

— Каквото кажеш, братко.

— Може ли да не... повдигаш въпроса за жените? — Рейдж си пое дълбоко дъх. — Защото истината е, че мразя подобни преживявания, наистина.

Имаше намерение да замълчи, но думите изведнъж излязоха от устата му. Не можа да се сдържи.

— Мразя анонимността на този вид секс. Мразя болката в гърдите, която изпитвам след това. Мразя миризмата, полепнала по тялото и косата ми, когато се прибера у дома. Но най-много мразя това, че ще го правя отново и отново, защото ако не го правя, мога да нараня някого от вас или невинен свидетел на събитията. — Издиша през устата. — А онези две сестри, от които си така впечатлен? Виж, ето как стоят нещата. Избирам само онези, които пет пари не дават с кого са. Защото иначе няма да бъде честно. Онези двете мадами хвърлиха по един поглед на часовника ми и на пачката банкноти в портмонето ми и решиха, че съм трофей. В секса с тях имаше толкова интимност, колкото и в автомобилна катастрофа. А тази вечер? Ти си отиваш у дома, при Уелси. А аз ще бъда сам у дома. Също както и вчера. Както ще бъде и утре. Свалката с разни курви не е забавление за мен. Това ме тормози от години, така че хайде да не повдигаме повече въпроса, а?

Настъпи дълго мълчание.

— Господи... Съжалявам. Не знаех. Нямах представа...

— Да, нали... — Наистина трябваше да сложи край на този разговор. — Виж, трябва да затварям. Ще говорим по-късно.

— Не, почакай, Рейдж...

Рейдж изключи телефона си и спря отстрани на шосето. Огледа се и видя, че се намира

насред пустошта. Наоколо нямаше нищо, освен гора. Опря чело на кормилото.

В главата му изникна образът на Мери. И осъзна, че е забравил да изтрие спомена за себе си от съзнанието ѝ.

Забравил? Да, бе. Не беше го направил, защото искаше да я види отново. Искаше тя да го помни.

О, господи... Това беше лошо. Много лошо.

Мери се обърна в леглото и изрита завивките. Полузаспала, разпери крака в опит да се охлади.

По дяволите, дали не беше оставила климатика на прекалено висока температура...

В главата ѝ се породило ужасно подозрение. Съзнанието ѝ започна да се избистря, а страхът ѝ да нараства. Имаше треска — нещо характерно за болните от левкемия. Придружена с нощно изпотяване.

О, по дяволите... Познаваше това чувство прекалено добре — зачервяването на кожата, сухата горещина, болките в ставите. Часовникът показваше 4:18 след полунощ. Точно по това време, когато беше болна, се повишаваше температурата ѝ.

Протегна ръка нагоре и отвори прозореца над леглото. Студеният въздух прие поканата ѝ и се втурна вътре — охлади я, успокои я. Треската си отиде скоро след това, отзвучаването ѝ беше придружено с обилно изпотяване.

Може би просто беше настинала. Хората с нейната диагноза страдаха и от обикновени заболявания като всички други. Наистина.

Нямаше значение дали това е някакъв вид вирус, или повторна атака на левкемията — и в двата случая нямаше да може отново да заспи. Тъй като беше по тениска и боксерки, се наметна с халат и слезе на долния етаж. Докато вървеше към кухнята, запали осветлението навсякъде — така че и най-тъмните ъгълчета на къщата да бъдат осветени.

Отиде направо при кафе-машината. Щеше да бъде по-добре да отговори на няколко служебни имейла и да се приготви за дългия уикенд за Деня на Колумб, отколкото да лежи в леглото и да брои часовете до срещата ѝ с доктор Делакроче. Оставаха пет часа и половина, между другото.

Господи, не обичаше да чака.

Наля вода в кафе-машината „Крупс“ и затърси в шкафа бурканчето с кафе. То беше почти празно, затова извади скритите си запаси и...

Не беше сама.

Наведе се напред и надникна през прозореца над мивката. Навън беше още тъмно и тя не видя нищо, затова отиде до кухненската врата и натисна ключа за външното осветление.

— *Мили боже!*

Видя огромна черна сянка от другата страна на стъклото. Понечи да се втурне за телефона си, но се спря, като видя руса коса.

Хал вдигна ръка за поздрав.

— Здравей. — Гласът му долиташе приглушен от стъклената преграда.

Мери обгърна с ръце тялото си.

— Какво правиш тук?

Той сви широките си рамене.

— Искан да те видя.

— Защо? И защо сега?

Повторно свиване на раменете.

— Идеята ми се стори добра.

— Да не си луд?

— Да.

Тя едва сдържа усмивката си. Но после се сети, че няма съседи наблизо, а той бе едва

ли не с размерите на къщата ѝ.

— Как ме откри? — Може би Бела му беше казала къде живее.

— Може ли да вляза? Или може би ти ще излезеш навън, ако така ще се чувстваш по-спокойна?

— Хал, четири и половина сутринта е.

— Знам. Но ти не спиш, аз също.

Господи, беше толкова огромен в черните кожени дрехи! И тъй като лицето му оставаше в сянка, бе по-скоро застрашителен, отколкото красив.

А тя обмисляше дали да отвори вратата? Очевидно също беше луда.

— Виж, Хал, не мисля, че идеята е добра.

Той я гледаше втренчено през стъклото.

— Може би просто ще си поговорим тогава?

Мери го гледаше втренчено, онемяла от изненада. Беше склонен да остане отвън, като престъпник, само за да могат да си побъбрят?

— Хал, не се обиждай, но има поне стотина жени в тази част на града, които биха те пуснали не само в дома си, но и в леглото си. Защо не отидеш да намериш някоя от тях и не ме оставиш на мира?

— Искам теб.

Не можеше да разгадае изражението на очите му заради мрака. Но в гласа му звучаха искрени нотки.

В последвалата дълга пауза тя се опита да убеди сама себе си, че той трябва да остане отвън.

— Мери, ако исках да те нараня, бих могъл да го направя само за секунда. Можеш да заключиш всички врати и прозорци и аз пак ще успея да се промъкна вътре. Искам само... да си поговорим още малко.

Тя прецени с поглед ширината на раменете му. Да, беше прав — можеше всеки момент да влезе с взлом. Освен това имаше чувството, че ако вратата между тях остане затворена, той просто ще издърпа един от градинските ѝ столове и ще се настани на терасата.

Отключи вратата, отвори я и отстъпи назад.

— Искам само да ми обясниш нещо.

Той се усмихна леко и влезе.

— Кажи.

— Защо не си с жена, която те желае? — Хал трепна. — Имам предвид онези, които срещнахме тази вечер в ресторанта. Те бяха готови да легнат с теб на минутата. Защо да не... — *Правиш луд секс.* — ... се позабавляваш с някоя от тях?

— Предпочитам да си говоря с теб, отколкото да бъда с някоя от онези жени.

Тя трепна, сви се, сякаш наранена от искреността му, а после осъзна, че той не е груб, а просто брутално откровен.

Е, поне едно беше разбрала правилно. Когато си беше тръгнал след тяхната нежна целувка, беше решила, че той не я желае. Очевидно беше уцелила точно в десетката. Той и сега не беше тук заради секса. Беше добре, че не е обект на неговата похот, помисли си тя. И почти си повярва.

— Тъкмо се канех да си приготвя кафе. Ти искаш ли?

Той кимна и започна да се разхожда из дневната и да оглежда всичко. Едрото му, облечено в черно тяло изглеждаше зловещо и страховито на фона на кремавите стени и

белите мебели. Но после погледът ѝ се спря на лицето му. Красеше го глупавата усмивка — като че ли бе щастлив просто да бъде в дома ѝ. Напомняше дворно куче, което обикновено стои завързано на верига навън и се радва, че най-после са го пуснали в къщата.

— Искаш ли да свалиш палтото си? — попита тя.

Той го съблече и го захвърли върху дивана. То падна с глух звук и размести възглавничките.

„Какво, по дяволите, има в джобовите му?“, помисли си тя.

Но после погледна тялото му и забрави за глупавото кожено палто. Беше облечен в черна тениска, която разкриваше здравите мускули на ръцете му. Гърдите му бяха широки и добре развити, коремът му беше стегнат — виждаше плочките му дори през тъканта. Краката му бяха дълги, бедрата — мощни...

— Харесва ли ти това, което виждаш? — попита той тихо.

Да. Много. Не, нямаше да отговори на този въпрос. Тръгна към кухнята.

— Колко силно обичаш кафето?

Взе отварачката за буркани, проби капака и започна да я върти така, сякаш нямаше утре. Капакът падна на земята и тя се наведе да го вдигне.

— Зададох ти въпрос — каза точно до ухото ѝ.

Тя трепна и поряза палеца си. Изохка тихо и вдигна ръка, за да разгледа раната. Беше дълбока и кървеше. Хал изруга.

— Не исках да те стресна.

— Ще оживея.

Пусна студената вода, но преди да е успяла да пхне ръка под нея, той я хвана за китката.

— Нека да видя. — Без да ѝ даде възможност да възрази, се наведе над пръста ѝ. — Лошо си се порязала.

Постави палеца ѝ в устата си и леко го засмука.

Мери ахна. Усещането за топлина, влага и предстояща възбуда я парализира. А после почувства и ласката на езика му. Когато той я пусна, тя можеше само да стои и да го гледа втренчено.

— О... Мери! — каза той тъжно.

Тя беше прекалено шокирана, за да се замисли над смяната на настроението му.

— Не трябваше да правиш това.

— Защо?

Защото е прекрасно.

— Откъде знаеш дали не съм болна от СПИН или нещо подобно?

Хал вдигна рамене.

— Няма значение, дори да си серопозитивна.

Тя пребледня. През главата ѝ мина мисълта, че той самият може да е серопозитивен, а тя току-що му бе позволила да постави кървящия ѝ палец в устата си.

— Не, Мери, не съм заразен.

— Тогава защо...

— Исках просто да ти окажа първа помощ. Виждаш ли? Вече не кърви.

Тя сведе поглед към палеца си. Раната зарастваше. Неимоверно бързо. Беше вече почти заздравяла. *Как, по дяволите...?*

— Сега ще ми отговориш ли? — попита Хал с намерението да изпревари въпроса,

който тя се канеше да му зададе.

Мери вдигна поглед към него и забеляза, че неоновосините му очи проблясват с неземно, хипнотично сияние.

— Какъв беше въпросът? — попита тя шепнешком.

— Харесва ли ти тялото ми?

Тя стисна устни. Ако беше свикнал да слуша комплиментите на жените за красивата си външност, този път щеше да се прибере вкъщи разочарован.

— А какво ще направиш, ако не го намирам за привлекателно? — отвърна тя.

— Ще го скрия от погледа ти.

— Да, точно така.

Той наклони глава на една страна — вероятно мислеше, че не е разбрал правилно. След това тръгна към дневната, където беше дългото му кожено палто.

Господи, бе напълно сериозен.

— Хал, върни се. Няма нужда да... Харесвам тялото ти.

Той се усмихна и се върна при нея.

— Радвам се. Искам да ти доставям удоволствие.

Е, добре, суетно конте такова, помисли си тя. В такъв случай, съблечи си тениската и кожените панталони и легни на пода. Ще се редуваме кой да бъде отдолу.

Недоволна от посоката на мислите си, Мери се върна към задачата да направи кафе. Докато зареждаше машината, усещаше погледа на Хал върху себе си. И го чуваше как си поема дълбоко дъх — сякаш вдишваше миризмата, която се излъчваше от нея. Усещаше го как малко по малко се приближава към нея.

През тялото ѝ преминаха първите вълни на паниката. Той беше прекалено близо. Огромен. Неустойимо красив. Трудно ѝ беше да устои на горещината и страстта, които извикваше у нея.

Мери натисна бутона на кафе-машината и се отдалечи от него.

— Защо не искаш да ти доставя удоволствие? — попита той.

— Престани да използваш тази дума. — Защото, когато чуеше „удоволствие“, тя мислеше единствено за секс.

— Мери. — Гласът му беше дълбок, плътен. Въздействащ. — Искам да...

Тя покри ушите си с ръце. Изведнъж усети прекалено осезаемо присъствието му в къщата си. В мислите си.

— Идеята не беше добра. Мисля, че трябва да си вървиш.

Почувства голямата му длан върху рамото си.

Мери отстъпи встрани. Задушаваше се. От него се излъчваше здраве, жизненост и първична сексуалност. И още стотина неща, които тя не би могла да има. Той беше така жив, а тя... най-вероятно отново беше болна.

Отиде до задната врата и я отвори.

— Върви си, окей? Моля те, просто си тръгни.

— Не искам.

— Вън. *Моля те.* — Обаче той просто стоеше и я гледаше втренчено. — Господи, ти си като бездомно куче, от което не мога да се отърва. Защо не отидеш да тормозиш някого другото?

Силното, мускулесто тяло на Хал замръзна. За миг ѝ се стори, че ще каже нещо грубо, но той се наведе и взе палтото си. Преметна го през рамо и тръгна към вратата, без да я

погледне.

О, страхотно. Ето че сега тя се чувстваше ужасно.

— Хал. Хал, чакай. — Сграбчи го за ръката. — Съжалявам, Хал...

— Не ме наричай така! — срязва я той.

Отскубна се от хватката ѝ, но тя му препречи пътя. И веднага пожела да не го беше правила. Очите му бяха безмилостно студени. Като две цветни стъкълца.

Думите му прозвучаха остро.

— Съжалявам, че те обидих. Мога да си представя какво ужасно бреме е да имаш край себе си човек, който иска да те опознае.

— Хал...

Той я отблъсна с лекота.

— Ако кажеш това още веднъж, ще разбия стената с юмрук.

Излезе навън и се скри в горичката, която растеше вдясно от къщата ѝ.

Импулсивно, Мери обу маратонките, грабна якето си и се втурна като хала през задната врата. Прекоси тичешком моравата, като го викаше по име. Като стигна до дърветата, спря.

Не се чуваше чупене на клони и пукане на съчки — характерните шумове, когато през гората върви такъв едър мъж. Но нали беше тръгнал в тази посока...

— Хал? — извика тя.

Мина доста време, преди да се върне в къщата.

— Справи се добре тази вечер, господин О.

О. излезе от бараката зад хижата с мисълта, че одобрението на господин Х. нищо не струва. Не показва раздразнението си. Бе изминал само ден, откак се бе изтръгнал от лапите на Омега и не беше в настроение да предизвика ново наказание.

— Обаче вампирът не ни каза нищо — измърмори той.

— Защото нищо не знаеше.

О. спря. На слабата светлина на утрото бялото лице на господин Х. блестеше като малка луна.

— Не ви разбрах, сенсей?

— Аз самият го обработих, преди да дойдеш. Трябваше да знам, че мога да разчитам на теб. Но не исках да пропусна възможността, в случай че си станал мекушав.

Коего обясняваше тежкото състояние на вампира. До този момент О. смяташе, че той се е съпротивлявал упорито при залавянето му.

Изгубено време, похабени усилия, помисли си О. и извади ключовете за колата си.

— Ще има ли други изпитания за мен? — *Копеле*.

— Не и в момента. — Господин Х. погледна часовника си. — Новата ти група скоро ще е тук, така че прибери ключовете. Да влезем вътре.

Нежеланието на О. дори да се приближи до хижата парализира краката му. Не можеше да помръдне. Но се усмихна.

— След вас, сенсей.

Влязоха и той отиде директно до вратата на спалнята. Подпря се на рамката. Макар че едва дишаше, запази хладнокръвие. Ако избягваше въпросното място, господин Х. щеше да измисли причина да го изпрати точно там. Копелето знаеше, че да бъркаш в пресни рани е единственият начин да видиш дали ще зараснат, или ще се покрият с гной.

Убийците с белите лица изпълниха хижата. О. ги оглеждаше критично, преценяваше ги. Не познаваше нито един, но колкото по-дълго служеха на обществото, толкова по-анонимни ставаха неговите членове. Кожата, косата и очите им губеха цвета си и накрая всички *лесъри* изглеждаха по един и същи начин.

Останалите попиваха с погледи тъмната му коса. Новите членове заемаха най-нисшите позиции и беше необичайно новобранец да бъде включен в елитна група. *Е, добре. Майната ви*. О. срещна погледа на всеки един от тях, давайки им ясно да разберат, че ако искат да се перчат, той с радост ще подхване играта.

Изправен пред възможността за физическо стълкновение, той се оживи. Беше като събудане след здрав и пълноценен нощен сън. Възраждащата се агресия му доставяше удоволствие — добрата стара нужда да доминира. Тя му даваше увереност, че не се е променил, че Омега не беше успял да му отнеме същността.

Срещата не продължи дълго. Беше стандартна. Запознаха се. Напомниха си, че всяка сутрин трябва да проверяват електронната си поща. Преговориха отново стратегията си, както и някои от правилата за действие при пленяване и убиване.

Когато приключиха, О. тръгна първи към вратата. Господин Х. му препречи пътя.

— Ти ще останеш.

Бледите му очи го гледаха втръчено — наблюдаваха го, очакваха да видят искрицата на страха. О. кимна и разкрачи крака.

— Разбира се, сенсей. Както кажете.

Над рамото на господин Х. О. гледаше как другите се разотиват — като непознати. Не разговаряха, гледаха право напред, телата им не се докосваха дори случайно. Очевидно никой никого не познаваше. Вероятно бяха повикани от различни райони. Което означаваше, че господин Х. е прибегнал към дълбоките резерви.

Вратата се затвори след последния *лесър* и по кожата на О. пробягаха тръпките на надигащата се паника. Той обаче се застави да остане спокоен, невъзмутим като скала.

Господин Х. го огледа от главата до петите. След това отиде до лаптопа, оставен върху кухненската маса, и го включи. И сякаш чак сега се беше сетил, каза:

— Ти ще ръководиш и двете групи. Искам да ги обучиш в техниките за въздействие, които използваме. Искам да работят като екип. — Вдигна поглед от проблясващия екран. — И искам да останат живи, ясно ли е?

О. смръщи вежди.

— Защо не казахте това, докато бяха тук?

— Не ми казвай, че имаш нужда от помощ.

Присмехулният му тон накара О. да присвие очи.

— Мога и сам да се справя.

— И ще е по-добре да го направиш.

— Свършихме ли?

— Не, този разговор няма никога да приключи. Но можеш да си тръгнеш.

Когато стигна до вратата обаче, О. разбра, че ще последва още нещо. Постави ръка на бравата.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш? — прошепна господин Х. — Мислех, че си тръгваш.

О. огледа стаята и измисли набързо нещо, за да оправдае колебанието си.

— Не можем повече да използваме къщата в центъра на града за въздействие, не и след бягството на онзи вампир. Имаме нужда и от друга сграда, освен бараката отзад.

— Това го знам. Да не би да мислиш, че те изпратих да разглеждаш имоти просто ей така?

Ето какъв бил планът.

— Парцелът, който разгледах вчера, не беше подходящ. Блатото заема голяма част от него, а наоколо минават прекалено много шосета. Имате ли предвид и някои други места?

— Ще ти изпратя списъка по електронната поща. А докато реша къде ще строим, ще водиш пленниците тук.

— В бараката няма достатъчно място за зрители.

— Имам предвид спалнята. Тя е достатъчно просторна. Както ти е известно.

О. преглътна, но успя да запази гласа си спокоен.

— Ако искате и да обучавам групата, ще имам нужда от още по-голямо пространство.

— Ще идваш тук, докато строим. Ако не ти стана ясно, мога и да ти го напиша?

Прекрасно. Щеше да се справи. Отвори вратата.

— Господин О., мисля, че забрави нещо.

Господи. Сега разбра какво имат предвид хората, когато казват, че по кожата им лазят тръпки.

— Да, сенсей?

— Искам да ми благодаря за повишението.

— Благодаря ви, сенсей — каза О., стиснал челюсти.

— Не ме разочаровай, синко.

Върви на майната си, татенце.

О. се поклони леко и бързо излезе. Почувства се по-добре, когато се качи в пикапа и потегли. Не, не просто по-добре. Почувства се дяволски свободен.

На път към къщи се отби в аптеката. Не му беше необходимо много време, за да открие онова, от което имаше нужда. След десет минути затвори входната врата на дома си и деактивира алармената инсталация. Къщата му беше малка, двуетажна и се намираще в не особено скъп квартал. Мястото обаче предлагаше добро укритие. Повечето от съседите му бяха възрастни, а останалите — емигранти, които работеха на по две и три места. Никой не го безпокоеше.

Изкачи се до спалнята. Стъпките му отекваха по голия под, а празните стени, без никакви украшения, връщаха ехото. Странно, това го успокояваше. Никога не беше усещал къщата като свой дом. За него тя беше просто войнишка барака. Единствените му мебели бяха леглото и фотьойлът, чиято облегалка можеше да се накланя назад. На всички прозорци имаше щори и чужд поглед не можеше да проникне вътре. Гардеробите бяха пълни с оръжия и униформи. Кухнята беше съвсем празна, електрическите уреди не бяха използвани, откакто се беше нанесъл.

Съблече се и влезе в банята, като взе със себе си бялата торбичка от аптеката и оръжието си. Наведе се към огледалото и раздели косата си. Корените ѝ бяха прораснали с близо три милиметра и се белееха.

Промяната беше започнала преди около година. Първо няколко косъма, а после цяла ивица, която се простираше от челото до тила. Слепоочията му бяха останали тъмни най-дълго, макар че сега дори и те бяха изсветтели.

Боя за коса „Клейрол“ №48 се грижеше за проблема му и връщаше естествения ѝ кафяв цвят. Беше започнал с боя за мъже, но скоро беше открил, че дамските продукти покриват белите коси по-добре и по-дълготрайно.

Отвори кутията и не си направи труда да сложи латексовите ръкавици. Изпразни тубичката в шишенцето и нанесе боята, изстисквайки я равномерно върху корените. Мразеше миризмата на химикали. Необходимостта от редовно поддържане. Но обезличаването го отвращаваше.

Не беше известно защо *лесърите* губят пигментацията си с течение на времето. Или поне той никога не беше питал. Причините не го интересуваха. Просто не искаше да се изгуби в морето от анонимност, което поглъщаше останалите.

Остави шишенцето и се втренчи в образа си. Приличаше на абсолютен идиот с кафявата боя, наплескана по главата му. Господи, в какво започваше да се превръща?

Е, и това ако не беше глупав въпрос! Злото беше сторено отдавна и беше прекалено късно за съжаления.

В нощта на приемането му в обществото, когато беше заменил сърцето си за възможността да убива години наред, си мислеше, че знае от какво се отказва и какво ще спечели в замяна. Сделката изглеждаше повече от справедлива.

И в продължение на три години продължаваше да му се струва добра. Импотентността не го тревожеше особено, защото желаната от него жена беше мъртва. По-трудно му беше да свикне с липсата на храна и напитки, но и преди не се славеше като чревоугодник. А и нямаше търпение да смени самоличността си, защото полицията го издирваше.

Плюсовете му се струваха огромни. Сдобил се с по-голяма сила, отколкото бе очаквал. Той беше достатъчно здрав и мускулест още когато работеше като охрана в Сиукс сити. Но след като Омега свърши делото си, О. придобил нечовешка мощ, която много обичаше да използва.

Друг плюс беше финансовата независимост. Обществото му осигуряваше всичко необходимо, за да може спокойно да се отдаде на работата — покриваше разходите по жилището и пикапа, купуваше му дрехи и оръжия и дори електронни играчки. Той бе абсолютно свободен да се отдаде на преследване на плячката.

Или поне така беше през първите две години. Когато господин Х. пое командването, на автономността му беше сложен край. Сега имаше проверки. Елитни групи. Квоти.

И посещения от страна на Омега.

О. влезе под душа и изми боята от косата си. Докато се подсушаваше, застана пред огледалото и втренчи поглед в лицето си. Ирисите, някога кафяви като косата му, посивяваха.

След около година от предишното му „аз“ нямаше да е останало нищо.

Прочисти гърлото си.

— Казвам се Дейвид Ормънд. Дейвид. Ормънд. Син съм на Боб и Лили. Ормънд. Ормънд.

Господи, името звучеше странно в устата му. В главата си чу гласа на господин Х., който се обръщаше към него с „господин О.“.

В гърдите му се надигна мощно чувство — смесица между паника и тъга. Искаше да се върне обратно в миналото. Да го унищожи, да го изтрие. Сделката за душата му само изглеждаше добра. Всъщност тя беше истински ад. Той беше жив, дишащ и сеещ смърт призрак. Вече не беше човек, беше просто нещо.

Облече се с треперещи ръце и скочи в пикапа си. Като стигна до търговския център на града, вече не бе в състояние да мисли логично. Паркира на „Трейд стрийт“ и тръгна пеш по уличките. Мина известно време, преди да открие каквото търсеше.

Курва с дълга и тъмна коса, която, ако не показваше зъбите си, приличаше малко на неговата Дженифър.

Даде ѝ петдесет долара и я отведе зад една кофа за боклук.

— Искам да ме наричаш Дейвид — каза ѝ той.

— Разбира се. — Тя се усмихна, разкопча палтото си и разкри голите си гърди. — А как искаш да казвам на...

Той покри устата ѝ с длан и започна да натиска. Не спря, докато очите ѝ не изхвъркнаха.

— Кажи името ми — заповяда ѝ.

Отслаби натиска и зачака. Но тя само дишаше тежко, затова той извади ножа си и го притисна в гърлото ѝ.

— *Кажи името ми.*

— Дейвид — прошепна тя.

— Кажи, че ме обичаш. — Тя се поколеба и той я бодна леко с острието. Кръвта се стече надолу по блестящия метал. — Кажи го.

Увисналите ѝ гърди, така различни от тези на Дженифър, се повдигаха и спускаха.

— Аз... Обичам те.

Той затвори очи. Гласът ѝ не беше, какъвто трябваше да бъде. Тя просто не можеше да

му даде онова, от което имаше нужда. Гневът на О. се разбушува и се превърна в неконтролируема ярост.

В легнало положение Рейдж повдигна щангата от гърдите си, оголил зъби, с треперещо от усилието тяло, от което потта се стичаше на едри капки.

— Десет! — извика Бъч.

Рейдж остави тежестите обратно върху стойката.

— Ще направя още петдесет повдигания.

Бъч се наведе над него.

— Станаха вече петстотин двадесет и пет, за бога!

— *Трябва* да издържа още петдесет — каза Рейдж.

Бъч присви лешниковите си очи.

— Спокойно, Холивуд. Ако искаш да скъсаш гърдните си мускули, това си е твоя работа. Но недей да откъсваш главата ми.

— Съжалявам. — Изправи се до седнало положение и разтърси ръце, които сякаш горяха. Беше девет часът сутринта, а двамата с ченгето бяха в залата за вдигане на тежести от седем. Всяка част от тялото му пулсираше от болка, но нямаше да излезе оттук скоро. Искаше физическото изтощение да проникне до костите му. — Готов ли си?

— Почакай да стегна гайките. Добре, можеш да започваш.

Рейдж легна обратно върху постелката, вдигна щангата от стойката и я постави върху гърдите. Регулира дишането си, преди да се заеме с тежестите.

Бездомно. Куче.

Бездомно. Куче.

Бездомно. Куче.

Контролираше успешно щангата до последните две повдигания, когато Бъч трябваше да пристъпи напред и да се намеси.

— Свърши ли? — попита полицаят, докато му помагаше да върнат тежестта върху стойката.

Рейдж седна и постави ръце върху коленете си. Дишаше тежко.

— Още една серия след почивката.

Бъч застана пред него, усуквайки тениската, която беше съблякъл. Благодарение на редовните тренировки мускулите на гърдите и ръцете му бяха заякнали, а той поначало имаше здраво телосложение. Не можеше да вдига толкова желязо, с колкото се справяше Рейдж, но за човек беше истински булдозер.

— Влизаш във форма, ченге.

— О, хайде сега! — усмихна се Бъч. — Не позволявай на онзи душ, който взехме заедно, да замъглява разсъдъка ти.

Рейдж му подхвърли хавлия.

— Само отбелязвам, че биреното ти коремче се е стопило.

— То беше от скоча. И не ми липсва. — Бъч прокара длан по плочките на корема си.

— Кажи ми нещо. Защо се мъчиш да си извадиш душата тази сутрин?

— Искаш ли да разговаряме за Мариса?

Лицето на Бъч се стегна.

— Не особено.

— Значи ще ме разбереш, ако не ти отговоря.

Тъмните вежди на ченгето се стрелнаха нагоре.

— Има жена в живота ти? Искам да кажа, специална?

— Мислех, че няма да говорим за жени.

Бъч скръсти ръце и смръщи вежди, все едно преценяваше ръката си при игра блекджек и се опитваше да реши дали да поиска ново теглене от дилъра.

Заговори бързо и енергично.

— Темата Мариса е болезнена за мен. Тя не иска да ме види. И това е цялата история.

А сега ми разкажи за твоя кошмар.

Рейдж се усмихна.

— Облекчение е да знам, че не съм единственият, който няма успех с жените.

— Това нищо не ми говори. Искам подробности.

— Въпросната представителка на нежния пол ме изхвърли от дома си рано тази сутрин, след като нарани сериозно егото ми.

— Какво оръжие използва?

— Неласкаво сравнение между мен и бездомно куче.

— О! — Бъч започна да усуква тениската в другата посока. — И ти естествено умираш от желание да я видиш отново.

— Да.

— Достоеен си за съжаление.

— Знам.

— Но при мен е дори по-зле. — Ченгето поклати глава. — Снощи... отидох с колата до къщата на брата на Мариса. Дори не знам как стигнах дотам с кадилака. Искам да кажа, последното, от което имах нужда, беше да се натъкна на нея, усещаш ли накъде отиват нещата?

— Нека позная. Висял си там с надеждата да я зърнеш...

— В храстите, Рейдж. Седях в храстите. Под прозореца на спалнята й.

— О! Това е...

— Да. В стария си живот можех да се арестувам за тормоз. Виж, хайде да сменим темата.

— Страхотна идея. Дай ми всички подробности за онзи цивилен мъж, успял да се изплъзне от лапите на *лесърите*.

Бъч се облегна на бетонната стена и започна да помпа юмрук пред гърдите си.

— Фюри е разговарял с медицинската сестра, която го е лекувала. Бил е полужив, но е успял да й каже, че са го разпитвали за братството. Къде живеете. Как се придвижвате. Жертвата не е дала точния адрес на сградата, в която е бил измъчван, но трябва да е било в търговската част на града. Там е бил намерен, а е бил в такова състояние, че едва ли е вървял дълго. А, да, и непрекъснато повтарял разни букви — Х. О. Е.

— Лесърите се обръщат така един към друг.

— Интересно. Съвсем в стила на Джеймс Бонд. — Бъч опъна и другата си ръка, рамото му изпука. — Както и да е, успях да взема портфейла на *лесъра*, когото бяха окачили на онова дърво. А Тор отиде до жилището му. Било е почистено, сякаш са знаели, че е мъртъв.

— Намерил ли е керамичната урна?

— Не.

— Тогава определено *лесърите* са били там.

— Какво има в тези урни?

— Сърцата им.

— Отвратително. Но е по-добре, отколкото ако държаха там други части на анатомията си, имайки предвид, че не могат да го вдигат, както ми каза някой. — Бъч отпусна ръце и подсвирна замислено. — Знаеш ли, всичко това започва да придобива смисъл. Помниш ли смъртта на онези проститутки, която разследвах миналото лято. Всичките бяха намерени в задни улички, имаха следи от ухапване по вратовете и хероин в кръвта.

— Гаджетата на Зейдист. Така се храни той. Само с човешка кръв, макар да е загадка как е все още жив, като се има предвид колко слаба е тя.

— Зи твърди, че не го е направил.

Рейдж изви очи към тавана.

— И мислиш, че можеш да му вярваш?

— Но, ако повярваме на казаното от него... Да, смей ми се, Холивуд. Ако той казва истината, аз имам друго обяснение.

— И какво е то?

— Стръв. Ако искаш да отвлечеш вампир, как ще го направиш? Ще го примамим с храна. Ще заложим стръвта и ще чакаш някой да дойде, ще го упоиш и ще го завлечеш, където пожелаеш. Намерих упойващи стрелички на мястото — от онези, с които се приспиват животни.

— Господи!

— И още нещо. Тази сутрин подслушах полицейската честота. Още една проститутка е била намерена мъртва в задна уличка, близо до района, където са били открити и другите. Помолих Ви да разбие защитата на полицейския сървър и от данните в него разбрахме, че гърлото ѝ е било прерязано.

— Ще разкажеш ли всичко това на Рот и Тор?

— Не.

— А трябва.

Бъч започна да увърта.

— Не знам до каква степен да се забърквам. Искам да кажа, че не искам да си пъхам носа в неща, които не ме засягат. Не съм един от вас.

— Обаче мястото ти е в нашите редици. Поне според Ви.

Бъч смръщи вежди.

— Така ли?

— Да. Точно затова те взехме тук с нас вместо... е, знаеш.

— Да ме заровите в земята? — Бъч се подсмихна.

Рейдж прочисти гърлото си.

— Не че това щеше да достави удоволствие на някого от нас. Е, може би, с изключение на Зи. Всъщност на него май нищо не му доставя удоволствие... Истината, ченге, е, че се превръщаш...

Прекъсна го гласът на Тормент.

— Господи, Холивуд!

Вампирът влетя във фитнес залата като побеснял бик. А от всички членове на братството той беше най-уравновесеният.

— Какво има, братко? — попита Рейдж.

— На телефонния секретар има съобщение за теб. От онази жена, Мери. — Тор сложи ръце на хълбоците и издаде напред горната половина на тялото си. — Защо тя те помни, по

дяволите? И откъде има нашия номер?

— Не съм й казал как може да ме намери.

— Но не си изтрил спомените от паметта й. Къде ти е умът?

— Тя няма да се превърне проблем.

— Напротив, вече е. Знае номера на телефона ни.

— Спокойно, човече...

Тор насочи предупредително пръст към него.

— Изтрий спомените й, преди да се е наложило да го направя аз, разбра ли ме?

Само за части от секундата Рейдж стана от пейката и приближи лице до неговото.

— Никой няма да я докосва, освен ако не иска да си има работа с мен. Включително и ти.

Тор присви тъмносините си очи. И двамата знаеха кой ще спечели, ако се стигне до борба. Никой не можеше да победи Рейдж в ръкопашна схватка — това беше доказан факт. Ако се наложеше той беше готов да измъкне с бой обещание от Тормент, че няма да я пипне с пръст. Сега и веднага.

Тор заговори. Тонът му беше много сериозен.

— Искам да си поемеш дълбоко дъх и да се отдалечиш от мен, Холивуд.

Рейдж не помръдна. Чуха се стъпки, приглушени от гимнастическите постелки, и ръцете на Бъч го обгърнаха през кръста.

— Защо не охладиш малко страстите, здравеняко — каза провлечено ченгето. — Да сложиш край на купона, а?

Рейдж се остави да го дръпнат назад, но не свали поглед от Тор. Напрежението се усещаше във въздуха.

— Какво става тук? — попита Тормент.

Рейдж се освободи от хватката на Бъч и закрачи из залата, като заобикаляше стойките с тежести и пейките.

— Нищо. Нищо не става. Тя не знае, че съм вампир, а на мен не ми е известно откъде има номера ни. Може би от приятелката си, цивилната.

— Погледни ме, братко. Спри на място и се обърни към мен.

Рейдж се подчини.

— Защо не си изтрил паметта й? Знаеш, че ако спомените им станат част от дълготрайната им памет, вече не могат да бъдат изтрита така ефикасно. Защо не си го направил, докато си имал възможност? — Мълчанието между тях се проточи. Тор поклати глава. — *Не* ми казвай, че тя те интересува.

— Няма значение.

— Ще приема отговора ти за „да“. Господи, братко... къде ти е умът? Знаеш, че не трябва да се забъркваш с жена, представител на човешката раса. И особено с нея — заради момчето. — Тор го погледна остро. — Заповядвам ти. Отново. Искам да изтриеш спомена за себе си от паметта на тази жена. И не искам да се виждаш повече с нея.

— Казах ти, тя не знае, че съм вампир...

— Опитваш се да спориш с мен? Не може да си толкова глупав.

Рейдж го погледна заплашително.

— А ти наистина не искаш да ме торМОЗИШ повече по този въпрос. Следващия път няма да позволя на ченгето да ми попречи.

— Целуна ли я вече? Как ще й обясниш за кучешките ти зъби, Холивуд? — Рейдж

затвори очи и изруга, а Тор каза вече малко по-мекко: — Бъди реалист. Тя е усложнение, от което нямаме нужда. А за теб е проблем, защото избра нея пред това да се подчиниш на заповедта ми. Не правя това, за да те настъпя по топките, Рейдж. А защото така е по-безопасно за всички. Най-вече за нея. Ще ме послушаш ли, братко? По-безопасно за нея.

Рейдж се наведе и хвана глезените си. Опъна ахилесовите си сухожилия толкова силно, че едва не ги скъса. По-безопасно за Мери.

— Ще се погрижа — каза най-накрая.

— Госпожице Лус? Елате с мен, моля.

Мери вдигна поглед. Не позна сестрата. Изглеждаше наистина много млада в розовата униформа — вероятно току-що бе завършила училище. А когато се усмихна, заприлича едва ли не на дете. Трапчинките на бузите ѝ бяха очарователни.

— Госпожице Лус? — Момичето премести огромната папка в другата си ръка.

Мери праметна дамската си чанта през рамо, изправи се и последва сестрата. Тръгнаха по дългия коридор, чиито стени бяха боядисани в светлобежов цвят, и по средата спряха пред приемния кабинет.

— Само ще проверя теглото и температурата ви. — Сестрата отново се усмихна. Беше бърза. Дружелюбна.

— Изгубили сте малко тегло, госпожице Лус — каза тя, докато записваше данните в папката. — Добре ли се храните?

— Да. Приемам същото количество храна като преди.

— Елате тук, в стаята вляво.

Всички кабинети бяха еднакви. Репродукция на Моне в рамка и малък прозорец със спуснати щори. Бюро, покрито с рекламни брошури. Компютър. Кушетка за прегледи, покрита с бял чаршаф. Кът с умивалник с всичко необходимо. Червен контейнер за биологични отпадъци.

На Мери ѝ се повдигна.

— Доктор Делакроче каза, че иска да ви прегледа основно. — Сестрата ѝ подаде грижливо сгънато на четири парче плат. — Ще дойде веднага след като се преоблечете.

Нощниците също бяха еднакви във всички болници. Изработени от тънък и мек памучен плат. Сини, с малки розови шарки. Имаха връзки на две места. Мери никога не беше сигурна дали облича проклетото нещо както трябва. Дали процепът трябваше да е отпред, или на гърба? Днес избра да бъде отпред.

След като се преоблече, седна на кушетката и провеси крака. Беше ѝ студено без дрехите и тя ги погледна с копнеж — внимателно подредени на стола до бюрото. Би платила щедро, ако ѝ позволяха да ги облече отново.

Звънна мобилният ѝ телефон. Тъй като беше в чантата ѝ, тя скочи на пода, както беше по чорапи, и отиде да го вземе. Номерът не ѝ беше познат. Отговори, стоплена от надеждата.

— Ало?

— Мери.

Въздъхна облекчено, като чу дълбокия му плътен мъжки глас. Беше повече от сигурна, че Хал няма да върне телефонното ѝ обаждане.

— Здравей, Хал. Благодаря, че се обади. — Потърси с поглед място за сядане, различно от кушетката за прегледи. Взе дрехите в скута си и се настани на стола. — Виж, наистина

съжалявам за снощи. Аз...

На вратата се почука и сестрата надникна вътре.

— Извинете ме, при нас ли са резултатите от костната сцинтиграфия, която ви е правена миналия юли?

— Да. Трябва да са в досието ми. — Сестрата затвори вратата, а Мери каза: — Съжалявам.

— Къде си?

— Аз, във... — Прочисти гърлото си. — Не е важно. Просто исках да знаеш колко зле се чувствам след онова, което ти казах снощи.

Настъпи дълго мълчание.

— Изпаднах в паника — оправда се тя.

— Защо?

— Караш ме да... Не знам, ти просто... — Мери си играеше с подгъва на нощницата. Думите излязоха от устата ѝ като лавина, която не можеше да спре: — Имам рак, Хал. Искам да кажа, имах, а сега може би съм болна отново.

— Знам.

— Значи Бела ти е казала. — Мери очакваше той да потвърди. Когато това не стана, тя си пое дълбоко дъх: — Не използвам левкемията като извинение за начина, по който се държах с теб. Просто... В момента сякаш съм някъде другаде. Емоциите ми са неконтролируеми и да те видя в дома си... — *Да съм привлечена от теб.* — Това отключи нещо, което не успях да сдържа.

— Разбирам.

Тя му вярваше. Усещаше, че наистина я разбира. Но, Господи, мълчанието му я убиваше. Започваше да се чувства като глупачка, задържайки го на телефона.

— Това е всичко, което исках да ти кажа.

— Ще те взема довечера в осем. От дома ти.

Мери стисна телефона. Господи, така отчаяно искаше да го види.

— Ще те чакам.

Чуваше гласовете на доктор Делакроче и сестрата, които разговаряха от другата страна на вратата.

— И... Мери?

— Да?

— Остави косата си спусната за мен.

На вратата отново се почука и доктор Делакроче влезе.

— Добре, ще го направя — каза Мери, преди да затвори. — Здравей, Сюзън.

— Здравей, Мери — усмихна се лекарката и около кафявите ѝ очи се образуваха бръчици. Тя беше около петдесетте, с гъста бяла коса до брадичката, подстригана на черта.

Тя седна зад бюрото и кръстоса крака. Мери поклати глава.

— Никак не ми харесва, но ще се окажа права — прошепна тя.

— За какво?

— Левкемията се е върнала, нали?

Настъпи кратка пауза.

— Съжалявам, Мери.

Мери не отиде на работа. Прибра се у дома, съблече се и си легна. Обади се набързо в офиса, за да каже, че ще отсъства и цялата следваща седмица. Щеше да има нужда от това време. След уикенда за Деня на Колумб щеше да премине през различни тестове и прегледи, а после двете с доктор Делакроче щяха да се срещнат и да обсъдят възможностите.

Странно, Мери не беше изненадана. Дълбоко в сърцето си знаеше, че левкемията се е оттеглила само временно, че не е победена напълно.

Или може би просто беше в шок и се чувстваше добре с болестта.

Замисли се за всичко, което ѝ предстоеше. Не се страхуваше от болката, а от загубата на време. Колко ли щеше да мине, докато отново овладеят положението? И колко щеше да продължи следващият период на подобрене? Кога щеше да може отново да се върне към нормалния си живот?

Отказваше да признае, че ремисията можеше изобщо да не настъпи. Не, нямаше да позволи на мислите си да поемат в тази посока.

Легна на една страна и втренчи поглед в отсрещната стена. И видя отново майка си — как върти броеницата в ръце, как шепне молитви, докато лежи, сломена от болестта. Тихите думи и преминаването на мънистата през пръстите ѝ бяха помогнали да намери покой — различен от онзи, който можеше да ѝ даде морфинът. Защото, въпреки проклятието на болестта, непосилните страдания и страха, майка ѝ очакваше чудо.

На Мери много ѝ се искаше да я попита дали наистина вярва, че може да бъде спасена. И то не в метафоричния, а в буквалния смисъл. Дали Сиси наистина беше убедена, че ако каже точните думи и е заобиколена от подходящите предмети, ще бъде излекувана и отново ще се движи, ще живее?

Така и не ѝ зададе този въпрос. Щеше да бъде проява на жестокост, а Мери и бездруго знаеше отговора. Имаше чувството, че майка ѝ очакваше поне временно изцеление до самия си край.

Но, от друга страна, може би Мери пренасяше върху нея своите собствени желания. За нея Божията милост означаваше да живееш като нормален човек — да бъдеш здрав и силен, а смъртта да е само далечна заплаха. Нещо хипотетично, което не можеш дори да си представиш. Дълг, който ще трябва да изплатиш някога в бъдещето.

Може би майка ѝ гледаше на нещата по друг начин, но едно бе сигурно — изходът от болестта не се беше променил за нея. Молитвите не я бяха спасили.

Мери затвори очи, победена от изтощението. Потъна в бездната на съня, благодарна за празнотата. Спа часове наред, като се събуждаше и пак заспиваше и се въртеше неспокойно на леглото.

В седем часа се събуди напълно и протегна ръка към телефона, за да набере номера, който ѝ бе дала Бела. Затвори, без да остави съобщение. Вероятно бе по-правилно да отложи срещата си с Хал, защото нямаше да бъде приятна компания, но, по дяволите, колкото и да беше егоистично, тя искаше да го види. Той я караше да се чувства жива, а тя имаше нужда точно от това.

Взе набързо душ и облече пола и поло. В голямото огледало на вратата на банята видя, че и двете ѝ стоят по-свободно от преди и се сети за думите на сестрата. Беше изгубила тегло. Вероятно тази вечер трябваше да изяде толкова, колкото и Хал. В момента нямаше смисъл да пази диета. Ако ѝ предстоеше нов курс химиотерапия, трябваше предварително да

натрупа килограми.

Мисълта я накара да замръзне на мястото си.

Прокара ръце през косата, остави я да се плъзне между пръстите ѝ и да падне върху раменете ѝ. Помисли си, че е толкова обикновена и скучно кафява. Нямаща никакво значение в глобалната схема на нещата.

Сети се, че е възможно да я изгуби, и ѝ се доплака.

С мрачно изражение на лицето хвана краищата ѝ, усука ги и ги закрепил с шнола на тила си.

След няколко минути вече чакаше на алеята пред дома си. Студът ѝ подейства като шок и тя осъзна, че е забравила да си облече връхна дреха. Влезе обратно вътре и грабна едно черно вълнено сако, но междувреме забрави къде е оставила ключовете си.

Къде ли бяха? Дали не ги беше оставила... Да, бяха в ключалката.

Излезе, заключи и пусна връзката в джоба на сакото си. Докато чакаше, си мислеше за Хал.

„Остави косата си спусната за мен.“

„Добре.“

Свали баретата от главата и разреса косата си с пръсти, доколкото можа. А после потъна в покой.

Нощта беше толкова тиха. Затова и обичаше живота в покрайнините — нямаше други съседи, освен Бела.

Което ѝ напомни, че имаше намерение да ѝ се обади, но после вече нямаше настроение за това. Щеше да поговори с нея утре и да ѝ разкаже за двете срещи.

На около половин миля от нея, в началото на алеята, се появи седан и набра скорост с глухо ръмжене, което се чуваше съвсем ясно. Ако не бяха двата фара, би могла да си помисли, че се приближава „Харли“.

Тъмночервената мощна кола спря пред нея. Приличаше на понтиак. Лъскава, шумна, скъпа... И напълно подходяща за мъж, който обича да шофира бързо и да привлича вниманието.

Хал слезе и заобиколи автомобила. Беше облечен в костюм много елегантен, черен. Под него беше облякъл черна риза, чиято яка беше отворена. Косата му беше сресана назад, откриваше лицето му и падаше на гъсти златисти кичури до основата на врата му. Беше фантазията на всяка жена — сексапилен, силен и загадъчен. Но изражението на лицето му беше сурово. Очите му бяха присвити, а устните и челюстта — здраво стиснати. Въпреки това ѝ се усмихна леко.

— Оставила си косата си спусната.

— Обещах ти.

Той вдигна ръка като да я погали, но се поколеба.

— Готова ли си?

— Къде ще отидем?

— Направих резервация в „Ексел“. — Остави ръката си да падне до тялото му и извърна поглед. И остана неподвижен, смълчан.

О... по дяволите.

— Хал, сигурен ли си, че искаш да излезем? Струваш ми се без настроение тази вечер. Честно, аз се чувствам по същия начин.

Той направи крачка встрани и втренчи поглед в земята, стиснал още по-здраво челюст.

— Можем да излезем и друга вечер — каза тя. Не мислеше, че заслужава да се разделят без обещание за нова среща.

Той се приближи толкова бързо, че тя не успя да проследи движенията му. Беше на два метра от нея, а изведнъж тялото му се озова плътно до нейното. Взе лицето ѝ в ръцете си и покри устните ѝ със своите. И докато я целуваше, я гледаше право в очите.

Тя не долавяше страст у него, а само твърда решителност, която превръщаше жеста му в нещо като клетва.

Когато я пусна, тя залитна назад. И падна. Приземи се по дупе.

— О, по дяволите, Мери, съжалявам. — Той коленичи до нея. — Добре ли си?

Тя кимна, макар да не беше. Чувстваше се смешна така, проснатата на тревата.

— Сигурна ли си, че ти няма нищо?

— Да. — Без да обърне внимание на протегнатата му ръка, тя се изправи и изтупа прахта от дрехите си. Слава богу, че полата ѝ беше кафява, а земята — суха.

— Хайде, да отидем да вечеряме, Мери.

Той постави голямата си длан на тила ѝ и я поведе към колата, без да ѝ остави избор.

Но на нея и през ум не ѝ минаваше да се съпротивлява. Беше завладяна от толкова много неща, най-вече от него, и прекалено уморена, та да му се противопостави. Освен това, нещо беше преминало между тях, докато устните им бяха съединени. Тя нямаше представа какво е то или какво означава, но връзката им бе вече факт.

Хал отвори вратата и ѝ помогна да се качи в колата. Седна зад кормилото, а тя се огледа, за да не втренчи поглед в профила му.

Той включи на първа скорост, двигателят на понтиака изрева, автомобилът се стрелна по малката ѝ алея и спря пред знака „Стоп“ при шосе 22. Хал огледа и двете платна, след което зави надясно. При смяната на скоростите шумът от работата на двигателя се усилваше и утихваше, подобно на дишане.

— Забележителна кола — отбеляза Мери.

— Благодаря. Моят брат я ремонтира за мен. Тор обожава автомобилите.

— На колко години е брат ти?

Хал се усмихна леко.

— На достатъчно.

— По-възрастен ли е от теб?

— Да.

— Ти ли си най-малкият?

— Не. Обаче не е каквото си мислиш. Ние не сме братя, родени от една и съща майка.

Господи, понякога се изразяваше толкова странно.

— Били сте осиновени от едно семейство?

Той поклати глава.

— Студено ли ти е?

— Не. — Сведе поглед към ръцете си. Лежаха толкова дълбоко в скута ѝ, че раменете ѝ бяха приведени напред. Което обясняваше тревогата му, че ѝ е студено. Опита се да се отпусне. — Добре съм.

Погледна през предното стъкло. Двойната жълта линия в средата на уличното платно проблясваше на светлината на фаровете. От двете страни на шосето растяха гъсти дървета. Мракът създаваше почти хипнотизиращата илюзия за тунел, който няма край.

— Каква скорост може да достигне този автомобил? — запита Мери тихо.

— Много висока.

— Покажи ми.

Усети как той я стрелна с поглед. След това смени скоростите, натисна педала на газта и двамата се изстреляха в орбита.

Двигателят ревеше като живо същество, колата вибрираше, а дърветата се размиха и се превърнаха в черна стена. Скоростта се увеличаваше все повече и повече, но Хал не изгуби контрол и вземаше плавно завоите.

Опита да намали, но тя постави длан на мускулестото му бедро.

— Не спирай.

Колебанието му трая само миг. След това включи стереоуредбата. Колата се изпълни с оглушителните звуци на „Тъкачът на мечти“^[1], този химн на седемдесетте. Натисна отново педала на газта, колата сякаш експлодира и те се понесоха по безлюдния безкраен път с главоломна скорост.

Мери свали прозореца и въздухът нахлу, оплете се в косите ѝ, охлади бузите ѝ и я изкара от вцепенението, обзело я след излизането от лекарския кабинет. Тя започна да се смее и макар да чуваше истеричната нотка в гласа си, пет пари не даваше. Подаде глава навън, на студа, и завика с вятъра.

Остави се мъжът и бързият автомобил да я отнесат.

Господин Х. огледа двата си нови елитни отряда, дошли в хижата за поредната среща. Те изпълниха пространството и стаята сякаш се смали, а той изпита задоволство, че разполага с достатъчно мускули, които да хвърли в борбата. Беше им наредил да се явят за обичайния брифинг, но освен това искаше лично да види каква ще е реакцията им, когато узнаят, че техен шеф е господин О.

Господин О. влезе последен, отиде директно до вратата на спалнята и се подпря нехайно на рамката, скръстил ръце на гърдите си. Погледът му беше остър, но сега у него се долавяше съдържаност, която беше много по-полезна от гнева му. Изглежда, че опасното куче най-после бе заставено да се подчини и ако нещата останеха така и в бъдеще, и двамата щяха да извадят късмет. Господин Х. имаше нужда от заместник.

Заради претърпените напоследък загуби той трябваше да се концентрира върху набирането на нови хора — нещо, което поглъщаше цялото му време. Да избере подходящите кандидати, да ги накара да прегърнат идеята и да станат част от обществото, да ги обучи. Всяка една стъпка от процеса изискваше концентрация и правилен подход. Но попълвайки редиците на *лесърите*, той не можеше да допусне да се провали стратегията за отвлечане и обработване на вампири, разработена и наложена от него. В никакъв случай не би толерирал анархия сред убийците.

В много отношения О. имаше необходимите качества да бъде негова дясна ръка. Беше предан на делото, безмилостен, ефективен, съобразителен. Представител на властта, който мотивира подчинените си с помощта на страха. Ако Омега беше успял да го направи и по-покорен, той беше едва ли не съвършен.

Време беше да обяви началото на срещата.

— Господин О., информирайте останалите за възможностите.

Лесърът започна да докладва за двата парцела, които беше разгледал по-рано през деня. Господин Х. вече беше решил да купи и двата, като заплати в брой. А до

приключването на двете сделки щеше да нареди на бойците си да изградят център за въздействие върху седемдесет и петте акра в покрайнините на града, които обществото вече притежаваше. След завършването на сградата отговорен за центъра щеше да бъде господин О., но строежа щеше да ръководи господин У., който вече беше осъществил успешно строителните проекти в Кънектикът.

Основните им цели щяха да бъдат бързина и функционалност. Обществото имаше нужда от още работни места — изолирани, добре охранявани и подходящо оборудвани. При това се нуждаеше от тях веднага.

След като господин О. завърши доклада си, господин Х. възложи създаването на новия център на него и на господин У. и нареди на хората си да излязат по улиците за нощната операция.

Господин О. остана последен.

— Има ли още нещо? — запита господин Х. — Някакъв друг проблем?

Кафявите очи на господин О. проблеснаха, но той отговори спокойно. Поредното доказателство за усъвършенстването му.

— Искам в новата сграда да има и складове.

— За какво? Нашата цел не е да държим вампирите като домашни любимци.

— Очаквам да има повече от един задържан, а искам да ги държим там колкото е възможно по-дълго. Но ще имам нужда от помещения, от които да не могат да се измъкнат чрез дематериализиране. И, естествено, в тях не трябва да прониква слънчева светлина.

— Какво си намислил?

Решението, предложено от господи О., беше не само осъществимо, но и нямаше да струва скъпо.

— Направи го — каза господин Х. с усмивка.

---

[1] „Тъкачът на мечти“ — популярна песен на Гари Райт от едноименния му албум, издаден през 1976 г. — Б.пр. ↑

Рейдж спря колата пред „Ексел“, като подмина служителите на паркинга. Дори понтиакът му да не беше толкова лъскав, пак не би дал ключовете на когото и да било. Не и с всичките тези оръжия и муниции в багажника.

Избра място в задната част на паркинга, в непосредствена близост до страничния изход. Изключи двигателя, понечи да разкопчее колана си и...

Нищо не последва. Просто остана така, с ръка на механизма.

— Хал?

Той затвори очи. Господи, какво не би дал, за да я чуе да произнесе истинското му име. Искаше още... по дяволите! Желаше да я види гола в леглото си — главата ѝ, положена върху възглавницата му, а тялото ѝ, оплетено в чаршафите му. Искаше да я обладае насаме, без свидетели, не и зад съмнителния параван, осигурен от дългото му кожено палто. Нито публика, нито бърз секс в тоалетните.

Искаше да усети ноктите ѝ да драскат кожата на гърба му, езика ѝ — в устата си. Копнееше да усети как бедрата ѝ се повдигат и спускат под неговите и да изпита оргазъм, който да го изстреля в небето, при звездите. А след това да я прегърне и да заспи. После да се събуди и отново да я люби. И да ѝ говори в мрака неща, едновременно глупави и сериозни...

О, господи! Той се обвързваше с нея. Наистина се обвързваше. Беше чувал, че при мъжете понякога става така. Бързо. Силно и емоционално. Нищо, свързано с разума и логиката. Просто мощен първичен инстинкт да я обладае, да я притежава физически. И да я бележи като своя, така че другите мъже да знаят, че не е свободна. И да стоят дяволски далеч от нея.

Сведе поглед към тялото ѝ. И осъзна, че би убил всеки представител на своя пол, който се опита да я докосне, да бъде с нея, да я обича.

Потърка очи. Да, инстинктът да притежава любимата жена бе наистина силен.

И не беше единственият му проблем. Усети отново странното жужене в тялото си, изострено от ясните образи на нейната голота, от мириса ѝ, от тихото ѝ дишане.

И от усещането за бързия поток кръв във вените ѝ. Искаше да я вкуси... да пие от нея.

Мери се обърна към него.

— Хал, добре ли си...

Гласът му беше дрезгав.

— Трябва да ти кажа нещо.

Аз съм вампир. Воин. Опасен звяр.

В края на вечерта няма изобицо да си спомняш, че си ме срещала.

А мисълта, че за теб няма да съществувам дори като спомен, ме пробужда като нож в гърдите.

— Хал? Какво има?

В съзнанието му отекнаха думите на Тор. „Така е по-безопасно. Особено за нея.“

— Нищо — каза той, разкопча колана си и слезе. — Нищо.

Заобиколи колата, отвори вратата и ѝ подаде ръка. Тя постави длан в неговата, а той сведе поглед. Видът на краката ѝ накара мускулите му да потръпнат, а в гърлото му се надигна тихо ръмжене.

Проклет да е, че вместо да се отдалечи от нея, той ѝ позволи почти да притисне тяло в

неговото. Вибрациите, които усещаше под кожата си, ставаха все по-силни заедно с нарастването на бушуващата му страст. Знаеше, че трябва да престане да я гледа, защото ирисите му със сигурност бяха започнали да блестят. Но не можеше.

— Хал? — каза тя с тънкото си гласче. — Очите ти...

Той спусна клепачи.

— Съжалявам. Да влезем вътре...

Тя издърпа ръката си.

— Не мисля, че искам да вечерям.

Първата му реакция беше да настоява, обаче не искаше от нея да прави нещо против волята си. Освен това, колкото по-малко време щяха да прекарат заедно, толкова по-малко спомени щеше да има за изтриване.

По дяволите, трябва да се изтрие от паметта ѝ в мига, в който спрат пред входната ѝ врата.

— Ще те отведе у дома ти.

— Не. Ще се разходиш ли с мен в парка? Просто не искам да стоя в затворено пространство. Прекалено съм... неспокойна.

Рейдж пусна ключовете за колата в джоба си.

— С удоволствие.

Прекосиха тревата и тръгнаха по алеите под есенните листа, а той огледа района. Не видя нищо, което да представлява потенциална опасност. Не усети заплахата. Вдигна поглед нагоре. И видя полумесеца в нощното небе.

Тя се засмя.

— Обикновено не правя това. Имам предвид, не се разхождам нощем в парка. Но с теб? Не се тревожа, че някой ще ме нападне или ограби.

— Това е добре. Не би трябвало да се тревожиш. — Защото той щеше да посече всеки, който се опита да ѝ навреди — било то човек, вампир или върнал се от Небитието мъртвец.

— Не ми се струва редно — прошепна тя — да се разхождам навън по тъмно. И малко ме е страх. Майка ми непрекъснато ме предупреждаваше да не ходя по разни места след мръкване.

Спря и погледна нагоре. Протегна бавно ръка към небето с дланта нагоре. И затвори едното си око.

— Какво правиш? — запита той.

— Държа луната върху дланта си.

Той се наведе и проследи с поглед ръката ѝ по цялата ѝ дължина.

— Да, така е.

Изправи се, прегърна я през кръста и я притисна към себе си. След миг на скованост тя се отпусна и свали ръка до тялото си.

Господи, обожаваше миризмата ѝ. Така чиста и свежа, с лек привкус на цитрусови плодове.

— Беше на лекар, когато ти се обадох днес, нали?

— Да.

— Какво ще направят за теб?

Тя се откъсна от прегръдките му и отново закрачи. Той тръгна редом с нея, като я остави тя да диктува темпото.

— Какво ти казаха, Мери?

— Не е нужно да говорим за това.

— Защо?

— Защото излизаш извън образа — каза тя весело. — От един плейбой не се очаква да има нещо общо с непривлекателните страни на живота.

Той се замисли за звяра, който живееше в него.

— Свикнал съм с грозното, повярвай ми.

Мери отново спря и поклати глава.

— Знаеш ли, нещо не е както трябва в цялата тази история.

— Права си. Трябва да те държа за ръка, докато се разхождаме.

Той протегна длан, но тя отдръпна своята.

— Говоря сериозно, Хал. Защо си с мен?

— Ще ми създадеш комплекс. Какво лошо има в това да прекарам известно време с теб?

— Искаш аз да го изрека? Добре. Аз съм обикновена жена, която няма да доживее докрай дните си. Ти си привлекателен. Здрав. Силен...

Като си каза, че проявява глупост по всички възможни начини, той спря пред нея и обгърна с длани шията ѝ. Канеше се отново да я целуне, макар че не трябваше. А целувката нямаше да е като онази пред къщата ѝ.

Наведе глава. Странното жужене в тялото му се засили, но той не спря. По дяволите, нямаше да позволи на тялото си да диктува действията му тази вечер. С усилие на волята успя да овладее усещанията си. Потисна напрежението поне до известна степен и изпита облекчение.

Беше твърдо решен да влезе в нея — дори само с език в устата ѝ.

Мери вдигна поглед към електриково сините очи на Рейдж. Би могла да се закълне, че светят в мрака, че от тях наистина струи синя светлина. Беше усетила нещо подобно и на паркинга.

Косъмчетата по тила ѝ настръхнаха.

— Не се тревожи за проблясването — каза той тихо, като че ли прочел мислите ѝ.

— Не те разбирам — прошепна тя.

— Не се опитвай.

Меките му като велур устни се притиснаха в нейните, галейки ги. Езикът му се стрелна нежно върху тях.

— Отвори се за мен, Мери. Пусни ме да вляза.

Езикът му продължи да настоява, докато устните ѝ не се разтвориха. Той се плъзна във вътрешността ѝ и сякаш стигна до сърцевината между бедрата ѝ. Тя притисна тяло в неговото, гърдите ѝ срещнаха неговите и я заля гореща вълна. Стисна го здраво за раменете и се опита да се слее с топлото и мускулесто тяло.

Успя само за миг. Той се отдръпна рязко от нея, макар да не прекъсна допира на устните им. Тя се запита дали не продължава да я целува, за да скрие факта, че се кани да сложи край на интимността. Или просто се опитваше да охлади страстта ѝ. Може би беше прекалено агресивна?

Извърна глава.

— Какво има? — попита той. — Харесва ти. Искаш го.

— Да. Е, недостатъчно и за двама ни.

Попречи ѝ да се отдалечи от него, като продължаваше да държи ръцете си в основата на шията ѝ.

— Не искам да спирам, Мери. — Погали с палци гърлото ѝ, после приложи лек натиск под брадичката ѝ и наклони главата ѝ назад. — Искам да извикам страстта ти. Да те разгорещя до степен да не чувстваш нищо, освен мен. Да не мислиш за нищо, освен за онова, което правя с теб. Искам да се разтопиш.

Отново завладя устата ѝ, гмурна се дълбоко, повличайки я със себе си в пламъците на желанието. Обходи всички тъгълчета, докато не остана място, което да не е изследвал. След това целувката му се промени, той се отдръпваше и отново настъпваше — ритмично проникване, което накара соковете ѝ да потекат и да я подготвят за него.

— Точно така, Мери — каза той с устни, долепени до нейните. — Остави се на течението. Господи, мога да помириша желанието ти... *Прелестна си.*

Ръцете му се спуснаха надолу по тялото ѝ, промъкнаха се под сакото и отново поеха нагоре. Спряха върху ключиците ѝ. Господи, беше изгубена. Ако ѝ кажеше да се съблече, щеше да се подчини. Ако ѝ заповядаше да легне на тревата и разтвори крака, щеше да го направи за него. Щеше да изпълни всяко негово желание — само за да не престане да я целува.

— Ще те докосна — каза той. — Няма да е достатъчно, никак даже. Но малко...

Пръстите му прехвърлиха ръба на високата яка на кашмирения ѝ пуловер, спуснаха се надолу...

Тялото ѝ силно потръпна, когато намериха двете ѝ твърди зърна.

— Така готова за мен — прошепна той. — Иска ми се да ги взема в устата си. Да ги засмуча. Ще ми позволиш ли, Мери?

Дланите му обхванаха гърдите ѝ.

— Щеше ли да ми позволиш, ако бяхме сами? В топло и уютно легло? Ако беше гола за мен? Ще ми позволиш ли да ги вкуся? — Тя кимна, а той се усмихна щастливо. — Да, ще го направиш. На кое друго място искаш да усетиш устата ми?

Тя не отговори и той я целуна с пламенна жар.

— *Кажми ми.*

Тя въздъхна безмълвно. Не можеше да мисли, нито да говори. Той хвана ръката ѝ и я накара да склучи пръсти около китката му.

— Тогава ми покажи, Мери — пошушна в ухото ѝ. — Насочи ме. Води ме. Хайде, направи го.

Неспособна да спре, хвана ръката му и я постави на шията си. Бавно и плавно, той отново я спусна до гърдите ѝ. Измърка от удоволствие и я целуна под ухото.

— Да, точно така. И двамата знаем, че го искаш. Къде другаде?

Изгубила здравия си разсъдък, неподвластна на контрола, тя постави дланта му върху корема си. А после — върху бедрото си.

— Добре. Това е добре. — Тя се поколеба, а той прошепна: — Не спирай. Продължавай. Покажи ми къде искаш да ме усетиш.

Преди да е изгубила смелост, Мери постави ръката му между бедрата си. Широка ѝ пола лесно го пусна, дланта му се притисна към сърцевината ѝ, а от гърлото ѝ излезе стон.

— О, да, Мери. Точно така. — Погали я, а тя стисна с все сила мощните му рамене, отметна глава назад. — Господи, гориш. Готова ли си за мен, Мери? Мисля, че си. Сигурно

си сладка като мед...

Изпитваше нужда да го докосне. Пъхна ръце под палтото му и ги спря на кръста му, почувствала суровата и някак си плашеща мощ на тялото му. Но преди да е успяла да продължи, Рейдж издърпа ръцете ѝ навън и ги задържа в своята огромна длан. Обаче той очевидно нямаше да спре. Притисна тялото си в нейното, принуди я да опре гръб в близкото дърво.

— Нека те накарам да се чувстваш добре, Мери. — През полата пръстите му потърсиха и намериха точката на удоволствието ѝ. — Искам да те доведе до върха. Сега, тук.

Тя извика и осъзна, че е на ръба на оргазма, а той дори не е възбуден. Че направлява нейната страст, докато самият той не чувства нищо. Дишането му беше равномерно, гласът му — спокоен, тялото му — недокоснато от желанието.

— Не — изстена тя.

Ръката на Хал престана да я гали.

— Какво?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Да.

Той веднага се подчини. Застана спокойно пред нея, а тя се опита да възстанови равномерното си дишане.

Болеше я, че толкова лесно се беше съгласил да сложи край на ласките, но не това занимаваше ума ѝ. Питаше се защо въобще беше стигнал дотам. Вероятно си пада по това да контролира нещата. По дяволите, да накара една жена да гори от желание, сигурно му дава невероятно чувство на власт. Което обясняваше и защо искаше да е с нея, вместо с някоя сексапилна мадама. Вероятно беше по-лесно да останеш хладен с една не особено привлекателна жена.

Завладя я чувство на срам.

— Искам да си отида у дома — каза, едва сдържайки сълзите си.

Той си пое дълбоко дъх.

— Мери...

— Ако дори само се опиташ да се извиниш, ще повърна...

Изведнъж Хал смръщи вежди, а тя започна да киха.

Господи, нещо я гъделичкаше в носа. Имаше нещо във въздуха. Сладка миризма. Подобна на омекотител за пране. Или на бебешка пудра, може би?

Хал я сграбчи за ръката малко над лакътя.

— Легни. Веднага.

— Защо? Какво...

— Легни на земята. — Натисна я, принуди я да падне на колене. — Покрий главата си.

Застана пред нея широко разкрячен, вдигнал ръце пред гърдите си. През отвора между краката му тя видя двама мъже да излизат от групичката яворови дървета. Бяха облечени в черни дрехи, а светлите им коси и бледите кожи на лицата им проблясваха на лунната светлина. Заплахата, която се излъчваше от тях, я накара да осъзнае колко дълбоко в парка бяха навлезли двамата с Хал.

Затърси мобилния телефон в чантата си, като сама се опитваше да се убеди, че реакцията ѝ е пресилена.

Да, как ли пък не.

Мъжете се разделиха и нападнаха Хал от две страни, привели тела ниско над земята. Тя извика от тревога, но Хал... Господи, дали Хал знаеше какво прави? Хвърли се вдясно, сграбчи единия нападател за ръката и го събори. Преди да е успял дори да се надигне, постави крак на гърдите му и го прикова към земята. Другият нападател се озова в хватката на праметнатата през гърлото му ръка и започна безуспешно да ритя и извива тяло в опити да си поеме дъх.

Мрачен, смъртоносен, Хал демонстрираше пълен самоконтрол, а насилието като че ли беше стихията му. Студеното му, спокойно изражение извикваше силна тревога у нея, макар да му беше благодарна, че ги беше спасил.

Намери телефона си и започна да набира 911 с мисълта, че той очевидно може да удържи двамата нападатели до пристигането на полицията.

И в този момент чу силно изпукване.

Вдигна поглед. Вторият нападател падна на земята, а главата му висеше под абсолютно неправилен ъгъл. Не помръдна. Мери се изправи на крака.

— Какво направи!

Хал извади отнякъде дълъг кинжал с черно острие и извиси тяло над първия нападател, който лазеше в тревата с надеждата да избяга.

— Не! — Тя скокна и застана пред Хал.

— Отдръпни се. — Гласът му беше странен. Ужасяващо равнодушен.

Тя сграбчи ръката му.

— Престани!

— Трябва да го довърша...

— Няма да ти позволя да убиеш още един...

Някой я сграбчи грубо за косата и я повдигна от земята. В този момент друг мъж в черно нападна Хал.

Силна болка проряза главата и врата ѝ, после тя падна тежко по гръб. Ударът изкара всичкия въздух от дробовете ѝ, а пред очите ѝ се завъртяха звезди. Опита се да си поеме въздух, но някой изви ръцете ѝ и бързо я завлече встрани.

Тялото ѝ отскачаше от неравностите по земята, зъбите ѝ се удряха едни в други. Повдигна глава, макар от движението сякаш игли прободоха гръбнака ѝ. Онова, което видя, я накара да изпита огромно облекчение. Хал захвърли поредното безжизнено тяло в тревата и се спусна след нейния нападател. Мощните му бедра поглъщаха разстоянието, дългото му кожено палто се развяваше зад него, кинжалът беше в ръката му. Очите му бяха две сини звезди в нощта, подобни на ксенонови автомобилни фарове, а тялото му беше самата смърт, търсеща поредната си жертва.

Слава богу.

Обаче в този момент друг мъж се хвърли на гърба на Хал.

Докато той се бореше с него, Мери се опита да си спомни техниките за самоотбрана, на които беше обучена. Започна да извива тяло така, че да се изскубне от нападателя. Усети пръстите му да отслабват хватката си и се опита с всички сили да се освободи. Той се обърна и бързо я улови отново, обаче този път не така здраво. Тя отново се противопостави и този път го накара да спре и да се обърне към нея.

Мери се сви в очакване на удара и с надеждата, че е спечелила поне малко време за Хал.

Обаче удар не последва. Мъжът нададе рев от болка и падна върху нея, тежкото му

тяло едва не я задуши. Паниката и ужасът ѝ дадоха сили да го отмести.

Тялото му се търкулна безжизнено. Кинжалът на Хал беше забит в лявото му око.

Онемяла от шока, Мери скочи на крака и побягна с всички сили. Беше сигурна, че отново ще я заловят и убедена, че ще я убият.

Но тогава, най-после, видя светлините на ресторанта. Почувства асфалта на паркинга под краката си и ѝ се прииска да заплаче от облекчение.

До момента, в който видя Хал пред себе си, като че ли изскочил от нищото.

Спря рязко. Дишаше тежко, виеше ѝ се свят и не можеше да проумее как е възможно той да е стигнал тук преди нея. Коленете ѝ се огънаха и тя се подпря на близкия автомобил.

— Хайде, да вървим — каза той грубо.

Вледенена от ужас, Мери си спомни как беше счупил врата на нападателя. Черното острие, забито в окото на другия. И всяващият страх самоконтрол на Хал.

Той беше... смъртта. Скрита зад привлекателна външност.

— Махни се от мен! — Тя се препъна в собствените си крака и той протегна ръка към нея. — Не! Не ме докосвай!

— Мери...

— *Стой далеч от мен!* — Тръгна заднишком към ресторанта, протегнала ръце напред, за да не му позволи да се приближи до нея. Като че ли това можеше да го спре.

Хал я последва. Мощните му крайници не ѝ оставяха никакъв шанс.

— Чуй ме...

— Трябва... — Тя прочисти гърлото си. — Трябва да се обадя на полицията.

— Напротив.

— Бяхме нападнати! А ти... уби хора. Искам да се обадя...

— Това беше лична работа. Ченгетата не могат да те защитят. А аз мога.

Мери спря, осъзнала грозната истина за неговата самоличност. Сега всичко придоби смисъл. Смъртоносната заплаха, скрита зад чара му. Пълната липса на страх, когато бяха нападнати. Твърдата му решимост да не замесва полицията. Господи, и фактът с каква лекота беше строшил врата на мъжа — като че ли беше правил това и преди.

Хал не искаше тя да се обади на 911, защото беше от другата страна на закона. Той бе същият като онези, които му се бяха нахвърлили.

Пъхна ръка под мишница, за да хване здраво чантата си, преди да побегне отново. И осъзна, че я няма. Хал изруга невъздържано.

— Изгубила си чантата си, нали? — Огледа се. — Чуй ме, Мери, трябва да дойдеш с мен.

— Проклетата да съм, ако го направя.

Хукна към ресторанта, но той застана пред нея, препречи ѝ пътя и я хвана за ръцете.

— Ще викам! — Тя погледна към служителите на паркинга. Бяха на около тридесет метра от тях. — Ще викам така, че гърлото да ме заболи!

— Животът ти е в опасност, а аз мога да те защитя. Имай ми доверие.

— *Не те познавам.*

— Не е така.

— О, прав си. Ти си красив, така че не може да си лош.

Той посочи с пръст към парка.

— Спасих живота ти. Нямах да си жива сега, ако не бях аз.

— Чудесно. Много ти благодаря. А сега ме остави!

— Не искам да правя това — прошепна той. — Наистина не искам.

— Какво?

Той махна с ръка пред лицето й.

И изведнъж тя вече не си спомняше защо бе така ядосана.

Застанал пред Мери, чийто спомени бяха оставени на милостта му, Рейдж си каза, че трябва да довърши започнатото — да се изтрие от паметта ѝ като досадно петно. Да, и как това щеше да им помогне?

Беше оставил един, а може би и двама *лесъри* живи, за да я спаси. Ако онези кучи синове бяха отмъкнали чантата ѝ, тя беше в опасност. Обществото вече отвличаше цивилни, които не знаеха нищо за братството, а какво ли оставаше за нея, след като я бяха видели с него.

По дяволите, как трябваше да постъпи в този момент? Не можеше да я остави сама в дома ѝ, защото адресът ѝ със сигурност беше записан в шофьорската книжка и къщата ѝ щеше да е първото място, което *лесърите* щяха да посетят. Да я заведе в хотел, също не беше решение, защото нямаше как да е сигурен, че ще остане в стаята си. Тя нямаше да съзнава, че трябва да стои далеч от дома си, защото нямаше да помни нападението.

Искаше да я заведе в имението — поне докато не измисли как да се справи с тази неочаквана буря. Проблемът беше, че рано или късно, някой щеше да разбере, че тя е в стаята му, което щеше да е лоша новина за всички. Дори заповедта на Тор да изтрие спомените от паметта ѝ да бъде отменена, пак нямаше да му помогне в този случай. Хората не бяха допускани в техния свят. Беше прекалено опасно. Последното, от което Братството имаше нужда, беше човечеството да узнае за съществуването на тяхната раса и тайната им война с *лесърите*.

Да, обаче той беше отговорен за живота на Мери. А правилата са създадени, за да бъдат нарушавани...

Може би щеше да убеди Рот да я пусне вътре. Неговата *шелан* беше наполовина човек и откакто двамата бяха заедно, Слепия крал беше омекнал по отношение на жените. Тор не можеше да не зачете думата на краля. Никой не можеше.

Но Мери трябваше да бъде в безопасност, докато Рейдж уреди въпроса.

Замисли се за къщата ѝ. Тя се намираще в усамотена местност, така че ако нещата се объркаха, можеше да я защитава, без полицията да се намеси. Имаше достатъчно оръжие в колата. Щеше да се обади на Рот оттам.

Умът на Рейдж спря да се лута. Щеше да изтрие спомените от паметта ѝ до момента на слизането им от колата. И тя нямаше да си спомня дори целувките им.

Което, като се имаше предвид всичко, беше добре. Дяволите да го вземат. Беше я тласнал твърде далеч, твърде бързо, а той самият едва не се беше разпаднал. Докато я галеше с ръце и устни, странното жужене в тялото му се усили до кресчендо. Особено когато тя взе ръката му и я постави между бедрата си.

— Хал? — Мери го гледаше объркана. — Какво има?

Почувства се едновременно успокоен и виновен, когато я погледна в широко отворените очи и накара спомените ѝ да потънат още по-дълбоко в подсъзнанието ѝ. Беше изтривал паметта на безброй жени преди, без дори да се замисли. Но с Мери се чувстваше така, сякаш ѝ отнемаше нещо. Сякаш извършваше предателство спрямо нея.

Прокара длан през косата си, сграбчи един кичур и му се прииска да го изтръгне из корен.

— Е, добре, щом предпочиташ да пропуснеш вечерята и да се прибереш у дома, няма проблеми. И аз имам нужда от време, за да поохладя страстите.

— Добре, но... имам чувството, че искахме да направим още нещо. — Сведе поглед към тялото си и започна да маха тревата от дрехите си. — Макар че, като се има предвид какво направих с полата си, преди да тръгнем от къщи, вероятно не трябва да се показвам на обществено място. Знаеш ли, мислех си, че съм махнала всичката трева от... Чакай малко, къде е чантата ми?

— Може би си я оставила в колата.

— Не. Аз... О, господи! — Тя затрепери неконтролируемо, дишането ѝ стана бързо и плитко. Очите ѝ горяха трескаво. — Хал, съжалявам, аз... имам нужда... О, по дяволите!

Ефектът се дължеше на адреналина, който изпълваше вените ѝ. Умът ѝ може и да беше спокоен, но тялото ѝ все още бе заредено със страх.

— Ела — каза той и я притисна към тялото си. — Нека те поддържа в прегръдките си, докато премине.

Той шепнеше в ухото ѝ, но внимаваше ръцете ѝ да не намерят кинжала под мишницата му, нито деветмилиметровата „Берета“ на кръста му. Очите му се стрелкаха наоколо, погледът му обхождаше сенките на парка вдясно и вляво около ресторанта. Отчаяно искаше да я отведе в колата.

— Толкова съм объркана — каза Мери, притиснала лице в гърдите му. — Отдавна не съм изпитвала паника.

— Не се тревожи за това. — Тя спря да трепери и той се отдръпна. — Да вървим.

Седнаха в „Понтиак“-а и Рейдж се почувства много по-добре, когато включи на скорост и излезе от паркинга. Мери се огледа.

— Страхотно. И тук я няма чантата ми. Вероятно съм я оставила вкъщи. Днес все нещо забравям. — Облегна се назад и затърси из джобовете си. — Аха! Поне ключовете ми са у мен.

Излязоха от града бързо и безпрепятствено. „Понтиак“-ът спря пред къщата ѝ, Мери прикри прозявката си и протегна ръка към вратата на колата. Той постави длан върху нейната.

— Позволи ми да бъда джентълмен и да ти отворя.

Тя се усмихна и сведе поглед към земята като човек, който не е свикнал да се суетят около него.

Рейдж слезе. Подуши въздуха и остави слуха и зрението му да проникнат в мрака. Нищо. Абсолютно нищо.

Отиде до задната част на колата, отвори багажника, извади огромен туристически сак и отново застина. Всичко беше спокойно.

Отвори ѝ вратата, а Мери смръщи вежди, като видя чантата, праметната през рамото му. Той поклати глава.

— Не възнамерявам да прекарам нощта при теб. Просто току-що забелязах, че ключалката на багажника ми е повредена, а не искам да оставя това вътре. Нито да го изпускам от погледа си.

По дяволите, не обичаше да я лъже. Стомахът му буквално се преобръщаше.

Мери сви рамене и отиде до входната врата.

— Трябва да има нещо важно в сака ти.

Да, достатъчно оръжие да изравни със земята десететажна сграда. А пак не му се струваше достатъчно да я защити.

Тя, изглежда, се чувстваше неловко. Отключи и пристъпи в къщата. Той я остави да се

разходи из стайте, да запали осветлението и да победи нервността си, но остана плътно до нея. Следваше я и оглеждаше вратите и прозорците. Всичките бяха заключени. Мястото беше добре подсигурано. Поне приземният етаж.

— Искаш ли нещо за хапване? — попита тя.

— Не.

— Аз също не съм гладна.

— Какво има на горния етаж?

— Спалнята ми.

— Ще ми я покажеш ли? — Трябваше да огледа и втория етаж.

— Може би по-късно. Искам да кажа, наистина ли трябва да я видиш? Тъъ... о... по дяволите. — Тя спря и втренчи поглед в него с ръце на хълбоците. — Ще бъда откровена с теб. В тази къща никога не е стъпвал мъж. И съм забравила какво е да се държиш гостоприемно.

Той пусна чантата на пода. Беше готов за битка и напрегнат, но пак му беше останала достатъчно енергия да я желае. Фактът, че друг представител на силния пол не беше влизал тук, в нейното лично пространство, му доставяше огромно удоволствие. Сърцето му пееше.

— Справяш се добре — прошепна той. Погали я по бузата с палец, а в същото време мислеше какво му се иска да направи с нея в спалнята.

Тялото му незабавно реагира, странното жужене полази като горещи тръпки по гръбнака му.

— Трябва да се обадя набързо. Мога ли да се кача горе, за да остана сам?

— Разбира се. Аз ще те чакам тук.

— Няма да се бавя.

Изтича до спалнята ѝ, като в същото време извади мобилния си телефон от джоба. Проклетото нещо имаше лека пукнатина, причинена вероятно от ритниците на някой от *лесърите*, но все още работеше. Свърза се с гласовата поща на Рот, остави кратко съобщение и започна горещо да се моли скоро да получи отговор.

Прецени набързо доколко е подсигурен вторият етаж и слезе долу. Мери седеше на дивана, подвила крака под себе си.

— Какво ще гледаме? — запита той и провери дали до вратите и прозорците не е долепено някое бледо лице.

— Защо непрекъснато се оглеждаш, като че ли се намиращ в някоя задна уличка?

— Съжалявам. Стар навик.

— Вероятно си бил в някой специален отряд.

— Какво искаш да гледаме? — Отиде до рафтовете, върху които бяха подредени дисковете ѝ.

— Ти избери. А аз ще облека нещо... — Изчерви се. — Е, ако бъда искрена, нещо по-удобно. И по което няма трева.

За да е сигурен, че е в безопасност, той я изчака в подножието на стълбите, откъдето я чуваше как се движи из спалнята. Когато тя тръгна отново да слиза по стълбите, той бързо се приближи отново до рафтовете.

Един поглед към колекцията ѝ от филми беше достатъчен да разбере, че е в беда. Имаше множество чужди заглавия и само няколко американски, сред които две романтични класики — „Незабравима любов“ с Кари Грант и „Казабланка“.

Абсолютно нищо от Сам Рейми или Роджър Корман^[1]. Нима не беше чувала за „Злите

мъртви“? Чакай, имаше надежда. Извади обложката на един диск. „Носферату — симфония на ужаса“. Класическият немски филм за вампири от 1922-ра.

— Намери ли нещо, което да ти харесва? — попита тя.

— Да. — Той хвърли поглед през рамо.

О... господи! Беше облечена като за правене на любов или поне така реагираше той на фланеленото долнище на пижамата, обсипано със звезди и луни, на късата бяла тениска и велурените мокасини.

Тя подръпна тениската си в напразен опит да прикрие по-голяма част от тялото си.

— Обмислях дали да не облека дънки, но съм уморена, а обикновено си лягам така...

Удобно ми е, почивам си. Нали разбираш, нищо луксозно.

— Харесваш ми — каза той с нисък и плътен глас. — Имаш наистина уютен домашен вид.

По дяволите. Видът ѝ извикваше у него желание да я *схруска*.

След като пусна филма, той взе сака, занесе го до дивана и седна на другия му край. Изтегна се, преструвайки се, че се отпуска. Не искаше да я плаши. А истината беше, че бе изключително напрегнат. И нямаше как да е другояче, докато чакаше *лесърите* да нахлуят. Молеше се Рот да се обади всеки момент и копнееше да целуне вътрешната част на бедрата ѝ.

— Можеш да вдигнеш краката си върху масичката, ако искаш — каза тя.

— И така ми е добре. — Изключи нощната лампа вляво от себе си с надеждата тя да заспи. Защото така щеше да може да обикаля къщата и да дебне, без да я тревожи.

Петнадесет минути след началото на филма тя каза:

— Съжалявам, но смисълът започва да ми се губи.

Погледна я. Беше се свила на кълбо, косата ѝ се беше разпиляла по раменете. Кожата ѝ блестеше леко на светлината на екрана, клепачите ѝ бяха натежали.

Така ще изглежда и на сутринта, когато се събуди, помисли си той.

— Легни си, Мери. Аз ще остана още малко, окей?

Тя се зави с меко кремаво одеяло.

— Да, разбира се. Но, хм, Хал...

— Чакай. Може ли да ме наричаш с... другото ми име?

— Добре. Какво е то?

— Рейдж.

Тя смръщи вежди.

— Рейдж?

— Да.

— Разбира се. Това прякор ли е?

Той затвори очи.

— Да.

— Е, Рейдж... Благодаря ти за вечерта. За това, че се съобразяваш с мен.

Той изруга тихо с мисълта, че би трябвало да му зашлеви шамар, а не да му благодари. Той едва не беше станал причина за смъртта ѝ. Сега тя беше мишена за *лесърите*. А ако знаеше дори само половината от нещата, които искаше да направи с тялото ѝ, вероятно щеше да се заключи в банята.

— Няма проблеми, знаеш ли — измърмори сънено тя.

— За какво?

— Знам, че искаш да бъдем само приятели.

Приятели?

Тя се усмихна сковано.

— Не искам да мислиш, че съм разбрала погрешно онази целувка пред къщи. Знам, че не беше... е, нали разбираш. Както и да е, не трябва да се страхуваш, че ще си въобразя нещо.

— Защо мислиш, че се тревожа за това?

— Седиш в другия край на дивана, вдървен като пън. Сякаш се боиш, че ще ти скоча.

Той дочу шум отвън и погледът му се стрелна към прозореца вдясно. Но беше само листо, запратено от вятъра в стъклото.

— Не искам да те карам да се чувстваш неловко — каза тя. — Искях просто да... те успокоя.

— Не знам какво да кажа, Мери. — Истината щеше да я ужаси, а вече бе изрекъл достатъчно лъжи.

— Не казвай нищо. Вероятно не трябваше да повдигам въпроса. Всъщност радвам се, че си тук. Като приятел. Разходката с твоя автомобил ми хареса. Както и възможността да изляза навън. Не искам нищо повече от теб, честно. Ти наистина си добър приятел.

Рейдж си пое дълбоко дъх. Откакто беше станал зрял мъж, нито една жена не го беше наричала приятел. Нито беше търсила компанията му по причини, различни от секса.

Той прошепна на Стария заветен език:

— *Не ми достигат думи, любов моя. Защото нищо, което ще излезе от устата ми, не е достойно за твоите уши.*

— Какъв е този език?

— Родният ми.

Тя наклони глава и го загледа замислено.

— Прилича на френски, но не е. Усеща се и славянско звучене. Да не би да е унгарски или някакъв подобен?

Той кимна.

— В основата си.

— И какво каза?

— Че на мен също ми харесва да съм тук с теб.

Мери се усмихна и отпусна глава.

Веднага щом тя заспа, Рейдж отвори сака и провери дали всички оръжия са заредени. След това обходи къщата и изключи осветлението. Стана тъмно като в рог, но очите му се пригледиха, а сетивата му се изостриха още повече.

Огледа гората зад къщата, моравата вдясно и голямата фермерска къща в далечината. После улицата пред входната врата.

Ослуша се, но не чу нищо повече от стъпките на животните по тревата и вятъра, който профучаваше покрай дървените стени на някогашния хамбар. Навън захладня. Отново обходи къщата, напрегнат, в търсене на места, откъдето би било лесно някой да се промъкне вътре. Ходеше от стая в стая леко като хищник и накрая му се струваше, че ще експлодира.

Провери мобилния си телефон. Беше включен и оставен на звук. И имаше обхват.

Изруга. Продължи още известно време да крачи из къщата.

Филмът свърши. Пусна го отново — в случай че тя се събуди и поиска да узнае защо е още в дома ѝ. След това отново обходи първия етаж.

Върна се в дневната, потърка чело с длан и откри, че е потно. Температурата в къщата

й беше по-висока от онази, с която беше свикнал, или може би това се дължеше на състоянието на тревожно очакване, в което се намираше. Независимо от причината — беше му ужасно горещо. Съблече палтото си и остави оръжията и мобилния си телефон в сака.

Нави ръкавите на ризата си, изправи се над нея и се заслуша в бавното ѝ равномерно дишане. Изглеждаше така дребна и крехка, свита на дивана. Още по-уязвима сега, когато сивите ѝ, смели и войнствени очи бяха затворени. Седна до нея и нежно премести тялото ѝ така, че да е сгушено в извивката на ръката му.

Огромните му мускули я правеха да изглежда още по-миниатюрна.

Тя се размърда, вдигна глава.

— Рейдж?

— Спи — прошепна той и я притисна до гърдите си. — Но ми позволи да те поддържа в прегръдките си. Само това.

Въздишката ѝ го прониза и стигна до сърцето му, ръката ѝ го обгърна през кръста. Той затвори очи. Тишина.

Всичко наоколо беше спокойно. И вътре в къщата. И отвън.

Едва не се поддаде на глупавия импулс да помести тялото ѝ, само за да може да се наслади на усещането, когато тя отново се отпусне в прегръдките му.

Но вместо това се заслуша в дишането ѝ и задиша в унисон с нея.

Такова... спокойствие. И тишина.

---

[1] Американски режисьори, майстори на филмите на ужасите. — Б.р. ↑

Джон Матю си тръгна от заведението на Мо, където работеше като помощник в кухнята, разтревожен за Мери. В четвъртък беше пропуснала смяната си на горещата линия, което беше необичайно. Надяваше се, че ще е на работа тази вечер. Тъй като в момента беше дванадесет и половина, оставаше ѝ половин час, преди да си тръгне. Беше сигурен, че ще успее да я види. Ако се беше явила.

Крчеше бързо и измина шестте пресечки до дома си за около десет минути. По пътя му нямаше нищо интересно, но сградата, в която живееше, беше пълна лудница. Като наближи, видя група пияни мъже да спорят, фъфлейки завалено пред входната врата. Обидите и ругатните, които си разменяха, бяха неприлични, цветисти и безсмислени. Женски глас се извиси над оглушителната музика, идваща от един апартамент. Отзова се мъж, а невъздържаният му отговор подсказа на Джон, че този човек е от хората, които се движат въоръжени.

Той се стрелна през фойето, тръгна нагоре по порутеното стълбище и влезе в едностайното си жилище, като бързо завъртя ключа отвътре.

Жилището му беше не само тясно, но и старо — вероятно оставаха пет години до събарянето му. Половината под беше застлан с линолеум, а другата половина — с килим, но беше трудно да се различат. Линолеумът се беше накъсал по краищата и беше придобил мъхестия вид на вълнена материя, а килимът беше станал корав като дъска. Стъклата на прозорците бяха толкова мръсни, че през тях не се виждаше нищо, което всъщност беше добре, защото нямаше нужда от щори. Душът работеше, както и казанчето на тоалетната, но мивката в кухнята беше запушена още от деня, в който се беше нанесъл тук. Беше се пробвал безуспешно да я отпуси с препарат, но се бе отказал от по-нататъшни опити. Не искаше да узнае какво беше напъхано вътре.

Както винаги, когато се прибереше в петък, отвори прозореца и огледа улицата. В офиса на горещата линия отсреща светеше, но Мери не беше зад бюрото си.

Джон смръщи вежди. Може би беше болна. Имаше вид на изтощена, когато бе гостувал в дома ѝ.

Реши на следващия ден да отиде с велосипеда си до дома ѝ, за да провери как е.

Радваше се, че най-накрая беше събрал смелост да се сближи с нея. Тя беше така мила. Беше много по-приятно да се общува с нея лично, отколкото по телефона. А фактът, че владееше езика на знаците? Нима това не беше съдба?

Затвори прозореца, отиде до хладилника и освободи въженцето, което придържаше вратата му затворена. В него имаше шест бурканчета протеинов шейк с аромат на ванилия. Извади две, след това закрепил въженцето на мястото му. Предполагаше, че неговият апартамент е единственият в сградата, който не гъмжеше от насекоми. И то само защото не държеше никаква храна у дома си. Стомахът му просто не я понасяше.

Седна на леглото и облегна гръб на стената. Тази вечер имаше много работа в ресторанта и раменете го боляха.

Отпи предпазливо глътка от първото бурканче с надеждата стомахът му да не му създава проблеми и взе най-новия брой на списание „Мускули и Фитнес“. Беше го прочел вече два пъти.

Втрени поглед в мъжа на корицата, чиито огромни и здрави бицепси и трицепси, гръдни и коремни мускули издуваха загорялата му кожа. За да се подсили впечатлението за

мъжественост, около него се беше увило като панделка красиво момиче, облечено в яркожълт бански костюм.

Джон от години четеше подобен род списания и беше спестявал месеци наред, за да си купи малка желязна стойка с щанга. Вдигаше упорито тежести шест дни в седмицата. И нямаше с какво да се похвали. Независимо от усилията, които полагаше, и от отчаяното му желание да увеличи размера и здравината на мускулите си, не успяваше да натрупа никаква маса.

Отчасти виновна беше диетата му. Тези шейкове с високо съдържание на протеин бяха единственото, от което не му се повдигаше, а в тях нямаше кой знае колко калории. Макар че проблемът не беше свързан единствено с храната. Генетичното му наследство също не беше добро. На двадесет и три годишна възраст той беше висок сто шестдесет и осем сантиметра и тежеше четиридесет и шест килограма. Нямаше нужда да се бръсне. Нямаше косми по тялото си. И никога не беше получавал ерекция.

Приличаше на момче, не на мъж. Беше слаб. Но най-лошото бе, че не се променяше. През последните десет години не беше наддал нито грам, нито сантиметър.

Тази монотонност на съществуването му го отегчаваше, изтощаваше, изцеждаше. Бе изгубил надежда, че някога ще се превърне в мъж, а приемането на реалността го беше състарilo. Чувстваше се грохнал в дребното си тяло.

Само едно нещо му носеше облекчение. Обичаше да спи. В сънищата си се виждаше как се бие, силен и уверен в себе си... мъж. Нощем, когато очите му бяха затворени, той беше страховит, стиснал кинжал в ръката си — убиец, изключително добър в онова, което върши. Но убиваше само от благородни подбуди. И не беше сам. Имаше братя, добри воини като него и също толкова предани на смъртта.

В сънищата си правеше секс с красиви жени, които издаваха странни звуци, когато влизаше в телата им. Понякога беше с повече от една и ги обладаваше яростно, защото те искаха това, а неговите желания съвпадаха с техните. Любовниците му забиваха нокти в гърба му и драскаха кожата му, докато тръпнеха и извиваха тела под него. С победоносен вик той се изливаше във влажната им горещина. Онова, което следваше, говореше за извратеност и поквара и извикваше ужас у него. След като стигнеше до върха, пиеше от кръвта им, те също се хранеха с неговата и тази дива лудост обагреше в червено белите чаршафи. Накрая, когато всички нужди и желания биваха удовлетворени, той ги прегръщаше нежно, а те го гледаха с блеснали очи, в които се четеше единствено обожание. Последвалите мир и хармония бяха като благословия.

За нещастие, винаги се събуждаше на сутринта.

В реалния живот не можеше дори да мечтае да надвие или защити някого — не и с това телосложение. И дори не беше целувал жена. Никога не бе имал тази възможност. Извикваше две реакции у противоположния пол: по-възрастните се отнасяха с него като с дете, а по-младите дори не го забелязваха. Но и в двата случая отношението им го нараняваше. В първия, защото акцентираха върху неговата слабост, а във втория — защото му отнемаха всяка надежда, че ще намери някого, за когото да се грижи.

Ето защо се нуждаеше от жена в живота си. Испитваше огромна необходимост да защитава, да приютява и пази. Необходимост, която нямаше как да изрази.

Коя жена би го пожелала? Беше дяволски мършав. Дънките висяха на краката му. Тениската му хлътваше във вдлъбнатината между ребрата и хълбоците му. Стъпалата му бяха колкото на десетгодишно дете.

Джон усещаше разочарованието и гнева, които го изпълваха, но не знаеше от какво са предизвикани. Разбира се, харесваше жените. Искаше да ги докосва, защото кожата им изглеждаше толкова нежна и ухаеше така приятно. Но никога не бе изпитвал сексуална възбуда — дори да се събудеше наред някой от онези сънища. Беше абсолютно различен. Сякаш не беше нито мъж, нито жена. Хермафродит, но без съответната двойна екипировка.

Едно беше сигурно. Определено не изпитваше влечение към мъжете. Достатъчно представители на собствения му пол го бяха преследвали през годините — опитваха се да му пробутат пари или наркотици, за да го накарат да им духа в някоя тоалетна. Винаги беше успявал да се измъкне някак си.

До тази зима. През януари един от тях беше насочил оръжие към него и го бе хванал в капан на стълбището на сградата, където живееше преди.

След този случай се беше преместил и бе започнал винаги да носи оръжие със себе си. И се беше обадил на горещата линия на „Предотвратяване на самоубийствата“.

Това беше преди десет месеца, а все още не можеше да понася допира на дънките до кожата си. Ако можеше да си го позволи, щеше да изхвърли всичките си четири чифта. Но вместо това беше изгорил онези, с които беше във въпросната нощ и бе започнал да носи дълъг памучен клин под панталоните си дори през лятото.

Така че никак не харесваше мъжете.

Може би това беше още една причина да реагира така на жените. Знаеше как се чувстват, какво е да бъдеш мишена само защото някой по-силен от теб иска нещо, което имаш.

Преживяното обаче не би го накарало да се свърже с някой, който също е бил жертва. Нямахше намерение да сподели с никого случилото се на онова стълбище. Не можеше да си представи как би го разказал.

Но, Господи, какво да прави, ако някоя жена го запита дали е бил с някого? Нямахше да знае какво да ѝ отговори. На вратата се почука силно.

Джон бързо изправи гръб и пхна ръка под възглавницата за оръжието си. Освободи предпазителя с бързо движение на пръста.

Чукането се повтори.

Той се прицели във вратата и зачака нечие рамо да се удари в дървото и да го разцепи.

— Джон? — Мъжки глас. Тих, но властен. — Джон, знам, че си там. Казвам се Тор. Срегнахме се преди две нощи.

Джон смръщи вежди, а после трепна, когато споменът нахлу като вода, отприщила бент. Спомни си, че се беше спуснал в някакво подземие и се беше срещнал с висок мъж, облечен в кожени дрехи. Мери и Бела бяха с него.

С връщането на спомена нещо проблесна дълбоко в него — на равнището на сънищата му. Нещо древно...

— Дойдох да разговарям с теб. Ще ме пуснеш ли вътре?

С оръжието в ръка Джон отиде до вратата и я отвори, но без да свали веригата. Вдигна глава, за да срещне сините очи на мъжа. В ума му изплува дума, чийто смисъл не му беше ясен.

Брат.

— Искаш ли да върнеш предпазителя на мястото му, синко?

Джон поклати глава, объркан от ехото на спомена и онова, което очите му виждаха — смъртоносен мъж, облечен в кожени дрехи.

— Добре. Но внимавай накъде го насочваш. Не изглежда да си свикнал с оръжието, а аз не искам да ми причиниш неудобството да ходя с дупка в тялото си. — Сведе поглед към веригата. — Ще ми позволиш ли да вляза?

Дочу се силен вик, последван от счупване на стъкло. Шумът идваше иззад третата врата по-нататък по коридора.

— Хайде, синко. Добре е да поговорим на спокойствие.

Джон се вслуша в дълбоките си инстинкти, за да му подскажат дали има опасност. Не усети заплаха, въпреки че мъжът беше едър, мускулест и без съмнение въоръжен. Такива като него можеха просто да нахлуят в дома ти.

Джон освободи веригата и отстъпи назад, насочил дулото на оръжието към пода. Мъжът затвори вратата след себе си.

— Помниш срещата ни, нали?

Джон кимна, питайки се защо спомените му се връщат така изведнъж. И защо са придружени от силно главоболие.

— А помниш ли за какво говорихме? За обучението, което ти предложихме?

Джон върна предпазителя на мястото му. Спомни си всичко и отново изпита любопитството, което го изпълваше тогава. И непоносимия копнеж.

— Какво ще кажеш да се присъединиш към нас? И преди да си възразил, че не си достатъчно едър, ще те уверя, че познавам много мъже с твоя ръст и телосложение. Всъщност учениците, които постъпват тази година, са също като теб.

Като държеше непознатия под око, Джон постави оръжието в задния си джоб и отиде до леглото. Взе лист хартия и химикал и написа:

„Нямам пари.“

Когато вдигна листа, мъжът прочете написаното.

— Не трябва да се безпокоиш за това.

Джон написа:

„Но аз се тревожа.“

И обърна листа към мъжа.

— Аз управлявам това място и имам нужда от помощник в администрацията. Ще работиш, за да покриеш таксите по обучението си. Разбираш ли от компютри?

Джон поклати глава. Чувстваше се като идиот. Знаеше само как да събира мръсните чинии и чаши от масите и да ги мие. А този тук нямаше нужда от кухненски помощник.

— Е, имаме брат, който познава тези машини като дланта си. Той ще те научи. — Мъжът се усмихна леко. — Ще работиш. Ще се обучаващ. Звучи добре. Говорих и с моята *шелан*. Тя ще се радва истински, ако живееш в дома ни, докато трае обучението ти.

Джон сведе клепачи. Тревогата му нарастваше. Това все повече изглеждаше като спасителна лодка. Но защо този мъж би желал да го спаси?

— Искаш да знаеш защо го правя?

Джон кимна. Непознатият съблече палтото си и разкопча горната половина на ризата си. Разтвори я и разкри лявата си гърд.

Очите на Джон останаха приковани в кръглия белег. Постави длан на гърдите си, а по челото му изби пот. Имаше чувството, че всичко си идва на мястото.

— Ти си един от нас, синко. Време е да се върнеш при семейството си.

Дишането на Джон като че ли спря, а през главата му мина странна мисъл: *Най-последно ме намериха.*

Но после реалността го връхлетя и радостта, която изпълваше сърцето му, се стопи.

На него просто не му се случваха чудеса. Късметът му беше пресъхнал още преди да бъде разбрал, че има такъв. Съдбата го бе подминала. И сега този мъж в черни кожени дрехи, изникнал от нищото, предлагащ му възможност да се измъкне от ада, в който живееше, беше нещо прекалено хубаво, за да бъде истина.

— Имаш ли нужда от време да помислиш?

Джон поклати глава, отстъпи назад и написа:

„Искам да остана тук.“

Непознатият смръщи вежди.

— Чуй ме, синко, ти се намиращ в опасен момент от живота си.

Без майтан. Беше го поканил вътре с ясното съзнание, че никой няма да дойде, ако започне да вика за помощ. Протегна ръка към оръжието.

— Добре, успокой се. Знаеш ли какво? Можеш ли да свириш с уста?

Джон кимна.

— Ето номер, на който можеш да ме намериш. Свирни в телефона и аз ще знам, че си ти. — Подаде му картичка. — Ще ти дам два дни. Обади се, ако промениш решението си. Ако това не стане, не се тревожи излишно. Няма да помниш нищо.

Джон нямаше представа как да приеме думите му, затова само гледаше втренчено черните цифри, замислил се за възможното и невероятното. Когато вдигна поглед, мъжът беше изчезнал.

Господи, дори не беше чул вратата да се отваря и затваря.

Дълбок гърлен вик отекна в дневната и разцепи утринната тишина. Тя седна с изправен гръб, но после отново падна на една страна. Накрая целият диван се измести от мястото си до стената.

На сивата светлина на зората видя сака на Рейдж. И сакото му. И осъзна, че той е скочил зад дивана.

— Завесите! — извика той. — Дръпни завесите!

Болката, която се долавяше в гласа му, проникна през обзелия я смут и я накара да прекоси бързо стаята. Скоро всички прозорци бяха покрити и единствената светлина се процеждаше през вратата на кухнята.

— И онази врата също... — Гласът му изневери за миг. — Която води към другата стая.

Тя побърза да я затвори. Сега вече цареше пълен мрак, ако се изключеше проблясването на телевизионния екран.

— Банята има ли прозорец? — запита той с дрезгав глас.

— Не, няма. Какво не е наред, Рейдж? — Тя понечи да се наведе през облегалката на дивана.

— *Не се приближавай до мен!* — Думите достигнаха до нея приглушени. Бяха последвани от сочна ругатня.

— Добре ли си?

— Само ме остави да... си поема дъх. В момента имам нужда да съм сам.

Тя обаче заобиколи дивана. Едва различи очертанията на огромното му тяло в тъмнината.

— Какво има, Рейдж?

— Нищо.

— Да, очевидно. — По дяволите, мразеше навика на мъжете да се правят на силни. — Дразни те слънчевата светлина, нали? Алергичен си към нея.

От гърлото му излезе дрезгав смях.

— Може и така да се каже. Спри, Мери. Не идвай тук, отзад.

— Защо?

— Не искам да ме видиш.

Тя протегна ръка и запали лампата, която беше най-близо до нея. Странно съскане изпълни стаята.

Когато очите ѝ привикнаха към полумрака, видя Рейдж, легнал по гръб. Едната му ръка беше отпусната на гърдите, а другата покриваше очите му. Ръкавите му бяха навити до лактите и кожата му беше изгоряла лошо. Лицето му се кривеше от болка, устните бяха оголили...

Кръвта ѝ се смръзна.

Кучешките му зъби.

Вероятно беше ахнала, защото той измърмори:

— Казах ти да не гледаш.

— Господи! — прошепна тя. — Кажи ми, че са фалшиви.

— Не са.

Тя започна да отстъпва назад, докато гърбът ѝ не срещна стената. *Мили... боже!*

— Какво... си ти? — успя да се изтръгне от гърлото ѝ.

— Не понасям слънчевата светлина. И виж какви зъби имам. — Пое си дъх на пресекулки. — Познай.

— Не... това не е...

Той нададе стон, а после се чу шум — като че ли се беше раздвижил.

— Моля те, ще изгасиш ли лампата? Ретините на очите ми току-що бяха изпечени и им е необходимо време, за да се възстановят.

Тя изпълни молбата му. След това се обгърна с ръце и се заслуша в дрезгавите звуци, които придружаваха дишането му.

Времето минаваше. Той не каза нищо повече. Не седна, не се засмя, не извади от устата си фалшивите зъби. Не ѝ каза, че е най-добрият приятел на Наполеон, Свети Йоан Кръстител или Елвис, както би направил някой луд.

Също така не литна във въздуха и не се опита да я ухапе. Не се превърна и в прилеп.

„О, хайде!“, помисли си тя. Не можеше да го приеме сериозно.

Само че той *беше* различен. Не приличаше на нито един мъж, когото тя познаваше.

Ами ако...

Той изстена тихо. На светлината от телевизионния екран видя ботуша му да се подава иззад дивана.

Не знаеше за какво се мисли той, но съзнаваше, че в момента страда. Нямахше да го остави да лежи в агония на пода, ако можеше да направи нещо за него.

— С какво мога да ти помогна?

Той не отговори веднага. Като че ли го беше изненадала.

— Би ли ми донесла малко сладолед? Обикновен, ако имаш, без ядки и шоколад. И хавлия.

Върна се с пълна купичка и го чу как се опитва да стане.

— Позволи ми да дойда при теб — каза.

Той застина.

— Не се ли страхуваш от мен?

Като се имаше предвид, че е или луд, или вампир, би трябвало да изпитва ужас от него.

— Светлината на свещта ще бъде ли прекалено силна за теб? — попита тя, без да обърне внимание на въпроса му. — Защото аз няма да виждам нищо, ако дойда зад дивана.

— Вероятно не. Няма да те нараня, Мери. Обещавам.

Тя остави сладоледа, запали една по-голяма свещ и я закрепил върху масичката до дивана. Огледа огромното му тяло на светлината на трепкащия пламък. Едната му ръка все още покриваше очите. Вече не правеше гримаси на болка, но устата му беше леко отворена.

И тя видя крайчетата на кучешките му зъби.

— Знам, че няма да ме нараниш — прошепна Мери, докато вземаше отново купата. — Вече имаше достатъчно възможности да го направиш.

Наведена през облегалката на дивана, гребна лъжичка сладолед и каза:

— Ето, ванилов сладолед. Отвори широко уста.

— Не го поисках, за да го ям. Протеинът в млякото и студът ще помогнат на изгорялата кожа да се възстанови.

Нямахше как да стигне до ръцете му от това положение, затова издърпа дивана още по-напред и седна на пода до него. Разби сладоледа на гъста каша и го размаза с пръсти по кожата му, по която бяха избили мехури. Той трепна и показа кучешките си зъби, а тя спря

за миг.

Не беше вампир. Не бе възможно.

— Да, наистина съм вампир — прошепна той.

Тя спря да диша.

— Можеш да четеш мисли?

— Не, но ме гледаш втренчено и мога да си представя как бих се чувствал на твое място. Виж, ние с теб сме два различни биологични вида, това е всичко. Нищо странно, просто... различно.

Добре, помисли си тя и размаза още сладолед по изгорялата му кожа. *Да преценим ситуацията.*

Беше в компанията на вампир. Олицетворение на страха. Ужасът от плът и кръв, висок два метра и пет сантиметра, с тегло от сто двадесет и шест килограма и със зъби на доберман.

Възможно ли беше да е истина? А защо му беше повярвала, че няма да я нарани? Сигурно си бе изгубила ума.

Рейдж нададе стон на облекчение.

— Действа. Слава богу.

Е, в момента той изпитваше прекалено силни болки, та да е заплаха за нея. Щяха да са му необходими седмици да се възстанови от тежкото изгаряне.

Потопи пръсти в купата и размаза още малко сладолед по ръката му. На третия път трябваше да се наведе, за да се увери, че онова, което вижда, е истина. Кожата му попиваше сладоледа, като че ли беше мехлем, и заздравяваше. Пред очите ѝ.

— Чувствам се много по-добре — каза той. — Благодаря ти.

Свали ръката от челото си. Половината му лице и врат бяха яркочервени.

— Искаш ли да те намажа и тук? — Посочи изгорените места.

Той отвори необикновените си синьо-зелени очи.

— Моля те. Ако нямаш нищо против.

Под внимателния му поглед тя потопи пръстите си в купата, после ги доближи до него. Ръцете ѝ трепереха леко, докато размазваше сладоледа по бузата му.

Миглите му бяха гъсти. И тъмноруси. Кожата му беше нежна, макар че брадата му бе набола през нощта. Носът му беше великолепен. Прав като стрела. Устните му бяха съвършени. Достатъчно големи за лицето му. Тъмнорозови. Долната беше по-пълна от горната.

Отново потопи пръсти в сладоледа и го размаза по брадичката му. После продължи надолу по врата му и премина през дебелиите като въжета мускули, които пробягваха от раменете до основата на черепа му.

Усети докосване по рамото и вдигна поглед. Пръстите му галеха краищата на косата ѝ.

Тревогата се надигна у нея и тя се отдръпна.

Рейдж отпусна ръка до тялото си. Не бе изненадан, че го отблъсна.

— Съжалявам — прошепна той и затвори очи.

Усещаше как пръстите ѝ се плъзгат по кожата му. Беше така близо до него, че долавяше миризмата ѝ. Със затихването на болката от изгарянията в тялото му запламтя нещо различно.

Отвори очи, но клепачите му останаха притворени. Гледаше я. Желаяше я.

Като свърши, тя остави купата настрана и го погледна открито.

— Да кажем, вярвам, че си... различен. Защо не ме ухапа, когато имаше възможност?

Тези зъби вероятно не са само за украса, нали?

Тялото ѝ бе напрегнато — като че ли беше готова всяка секунда да побегне. Но не, нямаше да отстъпи пред страха. Помогна му, когато имаше нужда, макар и да бе уплашена. Господи, смелостта ѝ беше възбуждаща.

— Храня се от жени от собствения си вид. Не от хора.

Очите ѝ проблеснаха.

— Много ли сте?

— Достатъчно. Но някога бяхме повече. Преследват ни, искат да ни изтребят.

Кое то му напомни, че оръжията му са на около шест метра от него, а диванът образува преграда между него и тях. Опита се да стане, но изпитваше слабост и движенията му бяха бавни и некоординирани.

Проклето слънце, помисли си Рейдж. *Изсмуква живота от теб.*

— От какво имаш нужда? — запита тя.

— От сака. Донеси го. Искам да е до мен.

Тя стана и се скри зад дивана. Той чу как нещо тупва, а после и шума от влаченето на сака по земята.

— Мили боже, какво има вътре? — Тя отново се появи в полезрението му. Пусна дръжките и те паднаха на местата си.

Той се надяваше, че няма да надникне вътре.

— Чуй, Мери... имаме проблем. — Надигна горната половина на тялото си, напрегнал мускулите на ръцете си.

Сега вероятността *лесърите* да нападнат къщата ѝ беше по-малка. Въпреки че убийците можеха да излизат на слънчевата светлина, те вършеха своята работа през нощта. Освен това имаха нужда от сън, за да възстановят силите си, така че през деня най-често кротуваха.

Но нямаше отговор от Рот, а вечерта щеше отново да настъпи.

Мери го гледаше втренчено, със сериозно изражение на лицето.

— Трябва ли да се криеш под земята? Защото, ако е така, мога да те заведа в мазето, където някога са държали зърното. За него се минава през кухнята, но мога да окача одеяла на вратите... По дяволите, има и тавански прозорци. Може би ще успеем да те покрием с нещо. Вероятно долу ще си в по-голяма безопасност.

Рейдж отпусна глава назад, така че да вижда само тавана.

До него стоеше жена, представител на човешката раса, чието тегло бе наполовина на неговото, която беше болна и току-що беше открила, че в къщата ѝ има вампир, а се тревожеше единствено как да го защити.

— Рейдж? — Тя коленичи до него. — Мога да ти помогна да слезеш долу...

Преди да бъде в състояние да мисли, той хвана ръката ѝ и притисна устни до дланта ѝ. А после я сложи на сърцето си.

Въздухът се изпълни с миризмата на страха ѝ. Острият мирис се смесваше с прелестния ѝ естествен аромат. Обаче този път не го отблъсна и вътрешната борба дали да остане, или да побегне не трая дълго.

— Не се тревожи — каза Мери тихо. — Няма да позволя на никого да се приближи до теб. В безопасност си.

По дяволите. Караше го да се топи. Наистина. Прочисти гърлото си и каза:

— Благодаря. Обаче аз се тревожа за теб. Мери, снощи ни нападнаха в парка. Ти изгуби чантата си и предполагам, че е в ръцете на враговете ми.

Напрежението ѝ се стрелна надолу по ръката ѝ, предаде му се чрез дланта ѝ и го удари в сърцето. Обзе я силна тревога и на него му се прииска да имаше начин да я отнеме от нея.

Тя поклати глава.

— Не помня никакво нападение.

— Скрих спомените ти.

— Какво искаш да кажеш?

Той навлезе в съзнанието ѝ и освободи случилото се предишната нощ.

Мери ахна, хвана главата си с ръце и премигна бързо няколко пъти. Разбра, че трябва веднага да ѝ обясни. Нямаше да ѝ е необходимо много време да стигне до заключението, че е убиец, от когото трябва да бяга.

— Мери, трябваше да те доведе в дома ти, за да мога да те защита, докато чакам решението на братята си. За което още не съм известен, по дяволите. Мъжете, които ни нападнаха, не са хора и са изключително добри в работата си.

Тя се отпусна тежко на пода — без никаква грация, като че ли коленете ѝ изведнъж бяха отказали да държат тежестта на тялото ѝ. Очите ѝ бяха широко отворени, но не виждаха нищо. Поклати глава.

— Ти уби двама души — каза безизразно. — Счупи врата на единия. А другия...

Рейдж изруга.

— Съжалявам, че те забърках във всичко това. Както и че сега си в опасност. И че изтрих спомените ти...

Тя го прониза с поглед. Твърд и решителен.

— Не го прави никога вече.

Искаше му се да може да ѝ обещае.

— Само ако се налага. Ще го направя единствено за да те спася. Вече знаеш доста за мен и това те застрашава.

— Отнел ли си ми някакви други спомени?

— Срегнахме се в центъра за обучение. Ти дойде там с Джон и Бела.

— Кога?

— Преди два дни. Мога да ти върна и този спомен, ако желаш.

Мери смръщи вежди.

— Чакай малко. Защо не си ме накарал да забравя въобще за теб? Защо не си изтрил всичките ми спомени? — попита тя, макар че не би искала да го бе сторил.

— Канех се до го направя снощи. След вечерята.

Мери извърна поглед.

— И не го направи заради случилото се в парка?

— И защото... — Господи, докъде щеше да стигне така? Искаше ли наистина тя да узнае колко дълбоки са чувствата му? *Не*. Изглеждаше силно шокирана. Сега едва ли беше моментът да ѝ съобщи добрата новина — а именно, че вампир се е обвързал с нея. — Защото така нарушавам личното ти пространство.

В последвалата тишина виждаше как тя преценява събитията и прави заключения за ситуацията. А после от тялото ѝ се излъчи сладкият аромат на сексуална възбуда. Спомни си целувката му.

Изведнъж трепна и се навъси. И миризмата на секс се стопи.

— Мери, в парка се отдръпнах от теб, защото...

Тя вдигна ръка, за да спре потока от думи.

— Искам да говорим само за настоящето. Какво ще правим сега?

Сивите ѝ очи срещнаха неговите и не трепнаха. И той разбра, че е готова на всичко.

— Господи... ти си удивителна!

Мери вдигна вежди.

— Защо?

— Справяш се прекрасно. Особено добре приемаш истината за моята самоличност.

Тя прибра кичур коса зад ухото си и започна да изучава лицето му.

— Знаеш ли какво? Това не е чак толкова голяма изненада. Разбрах, че си различен от момента, когато те видях за първи път. Не знаех, че си въъ... Вампири ли се наричате?

Той кимна.

— Вампир — каза тя така, сякаш изпробваше звученето на думата. — Не си ме наранил, нито уплашил. Е, не истински. И... знаеш ли, била съм в клинична смърт поне два пъти. Първият път сърцето ми спря, докато ми трансплантираха костен мозък. А вторият път имах пневмония и дробовете ми се напълниха с течност. Не бях сигурна нито накъде съм се запътила, нито защо се върнах обратно, но имаше нещо от другата страна. Не рай, по чието небе се носят бели пухкави облачета и ангели и всичките тези глупости. Просто бяла светлина. Първият път не знаех какво е това. Вторият път направо навлязох в нея. Не знам защо се върнах...

Тя се изчерви и спря да говори, вероятно смутена от онова, което беше споделила.

— Била си в Небитието — прошепна той, изпълнен с благоговение.

— Небитието?

Той кимна.

— Поне ние така го наричаме.

Мери поклати глава. Очевидно не искаше да продължат да говорят по темата.

— В този свят има много неща, които не разбираме. Съществуването на вампирите е само едно от тях.

Рейдж помълча известно време и тя вдигна поглед към него.

— Защо ме гледаш така?

— Ти си *уокър* — каза той с тон, който подсказваше, че иска да стане и да ѝ се поклони.

— *Уокър!*

— Някой, който се е върнал от Небитието. В моя свят това е титла, която те издига над останалите.

Звънна мобилен телефон и двамата обърнаха глави. Звукът идваше от вътрешността на сака.

— Ще ми го донесеш ли? — попита той.

Тя се наведе и се опита да го вдигне. Не успя.

— Защо просто не ти подам телефона?

— Не. — Той се изправи с мъка на колене. — Само ми позволи...

— Рейдж, аз ще...

— Мери, спри! — заповяда ѝ той. — Не искам да бъркаш в сака.

Тя се сви, сякаш вътре имаше змии.

Той наклони тяло и стигна до чантата, намери телефона, извади го и го допря до ухото

си.

— Да? — каза кратко и отсечено, докато дърпаше ципа, за да го затвори.

— Добре ли си? — запита Тор. — И къде си, по дяволите?

— Добре съм. Просто не съм у дома.

— Без майтап. Тъй като си пропуснал срещата си с Бъч в залата за вдигане на тежести, той те е потърсил в главната сграда. И като не те е открил, се е разтревожил. След което се обади на мен. Имаш ли нужда някой да дойде да те вземе?

— Не. Чувствам се страхотно тук.

— И къде е това?

— Обадох се на Рот снощи, а той още не ми е отговорил. Наоколо ли е?

— Дватамата с Бет отидоха в дома му в града. Имат нужда от усамотение. А сега, хайде, кажи къде си. — Като не получи бърз отговор, братът сниши глас: — Рейдж, какво става, по дяволите?

— Просто предай на Рот, че го търся.

Тор изруга.

— Сигурен ли си, че не искаш някой да те вземе? Мога да изпратя двама *догени* със спален чувал, подплатен с олово.

— Не, добре съм. — Нямаше да отиде никъде без Мери. — Ще се прибера по-късно.

— Рейдж...

Той затвори, но телефонът звънна пак почти мигновено. Погледна екрана и остави Тор да се свърже с гласовата му поща. Остави апарата на пода до себе си и в този момент стомахът му изкъркори недоволено.

— Да ти донеса ли нещо за ядене? — попита Мери.

Той я гледа изумен един дълъг миг. А после осъзна, че тя не знае каква интимност му предлага. Идеята, че ще му окаже честта да го нагости с храна, приготвена от самата нея, го остави бездиханен.

— Затвори си очите — каза той.

Тя замръзна, но се подчини.

Рейдж се наведе и нежно я целуна по устните.

Сивите ѝ очи се отвориха широко и той бързо се отдръпна.

— Много бих искал да ме нахраниш. Благодаря ти.

Слънцето изгря, а О. прелисти плановете на сградата, които покриваха масата в кухнята на У.

— Ето това исках. Колко време ще е необходимо за строежа?

— Ще стане бързо. Парцелът е наред пустошга, сградата няма да е свързана с комуналната инфраструктура, така че няма да имаме нужда от разрешително за строеж. Обектът ще е петстотин квадратни метра. Няма да ни отнеме много време да вдигнем стените и да направим външната обшивка. Оборудването на складовото помещение за пленниците също няма да е проблем. За душа можем да отклоним близкия поток и да инсталираме помпа, която да осигурява течаща вода. Използваме типови арматурни елементи и съм запазил стандартната дължина на дъските, за да избегнем рязането. Газови генератори ще ни осигуряват ток за електрическите триони и бормащините, а също и за осветление, ако ни е необходимо. Ще ги използваме дългосрочно.

— Дай ми срок в дни.

— С бригада от петима работници ще положим покрива за четиридесет и осем часа. Стига да ги накарам да работят до пълно изтощение и материалите да пристигнат навреме.

— В такъв случай ти давам два дни.

— Ще започна да поръчвам материалите още тази сутрин. Ще имаме нужда и от малък булдозер, един от онези „Торо Динго“ със сменяема кофа. Знам откъде можем да наемем такъв.

— Добре. Всичко звучи прекрасно.

О. се облегна назад, за да опъне ръце. Раздели завесите и надникна навън. Къщата на У. беше като всички други в квартала, където живееха семейства от средната класа, а времето на майките беше посветено изцяло на децата им. В тази част на Колдуел улиците носеха имена като „Борова гора“, „Старите брястове“ и „Дъбрава“, а вечерята се сервираше в шест часа.

Цялата тази семейна идилия караше кожата на О. да настръхва. Искаше му се да подпали къщите. Да изпепели моравите. Да изсече дърветата. Да изравни мястото със земята така, че нищо да не израсте отново. Този силен унищожителен импулс го изненадваше. Нямаше проблеми с разрушаването на чужда собственост, но все пак беше убиец, а не вандал. Не можеше да си обясни защо се вбесява така.

— Трябва ми пикапът ти — говореше У. — Ще наема ремарке. Така ще мога да пренеса гредите и керемидите за покрива на няколко пъти. Няма нужда хората от магазина за строителни материали да знаят къде е сградата.

— А останалото?

— Знам точно какво ни трябва и къде да го намеря.

Чу се електронно пиукане.

— Какво беше това, по дяволите? — попита О.

— Напомняне за проверката в девет часа сутринта. — У. извади „Блекбъри“-то си и започна да натиска бутоните с дебелите си къси пръсти. — Искаш ли да им пратя имейли, че ти ще ръководиш обекта?

— Да. — О. втренчи поглед в У. *Лесърът* бе член на обществото вече сто седемдесет и пет години. Беше бял като хартия. Спокоен и интелигентен. Не така агресивен като някои други, но твърд и непоколебим. — Ти си истинска придобивка, У.

У. се усмихна и вдигна поглед.

— Знам. И искам да бъда полезен. А, като стана дума за това, кого ще ми дадеш за работата?

— Ще използваме двата елитни отряда.

— Ще изтеглиш всички ни от действие за две ноци?

— И два дни. Ще спим на смени на мястото на строежа.

— Чудесно. — У. сведе поглед към телефона, който продължаваше да държи в ръцете си. — О... по дяволите. Това няма да се хареса на господин Х.

О. присви очи.

— Кое?

— Има съобщение до отрядите Бета. А аз все още съм член, предполагам.

— И?

— Снощи една група е излязла на лов и е попаднала на член на братството в парка. Били са петима, а трима вече са извън строя. Воинът бил в компанията на жена от човешката раса.

— Вампирите понякога правят секс с тях.

— Да. Късметлии са, копелетата.

Мери стоеше, наведена над котлона, и мислеше за това как Рейдж я беше погледнал преди малко. Не можеше да си представи защо предложението ѝ да му приготви закуска беше прието по този начин. Той се държеше така, сякаш му правеше неоценим подарък.

Обърна омлета и отиде до хладилника. Извади торбичка с нарязани плодове и ги изсипа в една купа. Сториха ѝ се недостатъчно, затова нарязва отгоре още един банан.

Остави ножа и докосна устните си. Нямаше и намек за сексуалност в целувката, с която я беше дарил зад дивана. Тя беше израз на благодарност. Онази в парка беше по-дълбока, но и тогава той беше също толкова хладен и отдалечен. Страст изпитваше само едната страна — тя.

Дали вампирите правеха секс с представителки на човешката раса? Може би затова се беше отдръпнал. Другата възможност беше това да е някаква игра за надмощие.

Да, но в каква светлина тогава трябваше да разглежда отношението му към сервитьорката от ресторанта? Той я измерваше с поглед не защото искаше да ѝ купува рокля. Очевидно не беше проблем да легне с представител на друг биологичен вид. Просто не се интересуваше от нея.

Приятели. Само приятели.

След като приготви омлета и препече хляба, тя уви една вилица в салфетка, стисна я под мишница и занесе чинията и купата в дневната. Затвори бързо вратата след себе си и се обърна към дивана.

Охо!

Рейдж беше съблякъл ризата си. Беше се облегал на стената и оглеждаше изгарянията си. На светлината на свещта тя виждаше здравите му рамене, мускулестите му ръце и гърди. И корема му. Кожата му беше златиста, неокосмена.

Като внимаваше да не разсипе храната, Мери остави нещата на пода и седна до него. За да не се втренчва в тялото му, насочи поглед към лицето му. Той гледаше храната, без да помръдне и без да каже нещо.

— Не бях сигурна какво обичаш — каза тя.

Той се обърна с лице към нея, очите му срещнаха нейните. Погледнато фронтално, тялото му беше дори още по-впечатляващо. Раменете му бяха достатъчно широки да изпълнят пространството между дивана и стената. Белегът във формата на звезда над лявата му гърд беше дяволски секси. Приличаше на щампа за запазена марка.

След две-три секунди, през които той бе впил поглед в нея, тя протегна ръка към чинията.

— Ще ти донеса нещо друго...

Ръката му се стрелна и се стегна около китката ѝ. Погали кожата ѝ с палец.

— Ще ми хареса.

— Но ти дори не си опитал...

— Храната е приготвена от теб. Това ми е достатъчно. — Извади вилицата от салфетката и мускулите му потрепнаха дори от това леко движение. — Мери?

— Да?

— Сега аз ще те нахраня. — Докато произнасяше думите, стомахът му нададе вой.

— Няма нужда. Ще донеса нещо и за себе си... Защо се мръщиш така?

Той потърка веждите си — като че ли искаше да изглади изражението си.

— Съжалявам. Не можеш да знаеш.

— Какво?

— В моя свят, когато мъж предложи да нахрани жена от ръката си, ѝ показва уважението си. И... привързаността си.

— Но ти си гладен.

Той придърпа чинията към себе си и отчупи парче хляб. След това отрязва съвършено квадратче от омлета и го постави отгоре.

— Нека те нахраня, Мери. Вземи от мен.

Наведе се напред и протегна дългата си ръка. Синьо-зелените му очи я хипнотизираха, зовяха я, притегляха я към него, заставяха я да отвори уста. Устните ѝ се склупиха около храната, приготвена от нея за него, и той изръмжа одобрително. Тя преглътна, а той ѝ подаде второ парче хляб.

— Няма ли да хапнеш и ти?

— Не и докато ти не се нахраниш.

— А ако изям всичко?

— Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да знам, че си добре нахранена.

Приятели, каза си тя. Само приятели.

— Хапни за мен, Мери. — Настоятелността му я принуди отново да отвори уста. Очите му останаха приковани в устните ѝ, след като се затвориха.

Господи. Това вече не беше поведение на обикновен приятел.

Задъвка, а Рейдж започна да опипва с пръсти плодовете в купата. Накрая избра парченце пъпеш и го поднесе към устните ѝ. Тя го лапна цяло и по брадичката ѝ потече сок. Понечи да го изтрие с опакото на дланта си, но той я спря и го попи със салфетката.

— Нахраних се.

— Не, не си. Усещам глада ти. — Поднесе ѝ парченце ягода. — Отвори се за мен, Мери.

Хранеше я с подобрани парченца плодове и я гледаше с първично задоволство, каквото

тя не бе виждала никога преди.

Когато вече не можеше да хапне и хапка, той бързо излапа останалото. Тя веднага взе чинията, отиде в кухнята и му приготви друг омлет и цяла купа овесени ядки. Наряза и последните банани.

Постави всичко пред него, а той го прие с лъчезарна усмивка.

— Показваш ми почит с този жест.

Започна да се храни методично и чисто, а тя затвори очи и облегна глава на стената. Уморяваше се все по-бързо и по-бързо. Сега, когато знаеше причината за това, бе обзета от леден ужас. Господи, не искаше да научи какво щяха да правят лекарите с нея, след като получат резултатите от всичките ѝ изследвания.

Когато отвори отново очи, лицето на Рейдж беше точно пред погледа ѝ.

Тя се отдръпна назад и удари главата си в стената.

— О, не те чух дори да помръдваш.

Беше застанал на четири крака — като животно, готово за скок. Беше поставил ръцете си от двете ѝ страни, а мускулите на раменете му се издуваха от усилието да поддържат тежестта на тялото му. От толкова близо беше огромен. От тялото му се излъчваше приятен мирис като от загадъчни подправки.

— Мери, ще ти благодаря, ако ме допуснеш.

— Как? — запита тя с дрезгав глас.

Устните му докоснаха нейните. Тя ахна, а езикът му проникна в устата ѝ и погали нейния. Отдръпна се, за да види каква е реакцията ѝ. В очите му блестеше обещание за екстаз, толкова силен, че да стопи костите ѝ. Тя прочисти гърлото си.

— Нямам нищо против.

— Ще го направя отново, Мери. Ще ми позволиш ли?

— Едно обикновено „благодаря“ е достатъчно. Наистина, аз...

Устните му се долепиха до нейните и прекъснаха потока от думи, после езикът му отново проникна в нея, завладя я, погали я. В тялото ѝ забушува гореща нужда, Мери спря да се съпротивлява и вкуси с наслада от дивата страст, отдадена на сладката болка, която изгаряше гърдите ѝ и сърцевината между краката ѝ.

О, господи! Беше минало толкова много време. А и никога не е било така.

От гърлото на Рейдж излезе тихо мъркане, като че ли беше усетил възбудата ѝ. Езикът му се отдръпна и той взе долната ѝ устна между...

Кучешките си зъби. Това, което хапеше нежно плътта ѝ, бяха вампирските му зъби.

Страхът се смеси със страстта ѝ и засили горенето ѝ, чувството за опасност я накара да се отвори дори още повече. Постави длани на ръцете му. Господи, беше толкова твърд, толкова силен. Тялото му щеше да е така тежко върху нейното...

— Ще ми позволиш ли да легна с теб? — запита той.

Мери затвори очи и си представи какво ли ще е да са двамата заедно, голи. И да споделят нещо повече от целувка. Беше правила секс за последен път доста преди да се разболе. А оттогава с тялото ѝ бяха станали много промени.

Също така не знаеше от какво бе породено неговото желание. Приятелите не правеха секс. Не и в нейния свят.

Поклати глава.

— Не съм сигурна...

Устните на Рейдж отново докоснаха нейните, но целувката продължи само един

кратък миг.

— Искам просто да полежа до теб. Може ли?

О, имаше предвид в буквален смисъл... е, добре. Гледаше го и не можеше да отрече различията между тях. Тя копнееше за близостта му, останала без дъх. Той беше спокоен. Тя беше замаяна. Той оставаше с трезв разсъдък.

Тя гореше от страст. Той — не.

Внезапно Рейдж облегна гръб на стената и дръпна в скута си одеялото, чийто край висеше от дивана. За части от секундата, тя се запита дали не крие ерекцията си.

Да, как ли пък не. Най-вероятно му бе студено, защото беше полугол.

— Да не би изведнъж да си спомни, че не съм човек? — попита той.

— Моля?

— Това ли те охлади?

Тя се сети за усещането, породено от кучешките му зъби. Напротив, това, че бе вампир, я възбуждаше допълнително.

— Не.

— Защо се отдръпна тогава? Мери? — Погледът му я пронизваше. — Ще ми кажеш ли какво става?

В очите му се четеше объркване. Наистина ли мислеше, че тя би искала секс от съжаление?

— Рейдж, оценявам на какво си способен в името на приятелството, обаче не искам никакви услуги. Окей?

— Това, което правя с теб, ти харесва. Усещам го. Подушвам го.

— За бога, да не би да искаш да ме накараш да се срамувам от себе си? Защото, да ти кажа честно, не се чувствам добре, когато мъжът ме кара да горя от страст, а в същото време той би могъл да чете вестник. Господи... ти наистина си извратен, знаеш ли?

Той присви очи, обиден.

— Мислиш, че не те желая.

— О, съжалявам. Предполагам, че съм пропуснала да забележа желанието ти. Да, наистина *горши* от плътска страст по мен.

Бързината на движенията му беше невероятна. Уж подпираше гръб на стената и я гледаше, а ето че в следващата секунда тялото му я притискаше към пода. Бедрото му раздели краката ѝ, а после към сърцевината ѝ се притисна нещо огромно, дебело и твърдо.

Той зарови ръка в косите ѝ, дръпна главата ѝ към себе си и прошепна в ухото ѝ:

— Чувстваш ли, Мери? — Потри възбудата си в нея, описа кръгове, погали я, накара я да се разтопи за него. — Усещаш ли ме? Какво означава това?

Не ѝ достигаше въздух. Бе толкова влажна, тялото ѝ бе готово да го поеме дълбоко в себе си.

— Каж ми, какво означава това, Мери! — Тя не отговори. Той започна да смуче врата ѝ толкова силно, че ѝ причини болка, а после взе меката част на ухото ѝ между зъбите си. Леки наказания. — Искам да го кажеш. За да знам, че ти е ясно как се чувствам.

Свободната му ръка я подхвана под кръста, придърпа я към тялото му и ерекцията му се притисна в нея — точно там, където трябваше. Усещаше как се опитва да пробие през долнището на пижамата и бикините ѝ.

— *Каж ми го, Мери.*

Отново я погали през материята на дрехите и тя нададе стон.

— Желаете ме.

— А сега ще се погрижим да го запомниш, нали?

Пусна косата ѝ и завладя устните ѝ. Ефектът върху нея беше незабавен и силен. Струваше ѝ се, че е навсякъде по тялото ѝ, в устата ѝ, върху нея. Горещината, която се излъчваше от него, мъжкият му мирис и огромната му и твърда ерекция ѝ обещаваха диво еротично пътешествие.

Но ето че той се откъсна от нея и отново облегна гръб на стената. Изведнъж възвърна самоконтрола си. Дишането му беше равномерно. Тялото му — спокойно.

Тя седна с усилие — сякаш се опитваше да си спомни как се използват ръцете и краката.

— Аз не съм човек, Мери, макар че много приличам на такъв. Това, което изпита току-що, не може дори да се сравни с онова, което искам да направя с тялото ти. Искам главата ми да е между краката ти и да те целувам, докато не започнеш да крещиш името ми. След това да те възседна като животно и да гледам в очите ти, докато прониквам в теб. А после? Искам да те взема по всеки възможен начин. Да вляза отзад. Да притисна гърба ти в стената и да те любя яростно. Да ме яздиш, докато изгубя дъх. — Гледаше я втренчено, очите му бяха брутални в своята искреност. — Само че нищо от това няма да се случи. Ако те усещах по-слабо, щеше да е по-лесно. Но ти имаш някакво странно въздействие върху мен и единственият начин да съм с теб е да се контролирам напълно. Защото, ако изгубя самоконтрол, мога да предизвикам страх у теб. Или дори по-лошо — да те нараня.

В главата ѝ изникнаха образи. Виждаше всичко, описано от него и тялото ѝ започна да изгаря в подновено желание за него. Той си пое дълбоко дъх и нададе тих стон, като че ли вдъхнал с наслада мириса на страстта ѝ.

— О, Мери! Ще ми позволиш ли да ти доставя удоволствие? Да доведе възбудата ти до края?

Искаше да отговори утвърдително, но реалността я връхлетя с всичка сила — трябваше да застане гола пред него на светлината на свещта. Никой, освен лекарите и сестрите, не знаеше какво бе останало от тялото ѝ, след като болестта си бе отишла. А не можеше да престане да мисли за всички онези сексапилни жени, които бе видяла да му се предлагат.

— Не съм това, с което си свикнал — каза тихо. — Не съм... красива. — Той смръщи вежди, а тя поклати глава. — Повярвай ми.

Рейдж се придвижи към нея тихо и гъвкаво като хищник, раменете му се движеха с лъвска грация.

— Нека ти покажа колко си красива. Внимателно. Бавно. Не грубо. Ще бъда съвършеният джентълмен, обещавам.

Устните му се отвориха леко и тя зърна връхчетата на кучешките му зъби. После устата му отново завладя нейната и, Господи, беше фантастично. Беше напълно замаяна от усещането за устните и езика му. Нададе стон, обгърна врата му с ръце и заби нокти в кожата му.

Той я положи на пода, а тя се стегна, за да понесе тежестта на тялото му. Но той се изпъна до нея и приглади косата ѝ назад.

— Бавно — прошепна. — Нежно.

Целуна я отново и мина известно време, преди дългите му пръсти да хванат ръба на тениската ѝ. Повдигна я нагоре, а тя се опита да се концентрира върху усещането за устните му върху нейните, за да не мисли за онова, което се разкрива за погледа му. Но когато

гърдите ѝ се оголиха, усети нежната ласка на студения въздух. Вдигна ръце да ги покрие и затвори очи с мълчаливата молба мракът да е достатъчен, за да я прикрие.

Един пръст погали белега в основата на шията ѝ, причинен от трахеотомията. После се спря на набръчканата кожа на гърдите ѝ — там, където бяха оставили следи катетрите. Смъкна надолу пижамата ѝ и разкри всички дупчици по корема ѝ, останали след изтеглянето на хранителните тръби. След това намери и мястото на хълбока ѝ, през което бяха направили трансплантацията на костен мозък.

Не можеше да понесе нищо повече. Седна и грабна тениската, за да се покрие.

— О, не, Мери! Не прекъсвай ласките ми. — Хвана ръцете ѝ и ги целуна. След това дръпна тениската. — Няма ли да ми позволиш да те погледам?

Тя извърна глава, когато възможността да се скрие ѝ беше отнета. Голите ѝ гърди се повдигнаха и спуснаха под погледа му.

След това Рейдж целуна всяка една от тях и всичките ѝ белези.

Тя трепереше, независимо колко упорито се опитваше да остане спокойна. Бяха напълнили тялото ѝ с отрови. По него бяха останали дупки, белези и грубо зараснала кожа. То не можеше да даде живот, беше безплодно. А ето че този привлекателен мъж го боготвореше — като че ли всичко, което беше понесла, бе достойно за уважение.

Той вдигна поглед и ѝ се усмихна, а тя избухна в сълзи. Хлипанията ѝ бяха силни и мъчителни, раздираха гърдите и гърлото ѝ, смазваха ребрата ѝ. Покри лицето си с ръце. Много ѝ се искаше да събере смелост да отиде в другата стая.

Рейдж я притисна към гърдите си и я държа така, докато се наплаче. Прегръщаше я, люлееше я напред-назад, сякаш бе малко дете. Мери нямаше представа колко време е минало, когато риданията ѝ заглъхнаха, но накрая през мъглата на нещастията си го чу да ѝ говори. Сричките и ритъмът на словата му ѝ бяха напълно непознати, думите — неразгадаеми. Но интонацията... беше прекрасна.

А нежността му беше изкушение, от което тя се сви, отдръпна се.

Не можеше да разчита на него за утеха — дори в този момент. Животът ѝ зависеше от способността ѝ да остане спокойна и концентрирана в настоящето, да не се поддава на страха. Не можеше да си позволи да се подхлъзне по опасния наклон на самосъжалението. Ако започнеше да лее сълзи сега, нямаше да спре дни и месеци наред. Волята и непоколебимата решителност ѝ бяха помогнали да премине през изпитанията последния път, когато беше болна. Ако изгубеше решителността си, нямаше да има сили да победи и този път.

Изтри сълзите си.

Не отново, помисли си. Нямаше повторно да изгуби самоконтрол пред него.

Прочисти гърлото си и се опита да се усмихне.

— И така. Успях ли да съсия момента?

Той каза нещо на непознатия език, после поклати глава и премина на английски.

— Можеш да си поплачеш, колкото искаш.

— Не искам да плача. — Погледът ѝ се спря на голите му гърди. В момента желаше да прави секс с него. След като сълзите преминаха, тялото ѝ отново се отвори за неговото. Сега, когато беше видял белезите ѝ и не се беше отвратил, тя се чувстваше по-свободно.

— Все още ли искаш да ме целунеш? — попита тя.

— Да.

Без да си позволи да помисли, Мери го хвана за раменете и го придърпа към устните

си. Той остана неподвижен за миг, може би изненадан от силата ѝ, но после я дари с дълбока и дълга целувка. Само след секунди тя беше напълно гола, пижамата, чорапите и бикините ѝ бяха захвърлени на пода.

Той я галеше от главата до бедрата, а тялото ѝ следваше дланите му, повдигаше се, извиваше се, наслаждаваше се на усещането за голотата му до гърдите и корема ѝ, на ласката на деликатната материя на скъпите му панталони по чувствителната кожа на краката ѝ. Изпитваше неутолим копнеж, чувстваше се замаяна, докато той обсипваше шията ѝ с целувки и се спускаше надолу към гърдите ѝ. Повдигна глава и загледа как описва с език кръгове около зърното ѝ, преди да го поеме в устата си. Докато го смучеше, ръката му я галеше от вътрешната страна на бедрата.

А после докосна сърцевината ѝ. Тя се надигна под дланта му и започна да диша на пресекулки. Той нададе силен стон, от който гърдите му завибрираха.

— Сладка Мери, ти си точно такава, каквато си представях. Мека... влажна. — Гласът му беше дрезгав, издаваше каква воля му е необходима, за да контролира страстта си. — Отвори краката си широко за мен. Още малко. Точно така, Мери. Толкова е... о, да.

Плъзна първо един, а после два пръста в нея.

Беше минало много време, но тялото ѝ знаеше какво да очаква. Задъхана, впила нокти в раменете му, Мери гледаше как езикът му си играе с гърдта ѝ, докато пръстите му се движат навътре и навън, а палецът му масажира малката точка на удоволствието ѝ. И тя избухна. Силата на освобождението ѝ я изпрати в празно пространство, в което съществуваха само пулсациите на оргазма и бяла горещина.

Когато се върна оттам, полупокрити от натежалите клепачи, очите на Рейдж я гледаха сериозно, лицето му беше напрегнато и мрачно. Беше като непознат, много отдалечен от нея.

Тя протегна ръка към захвърленото одеяло, за да се покрие, защото тениската нямаше да ѝ свърши работа. Движението я накара да осъзнае, че пръстите му все още проникват в нея.

— Толкова си красива — каза той с все същия дрезгав глас. Последната дума я накара да се почувства още по-неудобно.

— Остави ме да стана.

— Мери...

— Моментът е доста неловък. — Тя се опита да се надигне, но така само го почувства още по-ясно.

— Погледни ме, Мери.

Тя го изгледа втрънено, обзета от гняв и разочарование.

Бавно, той отдръпна ръката си и поднесе двата окъпани във влагата ѝ пръсти към устата си. Устните му се разтвориха и с наслада той засмука любовните ѝ течности. Затвори блестящите си очи, докато преглъщаше.

— Ти си невероятно красива.

Дъхът ѝ замря. А после, когато той се плъзна надолу по тялото ѝ и постави глава между краката ѝ, тя задиша учестено. И се напрегна, защото той се опита да разтвори краката ѝ.

— Не ме спирай, Мери. — Целуна я по пъпа, после и по бедрата, разтвори ги широко. — Искам да поема по-голяма част от теб в устата си, да вкуся повече от теб, да те погълна.

— Рейдж, аз... — *О, господи!*

Езикът му беше като топла влага, която гали сърцевината ѝ и предизвиква хаос в нервната ѝ система. Той повдигна глава и я погледна. После отново я наведе и продължи ласките.

— Убиваш ме — каза той и дъхът му я погали точно там, където беше съсредоточен копнежът ѝ. След това я погали и с лице и брадата му извика трепетни вълни в тялото ѝ.

Тя затвори очи. Струваше ѝ се, че удоволствието ще я разкъса.

Рейдж притисна езика си в нея, след това хвана горещата ѝ плът между устните си, засмука, започна леко да я подръпва и да я потупва с език. Тялото ѝ се изви в дъга и се повдигна от пода, едната му ръка я подхвана през кръста, а другата започна да я гали по долната част на корема. Не ѝ даваше да помръдне, докато я водеше към върха, не я изпускаше, колкото и силно да се мятеше тялото ѝ.

— Погледни ме, Мери.

Тя се подчини и зърна розовият му език да гали нейната женственост. И това беше достатъчно. Освобождението я разтърси, но той не спря ласките. Като че ли готовността му никога нямаше да пресъхне, а техниката му да се изчерпи.

Накрая, тя протегна ръка към него. Имаше нужда да почувства как огромната му възбуда я изпълва. Той устоя, а после отново, с кучешките си зъби, я накара да изпита греховното удоволствие. Наблюдаваше оргазма ѝ, блестящите му синьо-зелени очи бяха втренчени в нея от пролуката между разтворените ѝ крака. Бяха толкова блестящи, че хвърляха сенки. След като всичко приключи, тя произнесе въпросително името му с дрезгав глас.

С плавно движение той се изправи и се отдръпна. А когато се обърна, дъхът излезе измежду устните ѝ със свистене.

Великолепна, многоцветна татуировка покриваше целия му гръб. Дракон, вдъхващо страх и ужас създание с мощно тяло и крайници, завършващи с пет остри нокътя. Звярът я гледаше — като че ли безжизнените му бели очи наистина можеха да виждат. Докато Рейдж крачеше из стаята, митичното същество се движеше ведно с мускулите и кожата му и излъчваше заплаха.

Като че ли иска да се освободи, помисли си тя.

Почувствала въздушно течение, Мери се загърна в одеялото. Когато вдигна поглед, Рейдж стоеше в другия край на стаята.

А драконът продължаваше да я гледа втренчено.

Рейдж крачеше из дневната в напразни опити да потуши изгарящото го желание. Беше му достатъчно трудно да контролира тялото си и преди да я вземе в устата си. А сега, когато знаеше какъв е вкусът ѝ, гръбнакът му беше обзет от огън, чийто пламъци се разпространяваха до всеки негов мускул. Кожата му беше настръхнала, копнееща допир.

Потри длани една в друга. Ръцете му трепереха неконтролируемо.

Господи, трябваше да се отдалечи от мириса на секс, който се излъчваше от нея. Да не я гледа. Да избяга от съзнанието за това, че може да я вземе сега, когато тя с готовност би му позволила.

— Мери, трябва да остана сам за малко. — Хвърли поглед на вратата на банята. — Ще вляза там. Ако някой се приближи до къщата или чуеш нещо необичайно, искам веднага да ме повикаш. Но, така или иначе, няма да се бавя.

Затвори вратата след себе си, без да я погледне.

Огледалото над мивката отрази белия блясък на зениците му.

О, господи, не можеше да позволи на промяната да настъпи сега. Ако звярът се освободеше...

Страхът за безопасността на Мери накара сърцето му да затупти бясно, а това с нищо не му помагаше.

По дяволите. Какво трябваше да направи? И защо се случваше това? Защо...

Престани. Просто спри да мислиш. Не позволявай на паниката да те обземе. Запази спокойствие. Остави вътрешният си двигател да работи на празни обороти. И тогава ще можеш да се тревожиш, колкото искаш.

Спусна капака на тоалетната и седна върху него, поставил длани на коленете си. Застави мускулите си да се отпуснат, после насочи усилията на волята си към белите дробове. Започна бавно да поема въздух през носа и да издиша през устата, концентрира се върху дишането си.

Вдишване, издишване. Вдишване, издишване.

Светът изчезна, а с него се стопиха и всички звуци, гледки и миризми. Остана само дишането му.

Само дишането му.

Само дишането му.

Само...

Когато се успокои, отвори очи и вдигна ръце. Бяха престанали да треперят. Бърз поглед в огледалото го увери, че зениците му отново са черни. Подпря ръце на мивката и отпусна тежестта на тялото си върху тях.

Откакто беше прокълнат, сексът му помагаше да се справи със звяра. Обладаването на някоя жена беше достатъчен стимул да стигне до оргазъм, но възбудата никога не нарастваше до такова ниво, че да освободи чудовището. То нямаше никакъв шанс.

С Мери обаче всичко беше различно. Не мислеше, че може да се контролира достатъчно, та да влезе в нея, а още по-малко — да стигне до оргазъм. Проклетото странно вибриране вътре в него, което тя извикваше, бързо докарваше сексуалната му възбуда до опасното ниво.

Пое си дълбоко дъх. Единственото хубаво нещо беше, че поне можеше да възвърне самоконтрола си също толкова бързо. Ако се отдалечеше от нея, ако успееше да овладее

нервната си система, можеше да намали чувството до поносима степен. Слава богу.

Рейдж използва тоалетната, после изми лицето си и се подсуши с хавлията за ръце. Отвори вратата, напрегнат и призовавал на помощ всичките си сили. Имаше чувството, че когато види Мери, усещането ще се върне, макар и не със същата сила.

Така и стана.

Тя седеше на дивана, облечена в дрехи от мек вълнен плат в цвят каки. Светлината на свещта подчертаваше тревогата, изострила чертите на лицето ѝ.

— Здравей — каза той.

— Добре ли си?

— Да. — Потри брадичката си. — Съжалявам. Понякога имам нужда от минута усамотение.

Очите ѝ се отвориха широко.

— Какво? — запита той.

— Вече е почти шест часът. Беше в банята почти осем часа.

Рейдж изруга. Толкова по въпроса за бързото възвръщане на самоконтрола.

— Не знаех, че е минало толкова много време.

— О, аз те нагледах един-два пъти. Тревожех се... Както и да е, някой ти се обади.

Рот?

— Рот?

— Това беше името, да. Телефонът звънеше ли, звънеше... И накрая аз приех обаждането. — Сведе поглед към ръцете си. — Сигурен ли си, че си добре?

— Вече съм.

Тя си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. Но раменете ѝ останаха все така вдървени и напрегнати.

— Мери, аз... — По дяволите, какво би могъл да ѝ каже, та да не направи нещата още по-трудни за нея?

— Няма нищо. Каквото и да се е случило, няма значение.

Той седна на дивана до нея.

— Чуй, Мери, искам довечера да дойдеш с мен. Ще те заведа на място, където ще си в безопасност. Вероятно вече си станала мишена на *лесърите*, онези бездушни убийци, които ни нападнаха в парка, защото те видяха с мен. А домът ти е първото място, където ще те потърсят.

— Къде ще отидем?

— Искам да останеш с мен. — Ако Рот ги пуснеше да влязат. — Тук е прекалено опасно за теб. Ако решат да дойдат, *лесърите* ще са на прага ти съвсем скоро. Ще разговаряме довечера. Ела с мен за няколко дни, докато решим какво да правим.

В момента не можеше да измисли нищо в по-дългосрочен план, но щеше да намери решение. След като я беше въвел в своя свят, тя беше станала негова отговорност и нямаше да я остави незащитена.

— Имай ми доверие. Само два дни.

Мери приготви една чанта с багаж, мислейки си, че е луда. Беше готова да тръгне Бог знае закъде. С вампир.

Обаче истината беше, че вярваше на Рейдж. Той беше прекалено честен, за да я лъже, и

прекалено умен, за да подценява заплахата. Освен това прегледите ѝ при специалистите нямаше да започнат преди сряда следобед. Беше си взела отпуск както от работата, така и от дежурствата в горещата линия.

Когато се върна в дневната, той се обърна към нея и сакът, праметнат през рамото му, се залюля. Мери огледа черното му сако и забеляза издутините, на които преди не бе обърнала внимание.

— Въръжен ли си? — попита тя.

Рейдж кимна.

— С какво оръжие?

Той само я погледна и Мери поклати глава.

— Прав си. Вероятно е по-добре да не знам. Да вървим.

Пътуваха в мълчание по шосе 22 и навлязоха в мъртвата зона между покрайнините на Колдуел и предградията на следващия град. Местността беше хълмиста и покрита с горички. Нищо не разнообразяваше пейзажа, освен порутените огромни къщи, сгущени между дърветата. Нямаше светофари, колите бяха малко, а сърните — много.

Около двадесет минути след като излязоха от дома ѝ, той зави и навлезе в тесен път само с едно платно. Започнаха постепенно да се изкачват. Тя се оглеждаше, поне доколкото можеше на светлината от фаровете, но не успя да добие представа къде се намират. Странно, пейзажът беше някак размит и неясен, притежаваше анонимност, която тя не можеше нито да обясни, нито да преодолее, независимо колко често премигваше.

Изникнала сякаш от нищото, пред погледа им се изпречи порта от черно желязо.

Мери подскочи, а Рейдж натисна бутона на дистанционното и тежката врата се раздели на две, като им осигури точно толкова пространство, колкото да преминат. Веднага се озоваха пред друга врата. Той свали прозореца си и набра код в интеркома. Поздрави го приятен глас, той погледна нагоре и наляво и кимна на охранителната камера.

И втората врата се отвори. Колата набра скорост по дългата и изкачваща се нагоре алея. Завиха зад ъгъла и пред тях изведнъж изникна висока шест метра каменна стена. Преминаха през арка и още няколко заграждения и влязоха във вътрешен двор с фонтан в средата.

Вдясно се издигаше голяма четириетажна готическа сграда от сив камък, сякаш излязла от постер на филм на ужасите. Беше мрачна и потискаща, с повече тъмни ъгълчета, отколкото човек би желал. Срещу нея имаше малка едноетажна къща, около която витаеше същата зловеща атмосфера.

Шест автомобили, повечето скъпи европейски марки, бяха паркирани в правилна редица. Рейдж спря „Понтиак“-а на свободното място между един „Кадилак“ и „Мерцедес“.

Мери слезе и вдигна глава да огледа къщата. Имаше чувството, че я наблюдават. Така и беше, на покрива имаше не само водоливници с фантастични фигури, но и охранителни камери.

Рейдж застана до нея. Държеше чантата с багажа ѝ. Около очите и устата му се бяха образували бръчки на напрежение.

— Ще се погрижа за теб. Знаеш го, нали? — Тя кимна и на устните му заигра лека усмивка. — Всичко ще бъде наред, но искам да стоиш близо до мен. Не трябва да се разделяме нито за секунда. Ясно ли е? Ще стоиш плътно до мен, независимо от всичко.

Увереност, съчетана със склонност към господство, помисли си тя. Това нямаше да ѝ хареса.

Изкачиха няколкото стъпала, които водеха до врата, чийто бронзов обков бе потъмнял от времето. Той отвори едното й крило. Влязоха във вестибюл без прозорци, а огромната врата се затвори тежко и ехото отекна от пода и стените. Право пред тях имаше втора масивна врата — дървена, с гравирани символи по нея. Рейдж набра кода на таблото и се чу звукът от освобождаването на ключалката. Хвана я здраво за ръката и двамата влязоха в огромно преддверие. Мери ахна. Какво... *вълшебство!*

Фойетето беше като цветна дъга. Интериорът му беше неочакван като разцъфнала градина в пещера. От разноцветната мозайка на пода се възправяха колони от зелен малахит и червен мрамор. Яркожълтите стени бяха украсени с огледала в позлатени рамки и кристални стенни свещници. Таванът, издигащ се цели три етажа по-нагоре, беше истинско произведение на изкуството. Той беше изрисуван със сцени, изобразяващи герои, коне и ангели, и украсен със златни орнаменти. Пред тях, в центъра на цялото това великолепие, се извисяваше широко стълбище, което водеше до опасания от балкони втори етаж.

Беше красиво като в замъка на руския цар... Обаче шумовете, които достигаха до ушите й, не бяха нито официални, нито изискани. От стаята вляво долитаха звуците на твърд рап и дълбоки мъжки гласове. Билярдни топки се удряха една в друга. Някой извика:

— Дай дълъг пас, ченге!

Във фойетето влетя футболна топка, а след нея и мускулест мъж. Тъкмо беше посегнал да я хване, когато друг още по-едър мъж с лъвска грива се блъсна в него. Двамата паднаха, преплели ръце и крака, и се удариха силно в стената.

— Хванах те, ченге.

— Обаче топката не е у теб, вампире.

Тежко дишане, смях и пикантни ругатни се издигнаха до изрисувания таван, а мъжете продължаваха да се борят за топката, претъркулваха се, сядаха един върху друг. Още двама здравеняци, облечени в черни кожени дрехи, дотичаха да видят как се развива действието. А после отдясно се появи дребен старец, облечен във фрак. Носеше кристална ваза с цветя. Икономът заобиколи боричкащите се със снизходителна усмивка.

А после всички те я забелязаха и притихнаха.

Рейдж я прикри с тялото си.

— Кучи син — каза някой.

Един от тях, с къса войнишка подстрижка, тръгна към Рейдж като танк. Мери имаше странното чувство, че го е виждала и преди.

— Какви ги вършиш, *по дяволите!*

Рейдж се разкрачи, пусна чантата и вдигна ръце на височината на гърдите си.

— Къде е Рот?

— Зададох ти въпрос — сръза го другият. — Какво си мислиш, че правиш, като си я довел тук?

— Трябва ми Рот.

— Казах ти да се отървеш от нея. Или очакваш някой от нас да свърши твоята работа?

Рейдж го измери с поглед.

— Внимавай, Тор. Не ме предизвиквай да те ударя.

Мери хвърли поглед зад себе си. Вратата към вестибюла все още беше отворена. Струваше й се, че ще е най-добре да изчака в колата, докато Рейдж уреди въпроса. Правилото да не се отделя от него вероятно не важеше в момента.

Започна да отстъпва, без да сваля поглед от огромния му гръб, но се блъсна в нещо

твърдо.

Обърна се. Вдигна поглед. И онемя.

Пътят ѝ за бягство беше отрязан от белязано лице, черни очи и усещане за вледеняващ гняв.

Преди да е подскочила от ужас, Зи я хвана за ръката и я отведе далеч от вратата.

— Дори не си помисляй да избягаш. — Показал дългите си кучешки зъби, той измерваше тялото ѝ с поглед. — Странно, не си обичайният му тип. Обаче си жива и изпитваш толкова силен страх, че можеш да се изпуснеш в гащичките. Така че за мен си достатъчно добра.

Мери изпищя.

Всички обърнаха глави по посока на писъка. Рейдж се спусна към нея, дръпна я от ръцете на Зейдист и я притисна към тялото си. С дрезгав глас заговори на езика, който тя не разбираше.

Белязаният присви очи.

— Спокойно, Холивуд. Просто задържах малката ти играчка в къщата. Ще я споделиш ли с нас или, както обикновено, ще се проявиш като егоист?

Рейдж изглеждаше готов да даде воля на гнева си, но се чу женски глас, който поохлади страстите.

— О, за бога, момчета! Плашите я.

Мери надникна иззад тялото на Рейдж и видя една жена да слиза по стълбището. Изглеждаше напълно нормално — дълга черна коса, сини дънки, бяло поло. В ръцете си държеше котка, която мъркаше като шевна машина. Тръгна към групичката мъже и те всички ѝ сториха път.

— Рейдж, радваме се, че се прибра у дома здрав и читав. Рот ще слезе след минутка. — Посочи стаята, от която бяха излезли мъжете. — Останалите влезте обратно там. Хайде. Ако трябва да трошите топки, нека те бъдат билиардни. Вечерята ще бъде сервирана след половин час. Бъч, вземи футболната топка със себе си, окей?

Избута ги обратно в стаята, сякаш бяха послушни деца, а не корави мъжаги. Остана само онзи с ниско подстриганата коса. Беше вече по-спокоен, когато погледна Рейдж.

— Действията ти ще имат последици, братко.

Лицето на Рейдж стана твърдо като камък. Заговориха на тайния език.

Чернокосата жена се приближи до Мери, като през цялото време галеше котката по шията.

— Не се тревожи. Всичко ще бъде наред. Между другото, аз съм Бет. А това е Бу.

Мери си пое дълбоко дъх. Вярваше инстинктивно на тази жена, защото двете бяха сами сред морето от тестостерон.

— Мери. Мери Лус.

Бет ѝ подаде ръка и се усмихна.

И разкри кучешките си зъби.

Мери почувства как подът се залюля под краката ѝ.

— Мисля, че тя ще припадне! — извика Бет и се втурна към нея. — Рейдж!

Силни ръце я подхванаха през кръста в мига, в който коленете ѝ се подгънаха.

Последното, което чу, преди да изпадне в безсъзнание, бяха думите на Рейдж:

— Ще я занеса в стаята си.

Рейдж остави Мери на леглото си и включи слабо осветление. О, господи, защо изобщо я бе довел тук?

Когато тя се размърда и отвори очи, той я увери:

— Тук си в безопасност.

— Да бе, точно така.

— Добре, ще се погрижа да си в безопасност. Как ти се струва това?

— Сега ти вярвам. — Усмихна се леко. — Съжалявам, че припаднах. Обикновено не го правя.

— Напълно разбираемо е. Чуй, трябва да се срещна с братята си. Виждаш ли стоманената ключалка на вратата? Аз съм единственият, който има ключ, така че тук си на сигурно място.

— Онези момчета не се зарадваха да ме видят.

— Проблемът е техен. — Приглади косата ѝ назад и я прибра зад ушите ѝ. Искаше да я целуне, но вместо това се изправи.

Тя изглеждаше така на място в леглото му, стгшена в планината от възглавници, на която той настояваше да спи. Искаше да е тук и утре, и на следващия ден...

Това не беше грешка, помисли си. Мястото ѝ бе тук.

— Рейдж, защо правиш всичко това за мен? Имам предвид, че не ми дължиш нищо, а и едва ме познаваш.

Защото си моя, отговори ѝ мислено.

Запази мислите си за себе си и я погали по бузата с показалец.

— Няма да се бавя.

— Рейдж...

— Просто ми позволи да се погрижа за теб. И не се тревожи за нищо.

Затвори вратата след себе си и заключи, преди да се отдалечи по коридора. Останалите го чакаха при стълбите. Рот стоеше начело на групата. Кралят имаше сериозен, дори мрачен вид. Черните му вежди бяха сключени зад слънчевите очила.

— Къде ще се проведе срещата? — запита Рейдж.

— В кабинета ми.

След като всички влязоха, Рот седна зад бюрото. Тор го последва и застана зад него, от дясната му страна. Фюри и Зи се подпряха на тапицираната с коприна стена. Вишъс се настани в едно от креслата до камината и запали ръчно свита цигара.

Рот поклати глава.

— Имаме сериозен проблем, Рейдж. Ти наруши директна заповед. Два пъти. После доведе жена-човек в къщата, а знаеш, че е забранено...

— Тя е в опасност...

Рот удари с юмрук по бюрото толкова силно, че то подскочи от пода.

— По-добре не ме прекъсвай в този момент!

Рейдж заскърца със зъби. Застави се да изрече думите на уважение, които обикновено излизаха свободно от устата му:

— Не исках да те обидя, господарю.

— Както казвах, ти не се подчини на Тор. И утежни вината си, като доведе тук жената. Какво си мислиш, по дяволите? Искам да кажа, не си идиот, независимо от поведението, което напоследък демонстрираш. Тя е от другия свят и не биваше да узнае за нашата раса.

Трябваше да знаеш, че спомените й вече са в дълготрайната й памет, а преживяното е травма за нея. И че е изложена на постоянна опасност.

Рейдж усети в гърдите му да се надига ръмжене, което просто не можеше да потисне. Звукът изпълни стаята като миризма.

— Тя няма да умре заради това.

— Да, виждаш ли, отговорността вече не е твоя. Стана моя, когато я доведе в къщата ми.

Рейдж оголи кучешките си зъби.

— Тогава ще си тръгна. Заедно с нея.

Веждите на Рот се стрелнаха нагоре.

— Сега не е моментът за отправяне на заплахи, братко.

— *Заплахи?* Не бих могъл да съм по-сериозен. — Успокой се, като потриваше лице и дишаше дълбоко. — Виж, снощи ние двамата бяхме нападнати от няколко *лесъри*. Заловиха я. Спасих я, но оставих поне един от онези убийци жив. Взеха чантата й и много добре знаеш, че ще я намерят. Дори да изтрия спомените й, няма да е в безопасност у дома си. А аз няма да позволя да стане плячка на обществото. Щом не можем да останем тук, единственият начин да я защитя е да изчезна заедно с нея. Това и ще направя.

Рот смръщи вежди.

— Значи избираш една жена пред братството?

Рейдж издиша. *Господи*. Не очакваше да се стигне дотук. Но предполагаше, че нещата наистина стоят така.

Неспособен да остане неподвижен, отиде до един от прозорците, които стигаха от пода до тавана. Погледна навън и видя терасираните градини, басейна и огромната хълмиста морава. Вниманието му обаче не беше фокусирано върху грижливо поддържания терен. Виждаше единствено защитата и сигурността, които вътрешният двор предлагаше.

Беше осветен от охранителните светлини. По дърветата бяха закачени камери, които записваха всяка секунда. Сензори за движение регистрираха всеки цветен есенен лист, който падаше на земята. Ако някой се опиташе да прескочи стената, щеше да бъде посрещнат от напрежение от двеста и двадесет волта и щеше да бъде изпратен в отвъдното.

Това беше най-безопасното място за Мери. Макар и да нямаше решетки.

— За мен тя не е просто някоя жена — прошепна. — Бих я взел за моя *шелан*, ако можех.

Някой изруга, а останалите си поеха рязко дъх.

— Ти дори не я познаваш — отбеляза Тор. — Освен това тя е *човек*.

— И?

Рот заговори тихо, но настоятелно.

— Рейдж, не изоставяй братята си. Имаме нужда от теб. Расата ни също.

— Тогава, изглежда, че тя ще трябва да остане тук. — Рот измърмори нещо нецензурно и Рейдж се обърна към него. — Ако Бет беше в опасност, щеше ли да позволиш на нещо да ти попречи да я защитиш? Дори на братството?

Рот стана, заобиколи бюрото и тръгна към него със заплашителна походка. Спря едва когато се озоваха гърди в гърди.

— Моята Бет няма нищо общо с направения от теб избор или със ситуацията, в която постави всички ни. Контактите ни с човешката раса трябва да бъдат ограничени и да стават единствено на тяхна територия. И ти го знаеш. В тази къща не може да живее никой друг,

освен братята и техните *шелан*, ако имат такива.

— А какво ще кажеш за Бъч?

— Той е единственото изключение. И е получил позволение единствено заради виденията на Вишъс, свързани с него.

— Мери няма да остане тук завинаги.

— И как си представяш това? Мислиш, че обществото ще се откаже да я преследва?

Или че хората изведнъж ще станат толерантни към нас? Слез на земята.

Рейдж сниши глас, но погледът му остана все така остър и враждебен.

— Тя е болна, Рот. Има рак. Искам да се грижа за нея, и то не само заради *лесърите*.

Последва дълго мълчание.

— По дяволите, обвързал си се с нея. — Рот прокара длан през дългата си коса. — За бога... Ти я срещна съвсем скоро, братко.

— А на теб колко време ти беше необходимо, за да маркираш Бет като своя? Двадесет и четири часа? О, да, ти изчака два дни. И добре направи, че даде и на себе си, и на нея малко време.

Смехът на Рот беше кратък, подобен на лай.

— Непрекъснато трябва да намесваш моята *шелан*, нали?

— Виж, господарю, за мен Мери е... различна. Няма да се преструвам, че разбирам защо е така. Знам само, че сърцето ми бие за нея и не мога да преодолея това... По дяволите, не искам дори да се опитвам. Да я оставя на милостта на обществото, не стои като възможност. Изпитвам силна необходимост да я защита — така непреодолима, че не мога да я потисна. Дори заради братството.

Рейдж замълча, минутите минаваха. Дали не бяха часове? Или, може би, само две кратки секунди?

— Ако й позволя да остане — каза Рот, — ще бъде само защото ти гледаш на нея като на твоя съпруга и само ако може да държи устата си затворена. Но все още остава фактът, че не се подчини на заповедта на Тор. Това не може да остане така. Ще трябва да докладвам на Скрайб Върджин.

Рейдж въздъхна от облекчение.

— Ще поема всички последици.

— Има и други въпроси, по които трябва да поговорим. Твой ред е, Тор.

Тормент пристъпи напред.

— Лоши новини. Дойдоха от цивилно семейство. Мъж, на десет години след преобразяването си, е изчезнал снощи от централната част на града. Изпратих отворено електронно писмо до цялата ни общност, в което предупреждавам всички да бъдат изключително предпазливи, когато излизат навън, и изисквам да ни се докладва незабавно за всеки изчезнал. Освен това разговарях с Бъч. Умът на ченгето е като бръснач. Някой от вас ще възрази ли да го посветим в делата си? — Когато всички поклатиха глави, Тор се обърна към Рейдж. — А сега ни разкажи какво се случи снощи в парка.

След като се почувства достатъчно силна, Мери стана от леглото и отиде да провери вратата. Беше заключена. Освен това беше масивна и здрава. И тя се почувства в безопасност.

Видя ключа за осветлението вляво, натисна го и стаята се окъпа в светлина.

Господи... Все едно се бе озовала в замъка Уиндзор.

Прозорците бяха закрити от копринени завеси, които падаха на червено-златни вълни. Сатен и кадифе придаваха красота на огромното легло, антика от епохата на английския крал Джеймс, чийто крака като че ли бяха изработени от цели дъбови стволове. Подът беше покрит от килим „Обюсон“, по стените висяха маслени платна...

Господи, онази „Мадона с младенец“ не беше ли на Рубенс?

Обаче не всичко беше от „Сотбис“^[1]. Имаше телевизор с плазмен екран, стерео оборудване, достатъчно за провеждането на музикално телевизионно шоу и компютър, достоен за НАСА. И ексбокс^[2] на пода.

Отиде до лавиците с книги, където стояха гордо изправени подвързани с кожа томове на чужди езици. Прегледа заглавията с благоговение и накрая стигна до колекцията от дискове.

Бяха съвсем човешки.

Пълна колекция от комедийните серии на „Остин Пауърс“. „Пришълецът“. „Челюсти“. И трите филма „Голо оръжие“. „Годзила“, „Годзила“, „Годзила“... до края на рафта бяха само филми с Годзила. Погледна на долния ред. „Петък, тринадесети“, „Хелюин“, „Кошмари на Елм стрийт“. Е, поне не беше се снабдил и с продълженията им. И пълната колекция на „Злите мъртви“.

Беше истинско чудо, че Рейдж още не е ослепял от цялата тази поп култура.

Мери влезе в банята и включи осветлението. В мраморния под беше вградено джакузи с размерите на нейната дневна.

Ето, това наистина е нещо красиво, помисли си тя.

Чу вратата да се отваря и изпита облекчение, когато чу Рейдж да я вика по име.

— Тук съм, възхищавам се на ваната ти. — Върна се в спалнята. — Какво се е случило?

— Всичко е наред.

„*Сигурен ли си?*“, искаше й се да го попита. Защото той беше напрегнат и замислен.

Влезе в гардероба с размерите на стая.

— Не се тревожи, можеш да останеш тук.

— Но...?

— Няма „но“.

— Рейдж, какво става?

— Трябва да изляза с братята си довечера. — Излезе от гардероба — беше съблякъл сакото си — и я заведе до леглото. Седна и я дръпна до себе си. — *Догените*, нашите слуги, знаят, че си тук. Те са безкрайно предани и дружелюбни, няма от какво да се страхуваш. Фриц, икономът, ще ти донесе храна след малко. Ако имаш нужда от нещо, просто го помоли. Ще се върна на зазоряване.

— И дотогава ще бъда заключена тук?

Той поклати глава и се изправи.

— Свободна си да се разхождаш из къщата. Никой няма да те докосне. — Извади късче хартия от кожено калъфче и написа нещо върху него. — Това е телефонният ми номер. Обади ми се, ако имаш нужда от мен и ще се върна само след секунди.

— Държиш скрита някъде тук машина за телепортиране ли?

Рейдж я погледна и изчезна.

Не в смисъл на *излезе бързо от стаята*. Просто изчезна. Мери скочи от леглото и покри устата си с ръка, за да не извика от тревога.

Рейдж я прегърна откъм гърба.

— След секунди.

Тя хвана здраво китките му и ги стисна силно, за да е сигурна, че не халюцинира.

— Това е страхотен фокус — каза с тънко гласче. — Какви други номера имаш в шапката си?

— Мога да включвам и изключвам разни неща. — Стаята потъна в мрак. — Мога да запалвам свещи. — Две от тях, поставени върху скрина, пламнаха. — И съм много сръчен с ключалките и други подобни.

Тя чу как ключалката се превърта, а после вратата на гардероба се отвори и затвори.

— О, мога също да направя нещо наистина страхотно с езика си и дръжката на черешка.

Целуна я отстрани по врата и влезе в банята. Вратата се затвори и се чу шумът от течеща вода.

Мери остана закована на мястото си, а сърцето ѝ подскачаше като грамофонна игла върху плоча. Гледайки колекцията му от дискове, тя реши, че сигурно имат нещо общо с бягството от действителността. Особено като се имаше предвид колко странен и колко нереален беше той.

Когато след малко Рейдж излезе от банята обръснат, прикрил слабините си с хавлия, тя седеше в леглото, подпряна на възглавниците, и гледаше „Остин Пауърс в Златния член“ по телевизията.

— Хей, това е класика. — Той се усмихна и впери поглед в екрана.

А тя съвсем забрави за филма, докато гледаше широките му рамене, мускулите на ръцете му и формите, които хавлията само подчертаваше. И татуировката. Това гърчещо тялото си свирепо същество с бели очи.

— „Близначки, Базил, близначки“ — издекламира Рейдж с подходяща интонация прочутата реплика от филма.

Намигна ѝ и влезе в гардероба.

Макар че интуицията ѝ нашепваше друго, тя го последва. Облегна се на касата на вратата и се опита да си придаде непринуден вид. Рейдж беше с гръб към нея и обуваше черни кожени панталони. Татуировката се раздвижи ведно с ръцете му докато закопчаваше ципа.

От устата ѝ излезе тиха въздишка. *Какъв мъж. Вампир. Каквото и да е.*

Той ѝ хвърли поглед през рамо.

— Добре ли си?

Всъщност цялото ѝ тяло бе пламнало.

— Мери?

— Чувствам се добре. Превъзходно дори. — Сведе поглед и прояви силен интерес към многото обувки, подредени в редица на пода. — Ще се лекувам сама с колекцията ти от филми, докато накрая не изпадна в кома, изкуствено предизвикана от културната дрога.

Той се наведе да обуе чорапите си, а очите ѝ останаха приковани в кожата му — гола, гладка и златиста...

— Относно спането — каза той. — Аз ще спя на пода.

Тя си помисли, че много би искала да е в това огромно легло заедно с него.

— Не бъди глупав, Рейдж. И двамата сме възрастни. А леглото е достатъчно голямо в него да спят шестима.

Той се поколеба.

— Добре. Обещавам да не хъркам.

А можеш ли също така да обещаеш да не я докосваш?

Облече черна риза с къси ръкави и обу тежки ботуши. След това втренчи поглед в металния шкаф, който заемаше цяла една стена, от пода до тавана.

— Мери, защо не се върнеш в спалнята? Имам нужда от минутка усамотение. Окей? Тя се изчерви и се обърна.

— Съжалявам, не исках да наруша личното ти пространство...

Той хвана ръката ѝ.

— Не е това. Възможно е да не ти хареса онова, което ще видиш.

След днешния ден едва ли бяха останали много неща, които биха могли да я шокират.

— Давай — прошепна. — Прави... каквото трябва.

Рейдж погали китката ѝ, след това отвори металния шкаф. Извади празен черен кожен кобур, праметна го през рамо и го закопча под гърдите си. После широк полицейски колан. Но по него, както и в кобура, нямаше нищо.

Погледна я. И извади оръжията.

Два дълги кинжала с черни остриета, които прибра в ножниците на гърдите си с дръжките надолу. Лъскав пистолет, чийто пълнител провери с бързи и уверени движения, преди да го сложи в кобура на бедрото си. Шурикени и матовочерни пълнители, които затыкна в колана си. И още един по-малък нож, който скри някъде. Свали от закачалката дългото си черно кожено палто, облече го и потупа джобовете. Извади още един пистолет от металния шкаф с оръжията, огледа го набързо и го скри в кожените гънки. Пусна още няколко шурикена в джобовете си. И още една кама.

Обърна се с лице към нея, а тя започна да отстъпва.

— Не ме гледай така, сякаш съм непознат, Мери. Под всичко това съм пак самият аз.

Тя не спря, докато не се удари в леглото.

— За мен си непознат — прошепна тя.

Лицето му стана твърдо като камък, а гласът му — безизразен.

— Ще се върна преди зазоряване.

Излезе без никакво колебание.

Мери не знаеше колко дълго е седяла с поглед, втренчен в килима. Но когато вдигна глава, отиде право до телефона и грабна слушалката.

---

[1] Сотбис — прочута аукционна къща, основана през 1744 г. Заедно с основния си конкурент „Кристис“ държат 90% от пазара на произведения на изкуството в света. — Б.пр.

[2] Ексбокс (Xbox) — игрална конзола, произведена от „Майкрософт“. — Б.пр. ↑

Бела отвори вратичката на фурната, хвърли поглед на вечерята и се предаде.

Каква отврат.

Грабна две кухненски кърпи и извади тавичката с рулото „Стефани“. То се беше свило и вече не заемаше целия съд, а отгоре бе почерняло и напукано. Не ставаше за ядене. Беше по-подходящо за строителен материал, отколкото за вечеря. Още няколко подобни готварски постижения и малко хоросан и щеше да има стената около терасата, която искаше.

Затвори вратичката с хълбок. Беше готова да се закълне, че супермодерната печка „Викинг“ я гледа гневно. Лошите чувства бяха взаимни. Брат ѝ беше обзавел къщата ѝ и се бе постарал тя да има само най-доброто. Ривендж винаги вършеше нещата по този начин. За него нямаше никакво значение, че тя предпочита да има старомодна кухня и скърцащи врати и да гледа с обич как домът ѝ остарява заедно с нея. Бог да ѝ е на помощ, ако възрази срещу всичките тези мерки за сигурност. Единственият начин да ѝ разреши да се премести беше да го остави да се погрижи домът ѝ да бъде защитен от пожар и куршуми, да го направи непревземаем като музей.

Да, не беше много весело да имаш брат, който обича да командва и е с манталитета на надзирател.

Взе тавата и тръгна към френския прозорец. И в този миг звънна телефонът.

Вдигна слушалката с надеждата да не е Ривендж.

— Ало?

След кратка пауза, чу:

— Бела?

— Мери! Звънях ти по-рано през деня. Изчакай за секунда да нахраня енотите. —

Остави телефона на масата, излезе бързо в двора, изсипа храната и се върна. Пусна тавата в мивката и вдигна отново слушалката. — Как си?

— Бела, трябва да те попитам нещо. — Гласът на приятелката ѝ беше напрегнат.

— Разбира се, Мери. Какво не е наред?

— Ти... една от тях ли си?

Бела се отпусна тежко на един от столовете до масата.

— Питаш дали съм различна от теб?

— Да.

Бела погледна към изкуственото езеро, в което плаваха рибки. *Досега всичко тук бе толкова спокойно*, помисли си.

— Да, Мери. Различна съм.

По линията до нея долетя въздишка.

— О, слава богу!

— Не мислех, че за теб ще бъде облекчение да го знаеш.

— Така е. Аз... Наистина трябва да поговоря с някого. Толкова съм объркана.

— Каква е причината? — *Чакай малко*. Защо изобщо водеха този разговор. — Мери, откъде знаеш за нас?

— Рейдж ми каза. И дори ми направи демонстрация.

— Искаш да кажеш, че не е изтрил... Ти го помниш?

— Аз съм в жилището му.

— *Какво?*

— Да. Аз съм в къщата му. С още няколко вампири... Господи, тази дума... —

Прочисти гърлото си. — Тук има още петима, които са точно като него.

Бела покри устата си с длан. Никоой не можеше да живее заедно с членовете на братството. А и тази жена беше представител на човешката раса.

— Мери, как... се случи това?

Бела беше шокирана от разказа на приятелката си.

— Ало? Бела?

— Съжалявам, аз... Добре ли си?

— Да, така мисля. Поне в момента. Виж, трябва да знам. Защо ни събра нас двамата с Рейдж?

— Той те видя и те... хареса. Обеща ми, че няма да те нарани, което беше единствената причина да се съглася да му уредя среща с теб.

— Кога ме е видял?

— В нощта, когато заведохме Джон в учебния център. Или нямаш спомен за това?

— Нямам, обаче Рейдж ми каза, че съм ходила там. Джон... също ли е вампир?

— Да. Времето за преобразяването му приближава, затова и се намесих. Ще умре, ако в този момент някоя от нас не е с него. Има нужда от женски вампир, от когото да пие.

— Разбрала си го в нощта, когато се запознахте.

— Да. — Бела подбра внимателно думите си. — Мери, воинът добре ли се отнася с теб? Нежен ли е?

— Грижи се за мен. Защишава ме. Но нямам представа защо го прави.

Бела въздъхна. Мислеше, че тя знае. Като се имаше предвид до каква степен воинът бе обсебен от Мери, най-вероятно се е обвързал с нея.

— Ще се върна скоро у дома — казваше приятелката ѝ. — След два дни.

Бела не беше толкова сигурна в това. Мери беше навлязла много по-дълбоко в техния свят, отколкото предполагаше.

О. маневрираше с булдозера в мрака с мисълта, че миризмата на изгорели газове е отвратителна.

— Добре. Готови сме! — извика У.

О. изключи двигателя и се огледа. Бяха изсекли дърветата и сега имаха около сто четиридесет и осем квадратни метра равен терен. Това беше парцелът, върху който щяха да построят центъра за въздействие.

У. застана в откритото пространство и се обърна към събралите се *лесъри*.

— Да започнем със стените. Искам да издигнете такива от три страни. Едната да остане отворена. — Махна нетърпеливо с ръка. — Хайде, размърдайте се.

Мъжете се разпръснаха.

Шумът от приближаващо се превозно средство накара всички да замръзнат по местата си, макар липсата на светлини да предполагаше, че е един от тях. Тъй като виждаха превъзходно в мрака, *лесърите* можеха да се движат свободно в нощта. Който и да седеше зад кормилото, притежаваше същата необичайна острота на зрението, защото заобикаляше успешно дърветата.

Миниванът спря и от него слезе господин Х. О. отиде при него.

— Сенсей — каза той и се поклони. Знаеше, че копелето се ласкае, когато му показват

уважение. Напоследък не му беше така забавно да го изкарва от кожата, както някога.

— Изглежда напредвате, господин О.

— Нека ви покажа какво правим.

Трябваше да викат заради силните удари с чук, но нямаше причина да се тревожат за шума, който вдигаха. Намираха се точно в средата на район от седемдесет и пет акра на около тридесет минути от центъра на Колдуел. Западно от тях беше мочурището — равна местност, която река Хъдзън заливаше, когато прииждаше. На север и изток се издигаше скалистата планина Бит Ноч, която катерачите не обичаха, защото изобилстваше от свърталища на гърмящи змии, а туристите намираха за непривлекателна. Дотук можеше да се стигне единствено от юг, но бедните бели земеделски работници, които живееха в разпръснатите и рушащи се ферми, изглежда, не обичаха да се разхождат из околността.

— Добра работа — каза господин Х. — Къде ще бъдат разположени складовете?

— Тук. — О. застана на определеното място. — Оборудването ще пристигне сутринта.

Ще бъдем готови да приемем посетители след ден.

— Наистина си се справил, синко.

По дяволите, мразеше да го наричат така.

— Благодаря, сенсей — каза господин О.

— Изпрати ме до колата. — Като се отдалечиха на известно разстояние от останалите, господин Х. каза: — Поддържаш ли връзка с отряд Бета?

О. положи усилия дори погледът му да не трепне.

— Не.

— Виждал ли си някой от тях напоследък?

Господи, какво ли целеше водачът им с този разговор?

— Не.

— Например по някое време снощи?

— Не, както казах, не поддържам връзка с отряд Бета. — О. смръщи вежди. Знаеше, че ако поиска обяснение, ще изпадне в положението да се защитава, но пет пари не даваше. — Защо е всичко това?

— Членовете на отряд Бета, които бяха изпратени снощи в парка, имаха добри перспективи. Не ми се иска да мисля, че си изклал конкурентите си...

— Някой от братята...

— Да, били са нападнати от член на братството. Точно така. Има обаче нещо странно. Братята винаги се стараят да намушкат врага в гърдите, за да се разпадне тялото. Но момчетата от Бета са били оставени да умрат от раните си. Били са в толкова тежко състояние, че когато е дошло подкреплението, не са могли да отговорят на нито един въпрос. Така че никой не знае какво се е случило.

— Не съм бил в парка и вие го знаете.

— Така ли?

— По дяволите...

— Внимавай как говориш. И какво правиш. — Господин Х. присви толкова силно бледите си очи, че заприличаха на цепки. — Знаеш на кого ще се обадя, ако се наложи отново да те накажа. А сега се залавяй за работа. Ще се видим с теб и останалите бойци на сутрешната проверка.

— Мислех, че електронната поща е за това — процеди О. през стиснатите си зъби.

— Отсега нататък ти и твоят екип ще се явявате лично.

Миниванът потегли, а О. втренчи поглед в нощта, заслушан в шумовете, характерни за строителните работи. Би трябвало да кипи от гняв. А той бе просто... уморен.

Господи, не му беше останал ентузиазъм за работа. Не можеше дори да се вбеси от глупостите на господин Х.

Всякакво възмущение му бе отнето.

Мери хвърли поглед на електронния часовник. Показваше 1:56. До зазоряване имаше още много часове, а не можеше да мигне. Затвореше ли очи, виждаше всичките онези оръжия, които Рейдж беше взел със себе си.

Легна по гръб. Мисълта, че може да не го види отново, бе така обезпокоителна, че не ѝ позволяваше да анализира чувствата си. Просто ги приемаше, макар да я терзаеха, и се надяваше на някакво облекчение.

Господи, искаше ѝ се да може да върне времето назад. И отново да стигнат до момента, в който той се приготвяше да излезе. Тя щеше да го прегърне здраво. И да му изнесе строга лекция как да се пази, макар да не знаеше нищо за бойните изкуства, а той да беше майстор в битките, или поне тя се надяваше да е така. Просто не искаше нищо да го застрашава...

Внезапно вратата се отключи. Още докато се отваряше, русата коса на Рейдж проблесна на светлината, която нахлу откъм коридора.

Мери скочи от леглото, прекоси бързо стаята и се хвърли в прегръдките му.

— О, какво, по... — Той я обгърна и я повдигна. Притисна я до себе си, влезе и затвори вратата. Остави я да се плъзне надолу по тялото му. — Добре ли си?

Краката ѝ докоснаха пода и тя се върна в реалността.

— Мери?

— О, да... да, добре съм. — Направи крачка встрани. Огледа се. И силно се изчерви. — Просто съм... да, ще си легна пак.

— Почакай малко. — Рейдж съблече дългото си кожено палто, свали кобура от гърдите си, после и колана. — Ела при мен. Хареса ми как ме посрещаш у дома.

Разпери широко ръце и тя се сгуши между тях, притисна се силно в него, долови дишането му. Тялото му беше топло и от него се излъчваше прекрасен мирис — на свеж въздух и чиста пот.

— Не очаквах да си будна — прошепна той и прокара длан нагоре и надолу по гърба ѝ.

— Не можах да заспя.

— Казах ти — тук си в безопасност, Мери. — Пръстите му се спряха в основата на врата ѝ и започнаха да я масажират. — По дяволите, напрегната си. Сигурна ли си, че си добре?

— Да. Наистина.

Ръката му престана да се движи.

— Някога отговаряла ли си искрено на този въпрос?

— Току-що. — *Приблизително.*

Той поднови ласките.

— Ще ми обещаеш ли нещо?

— Какво?

— Ще ми кажеш ли когато не си добре? — В гласа му долови закачлива нотка. —

Знам, че си силна, така че няма да се тревожа прекалено. И ти не трябва да се безпокоиш, че ще полудея от тревога.

Тя се засмя.

— Обещавам.

Той постави длан под брадичката и повдигна лицето ѝ нагоре. Гледаше я сериозно.

— Ще ти напомням за това. — Целуна я по бузата. — Ще слеза в кухнята да хапна нещо. Искаш ли да дойдеш с мен? Сега в къщата е спокойно. Братята са още навън.

— Разбира се. Само да се преоблека.

— Просто наметни някой от моите халати. — Отиде до шкафа и извади дреха от мека черна материя с размерите на палатка. — Харесва ми идеята да носиш нещо мое.

Помогна ѝ да се облече, а на лицето му играеше самодоволна мъжка усмивка. Тя ѝ казваше, че му принадлежи. И, по дяволите, перфектно му подходеше.

Когато приключиха с леката среднощна закуска и се върнаха в стаята му, Рейдж откри, че му е трудно да се концентрира. Странното жужене отново го изпълваше, беше по-лошо от всякога. Беше силно възбуден, тялото му гореше в пламъци и той се страхуваше, че кръвта във вените му ще пресъхне.

Мери се върна в леглото, а той взе набързо душ и се запита дали не е по-добре да облекчи ерекцията си, преди да се върне в стаята. Членът му беше твърд, силно напрегнат и страшно го болеше, а водата, която се стичаше по тялото му, го караше да мисли за докосванията на Мери. Погали го с ръка и си спомни как тя извиваше тяло към устата му, докато той доставяше удоволствие на нежните ѝ тайни места. Свърши след по-малко от минута. Самотният оргазъм не му помогна. Тялото му като че ли знаеше, че истинското освобождение е в спалнята и нямаше намерение да позволи да му пробутват заместители.

Изруга, спря душа, подсуши се и отиде до гардероба. Като се молеше Фриц да се е погрижил за абсолютно всичко, започна да търси и откри — *благодаря ти, Господи* — пижама, която никога досега не бе използвал. Облече я и отгоре, за всеки случай, се наметна с халат в същия цвят.

Направи гримаса — чувстваше се така, сякаш е облякъл поне половината дрехи в гардероба си. Но нали това бе целта му.

— Да не ти е горещо? — попита той, след като запали от разстояние една свещ и изключи осветлението.

— Не, перфектно е.

А на него му се струваше, че се намира в тропиците. Температурата се повиши още повече, като приближи до леглото. Седна възможно най-далеч от нея.

— Мери, след около час, в четири и четирийсет и пет, ще чуеш как външните щори се спускат, за да изолират светлината на деня. Плъзгат се по улеи и шумът не е чак толкова силен, но не искам да се стреснеш.

— Благодаря.

Рейдж легна върху завивката и кръстоса глезените си. Всичко извикваше раздразнение у него — горещината в стаята, пижамата, халатът. Сега разбираше как се чувстват подаръците, обвити в хартии и панделки — задушаваша се.

— Така облечен ли спиш обикновено? — попита тя.

— Да.

— Тогава защо халатът е все още с етикета?

— В случай че поискам още един такъв.

Обърна се с гръб към нея, после отново легна по гръб и втренчи поглед в тавана.

След минута опита по корем.

— Рейдж. — Гласът ѝ бе прекрасен в полумрака и тишината.

— Какво?

— Спиш гол, нали?

— Да.

— Виж, можеш да се съблечеш. Голотата ти няма да ме обезпокои.

— Не искам да се чувстваш... неудобно.

— Много повече ме смущава непрекъснатото ти обръщане насам-натам. Чувствам се като палачинка, която подмятат нагоре-надолу.

По всяко друго време щеше да се засмее на тона, с който му говореше — сякаш беше майка, която се опитва да вразуми непослушното си дете, но горещата издутина между краката му изсмукваше чувството му за хумор.

О, по дяволите, ако мислеше, че дрехите ще му помогнат да се контролира, значи си бе изгубил ума. Желаяше я така отчаяно, че с изключение на метална ризница, нищо, което би могъл да облече, не би имало никакво значение.

Изправи се и се съблече — с гръб към нея. С известна доза финес и грация успя да се пъхне под завивките, без да ѝ позволи да види демонстрацията на желанията му. Нямахше нужда тя да знае за чудовищната му възбуда.

Отново легна с гръб към нея.

— Мога ли да я докосна?

Ерекцията му се изправи още повече, приемайки, че предложението се отнася до нея.

— Какво по-точно искаш да докоснеш?

— Татуировката.

Господи, беше така близо до него, а и този неин глас — толкова сладък и красив, като магия... Обаче напрегнатото жужене в тялото му го караше да се чувства неспокоен.

След като не получи отговор, тя прошепна:

— Няма значение. Аз...

— Не. Просто... — *По дяволите*. Не му харесваше хладната нотка в гласа ѝ. — Всичко е наред, Мери. Прави, каквото ти харесва.

Чу прошумоляването на чаршафите. Усети раздвижването на матрака. А после пръстите ѝ го погалиха по рамото. Постара се да не издаде трепването си.

— Къде си направи тази татуировка? — прошепна и проследи очертанията на проклятието. — Майсторството е необикновено.

Цялото му тяло се напрегна, тъй като усещаше съвсем ясно къде тя докосва звяра. Сега ръката ѝ се беше спряла на левия му преден крак, а той го знаеше, защото собственият му крайник тръпнеше.

Затвори очи. Чувстваше се като в капан — уловен някъде между удоволствието от докосването ѝ и съзнанието, че флиртува с гибелта си. Вибрациите и огънят, който го изгаряше, се засилваха и извикваха на бял свят най-тъмните му и разрушителни страсти.

Пое си въздух през зъби, докато тя галеше хълбока на звяра.

— Кожата ти е толкова гладка — каза Мери и прокара длан по гръбнака му.

Замръзнал, неспособен дори да диша, той се молеше да постигне самоконтрол.

— И... е, няма значение. — Отдръпна ръката си. — Мисля, че е красив.

Оказа се върху нея още преди да е осъзнал, че е помръднал. И не беше джентълмен. Пъхна със сила бедрото си между краката ѝ, прикова ръцете ѝ над главата, покри устата ѝ със своята. Тя изви тяло в дъга към него, а той сграбчи нощницата ѝ и я вдигна нетърпеливо и грубо нагоре. Щеше да я обладае. Сега, в този момент и в собственото си легло — точно както искаше.

А тя щеше да бъде *съвършена*.

Бедрата ѝ отстъпиха пред натиска му и се разтвориха широко. Подканваше го, подлудяваше го. Произнесе името му с дрезгав шепот. Този тих и нежен звук предизвика у него разтърсващи тръпки, които замъглиха зрението му. По ръцете и краката му плъзнаха горещи пулсации. Бе обзет от една-единствена мисъл — да я вземе. Събудени бяха животинските му инстинкти, не му беше останала и капка цивилизованост. Беше като подивяло животно и...

Беше на ръба на унищожителната експлозия — предвестник на проклятието.

Ужасът му даде сили да скочи от леглото. Запрепъва се несигурно из стаята и се удари в стената.

— Рейдж!

Той се отпусна тежко на пода и покри лицето си с треперещи ръце. Знаеше, че зениците му са побелели. Тялото му се тресеше толкова силно, че думите излизаха от устата му на пресекулки.

— Изгубил съм си ума... Това е... По дяволите, не мога... Трябва да стоя далеч от теб.

— Защо? Не искам да спираш...

Той я прекъсна.

— Умирам от желание по теб, Мери. Така дяволски съм... жаден за теб. Но не мога да те имам. Няма да те... взема.

— Рейдж! — извика тя така, сякаш искаше да достигне до съзнанието. — Защо?

— Ти не ме желаш. Повярвай ми, наистина не ме искаш такъв.

— Не е така, по дяволите.

Нямаше да ѝ каже, че звярът в него се надига, готов да излезе на бял свят.

Предпочиташе да предизвика у нея отвращение, отколкото страх.

— Само тази седмица вече съм бил с осем различни жени.

Настъпи дълга тишина.

— Мили... боже!

— Не искам да те лъжа. Никога. Така че, нека бъдем наясно. Правя доста анонимен секс. Бил съм с толкова много жени, които въобще не са ме интересували. И не искам да си помислиш, че някога бих те използвал по този начин.

Усещаше, че зениците му отново са черни, затова я погледна.

— Кажи ми, че поне практикуваш безопасен секс — прошепна тя.

— Когато жените ме помолят, да.

Очите ѝ мятаха мълнии.

— А когато не го направят?

— Не мога да прихвана дори обикновен грип от тях. Нито СПИН, хепатит С или някоя друга болест, предавана по полов път. Човешките вируси не могат да ни засегнат.

Тя издърпа завивките до брадичката си.

— А как можеш да си сигурен, че не са забременели? Или хората и вампирите...

— Възможно е двете раси да имат поколение, но се случва рядко. А за мен е очевидно кога жената може да забременее. Подушвам го. Ако е в такъв период или е близо до него, не правя секс с нея. Въобще. Децата ми, когато реша да имам, ще се родят в безопасност в моя собствен свят. И ще обичам майка им.

Мери извърна поглед. Очите ѝ бяха стъклени, неவிждащи. Той вдигна поглед, за да разбере в какво се е втренчила. В картината на Мадоната с младенеца, окачена над шкафа.

— Радвам се, че беше откровен с мен — каза тя накрая. — Но защо трябва да бъде с непознати? Защо да не е с някого, когото... Всъщност не ми отговаряй. Не е моя работа.

— Предпочитам да бъде с теб, Мери. За мен е... мъчение да не съм в теб. Желая те толкова силно, че е непоносимо. — Издиша шумно. — Но можеш ли искрено да ми заявиш, че ме желаш сега? Макар че... По дяволите, дори да ме искаш, има и нещо друго. И преди ти казах, че имаш страшно въздействие над мен. Страхувам се, че ще изгубя контрол. Никоя друга жена не ме е карала да се чувствам така.

Поредната дълга пауза в разговора. Наруши я тя.

— Кажи ми отново колко си нещастен, че не спим заедно — каза сухо.

— Страдам отчаяно. Желанието ми причинява болка. Непрекъснато съм възбуден. Обезумял съм от страст. Неудовлетворен съм.

— Това е добре — засмя се тя леко. — Господи, аз съм истинска кучка, нали?

— Не. Ни най-малко.

В стаята се възцари тишина. Накрая той легна на една страна и се сви, подложил ръка под главата си. Тя въздъхна.

— Не очаквам от теб да спиш на пода.

— Така е по-добре.

— За бога, Рейдж, ела тук.

Гласът му беше нисък, подобен на тихо ръмжене.

— Ако се върна в леглото, ще се устрема към онова сладко местенце между краката ти.

И този път не само с ръце и език. И ще се случи същото — тялото ми върху твоето и всеки втвърден сантиметър от мен отчаяно ще копнее да проникне в теб.

Долови наситената с чувственост миризма на възбудата ѝ и въздухът между тях се изпълни с предчувствие за секс. Тялото му отново се напрегна като опъната тетива.

— Мери, по-добре ще е да не съм до теб. Ще се върна, след като заспиш.

И излезе, преди тя да е произнесла и дума повече. Затвори вратата след себе си и се облегна на стената в коридора. Чувстваше се по-добре сега, когато по-слабо долавяше аромата ѝ.

Чу смях, вдигна глава и видя Фюри да се приближава бавно.

— Изглеждаш напрегнат, Холивуд. Както и напълно гол.

Рейдж се прикри с ръце.

— Не знам как го понасяш.

Братът спря и горещото ябълково вино в чашата му се развълнува от рязкото движение.

— Кое?

— Въздържанието.

— Не ми казвай, че избраната от теб жена не те желае.

— Не е в това проблемът.

— Защо тогава си навън в коридора, възбуден?

— Не искам да ѝ причиня болка.

На лицето на Фюри се изписа изненада.

— Огромен си, вярно, но никога досега не си наранявал някоя жена. Или поне аз не знам да е имало такъв случай.

— Не е това... Желая я така силно, че... Зареден съм с енергия.

Фюри присви жълтите си очи.

— Говориш за звяра?

Рейдж извърна поглед.

— Да.

Братът подсвирна, но звукът прозвуча зловещо.

— Е... по дяволите, по-добре бъди внимателен. Искаш да й покажеш, че я цениш, което е прекрасно. Но трябва да запазиш самоконтрол, защото, в противен случай, *наистина* ще я нараниш. Влез в схватка с някого или намери някоя друга жена, ако е необходимо, но се погрижи да останеш спокоен. И ако се нуждаеш от трева, ела при мен. Ще ти дам от моята, няма проблем.

Рейдж си пое дълбоко дъх.

— Ще пропусна тревата засега. Ще ми заемеш ли анцуг и маратонки? Ще се опитам да се докарам до пълно изтощение.

Фюри го потупа по гърба.

— Хайде, братко, ще бъда повече от щастлив да ти спася задника.

Светлината на следобеда гаснеше. О. даде булдозера на заден ход, като внимаваше да избегне купчината пръст.

— Готов ли си за тръбите? — извика У.

— Да. Спусни една. Да видим дали ще прилегне.

Спуснаха вертикално в дупката една гофрирана метална канализационна тръба, дълга около два метра и с диаметър един метър. Прилегна перфектно.

— Да спуснем и другите две — каза О.

След двадесет минути трите тръби бяха наредени. С помощта на булдозера О. буташе пръстта обратно в дупката, докато двама други *лесъри* придържаха тръбите.

— Изглежда добре — каза У., крачейки в кръг. — Дяволски добре. Но как ще вкарваме и изкарваме цивилните?

— С алпийска сбруя и въжета. — О. изгаси двигателя и надникна в една от тръбите. — Можем да ги купим от спортния магазин. Достатъчно силни сме да изтегляме цивилните, дори да са тежки като трупове. Освен това, те ще бъдат упоени или изтощени, или пък ще изпитват силна болка, така че няма да се съпротивляват.

— Идеята е страхотна — измърмори У. — Но с какво ще запушим тръбите?

— С метални капаци с тежест в средата. — О. вдигна поглед към синьото небе. — След колко време мислиш, че ще е готов покривът?

— В момента издигаме последната стена. После ще остане само да поставим покривните греди и да закрепим таванските прозорци. Няма да ни е необходимо много време да положим битумните керемиди, а готовите стени вече са покрити с изолация. Ще преместя инструментите тук, ще донеса маса и утре вечер ще сме готови.

— Капаците за таванските прозорци ще бъдат ли монтирани дотогава?

— Да. Ще бъдат подвижни, така че ще могат да се отварят.

Господи, тази наглед дребна подробност щеше да се окаже много полезна. Слънчевата светлина беше най-добрият помощник на *лесърите*. Само да проникнеше през някоя пролука и — *готово!* — не оставаше нищо от вампирите.

О. кимна към пикапа.

— Ще върна булдозера на фирмата, която ни го даде под наем. Имаш ли нужда от нещо, което да донеса от града?

— Не. Имаме всичко необходимо.

На път за Колдуел, с машината в каросерията на пикапа, О. имаше достатъчно причини да е в добро настроение. Строежът на сградата вървеше добре. Групата го приемаше за свой водач. Господин Х. не беше повдигал отново въпроса за отряд Бета. Но не, той се чувстваше... мъртъв. Каква ирония! Та нали вече три години не бе жив.

Само веднъж досега се бе чувствал по този начин.

Мразеше живота, който водеше в Сиукс сити, преди да стане *лесър*. Беше завършил някак си гимназия, но нямаше пари да отиде дори в държавен колеж, така че възможностите му за професия и кариера бяха силно ограничени. Работата му като охранител в бар отговаряше на физическите му данни и на склонността му към насилие, но не бе особено интересна. Пияните не бяха склонни да влизат в разпри, а да проснеш на пода някой, който се е наквасил до безпаметство и бездруго не може да стои на краката си, не бе по-забавно от това да налагаш с юмруци крава.

Единственото хубаво в онзи период беше, че срещна Дженифър. Тя го беше спасила от безсмисленото еднообразие на ежедневието му и заради това той я обичаше. Тя правеше живота му драматичен, вълнуващ и непредсказуем. И всеки път, когато изпаднеше в едно от своите състояния на ярост, тя отвърщаше на ударите му, макар да бе по-дребна и да кървеше повече. Така и не разбра дали го удряше, защото бе прекалено глупава и не проумяваше, че накрая той винаги печели, или защото бе свикнала с побоите, нанасяни ѝ от баща ѝ. Независимо дали беше проява на глупост или на навик, той издържаше на всичките ѝ удари и после я просваше на земята. Да се грижи с нежност за нея след преминаването на умопомрачителния гняв, бяха едни от най-хубавите моменти в живота му.

Но като всички добри неща и това имаше край. Господи, колко силно му липсваше тя! Единственият човек, който разбираше, че любовта и омразата съжителстват мирно в сърцето му. И който можеше да се справи и с двете чувства едновременно. Споменът за дългата ѝ черна коса и стройното ѝ тяло извикваше такъв болезнен копнеж у него, че едва ли не усещаше присъствието ѝ до себе си.

С навлизането в Колдуел се замисли за проститутката от онзи ден. Накрая му даде онова, което му бе необходимо, макар да се бе наложило да заплати с живота си за това. И докато шофираше сега по улиците на града, той се оглеждаше за ново попадение. За нещастие, беше много по-трудно да се сдобиеш с брюнетка, отколкото с блондинка. Може би трябваше да купи перука и да кара курвите да си я слагат.

След това се замисли на колко ли души бе отнел живота досега. Първият път беше убил при самоотбрана. Вторият път беше грешка. Но третото убийство беше извършил съвсем хладнокръвно. По времето, когато се засели на Източното крайбрежие, криейки се от закона, вече знаеше това-онова за смъртта.

Дженифър току-що си бе отишла от този свят и болката в гърдите му беше прясна и мъчителна. И ако не успееше да се справи с нея, накрая щеше да го унищожи. Присъединяването му към обществото беше истинско чудо. То го бе спасило от усещането, че няма корени, беше му дало цел, върху която да се концентрира, бе послужило за отдушник на агонията му.

Но сега всички тези преимущества бяха вече минало и той се чувстваше празен. Точно както и преди пет години в Сиукс сити, преди да срещне Дженифър.

Е, почти по същия начин, помисли си господин О. и спря пред агенцията за строителна техника.

Защото по онова време все още беше жив.

— Излезе ли от ваната?

Мери се засмя, притисна телефона към другото си ухо и зарови глава още по-дълбоко във възглавниците. Беше малко след четири часа.

— Да, Рейдж.

Не можеше да си спомни да е имала в живота си друг такъв ден, посветен на удоволствията. Беше спала до късно. С храната ѝ донесоха книги и списания. И джакузито, разбира се.

Сякаш се намираше в спа център. Е, само дето телефонът звънеше непрекъснато. Не знаеше колко пъти ѝ се бе обадил.

— Донесе ли ти Фриц онова, за което го помолих?

— Но как е намерил пресни ягоди през октомври?

— Имаме си начини.

— И цветята са прелестни. — Погледна букета от рози, син напръстник и лалета.

Пролетта и лятото, събрани в кристална ваза. — Благодаря ти.

— Радвам се, че ти харесват. Искан ми се да можех да изляза да ги избира сам. Щеше да ми достави удоволствие да открия най-съвършените. Искан да бъдат ярки и с прекрасен аромат.

— Мисията е изпълнена.

Чу мъжки гласове на заден фон. И този на Рейдж, приглушен.

— Ченге, имаш ли нещо против да използвам спалнята ти? Имам нужда от усамотение.

Отговорът беше неясен, но после чу затварянето на врата.

— Мери — каза Рейдж отново с провлечен дрезгав глас. — В леглото ли си?

Тялото ѝ се оживи и се стореши.

— Да.

— Липсваш ми.

Отвори уста, но от нея не излезе нито звук.

— Още ли си на телефона, Мери? — Тя въздъхна, а той каза: — Това не звучи добре.

Да не би да съм бил прекалено откровен?

Само тази седмица съм спал с осем различни жени.

О, господи. Не искаше да се влюбва в него. Не можеше да си го позволи.

— Мери?

— Просто недей... да ми казваш такива неща.

— Така се чувствам.

Тя не отговори. Какво би могла да каже? Че се чувства по същия начин? Че ѝ липсва, макар да ѝ се обаждат на всеки час? Беше самата истина, но не я изпълваше с радост. Той беше прекалено красив... и, по дяволите, когато ставаше въпрос за любовници, можеше да сложи в джоба си дори Уилт Чембърлейн^[1]. Така че, дори да бе напълно здрава, това щеше да я направи нещастна. А като се имаше предвид ситуацията, беше ли изобщо разумно?

Не, абсурдно беше да се привърже емоционално към него.

Мълчанието се проточи и той изруга.

— Тази вечер имаме много работа. Не знам кога ще се върна, но знаеш как да ме намериш, ако имаш нужда от мен.

Връзката прекъсна. Тя се почувства ужасно. И разбра, че намерението ѝ да се държи на разстояние е напълно безсмислено.

---

[1] Уилтън Чембърлейн (1936–1999) — американски баскетболист, известен с твърдението си, че е правил секс с повече от 20 000 жени. — Б.пр. ↑

Рейдж заби здраво крака в земята и се огледа. Нищо. В гората беше спокойно. Нито чуваше, нито подушваше *лесъри*. Нямахше признаци тук да е стъпвал някой през последните години. Същото беше и с останалите места, които бяха разгледали.

— Какво правим тук, по дяволите? — измърмори той, макар да знаеше отговора.

Миналата нощ Тор беше попаднал на *лесър* в сравнително уединен и безлюден участък на шосе 22. Убиецът карал спортен мотоциклет и успял да се скрие в гората, но изтървал късче хартия, което се бе оказало много полезно за тях, защото съдържаше списък на големи парцели за продан в околностите на Колдуел.

Днес Бъч и Ви бяха проучили всеки имот, продаден през последните дванадесет месеца в покрайнините на града. Оказа се, че са били извършени около петдесет сделки. Досега Рейдж и Ви бяха посетили пет от парцелите. Близнаците бяха заети със същото — оглеждаха останалите. Междувременно Бъч беше в Дупката и обобщаваше информацията, чертаеше карти и търсеше някаква нишка, за която да се хванат. Щяха да са им необходими две нощи, за да огледат всички парцели, а трябваше да наблюдават и къщата на Мери.

Рейдж закрачи из гората с надеждата някой от сенките да се окажат *лесъри*. Клоните на дърветата го вбесяваха, защото раздвижвани от вятъра, създаваха илюзия за нечие присъствие.

— Къде са тези копелета?

— Спокойно, Холивуд. — Ви поглади брадичката си и подръпна шапката си, на която беше изписано името на любимия му отбор „Ред Сокс“. — Напрегнат си тази вечер.

Меко казано. Беше на път да излезе от кожата си. Надяваше се, че ще се чувства по-добре, ако през деня стои далеч от Мери, а залагаше много и на евентуална битка тази нощ. Освен това разчиташе, че липсата на сън ще допринесе допълнително за изтощението му.

Е, да, но ето че нямаше късмет. Желаше отчаяно Мери. Копнежът му по нея се засилваше и вече не зависеше от това дали бе близо или далеч от нея. Все още не бяха открили никакви *лесъри*. А четиридесет и осем часовото безсъние го правеше само още по-агресивен.

Вече беше три часът сутринта. Не можеше да чака повече облекчението, от което така отчаяно се нуждаеше и което би му донесла схватката. *По дяволите...*

— *Рейдж*. — Ви размаха облечената си в ръкавица ръка. — Тук ли си, братко?

— Съжалявам, какво казваш? — Рейдж разтърка очи. Лицето, мускулите и кожата го сърбяха така силно, сякаш беше облякъл костюм от мравки.

— Ти наистина си много напрегнат.

— Не, спокоен съм...

— Тогава защо се чешеш така?

Рейдж отпусна ръцете си. Но започна да масажира бедрата си.

— Трябва да те заведем в „Едноокия“ — каза тихо Ви. — Започваш да губиш самоконтрол. Трябва да получиш секс.

— Майната му.

— Фюри ми каза в какво състояние те е заварил в коридора.

— Момчета, вие сте като компания стари моми, наистина.

— Щом не можеш нито да правиш секс с своята жена, нито да влезеш в битка, каква алтернатива имаш?

— Не се предполага да съм в такова състояние. — Завъртя глава в опит да намали напрежението в раменете и врата си. — Не е такъв механизмът на проклятието. Освен това, съвсем скоро претърпях промяна. Не би трябвало да се повтори толкова скоро...

— Предположението е едно, реалността — съвсем друго. Не си добре, братко. И знаеш какво трябва да направиш, за да излезеш от него, нали?

Мери чу вратата да се отваря и се събуди. Беше замаяна, дезориентирана. Господи, отново бе имала треска през нощта.

— Рейдж? — измърмори неясно.

— Да, аз съм.

Помисли си, че гласът му звучи ужасно. Беше оставил вратата отворена, така че вероятно нямаше да остане дълго. Може би все още й беше ядосан заради последния им разговор по телефона.

Откъм гардероба се чу подрънкването на нещо метално и шумолене на плат. Може би обличаше чиста риза. Излезе и тръгна направо към коридора, а дългото му кожено палто се развяваше след него. Мисълта, че ще излезе отново, без да се сбогува с нея, беше шокираща.

Той хвана бравата на вратата и се спря. Светлината от коридора падаше върху русата му коса и широките му рамене. Профилът му тънеше в мрак.

— Къде отиваш? — попита тя и седна в леглото.

Настъпи дълга тишина.

— Излизам.

Запита се защо гласът му звучи така, сякаш се извинява. Тя нямаше нужда от бавачка.

Щом имаше работа...

О... да. Жени. Отиваше да търси секс.

В сърцето й повя хлад. Почувства се още по-нещастна, след като хвърли поглед на красивия букет цветя, който й бе подарил. Господи, повдигаше й се от мисълта, че ще докосва друга така, както нея.

— Мери... съжалявам.

Тя прочисти гърлото си.

— Недей. Между нас няма нищо, така че не очаквам да промениш навиците си заради мен.

— Това не е навик.

— О, да. Съжалявам. Пристрастяване.

Поредната дълга пауза.

— Мери, аз... Ако имаше друг начин...

— Да се направи какво? — Махна с ръка. — Не ми отговаряй.

— Мери...

— Недей, Рейдж. Не е моя работа. Просто излез.

— Мобилният ми телефон ще бъде включен, ако...

— Да. *Наистина* ще ти се обадя.

Той я гледа втренчено секунда. А после черната му сянка изчезна през вратата.

Джон Матю измина пеша пътя от заведението на Мо до дома си, следвайки полицейския патрул, който обикаляше района в три и половина. Ужасяваше се от часовете до зазоряване. Да стои бездеен у дома си, щеше да го накара да се чувства като в клетка, но беше прекалено късно да е навън, по улиците, съвсем сам. Но... Господи, беше така неспокоен, че едва ли не усещаше вкуса на тревогата в устата си. И изпитваше болка от факта, че няма с кого да поговори.

Наистина имаше нужда от съвет. Откакто Тор си беше тръгнал от дома му, мислите му нямаха покой — непрекъснато се питаше дали бе постъпил правилно или не. Повтаряше си, че бе направил каквото е необходимо, но съмнението продължаваше да го гложди.

Искаше му се да открие Мери. Предната нощ бе отишъл до къщата ѝ, но тя беше тъмна и заключена. Не беше давала дежурство и на горещата линия. Като че ли беше изчезнала. Тревогата за нея само засилваше нервността му.

Като наближи сградата, в която живееше, видя камион отпред. Каросерията му беше пълна с кутии. Изглеждаше така, сякаш някой се нанася.

Оглеждайки товара, Джон си помисли, че е доста странно това да става посред нощ. Забеляза, че наоколо няма никого. Надяваше се собственикът да се върне скоро. Защото в противен случай можеше да се раздели с вещите си.

Влезе във входа и се заизкачва по стълбите, без да обръща внимание на угарките от цигари, празните кутии от бира и смачканите опаковки от чипс. Като стигна площадката на втория етаж, присви очи. Нещо беше разлято по целия коридор. Тъмночервена течност...

Кръв.

Подпря се на перилата и втренчи поглед в своята врата. В средата имаше по-светъл кръг, като че ли нечия глава се беше... Но после видя счупената тъмнозелена бутилка. Червено вино. Просто червено вино. Поредната кавга на двойката алкохолици от съседния апартамент беше станала в коридора.

Отпусна рамене.

— Извинявай — каза неясно някой над него.

Направи крачка встрани и вдигна поглед. Тялото му се скова.

Едрият мъж, застанал на горната площадка, беше облечен в черни панталони и кожено яке. Косата и кожата му бяха съвсем бели, бледите му очи светеха странно.

Зло. Жив мъртвец.

Враг.

— Каква е тази каша на вашия етаж? — възкликна той и изгледа Джон с присвити очи. — Някакъв проблем?

Джон поклати ожесточено глава и сведе поглед. Инстинктът му подсказваше да се скрие в апартамента си, но не искаше този мъж да знае къде живее.

Чу гърлен смях.

— Нещо ми изглеждаш блед, момче.

Джон побягна. Втурна се надолу по стълбите и изхвъркна на улицата. Затича с всички сили, зави вляво зад ъгъла и продължи. Бягаше и бягаше, докато накрая не му остана дъх да направи и крачка повече. Скри се в пролуката между една тухлена сграда и кофа за боклук и задиша тежко.

В сънищата си се виждаше как се бие с облечени в черно мъже, чиято кожа и коса са

неестествено бели, а очите — бездушни.

Моите врагове.

Трепереше толкова силно, че едва успя да пхне ръка в джоба си. Извади двадесет и пет цента и стисна монетите толкова силно, че се забиха в дланта му. Когато отново задиша нормално, подаде глава иззад кофата за боклук и огледа уличката. Нямаше никого наоколо. Не се чуваше и шум от тежки и бързи стъпки по асфалта.

Врагът му не го беше разпознал.

Излезе от скривалището си и бързо отиде до далечния ъгъл.

Уличният телефон беше покрит с графити, обаче той знаеше, че работи, защото често се обаждаше на Мери оттук. Пусна монетите в процепа и набра номера, който му бе дал Тормент.

След първото позвъняване се включи гласовата поща и електронен глас започна да изрежда набраните от него цифри.

Джон изчака сигнала за съобщение. И подсвирна.

Точно преди зазоряване Мери чу мъжки гласове в коридора. Вратата се отвори и сърцето ѝ подскочи в гърдите. Рейдж изпълни рамката, но говореше някой друг.

— Господи, свадата на излизане от бара си я биваше. А ти беше истински *демон*.

— Знаем — измърмори Рейдж.

— Невероятен си, Холивуд, и то не само в ръкопашните схватки. Онази жена...

— Ще говорим по-късно, Фюри.

Вратата се затвори и светна лампата в гардероба. От шумовете, които долавяше, тя предположи, че оставя оръжията си. Той излезе и си пое въздух на пресекулки.

Мери се престори на заспала. Рейдж се поколеба, застанал в долния край на леглото, после отиде в банята. Тя чу водата от душа и се замисли за онова, което той отмиваше от себе си — секс и бой.

Особено ясно си представи секса.

Покри лицето си с длани. Днес щеше да си отиде у дома. Щеше да опакова багажа си и да си тръгне. Той не можеше да я застави да остане — тя не беше негова отговорност само защото според него беше така.

Водата спря да тече.

Тишината в стаята я потискаше и сякаш изсмукваше всичкия въздух. Не можеше да диша. Задъхваше се, задушаваше се... Отметна завивките и се втурна към вратата. Хвана здраво бравата и се опита да освободи ключалката. Натискаше и дърпаше с всички сили, а косата ѝ се развяваше около лицето.

— Мери — каза Рейдж иззад нея.

Тя подскочи и започна да се бори още по-яростно с вратата.

— Пусни ме. Трябва да изляза... Не мога да остана тук, в тази стая, с теб. Не мога да бъда... с теб. — Усети ръцете му върху раменете си. — *Не ме докосвай!*

Запрепъва се из стаята и накрая се сви в далечния ъгъл, осъзнала, че няма къде да отиде и няма начин да избяга. Той стоеше пред вратата. Имаше чувството, че волята му я държи заключена.

Хваната в капан, скръсти ръце пред гърдите си и се подпря на стената, за да не се свлече на пода. Не знаеше какво ще направи, ако отново я докосне.

Той дори не се опита.

Седна на леглото с хавлия, омотана на кръста, и все още мокра коса. Прокара длан по лицето и брадичката си. Изглеждаше ужасно, но тялото му все още бе най-красивото нещо, което бе виждала. Представи си ръцете на други жени да хващат мощните му рамене — точно като нея. Видя го да доставя удоволствие на други тела, както на нейното.

Разкъсваше се между желанието да благодари на Бога, че не е спала с него и разочарованието, че след като бе имал толкова много жени, отказваше да прави секс с нея.

— Колко бяха? — запита. Гласът ѝ бе толкова дрезгав, че едва се долавяха думите ѝ. — Кажи ми, хубаво ли ти беше? Не се налага да питам дали на тях им е харесало. Знаем колко умел любовник си.

— Сладка... Мери — прошепна той. — Ако ми позволиш да те прегърна, ще го направя. Господи, в този момент съм готов да убия, за да те взема в прегръдките си.

— *Никога* повече не се приближавай до мен! Е, колко бяха? Две? Четири? Шест?

— Наистина ли искаш да знаеш подробности? — Гласът му бе нежен и толкова тъжен,

че всеки миг щеше да се прекърши. Неочаквано и рязко оброни глава на гърдите си. Имаше вида на съсипан от мъка човек. — Не мога... Няма да излизам повече, за да върша такива неща. Ще намеря друг начин.

— Какъв? — запита остро тя. — След като със сигурност няма да спиш с мен, възнамеряваш да използваш ръката си, може би?

Той си пое дълбоко дъх.

— Помниш ли татуировката на гърба ми? Тя е част от мен.

— Нищо няма значение. Ще си тръгна днес.

Той обърна глава към нея.

— Не, няма.

— Напротив.

— Ще ти дам тази стая. Няма да ме виждаш. Но никъде няма да ходиш.

— И как ще ме спреш? Ще ме заключиш тук?

— Ако се налага, да.

Тя трепна.

— Не говориш сериозно.

— Кога е следващият ти преглед?

— Не е твоя работа.

— *Кога?*

Силният му гняв охлади малко чувствата й.

— В... сряда.

— Ще се погрижа да отидеш.

Тя го гледаше втренчено.

— Защо постъпваш така с мен?

Раменете му се повдигнаха и спуснаха.

— Защото те обичам.

— *Моля?*

— Обичам те.

Самоконтролът на Мери се изпари, пометен от пристъп на силен гняв, който я накара да онемее. *Обичаше я?* Та той дори не я *познаваше*. А и спеше с други жени... У нея закипяха ярост и разочарование, защото си представи как прави секс с някоя друга.

Изведнъж Рейдж скочи от леглото и тръгна към нея. Като че ли долавяше ясно чувствата й и те му бяха дали енергия.

— Знам, че си ядосана и уплашена, че изпитваш болка. Изкарай си го на мен, Мери. — Хвана я през кръста, за да й попречи да избяга. Въпреки това тя се опита да се отскубне. — Позволи ми да взема болката ти. Да я усетя. Удари ме, ако трябва.

По дяволите, изкушаваше се да го направи. Това като че ли бе единственият начин да пренасочи гнева, който я изпълваше. Обаче не беше животно.

— *Не*. А сега ме пусни!

Той я хвана за китката, а тя се опита да се освободи, като включи в борбата цялото си тяло. Противопоставяше се, докато накрая не й се стори, че ръката й ще излезе от ставата. Рейдж я обуздаваше с лекота и въртеше дланта й така, че свитите й пръсти да са винаги обърнати към него.

— Използвай ме, Мери. Нека поема болката ти. — С бързо движение той се одраска по гърдите с ноктите й, а после обхвана лицето й с длани.

— Нека аз кръвя вместо теб... — Устните му погалиха нейните. — Освободи се от гнева си.

И, Господи, тя го ухапа. По долната устна. Просто заби зъби в плътта му.

Усети греховна сладост върху езика си, а Рейдж нададе стон на одобрение и притисна тялото си в нейното. По вените ѝ потече нова, неспокойна енергия — като да беше яла прекалено много шоколад. Мери извика.

Ужасена от стореното, уплашена от онова, което можеше да последва, започна отново да се бори с него. Обаче той я удържаше с лекота, целуваше я и отново, и отново ѝ повтаряше, че я обича. Твърдата му и гореща възбуда се притискаше в корема ѝ през хавлията, търкаше се в нея и ѝ обещаваше плътското удоволствие, което не искаше, макар и да се нуждаеше от него. И това продължи, докато накрая тялото ѝ не започна да пулсира и да се свива от копнеж.

Желаеше го... макар да знаеше, че е имал други жени. Дори тази нощ.

— О, господи... не... — Завъртя рязко глава встрани, обаче той хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

— Да, Мери... — Целуна я диво, езикът му се стрелна в устата ѝ. — Обичам те.

Нещо в нея се обърна и тя го отблъсна, наведе се и се отскубна от хватката му.

Но вместо да побегне към вратата, го гледеше втренчено, безмилостно.

От четирите рани от одраскване на гърдите му струеше кръв. Беше зачервен и дишаше тежко.

Тя протегна ръка и дръпна хавлията, която го закриваше.

Бе шокиращо възбуден. Ерекцията му беше пренапрегната, огромна.

И в бездихания миг, настанил се между тях, тя възненавидя гладката му, съвършено неокосмена кожа, стегнатите му мускули, дяволската му красота. А най-силно се отвращаваше от гордия му с размерите си сексуален инструмент, който той използваше толкова много.

И пак го желаше.

Ако имаше поне малко здрав разум, щеше да се отдръпне от Рейдж. Да се заключи в банята. По дяволите, щеше да е ужасена дори само от големината му. Обаче беше вбесена и изгубила самоконтрол. Хвана втвърдената му плът с едната си ръка, а топките му — с другата. И двете ѝ длани бяха добре запълнени. Той отметна глава назад, жилите на врата му се напрегнаха и изпъкнаха, дъхът излизаше на пресекулки измежду устните му.

Вибриращият му глас изпълни стаята.

— Прави каквото искаш. О, господи, обичам те.

Тя го отведе грубо до леглото и го пусна само за миг, колкото да го блъсне върху матрака. Той падна върху разбърканите завивки по гръб, с разперени ръце и крака — като че ли се предаваше в ръцете ѝ без никакви задръжки.

— Защо сега? — запита с горчивина тя. — Защо искаш да правиш секс с мен сега? Или това няма нищо общо със секса и искаш само да изстискам още малко кръв от тялото ти?

— Умирам да те любя. И мога да съм с теб в този момент, защото съм спокоен. Не ми е... останала енергия.

Тя поклати глава, обаче той я прекъсна, още преди да е отворила уста.

— Желаш ме. Така че хайде, вземи удоволствието си. Не мисли, просто вземи от мен онова, което искаш.

Полудяла от страст, гняв и разочарование, Мери вдигна нощницата до хълбоците си и

го възседна. Но щом сведе поглед към лицето му, се поколеба. Наистина ли щеше да го направи? Да го вземе? Да го използва за задоволяването си, да си отмъсти заради нещо, което той беше в правото си да прави?

Понечи да слезе от него.

Но Рейдж повдигна бързо бедра и тя падна върху гърдите му. Той я обгърна здраво с ръце.

— Знаеш какво искаш да направиш, Мери — каза в ухото ѝ. — Не спирай. Вземи от мен онова, от което се нуждаеш. Използвай ме.

Мери затвори очи, престана да мисли и остави тялото си да говори.

Пъхна ръка между бедрата му, хвана го и седна върху него.

И двамата извикаха. Той потъна целият вътре и стигна чак до срамната ѝ кост.

Усещаше го като огромно присъствие в тялото си, струваше ѝ се, че ще я разкъса.

Задиша дълбоко. Не помръдна. Бедрата ѝ се напрягнаха, тялото ѝ се опитваше да се пригоди към него.

— Толкова си стегната — изстена Рейдж и оголи зъби. — О... Господи, усещам те по цялата му дължина. *Мери.*

Гърдите му се повдигнаха, а коремът му се напрягна толкова силно, че мускулите му се очертаха ясно. Стискаше я здраво за коленете, очите му се разширяваха постепенно и накрая синьото на очите му почти не се забелязваше. Зениците му побеляха.

На лицето му се изписа паника, която разкриви чертите му. Той разтърси глава — като да я проясни — и изражението му стана концентрирано. Бавно, зениците му възвърнаха черния си цвят, като че ли заставени от волята му.

Мери престана да мисли за него. Време бе да се погрижи за себе си.

В момента не я интересуваше нищо, освен точката, в която телата им се срещаха. Постапи длани на раменете му и се издърпа нагоре. Усещането беше наелектризиращо, а удоволствието, което изпита, ѝ помогна да го поеме по-лесно. Плъзна се надолу по ерекцията му, издаде таза си напред, а после повтори движенията отново и отново. В бавен ритъм, чувствено. Разширяваше се с всяко спускане по дължината му, а при всяко издигане го обгръщаше с копринена мекота.

С нарастваща увереност тя вземаше онова, което искаше. Дебелината, горещината и дължината му създаваха дива и необузdana енергия дълбоко в сърцевината ѝ. Отвори очи и го погледна.

Той бе олицетворение на мъжкия екстаз. По широките му гърди и рамене бяха избили капчици пот. Бе отметнал силно глава назад, русата му коса бе разпиляна по възглавницата, устните му бяха полуотворени. Изпод полуспуснатите си клепачи галеше с поглед лицето, гърдите ѝ и мястото, в което бяха съединени.

Като че ли бе напълно омагьосан от нея.

Тя затвори очи и престана да мисли за чувствата и реакциите му. Ако не го направеше, щеше да се отдалечи от оргазма, който главоломно приближаваше. Защото, като го погледнеше, ѝ се доплакваше.

Не след дълго избухна. Освобождението дойде с мощен тласък, разтърси я, не можеше вече нито да вижда и чува, нито да диша, сърцето ѝ спря. Отпусна се тежко, изцедена върху него.

Когато дишането ѝ се нормализира, усети, че той я гали нежно по гърба и тихо ѝ шепне думи на обич.

Почувства срам и в очите ѝ бликнаха сълзи.

Независимо какво бе правил тази нощ, не заслужаваше да бъде използван, а точно това бе направила тя. В началото бе завладяна от гняв, а после се бе изолирала от него точно преди оргазмът да дойде и отказваше дори да го погледне. Беше се отнесла с него като със секс играчка.

— Съжалявам, Рейдж. Аз... съжалявам.

Понечи да стане и осъзна, че той е все още твърд и напрегнат вътре в нея. Не беше свършил. О, господи, това не беше хубаво. Рейдж стисна силно бедрата ѝ.

— Никога не съжалявай, че бяхме заедно.

Тя го гледаше право в очите.

— Чувствам се така, сякаш съм те изнасилила.

— Бях повече от готов. Всичко е наред, Мери. Ела тук, позволи ми да те целуна.

— Как можеш да понасяш близостта ми?

— Единственото, което не бих могъл да понеса, е да си тръгнеш.

Хвана китките ѝ и я накара да се наведе към него. Устните им се срещнаха, той я прегърна здраво, притисна я към себе си. Промяната в положението на тялото ѝ я накара остро да го почувства — беше така пълен, че щеше да избухне всеки момент, и така твърд, че усещаше неволните му потръпвания.

Залюля леко бедра, повдигна ги към нея и отметна косата ѝ назад с големите си длани.

— Няма още дълго да издържа на огъня, който ме изгаря. Издигаш ме до небесата. Но докато мога да се контролирам, искам да любя тялото ти с моето.

Движеше бедра нагоре и надолу, издърпваше се навън, плъзгаше се вътре. А тя се топеше около него. Удоволствието беше дълбоко и безкрайно. Плашещо.

— Целува ли жените, с които прави секс тази вечер? — запита тя грубо.

— Не, никога не ги целувам. Не искам. И няма да търся повече други жени, Мери. Докато си част от живота ми, ще намеря друг начин да запазвам самоконтрол. Не искам никоя друга, освен теб.

Тя го остави да смени положението на телата им. Сега той беше върху нея и горещата му и масивна възбуда я изпълваше. Целуна я нежно, погали я с език, приласка я с устни. Беше безкрайно нежен, макар да бе огромен и да притежаваше сила, която можеше да я разполови.

— Няма да продължавам, ако не ме искаш — прошепна, заровил лице във врата ѝ. — Ще се отдръпна веднага.

Тя прокара длани нагоре по гърба му и почувства потрепването на мускулите му и повдигането и спускането на ребрата му при всяко вдишване и издишване. Пое си дълбоко дъх и долови прекрасен, еротичен мирис. Тъмен и загадъчен, пикантен и сладен. И почувства влагата между краката ѝ — като че ли ароматът бе докосване или целувка.

— Каква е тази възхитителна миризма?

— Аз — прошепна той с устни, долепени до нейните. — Така става, когато мъжкият вампир се обвърже. Нямам контрол над това. Ако ме оставиш да продължа, ароматът ще погали кожата ти, ще се вплете в косата ти и ще проникне в теб.

Като каза това, той влезе с тласък дълбоко в нея. Тя изви тяло, за да усети по-добре удоволствието и остави горещината да обгърне цялото ѝ тяло.

— Няма да мога да преживея още една такава нощ — каза тихо и печално. Повече на себе си, отколкото на него.

Той застина напълно неподвижен, после хвана ръката ѝ и я постави върху сърцето си.

— Никога повече няма да докосна друга жена, Мери. Кълна се в честта си.

Погледът му беше сериозен и тя разбра, че може да разчита на дадената дума. Но облекчението, което изпита, предвещаваше проблеми.

— Няма да се влюбя в теб — каза. — Не мога да си го позволя. Няма.

— Всичко е наред. Моята любов е достатъчна и за двама ни. — Отново проникна дълбоко в нея, изпълни я.

— Но ти не ме познаваш. — Захапа го нежно по рамото, а после засмука леко плътта му. Специалният аромат изпълни устата ѝ, вкусът на кожата му бе като музика за езика ѝ.

— Напротив. — Той се отдръпна и я погледна убедително с ясните си и чисти очи. —

Ти ме предпази от слънчевите лъчи, срещу които съм беззащитен. Погрижи се за мен, въпреки че се страхуваше. Даде ми храна. Знам още, че си воин, че си надарена с огромни сили за оцеляване, че си *уокър*. И че гласът ти е най-прекрасният звук за ушите ми. —

Целуна я нежно. — Знам всичко за теб. И всичко, което виждам, е красиво. Мое.

— Не съм твоя — прошепна тя.

Отричането не го смути.

— Прекрасно. Щом не мога да те имам, ти ще си тази, която ще взема. Вземи ме целия или част от мен, както пожелаеш. Само, моля те, вземи нещо.

Тя го погали по лицето и каза:

— Не се ли страхуваш от болката?

— Не. Но ще ти кажа от какво се страхувам най-много. Да не те изгубя. — Спря поглед на устните ѝ. — Искаш ли да престана? Защото ще го направя.

— Не. — С отворени очи, Мери съедини устните си с неговите и плъзна език в устата му.

Рейдж потрепери и започна да се движи с непоколебим ритъм — проникваше, а после се отдръпваше. И пак, и пак...

— Чувствам, че си създадена за мен — каза той, а тласъците и ласките само потвърждаваха думите му. — Съвършена си.

Прекрасният чувствен аромат, който се излъчваше от тялото му, се засилваше с нарастващата мощ на движенията му и накрая тя нямаше сетива за нищо друго, освен за него.

Извика името му, като стигна до върха, и почувства, че той прехвърли билото заедно с нея. Освобождението му бе мощно като тласъците му, тялото му потръпна и се изля в нейното.

След това легнаха настрани, с лице един към друг. Той я притисна към себе си — толкова силно, че долавяше ударите на сърцето му.

Затвори очи и заспа, изтощена. Сънят ѝ бе така дълбок и безпаметен, че можеше да се сравни със смъртта.

Същата нощ, когато слънцето залезе и щорите се вдигнаха, Мери реши, че би могла да свикне със секса. Но не и с храната — не можеше да хапне и залък повече. Постави пръсти върху ръката му, за да спре вилицата с картофеното пюре, която се приближаваше към устата ѝ.

— Не, не мога повече — каза тя и се облегна на възглавниците. — Стомахът ми ще се пръсне.

С усмивка на устните, той взе подноса с чиниите и го остави на нощното шкафче, а после отново седна до нея. Нямаше го през по-голямата част от деня и тя предположи, че е бил зает. Беше благодарна, защото успя да поспи. С всеки изминал ден изтощението я обземаше с по-голяма сила. Усещаше как болестта става все по-силна, а тя — по-слаба. Тялото ѝ трябваше да полага усилия, за да се справи с всекидневието, болките, макар и слаби, се появяваха и изчезваха внезапно. Синините също се бяха върнали — черни и сини кръгчета разцъфтяваха под кожата ѝ с тревожна бързина. Рейдж изпита ужас, като ги видя. Беше убеден, че я е наранил по време на секса. Трябваше доста да го убеждава, за да го накара да разбере, че вината не е негова.

Мери насочи вниманието си към Рейдж. Не искаше да мисли за болестта, нито за прегледите, които ѝ предстояха съвсем скоро. Господи, той не изглеждаше по-добре, макар да кипеше от енергия и да не губеше сили като нея. Беше неспокоен. Седнал на леглото до нея, търкаше бедрата си с длани — като че ли имаше обрив, причинен от отровен бръшлян или варицела.

— Мери, ще ми позволиш ли да направя нещо за теб?

Макар сексът да бе последното, което би ѝ хрумнало, тя изгледа бицепсите, които издуваха черната му риза.

— Мога ли да избира какво да бъде?

От гърлото му излезе тихо ръмжене.

— Не бива да ме гледаш така.

— Защо?

— Защото ми се иска да те покрия с тялото си.

— Не се бори с желанието си.

Зениците му проблеснаха в бяло — като две миниатюрни зарчета. Това бе най-странното у него. От очите му внезапно започваше да струи бледа, слаба светлина.

— Защо става така с очите ти? — попита Мери.

Мускулите на раменете му изпъкнаха, когато постави ръце върху бедрата си и се стегна. После се изправи рязко и закрачи из стаята. Тя усещаше енергията, която се излъчваше от него.

— Рейдж?

— Няма нужда да се тревожиш.

— Твърдата и гневна нотка в гласа ти ми подсказва, че може би има.

Той ѝ се усмихна и поклати глава.

— Не. Няма. А сега да се върнем на въпроса какво искам да направя за теб. Нашата раса разполага с добър лекар. Името му е Хавърс. Ще ми позволиш ли да му осигуря достъп до медицинското ти досие? Може би нашата наука ще успее да ти помогне.

Мери смръщи вежди. Лекар, който е вампир. Алтернативна терапия.

Да, но какво би могла да изгуби?

— Добре. Само че не знам как да направя копия...

— Брат ми Ви е бог в областта на компютрите. Може да пробие всякакви защити, а повечето от документацията трябва да е онлайн. Имам нужда само от имената на болниците и датите, ако ги помниш.

Той взе лист и химикалка и тя му продиктува клиниките, където се бе лекувала, както и имената на лекарите. След като записа всичко, той остана втренчен в листа.

— Какво? — запита тя.

— Списъкът е толкова дълъг. — Вдигна поглед към нея. — Много ли беше зле, Мери?

Първият ѝ импулс беше да му каже истината — че е преминала през две сесии химиотерапия и присаждане на костен мозък. И че едва ги е преживяла. Но после се сети за изминалата нощ, когато бе изгубила контрол над чувствата си. В момента бе като сандък с динамит и болестта ѝ изглежда беше идеалният детонатор. Последното, от което имаше нужда, беше отново да потъне в отчаяние. Нищо добро не беше станало последните два пъти, в които беше загубила самообладание. Първия път се бе разплакала пред него. Втория... Това, че го бе ухапала по устната, бе най-незначителната част от случилото се.

Сви рамене и макар да не искаше, излъга:

— Не беше кой знае какво, но се радвах, когато свърши.

Той присви очи.

И точно тогава някой почука на вратата. Погледът на Рейдж не трепна, независимо че почукването бе доста настоятелно.

— Някой ден ще се научиш да ми имаш доверие.

— Но аз ти вярвам.

— Глупости. Ще ти подскажа нещо. Не обичам да ме лъжат.

Силните удари бяха подновени.

Рейдж отвори вратата, готов да каже на чукация, независимо кой беше, да върви по дяволите. Имаше чувството, че на двамата с Мери им предстои спор и искаше да приключат с разногласията.

От другата страна стоеше Тор. Имаше вид на зашеметен с парализиращ пистолет.

— Какво ти се е случило? — попита Рейдж, пристъпи в коридора и притвори вратата.

Тор подуши въздуха, който идваше откъм спалнята.

— Господи, маркирал си я, нали?

— Имаш ли проблеми с това?

— Не. Това дори улеснява нещата, в известен смисъл. Има послание от Скрайб Върджин.

— Предай ми думите ѝ.

— Трябва да си с останалите, за да чуеш...

— По дяволите. Искам да знам сега, Тор.

Братът заговори на древния език, а когато свърши, Рейдж си пое дълбоко дъх.

— Дай ми десет минути.

Тор кимна.

— Събрали сме се в кабинета на Рот.

Рейдж се върна в стаята и затвори вратата.

— Чуй, Мери, имам работа. Ще бъда с братята си и е възможно да не се прибера довечера.

Тя замръзна и извърна поглед.

— Не става въпрос за жени, кълна се. Обещай ми, че ще бъдеш тук, когато се върна. —

Тя се поколеба. Той отиде до нея и я погали по бузата. — Каза, че нямаш назначени прегледи преди сряда. Има ли значение още една нощ? Ще можеш да прекараш повече време във ваната. Нали това ти достави голямо удоволствие?

Тя се усмихна леко.

— Ти си манипулатор.

— Предпочитам да мисля за себе си като за умел стратег, който внимателно планира крайния резултат.

— Ако остана още един ден, ти ще се опиташ да ме уговориш за още един и още един...

Той се наведе и я целуна страстно. Искаше му се да има повече време, копнееше да бъде с нея, преди да тръгне. Но, по дяволите, дори да разполагаше с часове, нямаше да може. Странното жужене и напрежението се засилваха и тялото му скоро щеше да експлодира.

— Обичам те — каза той и се отдръпна. Взе часовника си и го постави в дланта ѝ. —

Пази го вместо мен.

Отиде до гардероба и прегледа дрехите си. Откри церемониална черна тога, скрита зад два чифта пижами, които никога нямаше да облече. Загърна голото си тяло с тежката коприна и я стегна в кръста с колан от дебело сплетено въже. Когато излезе, Мери каза:

— Изглеждаш така, сякаш отиваш в манастир.

— Каж ми, че ще бъдеш тук, когато се върна.

След кратък миг тя кимна.

Той покри главата си с качулката.

— Това е добре.

— Какво става, Рейдж?

— Просто ме чакай. Моля те. — Спря се на прага, за да я погледне за последен път, преди да излезе.

Това бе първото им сбогуване, което предизвикваше болка. Първата им раздяла, след която той щеше да усети колко много го отдалечават от нея времето и преживяното. Знаеше, че тази нощ ще му бъде трудно да премине отвъд. Просто се надяваше, че когато излезе от другата страна, няма да носи за дълго със себе си следите от наказанието. И че тя ще е все още с него.

— Ще се видим по-късно, Мери — каза той и я заключи в стаята си.

Влезе в кабинета на Рот и затвори след себе си двойните врати. Всички братя бяха там. Никой не говореше. В стаята се усещаше всеобщото безпокойство — като миризмата на втрит в кожата спирт.

Рот излезе иззад бюрото. Изглеждаше толкова суров и безкомпромисен, колкото и Тор. Усещаше погледът му да го пронизва, скрит зад слънчевите очила.

— Братко.

Рейдж сведе глава.

— Господарю.

— Облякъл си робата. Като че ли искаш да останеш с нас.

— Разбира се, че искам.

Рот кимна. Само веднъж.

— Чуй словото тогава. Според Скрайб Върджин си нарушил законите на братството два пъти. Първия път като не си се подчинил на заповедта на Тор и втория — като си довел

на наша територия човек. Ще бъда откровен с теб, Рейдж — тя иска да отмени моето решение относно Мери. Нейното желание е жената да си отиде оттук.

— Знаеш до какво ще доведе това.

— Казах й, че си готов да ни напуснеш.

— И това вероятно е повдигнало духа й — усмихна се иронично Рейдж. — От години се опитва да се отърве от мен.

— Е, сега изборът е твой, братко. Ако искаш да останеш с нас и жената да бъде приютена сред тези стени, Скрайб Върджин изисква да приемеш *райт*.

Ритуалът, чрез който се изкупваше кръвната обида, беше логично наказание. Щом *райт* бъдеше предложен и приет, оскърбителят позволяваше на оскърбения да избере оръжието и да му нанесе удар, без да се защитава. Оскърбената страна можеше да избере всичко — от нож и бокс до огнестрелно оръжие, но раната не трябваше да бъде смъртоносна.

— В такъв случай, съм готов — каза Рейдж.

— В ритуала трябва да участва всеки един от нас.

В стаята отекна колективен стон. Някой измърмори:

— *По дяволите!*

— Приемам.

— Да бъде волята ти, братко.

— Но... — В гласа на Рейдж несъмнено се долавяше по-твърда нотка. — Приемам ритуала само при условие, че Мери ще остане тук толкова дълго, колкото пожелае.

— По този въпрос постигнахме споразумение със Скрайб Върджин. Но трябва да знаеш, че тя се съгласи едва след като я уверих, че искаш да вземеш жената за своя *шелан*. Мисля, че бе шокирана, че през главата ти минава мисълта за подобен брак. — Рот хвърли поглед през рамо. — Тормент ще избере оръжието, което всички ние ще използваме.

— Тройният камшик — каза Тор тихо.

О, по дяволите. Щеше доста да боли. Чуха се още няколко прошепнати ругатни.

— Така да бъде — каза Рот.

— Ами звярът? — запита Рейдж. — Може да излезе на бял свят, ако изпитвам силна болка.

— Скрайб Върджин ще бъде там. Каза, че може да го обуздае.

Да, разбира се. Нали чудовището беше нейна рожба.

— Ще изпълним ритуала тази вечер, нали? — Рейдж огледа събралите се в стаята. — Искам да кажа, няма причина да чакаме.

— Ще отидем в Гробницата сега.

— Добре. Да приключваме с това.

Зейдист излезе първи от стаята, след като всички станаха и започнаха тихо да обсъждат подробностите. Тор имаше нужда от роба — дали някой нямаше излишна? Фюри обяви, че ще донесе оръжията. Ви предложи всички да отидат до Гробницата с „Кадилак“-а.

Последното предложение беше добро. Щяха да имат нужда от превозно средство, за да го приберат у дома след приключването на ритуала.

— Братя мои! — каза той.

Всички спряха да говорят и дори да се движат. Погледна всеки един от тях и забеляза колко мрачни са лицата им. Не им се искаше да правят това и той ги разбираше. За него би било непоносимо да причини болка на когото и да е от тях. Чувстваше се много по-добре от

другата страна.

— Имам една молба, братя. Не ме връщайте обратно тук. Заведете ме някъде другаде. Не искам Мери да ме види в такова състояние.

Отговори му Вишъс.

— Можеш да останеш в Дупката. Двамата с Бъч ще се грижим за теб.

Рейдж се усмихна.

— Два пъти за по-малко от седмица. След като това приключи, ще можете да кандидатствате за медицински сестри.

Ви го потупа по рамото, после излезе. Тор го последва, след като стори същото. Като мина покрай него Фюри го прегърна. Рот се спря, преди да излезе.

Тъй като кралят запази мълчание, Рейдж го стисна над лакътя.

— Знам, господарю. Щях да се чувствам по същия начин, ако бях на твое място. Но аз съм здрав и силен. Ще издържа наказанието.

Рот взе лицето му в дланите си и наклони главата му надолу. Целуна го по челото, запазвайки дълго контакта между тях — знак на уважение, оказано от краля на война, потвърждение за тяхната връзка.

— Радвам се, че ще продължиш да бъдеш един от нас — каза Рот тихо. — Не бих искал да те изгубя.

След около петнадесет минути се събраха отново в двора до „Кадилак“-а. Всички бяха боси и облечени в черни роби. Качулките покриваха главите им и беше трудно да бъдат разпознати. С изключение на Фюри. Изкуственият му крак се подаваше, а през рамо бе праметнал голям сак. Без съмнение, в него носеше не само оръжието, но и бинтове и лейкопласт.

Шофираше Ви. Всички мълчаха, докато автомобилът навлизаше в гънките на планината, гъсто обрасли с борове и бучиниш. Пътят се виеше като прашна тясна линия сред вечнозелените дървета.

Рейдж не можеше повече да понася напрегнатото мълчание.

— О, за бога, братя. Няма да ме убие. Не може ли да сме малко по-весели?

Никой не го погледна.

— Ви, защо не пуснеш някое парче на „Фифти сент“ или „Лудакрис“? Тишината е досадна.

Смехът на Фюри долетя откъм робата вдясно.

— Само ти можеш да се опиташ да превърнеш това събитие в парти.

— По дяволите, нали всички отдавна искахте да ми го върнете за някои мои издънки. Това е щастливият ви ден. — Потупа Фюри по бедрото. — Хайде, братко, на теб от години ти правя подмятания, че страниш от жените. А теб, Рот, така те вбесих преди два месеца, че заби кинжала си в стената. Ви, та ти онзи ден ме заплаши, че ще ме пребиеш. Не помниш ли? Когато ти казах какво мисля за идиотската ти козя брадичка.

Ви се засмя.

— Трябваше да направя нещо, за да ти затворя устата. След като си пуснах брада, при всяка наша среща ме питаше дали не съм си разменял френски целувки с някой ауспук.

— Да, и все още съм убеден, че правиш френска любов на моя „Понтиак“, копеле.

Това отприщи словесен поток. Всички започнаха да разказват истории, в които главен герой бе Рейдж, но говореха високо, един през друг, и никой никого не чуваше.

Докато братята му изпусаха парата, Рейдж се облегна назад и се загледа в нощта.

Надяваше се, че Скрайб Върджин знае какво прави, защото ако звярът се освободеше в Гробницата, братята му щяха здравата да загазят. И накрая може би щеше да се наложи да го убият.

Смръщи вежди и се огледа. Забеляза Рот зад себе си. Разпозна го, защото видя кралския пръстен с черния диамант на средния му пръст.

Обърна глава и прошепна:

— Господарю, моля те за услуга.

Рот се наведе напред. Гласът му бе дълбок и равен:

— От какво имаш нужда?

— Ако не... успея да преживея изпитанието, независимо по каква причина, искам да наглеждаш Мери.

Качулката кимна. Кралят отговори на древния език:

— *Кълна се да удовлетвори желанието ти. Ще се отнасям с нея като с родна сестра и ще се грижа за нея като за всяка друга жена от семейството ми.*

Рейдж издиша.

— Това е добре.

Малко след това Ви спря „Кадилак“-а в малка просека. Слязоха и се разпръснаха — оглеждаха се, слушваха се, напругаха сетивата си.

Нощта бе приятна, а мястото — спокойно. Бризът се разхождаше свободно из безбройните клони и стволоче на гората, въздухът ухаеше приятно на земя и борове. Пълната луна проблясваше сред млечните облаци на нощното небе.

По даден от Рот сигнал всички изминаха стоте метра до пещерата. Тя не изглеждаше да е нещо специално — дори отвътре. Човек трябваше да знае какво търси, за да открие едва забележимото място, където скалните стени се съединяваха в задната част. Ако се натиснеше където трябва, едната от каменните плочи се плъзваше встрани и се откриваше отвор.

Влязоха в тази вътрешна зала на пещерата и плочата се затвори тихо след тях. По стените бяха закрепени свещи, чиито жълти пламъци хвърляха сенки и отблясъци.

Наклонът надолу не беше голям. Спускаха се бавно, скалите под краката им бяха студени. Като стигнаха до дъното, съблякоха робите си. Чугунените врати се отвориха пред тях. Коридорът, който се разкри, беше висок около шест метра и дълъг около петнадесет, а стените му бяха покрити с рафтове.

По тях бяха подредени хиляди керамични урни във всякакви размери и форми, които отразяваха светлината. Във всяка една от тях се съхраняваше сърце на *лесър* — органът, който Омега им отнемаше на церемонията по приемането в обществото. По време на съществуването на *лесъра* като убиец този керамичен съд бе единствената му лична вещ и ако беше възможно, братята ги вземаха, след като убиеха враговете си.

В края на коридора имаше втора врата, която вече беше отворена.

Светилището на братството бе вдълбано в здрава скала и облицовано с черен мрамор в началото на XVIII в., когато първите заселници от Европа бяха дошли през океана. Помещението не беше малко. От тавана висяха бели сталактити, приличащи на кинжали. Огромни свещи, дебели колкото мъжка ръка и дълги колкото крак, бяха забити в свещници от черно желязо, а пламъците им бяха почти толкова ярки, колкото и лъчите на фенерчетата.

Пред тях се издигаше платформа, до която водеха няколко ниски стъпала. Олтарът беше изработен от тежка варовикова плоча, донесена от Древната страна. Тя се поддържаше

в хоризонтално положение от две грубо издялани греди. В центъра беше поставен череп.

На равната стена зад олтара бяха издълбани имената на абсолютно всички братя, членували някога в братството — чак до първия от тях, чийто череп красеше олтара. Надписите бяха оформени в квадрати и покриваха всеки сантиметър от повърхността, с изключение на бялото петно в средата. То беше широко около два метра и се спускаше вертикално по цялата дължина. В средата му, на височина около метър и половина от пода, се подаваха два дебели пръта, разположени така, че мъжът да може да се държи здраво за тях.

Миризмата на въздуха им бе толкова позната — на влажна пръст и восъчни свещи.
— Здравейте, братство.

Всички се обърнаха по посока на женския глас.

Скрайб Върджин беше мъничка фигура в далечния ъгъл, черната ѝ роба се развяваше малко над пода. От нея не се виждаше нищо, дори лицето, но изпод тъмните одежди струеше светлина.

Тя се понесе към тях и се спря пред Рот.

— Боецо.

Той се поклони ниско.

— Скрайб Върджин.

Тя поздрави всички поред, като остави Рейдж последен.

— Рейдж, син на Торчър.

— Скрайб Върджин. — Той сведе глава.

— Как си?

— Добре съм. — Или поне щеше да бъде, когато всичко приключеше.

— Доста си зает напоследък, нали? Продължаваш да създаваш прецеденти. Това започва да ти става навик. Жалко, че не са във вярната посока. — Засмя се, но в смеха ѝ се усещаше остра нотка. — Не съм изненадана, че стигна дотук. Нали знаеш, че за първи път в редиците на братството ще се извърши *райт*?

Не е точно така, помисли си той. През юли Тор беше отказал да приеме ритуала, предложен от Рот. Обаче нямаше да спори с нея.

— Боецо, готов ли си да приемеш онова, което ти предлагат?

— Да. — Той подбра много внимателно следващите си думи, защото никой не можеше да иска нещо от Скрайб Върджин. Освен ако не беше готов да си заложи главата. — Нали няма да позволите да нараня братята си?

Гласът ѝ прозвуча още по-сурово.

— Опасно близо си до това да предявяваш претенции.

— Не исках да покажа неуважение.

Отново чуха тихия ѝ гърлен смях.

Беше готов да се обзаложи, че тя се забавлява. Никога не го бе харесвала, макар че не би могъл да я вини за това. Бе сторил достатъчно, за да подхранва антипатията ѝ към него.

— Не искаш да покажеш неуважение ли, боецо? — Робата се раздвижи така, сякаш тя поклати глава. — Напротив, никога не се колебаеш да нанесеш обида или да демонстрираш незачитане, за да получиш онова, което искаш. Това винаги е било твой проблем и точно той ни събра тук тази нощ. — Тя се обърна към останалите братя. — У вас ли е оръжието?

Фюри остави сака на земята, разкопча го и извади тройния камшик. Дългата шестдесет сантиметра дръжка беше изработена от дърво и покрита с кафява кожа, потъмняла от потта

на множество длани. От единия ѝ край излизаха три стоманени вериги. Всяка една от тях завършваше с висулка с шипове, подобна на борова шишарка.

Тройният камшик беше древно и злокобно оръжие, но изборът на Тор бе мъдър. За да се смята ритуалът за успешен, братята не трябваше да спестят нищо на Рейдж. Не можеха нито да изберат по-леко оръжие, нито да го щадят при ударите. Да бъдат снизходителни, означаваше да накърнят традицията, да омаловажат разкаянието му и да намалят шансовете му за пречистване.

— Така да бъде — каза тя. — Отиди до стената, Рейдж, сине на Торчър.

Той изкачи стъпалата по две наведнъж. Когато премина през олтара, той погледна към свещения череп. Пламъците на свещите играеха по очните кухини и дългите кучешки зъби. Облегна гръб на студения черен мрамор и се залови здраво за прътите.

Скрайб Върджин се приближи до него. Ръкавът ѝ се плъзна към лакътя и разкри ярка светлина, която имаше смътната форма на ръка. През него премина електрическо жужене и той усети как нещо се размести в тялото му, като че ли вътрешните му органи смениха местата си.

— Можете да започнете ритуала.

Братята застанаха в редица. Голите им тела излъчваха сила, лицата им бяха като изсечени от камък. Рот пое камшика от ръката на Фюри и пристъпи напред първи. Движението накара веригите да запаят сладко като птици.

— Братко — каза кралят тихо.

— Господарю.

Рейдж гледаше втренчено в стъклата на слънчевите очила, а Рот започна да върти камшика в широк кръг, за да увеличи силата на удара си. В началото монотонният звук от въртенето беше тих, постепенно се извиси до кресчендо и накрая оръжието се стрелна напред, прорязвайки въздуха. Веригите срещнаха гърдите на Рейдж, шиповете се забиха в плътта му и изтръгнаха въздуха от дробовете му. Той отпусна тежестта на тялото си върху прътите, но задържа главата си изправена. Зрението му се замъгли, после възвърна яснотата си.

Тор бе следващият. Ударът му спря дъха на Рейдж. Коленете му се огънаха, преди отново да поемат тежестта на тялото му. Следваха Вишъс и Фюри.

Всеки път той срещаше пълните с болка очи на братята си с надеждата да облекчи страданието им, но когато Фюри се обърна, вече не можеше да държи главата си изправена. Остави я да падне върху рамото му и видя кръвта, която се стичаше по гърдите и бедрата му и се събираше в локвичка на пода в краката му, отразявайки светлината на свещите. От вида на кръвта му се зави свят. Твърдо решен да остане прав, вдигна лактите си в такова положение, че тежестта на тялото му да се поддържа от ставите и костите, а не от мускулите му.

В последвалата пауза дочу смътно разгорещен спор. Премигна няколко пъти, преди очите му да успеят да се фокусират.

Фюри подаваше камшика на Зейдист, а той отстъпваше ужасено назад. Беше вдигнал високо стиснатите си в юмруци ръце. Пиърсингите на гърдите му проблясваха на светлината на свещите, когато си поемаше дълбоко дъх. Кожата му имаше цвета на мъглата — бе сива и неестествено лъскава.

Фюри заговори тихо и се опита да улови Зи за ръката. Той се обърна рязко, но Фюри не го пусна. Затанцуваха в някакво подобие на мрачен танц из залата. Белезите от камшик,

които покриваха гърба на Зейдист, се движеха в такт с мускулите му.

Рейдж си помисли, че подобен подход няма да доведе до нищо. Зейдист, обзет от паника, се затваряше в себе си, подобно на притиснато до стената животно. Трябваше да има друг начин да се стигне до него.

Рейдж си пое дълбоко дъх и отвори уста. Но от нея не излезе нито звук. Опита отново.

— Зейдист... — Слабият му глас накара всички да погледнат към олтара. — Трябва да довършиш започнатото, Зи... Не мога... Няма да издържа още дълго.

— Не...

Фюри го прекъсна.

— Трябва...

— Не! Махнете се от мен! Оставете ме!

Зи се втурна към вратата, обаче Скрайб Върджин стигна първа до нея и му прегради пътя. Той спря пред мъничката фигура. Краката му трепереха, раменете му се тресяха. Тя му заговори тихо. Думите не достигаха до Рейдж достатъчно ясно, за да ги разбере през мъглата от болка.

Накрая Скрайб Върджин направи знак на Фюри и той ѝ подаде оръжието. Тя хвана Зи за ръката и постави обвитата в кожа дръжка в ръката му. Посочи олтара, а Зи наведе глава. Но след миг, макар и със залитане, отиде до него.

Рейдж го погледна и едва не предложи някой друг да го замести. Черните очи на Зи бяха широко отворени, едва преглъщаше, адамовата му ябълка подскачаше нагоре и надолу — като че ли трудно съдържаше виковете, напирани в гърлото му.

— Всичко е наред, братко — прошепна Рейдж. — Но трябва да довършиш започнатото. *Сега.*

Зи дишаше тежко и се олюляваше, потта капеше от челото му, влизаше в очите и се стичаше по белега му.

— *Направи го.*

— Братко — каза тихо Зи и вдигна камшика над рамото си.

Не го завъртя, за да увеличи силата на удара си. Вероятно не можеше да координира добре движенията си. Но беше силен и оръжието изсвистя, прорязвайки въздуха. Веригите и шиповете оставиха кървави следи по корема на Рейдж.

Коленете му се огънаха. Опита се да прехвърли тежестта на тялото си върху ръцете, само за да открие, че те също отказват да му служат. Падна на колене на пода и потоци длани в собствената си кръв.

Но поне беше свършило. Пое си дълбоко дъх, твърдо решен да не изгуби съзнание.

Неочаквано въздухът в светилището бе прорязан от шум като от търкане на метал в метал. Рейдж не се замисли от какво може да е предизвикан. Цялото му внимание бе съсредоточено в това да потисне неприятното гадене.

Когато бе готов, запълзя на колене и ръце около олтара. Пое си дълбоко дъх, преди да тръгне по стъпалата. Вдигна поглед и видя, че братята отново са застанали в редица. Разтърка очи и изцапа лицето си с кръв.

Това вече не е част от ритуала, помисли си.

Всеки един от тях държеше черен кинжал в дясната си ръка. Рот подхвана песента, другите започнаха да му пригласят, гласовете им постепенно се извисиха и въздухът в светилището затрептя. Накрая стигнаха до кресчендо и рязко замлъкнаха.

И като един прокараха остриетата по гърдите си.

Раната на Зейдист беше най-дълбока.

Мери беше в билиардната зала на долния етаж и слушаше Фриц, който ѝ разказваше историята на къщата. Изведнъж *догенът* чу шум, който нейните уши не доловиха.

— Господарите се връщат.

Тя отиде до един от прозорците точно в мига, в който вътрешният двор се освети от фаровете на влизания в него автомобил.

Кадилакът спря, вратите му се отвориха и братята слязоха. Качулките им бяха свалени и тя ги разпозна. Онзи, който имаше козя брадичка и татуировки на слепоочията. Мъжът с възхитителната коса. Беязаният с късо подстриганата коса, който вдъхваше ужас. Единственият, когото не беше виждала, беше мъжът с дългата черна коса и слънчевите очила.

Господи, израженията на лицата им бяха мрачни. Може би някой от тях бе пострадал.

Погледът ѝ потърси Рейдж. Опита се да се пребори с надигащата се паника.

Всички се събраха до задната броня на джипа и в този момент някой излезе от малката сграда до портата и застана в рамката на вратата. Мери разпозна мъжа, който бе уловил футболната топка в коридора.

Едрите им тела бяха събрани в кръг и бе трудно да се каже какво правеха. Струваше ѝ се обаче, че се опитват да вдигнат нещо тежко...

Нечия руса коса улови светлината.

Рейдж. В безсъзнание. Носеха *неговото* тяло към отворената врата.

Мери беше вън още преди да е осъзнала, че тича.

— Рейдж! Спрете! Чакайте! — Студеният въздух изпълни дробовете ѝ. — Рейдж!

Като чу гласа ѝ, той се обърна и ѝ подаде немощно ръка. Мъжете спряха. Двама от тях изругаха.

— Рейдж! — Тя спря толкова рязко, че чакълът се разхвърча изпод краката ѝ. —

Какво... *о... господи*.

Лицето му бе изцапано с кръв, погледът му беше разфокусиран, което издаваше, че изпитва силна болка.

— Рейдж...

Той отвори уста. Устните му се движеха, но от тях не излизаше нито звук.

Един от мъжете каза:

— По дяволите, вече можем да го занесем и в стаята му.

— Разбира се, че ще го занесете там! — извика Мери. — В битка ли беше ранен?

Никой не ѝ отговори. Просто смениха посоката и пренесоха Рейдж през вестибюла и фойето, после пое нагоре по стълбите. Положиха го върху леглото и мъжът с козята брадичка приглади косата му назад.

— Братко, да ти дадем ли нещо, което да облекчи болката?

Гласът на Рейдж прозвуча неестествено.

— Нищо. Така е по-добре. Знаеш правилата. Мери... Къде е Мери?

Тя отиде до леглото и взе отпуснатата му ръка в своята. Притисна устни до кокалчетата на пръстите му и осъзна, че робата му е в перфектно състояние — не беше нито изцапана, нито разкъсана. Което означаваше, че не е бил с нея, когато е пострадал. Някой го беше облякъл след това.

Жестоката интуиция ѝ подсказа да протегне ръка към кожения шнур, който опасваше

кръста му. Разхлаби го и разтвори робата. Бе покрит с бинтове от ключиците до хълбоците. Кръвта бе избила през тях — шокиращо яркочервена.

Страхуваше се да погледне, но трябваше да знае. Подръпна нежно едно ъгълче и надникна.

— *Мили боже.* — Олюля се и един от братята я хвана. — Как се е случило това?

Отново никой не ѝ отговори. Тя отблъсна онзи, който я държеше, и ги изгледа. Стояха неподвижни, втренчили погледи в Рейдж...

Болката им беше силна като неговата. *Господи, нима биха могли...*

Онзи с козята брадичка срещна погледа ѝ. *Да, те са били.*

— Вие сте му причинили това — изсъска тя. — Вие!

— Да — отговори мъжът със слънчевите очила. — Но не е твоя работа.

— *Копелета.*

Рейдж издаде неясен звук, после прочисти гърлото си.

— Оставете ни.

— Ще дойдем по-късно да видим как си, Холивуд — каза красавецът с дългата многоцветна коса. — Имаш ли нужда от нещо?

— Имаш предвид друго, освен присаждане на кожа? — Рейдж се усмихна леко, размърда се и трепна от болка.

Тя загледа силните им гърбове, докато минаваха през вратата. *Тези проклети... животни.*

— Мери? — прошепна Рейдж. — *Мери.*

Тя се застави да си възвърне самообладанието. Гневът ѝ към онези негодници нямаше с нищо да му помогне.

Сведе поглед към него, преглътна яростта си и каза:

— Ще ми позволиш ли да извикам онзи лекар, за когото ми говореше? Как му беше името?

— Не.

Искаше ѝ се да го посъветва да се откаже от типичната за мъжете геройска поза. Но знаеше, че ще ѝ се противопостави, а спорът бе последното, от което той имаше нужда в този момент.

— С робата ли искаш да останеш?

— Не, съблечи ме. Ако можеш да понесеш вида ми.

— Не се тревожи за това.

Развърза връвта и свали черната коприна. Искаше ѝ се да крещи, като го гледаше как извива тялото си, за да ѝ помогне, и стене от болка. Когато свършиха, от раните му отново потече кръв.

Красивите завивки ще бъдат съсипани, помисли си тя. *Но пет пари не давам.*

— Изгубил си много кръв. — Мери сгъна тежката роба.

— Знам. — Той затвори очи и отпусна глава върху възглавниците. През тялото му преминаха няколко конвулсии, които го разтърсиха толкова силно, че дори матракът под него заигра.

Тя хвърли робата във ваната и се върна в спалнята.

— Почистиха ли раните, преди да ги превържат?

— Не знам.

— Вероятно трябва да проверя.

— Дай ми един час. Дотогава кървенето ще спре. — Пое си дълбоко дъх и направи гримаса. — Мери... Трябваше да го направят.

— Какво? — Тя се наведе към него.

— Това. Аз не съм... — Отново пое дълбоко дъх и нададе стон. — Не изпитвай гняв към тях.

По дяволите. Как ли пък не.

— Мери — каза той твърдо, втренчил поглед в нея. — Аз не им дадох избор.

— Какво си направил?

— Вече всичко свърши. И ти не трябва да им се сърдиш. — Погледът му също се опитваше да я убеди.

Но тя можеше да изпитва каквото пожелае към онези копелета.

— Мери?

— Не се тревожи. — Тя го погали по бузата. Искаше й се да може да измие кръвта от лицето му. Но дори леката ласка го накара да трепне и тя отдръпна ръка. — Ще ми позволиш ли да ти донеса нещо?

— Просто ми говори. Почети ми...

До дисковете му бяха подредени и няколко нови книги. Взе втория том на Хари Потър и дръпна един стол до леглото. Отначало й бе трудно да се концентрира в текста, защото непрекъснато следеше дишането му, но накрая откри правилния ритъм. Както и той. Започна да диша по-бавно и спазмите престанаха.

Накрая заспа и тя затвори книгата. Челото му бе свъсено, устните — бледи и стиснати. Болката го измъчваше и в съня му и това не й даваше покой.

Мери усети как изминалите години се стопяват. Озова се отново в миналото.

Видя спалнята на майка си с жълтите стени. В ноздрите й отново нахлу мириса на дезинфектанти. И чу накъсаното й, отчаяно дишане.

Ето че пак се повтаря, помисли си тя. Друго легло. Друго страдание. Безпомощност.

Огледа се и погледът й се спря на „Мадоната с младенца“ над шкафа. Тук картината бе просто произведение на изкуството, а не икона, част от достойна за музей колекция и предмет, който служи единствено за украса.

Така че нямаше защо да изпитва омраза към нея. Не изпитваше и страх.

Със статуята на Мадоната в стаята на майка й беше различно. Мери я ненавиждаше и в мига, в който тялото на Сиси Лус бе изнесено от дома й, парчето гипс се озова в гаража. На Мери не й стигна смелост да я строши, макар че й се искаше.

На следващата сутрин занесе статуетката в храма „Света Богородица“ и я остави там. Направи същото и с разпятието. Когато потегляше от паркинга пред църквата, ликуваше, че бе пратила Бог по дяволите. Триумфът, който я изпълваше, бе единственото позитивно чувство, което я бе завладявало от много дълго време. То обаче не бе траяло дълго. Когато се върна у дома си, виждаше единствено петното на стената, където бе висяло разпятието, и чистото петно на пода, където бе стояла статуетката.

След две години, на същия ден, в който бе оставила в църквата предметите, олицетворяващи вярата на майка й, лекарите й поставиха диагноза левкемия.

Логиката й подсказваше, че това не е наказание за изхвърлените реликви на майка й. Имаше триста шестдесет и пет дни в календара и можеше да научи за болестта във всеки един от тях, но пръстът на съдбата, като топче на рулетка, се бе спрял на въпросната дата. В сърцето си обаче понякога вярваше, че нищо не е случайно. Което я караше да мрази Бог

дори още по-силно.

По дяволите... Той не бе намерил време да стори чудо за вярващата ѝ майка, но бе решил да накаже нея заради греха ѝ. *Парадокс.*

— Носиш ми облекчение — каза Рейдж.

Тя се откъсна от мислите си и отново се обърна към него. Хвана ръката му.

— Как си?

— По-добре. Гласът ти ме успокоява.

Същото беше и с мама, помисли си тя. Майка ѝ също обичаше да ѝ говори.

— Искаш ли нещо за пиене?

— За какво мислеше преди малко?

— За нищо.

Той затвори очи.

— Искаш ли да те измия? — предложи тя.

Той сви рамене. Мери отиде в банята и се върна с две хавлии — едната топла и влажна, а другата суха. Почисти лицето му и нежно изми кожата около превръзките.

— Имаш ли нещо против да ги сваля?

Той поклати отрицателно глава и тя отстрани бинтовете. И потрепери. Повдигна ѝ се.

Беше бит с камшик. Това беше единственото обяснение за подобни белези.

— О... Рейдж. — Сълзите замъглиха очите ѝ, но тя не им позволи да потекат. —

Просто ще сменя превръзките. Раните са прекалено... пресни, за да ги мокря. Имаш ли...

— В банята. Високият шкаф вдясно от огледалото.

Мери бе силно впечатлена от количеството лекарства и превързочни материали, с които разполагаше той. Гипс за счупени кости. Марли и бинтове. Взе каквото смяташе, че ѝ е необходимо, и се върна при него. Отвори няколко пакета с големи парчета стерилна марля, постави ги върху гърдите и корема му и реши, че това е всичко. Не би могла да го повдигне, за да го превърже с бинтове, а дори да можеше, щеше да му причини болка.

Когато натисна малко по-силно марлята, поставена ниско долу вляво, Рейдж трепна рязко. Тя го погледна.

— Причиних ли ти болка?

— Странен въпрос.

— Моля?

Той отвори очи и я изгледа втренчено.

— Нямах никаква представа, нали?

Очевидно не.

— От какво имаш нужда, Рейдж?

— От теб. Искам да ми говориш.

— Добре. Нека да довърша.

Веднага след това отвори книгата. Той изруга. Объркана, тя потърси ръката му.

— Не знам какво искаш.

— Не е толкова трудно да се досетиш. — Говореше тихо, но гласът му беше пълен с негодувание. — Господи, Мери, не можеш ли поне веднъж да ми се довериш, да споделиш с мен?

На вратата се почука. И двамата погледнаха нататък.

— Ще се върна веднага — каза тя.

Отвори и видя на прага да стои вампирът с брадичката. В едната си ръка държеше

сребърен поднос с храна.

— Аз съм Вишъс, между другото. Той буден ли е?

— Здравей, Ви — каза Рейдж.

Вишъс мина покрай нея и остави храната на шкафа. Тръгна към леглото, а тя съжали, че не е така едра и здрава като него, та да го изблъска извън стаята.

Мъжът подпря хълбок на леглото.

— Как си, Холивуд?

— Добре съм.

— Болката понамаля ли?

— Да.

— Възстановяваш се бързо, значи?

— За мен не е достатъчно бързо. — Рейдж затвори очи, победен от изтощението.

Вишъс го изгледа внимателно, стиснал устни.

— Ще дойда по-късно, братко. Съгласен?

— Благодаря.

Вампирът се обърна и срещна погледа ѝ, макар и да не му бе лесно. Искаше ѝ се той да може да усети болката, която бе причинил. И знаеше, че желанието за отмъщение е изписано на лицето ѝ.

— Непреклонна си, нали? — прошепна Вишъс.

— Защо сте го наранили, след като е ваш *брат*!

— Мери, недей... — прекъсна я Рейдж с дрезгав глас. — Казах ти...

— *Нищо не си ми казал.* — Тя затвори очи. Не беше справедливо да му крещи в това негово състояние.

— Може би трябва да сме откровени с нея — предложи Вишъс.

Мери кръстоса ръце на гърдите си.

— Ето това се казва добра идея. Защо не ми разкажете абсолютно всичко? Да ми помогнете да разбера защо сте му причинили това.

Заговори Рейдж.

— Мери, не искам да...

— *Кажми ми в такъв случай.* Щом не искаш да ги мразя, трябва да ми обясниш.

Вишъс хвърли поглед към леглото. Рейдж вероятно бе кимнал или свил рамене, защото след това каза:

— Той предаде братството, за да бъде с теб. Трябваше да изтърпи наказание, за да остане с нас и да може да те приюти тук.

Мери спря да диша. За всичко е била виновна тя?

О, господи. Беше позволил да му смъкнат кожата с камшик заради нея...

Добре, аз ще се погрижа да си в безопасност.

Не можеше да проумее от какво е продиктувана тази саможертва. Защо бе готов да понесе такава болка заради нея. Защо тя е трябвало да му бъде причинена от хора, за които той е толкова скъп?

— Не мога... Чувствам се объркана, вие ми се свят... Ще ме извините ли...

Заотстъпва назад с надеждата да се скрие в банята. Обаче Рейдж с огромна мъка се надигна в леглото — като че ли се канеше да я последва.

— Не, не ставай. — Тя се върна до леглото, седна на стола и го погали по косата. — Легни обратно. Тихо... Спокойно, здравеняко.

След като той се отпусна малко, тя погледна Вишъс.

— Не разбирам всичко това.

— И как би могла?

Вампирът я гледаше, без да премигва. Сребърните дълбини на очите му я плашеха.

Фокусира за миг погледа си върху татуировката на лицето му, после погледна Рейдж.

Започна да гали косата му и да му шепне. И той отново потъна в сън.

— Изпитвахте ли болка и вие заедно с него? — попита тя тихо. Знаеше, че Вишъс не е излязъл от стаята. — Кажете ми, че да.

Чу прошумоляването на плат. Хвърли поглед през рамо и видя, че Вишъс е съблякъл ризата си. На мускулестите му гърди имаше прясна рана — разрез от острие.

— Това убиваше всички ни.

— Добре.

Вампирът разтегли устни в жестока усмивка.

— Разбираш ни по-добре, отколкото ти се струва. И храната не е само за него, а и за теб.

Да, добре, но тя не искаше нищо от тях.

— Благодаря. Ще се погрижа да се нахрани, когато пожелае.

Вишъс се спря пред вратата.

— Каза ли му за името си?

Тя обърна рязко глава.

— Какво?

— Рейдж знае ли?

По тила ѝ полазиха неприятни студени тръпки.

— Очевидно знае как се казвам.

— Не, имам предвид цялото ти име. — Смръщи вежди. — И не, не съм намерил тази информация в интернет. Как бих могъл?

Мили боже, точно за това мислеше в момента...

— Четеш мисли?

— Когато искам и понякога, когато нямам избор. — Вишъс излезе и затвори тихо вратата след себе си.

Рейдж се опита да се обърне и се събуди със стон.

— Мери?

— Тук съм. — Взе ръката му в дланите си.

— Какво има? — Погледна я с тревога. — Моля те, Мери. Поне веднъж ми кажи какво се върти в главата ти.

Тя се поколеба.

— Защо просто не ме оставиш? Нищо от това... нямаше да се случи.

— Бих понесъл абсолютно всичко, за да си в безопасност, за да опазя живота ти.

Тя поклати глава.

— Не разбирам как е възможно да изпитваш толкова силни чувства към мен.

— Да... Знаеш ли какво? — Той се усмихна леко. — Трябва да се откажеш от цялата тази работа с разбирането на другия.

— Разбирането е по-добро от сляпата вяра — прошепна тя и го погали по русите кичури. — Заспивай. Всеки път, когато се събудиш, си много по-добре.

— Предпочитам да те гледам. — Обаче затвори очи. — Харесва ми да си играеш с

косата ми.

Обърна глава, за да може тя да го докосва по-лесно.

Дори ушите му са красиви, помисли си тя.

Рейдж въздъхна тежко. След малко Мери се облегна назад и вдигна крака върху леглото.

Часовете минаваха. Всеки един от братята се отби да го види и да ѝ се представи. Фюри, мъжът с разкошната коса, донесе топло ябълково вино, което тя прие. Рот, онзи, който носеше тъмни очила, и Бет, жената, пред която бе припаднала, също го посетиха. Отби се и Бъч, в когото тя разпозна мъжа, уловил футболната топка, както и Тормент с ниско подстриганата коса.

Рейдж спа дълго, но се събуждаше всеки път когато се опиташе да се обърне. И я поглеждаше — като че ли черпеше сили само от вида ѝ. А тя му донасяше вода, милваше го по лицето, хранеше го. Не говореха много. Докосването им бе достатъчно.

Клепачите ѝ започнаха да натежават. Беше отпуснала глава, когато на вратата отново се почука. Вероятно беше Фриц, който им носеше още храна.

Протегна се и отиде да отвори.

— Влез.

В коридора стоеше абсолютно неподвижен мъжът с белязаното лице. Светлината падаше върху острите му черти и подчертаваше дълбоко поставените му очи, формата на черепа под много късата коса, нащърбения белег и твърдо очертаната брадичка. Носеше свободно черно поло и черни панталони, смъкнати ниско на хълбоците му.

Тя веднага отиде до леглото, за да защити Рейдж, макар да бе глупаво да си мисли, че би могла да се справи с нещо толкова огромно като вампира, който стоеше на прага.

Тишината се проточи. Каза си, че той вероятно се е отбил, както и другите, да провери какво е състоянието на Рейдж, а не за да го нарани отново. Само че... Изглеждаше много напрегнат, широко разкрачените му крака подсказваха, че всеки момент би могъл да се втурне напред. Още повече я плашеше това, че избягваше погледа ѝ, а не поглеждаше и към Рейдж. Студените му черни очи бяха неразгадаеми.

— Искаш ли да влезеш да го видиш? — запита тя накрая.

Той най-после я погледна.

Очите му са като обсидиан, помисли си Мери. Стъклени. Бездънни. Бездушни.

Отстъпи още назад и хвана ръката на Рейдж. Вампирът, застанал на прага, се усмихна самодоволно.

— Имаш малко войнствен вид, кукло. Мислиш, че съм дошъл отново да му вадя душата? — Гласът му бе тих, равен и плътен. И също така празен и безизразен като зениците му.

— Ще му причиниш ли болка?

— Глупав въпрос.

— Защо?

— Няма да ми повярваш, така че не трябва да питаш.

Отново настъпи мълчание. Тя го измери с поглед. И забеляза, че проявява не само агресия, но и неловкост.

Може би.

Целуна ръката на Рейдж и се застави да се отдалечи от леглото.

— Канех се да взема душ. Ще поседиш ли при него, докато ме няма?

Вампирът премигна от изненада.

— Нима ще се чувстваш удобно гола в банята, докато съм наблизно?

Всъщност не.

Сви рамене.

— Както искаш. Но съм сигурна, че ако се събуди, ще предпочете да види теб, а не да бъде сам.

— Няма да ме отпратиш?

— Ще влезеш ли, или ще си вървиш? — Той не отговори и тя каза: — Тази нощ трябва да е била истински ад за теб.

Изкривената му горна устна оголи зъбите му в животинска гримаса.

— Ти си единствената, която предполага, че не ми доставя удоволствие да наранявам другите. Да не си нещо като Майка Тереза и да виждаш само доброто в хората и други такива глупости?

— Не си получил доброволно белега, който обезобразява лицето ти, нали? Готова съм да се обзаложа, че имаш и други. Така че, както казах, изминалата нощ трябва да е била ад.

Зейдист присви силно очи, а в стаята нахлу поток студен въздух — като че ли той го насочваше към нея.

— Внимавай, кукло. Смелостта може да бъде опасна.

Тя тръгна право към него.

— Знаеш ли какво? Цялата тази работа с душа е измислица. Опитвах се да ти осигуря време насаме с него, защото е очевидно, че не се чувстваш удобно — иначе нямаше да стоиш на прага и да се колебаеш. Приеми предложението ми или си тръгни, но и в двата случая ще оценя усилията ти, ако не се опитваш да ме плашиш.

В този момент пет пари не даваше дали няма да я удари. Но пък, от друга страна, енергия ѝ даваха единствено опънатите нерви и странното оживление, което съпътства изтощението, така че вероятно не разсъждаваше трезво.

— Е, какво е решението ти? — запита.

Вампирът пристъпи вътре и затвори вратата. В стаята стана по-студено. Заплахата му бе осезаема, докосваше кожата ѝ, караше я да настръхва. Ключалката се превъртя и Мери изпадна в ужас.

— Не се опитвам — каза той провлечено, а в гласа му се долавяха нежни като коприна нотки.

— Какво? — Въпросът едва излезе от гърлото ѝ.

— Да те уплаша. Ти си уплашена. — Кучешките му зъби бяха по-дълги от тези на Рейдж. — Мога да подуша страха ти, кукло. Той гъделичка носа ми като още незасъхнала боя.

Мери отстъпи назад, а той направи крачка напред.

— Хм... Миризмата ти ми харесва. Още от мига, в който те видях.

Тя заотстъпва по-бързо, протегнала ръка назад с надеждата да докосне леглото. Но вместо това се оплете в тежките завеси на един от прозорците.

Белязаният я притисна в ъгъла. Не беше така мускулест като Рейдж, но нямаше съмнение, че е смъртоносен. Студените му очи ѝ казваха всичко, което трябва да знае за способностите му да сее смърт.

Мери изруга, наведе глава и се предаде. Не можеше да направи нищо, за да му попречи да я нарани. Нито пък Рейдж в това състояние. По дяволите, не обичаше да бъде

безпомощна, но понякога животът поставя хората и в подобни ситуации.

Вампирът се наведе към нея и тя се сви.

Той вдъхна мириса ѝ дълбоко и издиша дълго и бавно.

— Иди си вземи душ, кукло. Нямах желание да му причиня болка и тази нощ, а оттогава нищо не се е променило. Нямам намерение да се отнеса зле и с теб. Ако нещо ти се случи, той ще страда много повече отсега.

Тя се отпусна, когато той се обърна. И го видя да трепва, докато гледа Рейдж.

— Как се казваш? — запита тя шепнешком.

Той повдигна едната си вежда, после продължи да гледа втренчено брат си.

— Аз съм злият, в случай че не си се досетила сама.

— Искан да чуя името ти.

— Всъщност злото ми идва отвътре. А името ми е Зейдист.

— Е... Приятно ми е да се запознаем, Зейдист.

— Колко си учтива! — присмя ѝ се той.

— Добре, какво ще кажеш за това? Благодаря ти, че не уби нито него, нито мен. Това удовлетворява ли те?

Зейдист хвърли поглед през рамо. Клепачите му бяха като щори на прозорци, през които се процеждаше само студената нощ. С тази остригана едва ли не до кожа коса и белега беше като възпъщение на насието, агресията и болката ведно. Но когато я погледна през пламъка на свещта, по лицето му пробяга топлота. Бе толкова трудно забележима, че се запита как въобще я е доловила.

— Ти си изключителна — каза той тихо. Вдигна ръка, преди да е успяла да отвори уста. — Хайде сега. Остави ме сам с него.

Без да каже и дума повече, Мери отиде в банята. Остана под душа толкова дълго, че кожата на пръстите ѝ се набръчка, а парата във въздуха стана гъста като сметана. Излезе изпод струята, облече същите дрехи, защото не беше взела други със себе си и отвори тихо вратата към спалнята.

Зейдист седеше на леглото с хлътнали рамене, обгърнал с ръце тялото си. Беше се навел над спящия Рейдж толкова близо, колкото бе възможно, без да го докосва. Люлееше се напред-назад и тихо припяваше.

Гласът му се издигаше и спадаше, пропускаше октави, отново се извисяваше и отново се гмурваше в ниските тонове. Мелодията бе красива. Много красива. А Рейдж спеше отпуснат, почиваше в непознат досега покой.

Тя прекоси бързо стаята и излезе в коридора, оставяйки ги сами.

Рейдж се събуди по някое време следобед на другия ден. Още преди да отвори очи, първото му желание беше да протегне ръка към Мери, но се въздържа. Не искаше да предизвика странното напрегнато жужене в тялото си. Не се чувстваше достатъчно силен да се бори с него.

Отвори очи и обърна глава. Тя спеше до него, легнала по корем. Още веднъж се бе погрижила за него в момент, когато имаше нужда. Не трепваше пред нищо, беше силна. Бе готова да се изправи дори срещу братята му.

Сърцето му се изпълни с любов. Чувството бе така всепоглъщащо, че го задушаваше. Постави длан на гърдите си и напипа марлите. Много внимателно ги свали една по една. Раните изглеждаха добре. Бяха се затворили и вече не го боляха. До следващата сутрин щяха да останат само розови белези, а на по-следващата кожата щеше да е заздравяла напълно.

Замисли се за стреса, на който бе подложено тялото му напоследък. Преобразяването. Вълненията около Мери. Излагането на слънце. Боят с тройния камшик. Скоро щеше да му се наложи да пие и искаше да го направи, преди гладът да е станал непоносим.

Храненето бе нещо, към което подхождаше грижливо и педантично. Повечето от братята му проточваха периода на глад, докато можеха да издържат, просто защото не желаеха да създават подобен род интимност. Но не и той. Последното, от което имаше нужда, бе звярът да излезе на бял свят, зажаднял за кръв...

Чакай малко.

Пое си дълбоко дъх. Усещаше удивителна... празнота в себе си. Липсваше напрежението, което създаваше фон за всичките му други усещания. Както и неспокойната енергия. И изгарящите го импулси. Въпреки че лежеше до Мери.

Беше... сам в тялото си. Само той. Проклятието на Скрайб Върджин си бе отишло.

Но, разбира се, помисли си Рейдж. Беше си взела звяра обратно, за да може да премине през ритуала *райт*, без да претърпи преобразяване. Очевидно сега му даваше почивка, за да заздравеят раните му. Питаше се колко ли дълго ще продължи отдихът.

Издиша бавно през носа си. Вгълби се в себе си, наслаждавайки се на съвършенството на покоя. Божествен мир. Облекчението от отсъствието на вечно гризящото го безпокойство.

Беше минал цял век.

Мили боже, доплака му се.

Покри очите си с длани, за да не види Мери сълзите му, ако се събуди.

Знаеха ли другите хора и вампири колко са щастливи, че могат да имат подобни моменти на кънтяща, оглушителна тишина? Самият той не ги ценеше, преди да го застигне проклятието, дори не ги забелязваше.

— Как се чувстваш? Да ти донеса ли нещо?

Като чу гласа на Мери, се стегна, за да понесе притока на енергия. Не последва нищо. Усещаше само топъл пламък в гърдите си. Любовта бе освободена от оковите, наложени от проклятието.

Потри лице и я погледна. Изпитваше такова обожание в тихия полумрак, който ги заобикаляше, че се уплаши.

— Имам нужда да бъда с теб, Мери. Сега. Желая те.

— Тогава ме целуни.

Притисна я към себе си. Тя беше само по тениска. Плъзна ръцете си под нея и постави разперените си длани в основата на гръбнака ѝ. Вече беше твърд и готов да я вземе, но тъй като не се налагаше да се бори с чудовището, изпитваше огромно удоволствие да я гали.

— Имам нужда да те любя — каза той и хвърли всички чаршафи и одеяла на пода. Искаше да я види цялата, да докосне всеки сантиметър от нея и не искаше нищо да му пречи.

Вдигна тениската ѝ нагоре, след това волята му застави всички свещи в стаята да светнат. Кожата ѝ сияеше под златистите пламъци. Тя го погледна със сивите си очи на воин. Гърдите ѝ имаха цвета на сметана, а розовите ѝ зърна се бяха втвърдили. Коремът ѝ бе плосък, забеляза той с тревога. Но хълбоците ѝ бяха съвършени, както и стройните ѝ крака.

И онова, което се криеше под пъпа ѝ, най-сладкото нейно местенце...

— Моя Мери — прошепна Рейдж, представяйки си всички нейни части, които искаше да погали.

Седна върху краката ѝ и членът му се издаде напред — тежък, горд и пулсиращ от желание. Но преди да се е погалил в кожата ѝ, ръцете ѝ го откриха. Той потръпна и се обля целият в пот. Позволи си само за миг да я гледа как го докосва, да даде воля на необузданото си и чисто желание, на възторжения екстаз.

Тя седна и несигурен какво предстои, той каза:

— Мери?

Устните ѝ се разтвориха и тя го пое в устата си. Рейдж си пое рязко дъх и се подпря с длани на леглото.

— О, мили... *боже*.

Не бе позволил на никоя друга жена, човек или вампир, която бе имал от проклятието насам, да го гали. Не беше го пожелал — не му харесваше да го докосват и над кръста, а какво оставаше надолу.

Но това бе Мери.

Влагата и горещината в устата ѝ, но най-вече знанието, че е с любимата жена, стопиха съпротивителните му сили и го накараха да се остави на милостта ѝ. Тя вдигна очи към него и загледа как се къпе в удоволствието, което му доставяше. Той отпусна тяло върху леглото, неспособен да устоява повече, а тя запълзя по бедрата му — все по-нагоре и по-нагоре. Дланите му обхващаха главата ѝ, тялото му се извиваше към устата ѝ. Накрая тя откри правилния ритъм на ласките.

Отдръпна се малко преди да стигне до оргазма. Все още не искаше да намери освобождението си.

— Ела тук — каза той. Първо я взе в прегръдките си, а после я положи по гръб на леглото. — Искам да бъда в теб, когато свърша.

Целуна я, постави длан върху врата ѝ и я плъзна по тялото ѝ. Спря върху сърцето ѝ. То биеше бързо. Притисна устни малко над гърдите ѝ, после продължи надолу. Засмука зърната ѝ, едно по едно, а в същото време ръката му се плъзна под гръба ѝ и я повдигна към устата си.

Дълбоко от гърлото ѝ излезе невероятен звук на удоволствие, бездиханен стон, който го накара да вдигне поглед към лицето ѝ. Очите ѝ бяха затворени, зъбите — стиснати. Устните му направиха пътечка от целувки до пъпа ѝ. Там се спряха и езикът му я близна, преди да продължат към хълбоците ѝ. Обърна я по корем, разтвори краката ѝ и взе сърцевината ѝ в дланта си.

Копринената мекота и влага погалиха кожата му и го накараха да тръпне в очакване.

Целуна я по бедрото, а после — и в основата на кръста.

Плъзна един пръст в нея, оголи кучешките си зъби и ги прокара по гръбнака ѝ.

Мери започна да стене, тялото ѝ се изви в дъга, предложи му се.

Ласката му спря при раменете ѝ. Отметна косата ѝ, защото му пречеше. И изръмжа при вида на шията ѝ. Тя се напрегна и той прошепна:

— Не се плаши, Мери. Няма да те нараня.

— Не се страхувам. — Тя размърда бедра и горещата ѝ влага се склочи около дланта му.

Въздухът излезе със свистене от гърлото на Рейдж. Страстта го разкъсваше. Задиша тежко. Но в същото време изпитваше и облекчение. Не усещаше нито вибрации, нито проклетото жужене. Бяха заедно. Правеха любов.

Но той изпитваше и различен глад, искаше да вземе от нея и нещо друго.

— Прости ми, Мери.

— За какво?

— Искам да... пия от теб — прошепна в ухото ѝ.

Тя затрепери, обаче той усети топлата влага и разбра, че тръпне от удоволствие.

— Наистина ли искаш... да го направиш? — попита тя.

— Господи, да. — Захапа я леко отстрани по врата. Засмука кожата ѝ, но умираше от желание да направи нещо повече. — Искам да проникна и във вената ти.

— Питам се какво ли ще е усещането. — Гласът ѝ бе дрезгав, вълнуваше го, караше го да тръпне. Мили боже, щеше ли да му позволи? — Боли ли?

— Само малко в началото, но после е като... секса. Ще почувстваш удоволствието, когато те поемам в себе си. Ще бъда внимателен. И много нежен.

— Знам.

Еротичното желание го завладя и той оголи кучешките си зъби. Представи си как ги забива във врата ѝ. Смуче. Преглъща. Вкусът на кръвта.

А после тя ще направи същото с него и двамата ще се насладят на взаимността. Щеше да я нахрани добре, да ѝ позволи да вземе колкото пожелае...

Тя ще направи същото с него!

Отдръпна се. Какви мисли му минаваха през главата, *по дяволите!* Тя бе човек, за бога. Не се хранеше по този начин.

Облегна чело на рамото ѝ. И си спомни, че тя бе не само човек, но беше и болна. Облиза устни с надеждата да убеди кучешките си зъби да се скрият зад тях.

— Рейдж? Ще...

— Мисля, че е по-безопасно да не го правя.

— Не се страхувам. Наистина.

— О, Мери, знам. Ти не се плашиш от нищо. — Смелостта ѝ беше една от причините да се обвърже с нея. — Но предпочитам да любя тялото ти, вместо да взема нещо, което то не може да си позволи да ми даде.

С няколко бързи движения се изправи зад нея, повдигна хълбоците ѝ и проникна, плъзгайки се дълбоко. Тялото ѝ се изви, готово да го приеме. Заляха го топли вълни, хвана я с едната си ръка през гърдите и я притисна към себе си. Обърна главата ѝ, за да я целуне.

Дъхът ѝ бе горещ и отчаяно копнеещ. Бавно излезе от сърцевината ѝ. Повторното гмурване накара и двамата да изстенат. Бе така невероятно тясна, стягаше го като менгеме. Направи още два контролирани тласъка, а после хълбоците му започнаха да се движат в

собствен ритъм и по собствена воля, докато накрая вече не издържаше на допира до нежната ѝ плът. Тялото му избухна в нейното, а ръцете му я стискаха здраво през кръста.

Гърдите ѝ се отпуснаха върху леглото, главата ѝ бе обърната на една страна. Устните ѝ бяха полуотворени, очите — затворени. Той освободи тялото ѝ и постави юмруци върху матрака от двете страни на раменете ѝ. Бе така мъничка и крехка под него, но го поемаше целия, от върха до основата, отново и отново. И той беше изгубен.

Неочаквано усети болка. Сведе поглед и видя, че се е свила на кълбо около едната му ръка и го хапе в основата на палеца.

— По-силно, Мери — каза с дрезгав глас. — *О, да. Ухапи ме... по-силно.*

Леката болка, която усещаше при забиването на зъбите ѝ в плътта му, засилваше многократно удоволствието му, приближаваше го до оргазма.

Обаче той не искаше това да свърши.

Отдръпна се от нея и бързо я обърна по гръб. Краката ѝ останаха разтворени върху леглото — като че ли нямаше сили да ги повдигне. Като я видя така отворена за него, окъпана във влага, едва не се изля върху бедрата ѝ. Наведе глава и я целуна там, където допреди малко бе прониквал, и вкуси от самия себе си, долови собствения си мирис, полепнал по цялото ѝ тяло.

Стигнала до кулминацията, тя диво изкрещя. И още преди пулсациите ѝ да са затихнали, той отново се гмурна в нея.

Мери извика името му и заби нокти в гърба му.

И Рейдж се остави да достигне върха, докато гледаше в широко отворените ѝ, смаяни очи. Изливаше се на тласъци в нея, без нищо да го задържа. Сякаш оргазмът му нямаше край и той се носеше на гребена на вълните, които го връхлитаха. Струваше му се, че екстазът никога нямаше да свърши.

Но дори да имаше силата да го спре, той не би го направил.

Мери го стискаше здраво, когато той потръпна за пореден път. Дъхът му излизаше на пресекулки. Дълбоко в гърдите му се надигна гърлен стон и тя усети как отново се изля в нея.

Беше разтърсена от тази интимност — тя, така спокойна, а той — тръпнещ от конвулсиите на многократния оргазъм. Тъй като нейните сетива не бяха замъглени от страстта, тя усещаше не само всеки негов мощен тласък, но и най-слабото потрепване на тялото му. Познаваше кога ще я залее следващата вълна, долавяше трепета на корема и бедрата му. Това се случваше и сега — дъхът засядаше в гърлото му, всичките му мускули се напрягаха, той отново се отдаваше на върховното удоволствие.

Този път вдигна глава, устните му се бяха отдръпнали назад и бяха оголили кучешките му зъби, очите му бяха здраво стиснати. Тялото му потръпна, мускулите му се напрягнаха и след това тя усети движението вътре в себе си.

Той отвори очи. Бяха блестящи.

— Съжалявам, Мери. — Не можа да се пребори с поредния спазъм, който накъса думите му: — Никога преди... не се е случвало. Не мога да спра. *По дяволите.*

Отново издаде гърлен звук, който беше странна смесица от извинение и екстаз.

Тя му се усмихна, прокара длани по гладкия му гръб и усети движението на мускулите му, когато отново потъна в нея.

Бе приятно топла от цялата негова горещина, изляла се в нея. Прекрасният мирис изпълваше въздуха, беше като загадъчен аромат, който я обгръщаше.

Повдигна се на ръце — като че ли се канеше да се отдръпне.

— Къде отиваш? — Тя го обгърна с крака през хълбоците.

— Ще те... смачкам. — Пое си дъх и звукът прозвуча като съскане.

— Добре ми е.

— О, Мери... Аз... — Отново изви тяло в дъга, издаде гърди напред, отметна глава назад, вратните му жили се издуха, раменете му се напрегнаха. Мили боже, беше великолепен.

След това рязко се отпусна, тялото му рухна върху нейното. Теглото му бе по-голямо, отколкото би могла да понесе и да продължи да диша. За щастие, той се търкулна до нея и я прегърна. Сърцето му биеше тежко. Тя се заслуша в ритъма, който постепенно ставаше по-бавен.

— Причиних ли ти болка? — запита той с неравен глас.

— Не.

Целуна я, отдръпна се и отиде в банята. Върна се с хавлия, която нежно постави между краката ѝ.

— Искаш ли да пусна душа? — попита. — Аз май доста те изцапах.

— Не, искам просто да полежа.

— Нямам обяснение за случилото се. — Смръщи вежди, издърпа захвърлените на пода завивки и покри и двамата. — Въпреки че... Е, може би знам.

— Каквато и да е причината, невероятен си. — Притисна устни до брадичката му. — Абсолютно невероятен.

Известно време лежах мълчаливо.

— Чуй, Мери, тялото ми премина през доста неща напоследък.

— Със сигурност е така.

— Ще трябва да се... погрижа за себе си.

Долови нотка на отчуждение в гласа му и го погледна. Беше втренчил поглед в тавана.

През тялото ѝ премина студена тръпка.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да се нахраня. От жена от моя вид.

— О! — Сякаш усети отново кучешките му зъби по гръбнака си. И си спомни тръпката на сладко предчувствие, когато ласката бе спряла при врата ѝ. Последваха спомени от нощта, в която бе излязъл да търси жени. Не би могла да преживее това отново. Да го чака в леглото и да знае, че е с друга. Той взе дланите ѝ в своите.

— Мери, трябва да се нахраня скоро, за да мога да се контролирам. И искам да си с мен в този момент. Ако ти е прекалено трудно да гледаш, можеш поне да бъдеш в същата стая. Не искам у теб да има и най-малкото съмнение какво се е случило между мен и жената вампир.

— От кого ще... — Тя прочисти гърлото си. — ... пиеш?

— Мислих по въпроса. Не искам да е някоя, с която съм бил. Което ще рече, че кръгът се стеснява до... колко — пет жени? Или, може би, шест?

Поклати глава. Чувстваше се като кучка.

— Ще се обадя на една от Избраниците.

Кажми ми, че те са беззъби старици, помисли си тя.

— Кой са те?

— Служат основно на Скрайб Върджин, нашата богиня, но в миналото са осигурявали храна на членовете на братството. В наши дни вече не ги използваме за това, но ще се обадя на някоя от тях и ще видя дали може да се уреди нещо.

— Кога?

— Възможно най-скоро. Може би утре вечер.

— Дотогава ще съм си отишла. — Лицето му потъмня, но тя не му даде възможност да проговори. — Време е да си вървя.

— Не е така, по дяволите.

— Бъди реалист, Рейдж. Наистина ли очакваш да остана тук с теб завинаги?

— Да, това е, което искам.

— А не ти ли е минавало през ум, че ми липсват домът ми, вещите ми, моите...

— Ще наредя да ги преместят тук. Всичко.

Тя поклати глава.

— Имам нужда да си отида у дома.

— Не е безопасно.

— Тогава ще трябва да направим така, че да бъде. Ще инсталирам алармена система, ще се науча да стрелям, не знам. Но трябва да се върна към живота си.

Той затвори очи.

— Рейдж, погледни ме. *Погледни ме.* — Стисна ръката му. — Имам нужда да върша нещо. В моя свят.

Той стисна устни толкова силно, че те образуваха тясна линия.

— Ще ми позволиш ли да помоля Вишъс да инсталира охранителната система?

— Да.

— И ще идваш понякога тук, при мен, за няколко дни?

Тя си пое дълбоко дъх.

— А ако откажа?

— Тогава аз ще идвам при теб.

— Не мисля...

— Казах ти и преди. Престани да мислиш.

Устните му намериха нейните, но тя го отблъсна, преди езикът му да се е плъзнал вътре и да ѝ е замъглил разума.

— Знаеш, че това няма да доведе до нищо, Рейдж. Имам предвид... ставащото между нас. Не би могло да се получи.

Той легна по гръб и подложи ръка под главата си. Стисна челюст и вените по врата му изпъкнаха.

Тя се чувстваше ужасно, но трябваше да изяснят нещата.

— Оценявам всичко, което направи за мен. Жертвите в името на моята безопасност...

— Защо се ядоса толкова много в нощта, когато бях навън?

— Моля?

— Какво те беше грижа, че съм бил с някоя друга? Или просто искаше секс и трябваше да намериш начин да го имаш? — Погледът му срещна нейния. Сините му очи блестяха с толкова силен неонов блясък, че бе почти невъзможно да ги погледнеш. — Чуй, следващия път, когато искаш просто да бъдеш задоволена, трябва само да ме помолиш. Мога да играя и по тези правила.

О, господи. Не бе искала да извика у него такъв гняв.

— Рейдж...

— Знаеш ли, наистина много ми допадна. Хареса ми да се държиш като домина. Както и онази садистична част, когато ме ухапа и вкуси кръвта ми? Направо ми го вдигна.

Студената нотка в гласа му беше ужасна. Но блестящите му бездушни очи направо я вледеняваха.

— Съжалявам — каза. — Но...

— Всъщност твърд съм и в момента, докато си спомням за това. Което е малко изненадващо, като се има предвид как прекарах последните двадесет минути.

— Какво според теб ще ни донесе бъдещето?

— Никога няма да разберем. Но ще останеш до падането на нощта, нали така? Дори само защото трябва да те отведе у дома ти. Да видим сега дали ще мога да го вдигна отново. Не бих искал да ти губя времето. — Протегна ръка към нея под завивките. — По дяволите, бива си те. Твърд съм като бейзболна бухалка.

— Знаеш ли какъв ад ще бъдат за мен следващите шест месеца?

— Не. И няма да узная, нали? Така че, какво ще кажеш за малко секс? И бездруго това е всичко, което искаш от мен, а пък аз съм пълен загубеняк, който ти позволява да вземеш всичко, което желаш, така че не виждам причина да не си доставим удоволствието.

— Рейдж! — извика тя в опит да привлече вниманието му.

— Мери! — имитира я той. — Съжалявам, да не би да говоря твърде много? Предпочиташ устата ми да е заета с нещо друго? Искаш я върху твоята? Не, върху гърдите ти? Чакай, може би малко по-ниско? Да, по-надолу, нали? А аз много добре знам какво трябва да направя.

Тя обхвана главата си с длани.

— Не искам да се разделим по този начин. С кавга.

— Но това няма да те разколебае, нали? Не и теб, силната и непоколебима Мери. Не, ти просто ще се върнеш в своя свят...

— *За да се лекувам*, Рейдж! Ще си тръгна от теб заради болестта. Утре трябва да съм при доктора си. Вкъщи не ме очаква веселба.

Той я изгледа втренчено.

— Мислиш, че не мога да се погрижа за теб? Че съм недостоеен?

— Какво?

— Няма ли да ми позволиш да съм до теб и в болестта ти?

Спомни си колко ѝ беше трудно да гледа болката му и да знае, че не може с нищо да му помогне.

— И защо би искал да го направиш? — попита тя шепнешком.

Устата на Рейдж се отпусна — сякаш го бе зашлевила.

Той скочи от леглото.

— Върви по дяволите, Мери.

Обу кожени панталони и грабна една тениска от гардероба.

— Опаковай си багажа, сладка моя. Няма повече да ти се налага да търпиш едно бездомно куче като мен. — Напъха ръце в ръкавите и издърпа тениската през главата си. — Ще кажа на Ви да инсталира охранителни системи в къщата ти възможно най-скоро. Няма да му е необходимо много време, а докато това стане, можеш да спиш някъде другаде. Един от *догени* ще те заведе до новата ти стая.

Мери скочи от леглото, но преди да е стигнала до него, той я изгледа така, че тя се закова на мястото си.

— Знаеш ли, Мери, заслужавам си го. Наистина. Постъпвал съм по същия начин с толкова много жени и от двете раси. Тръгвах си от тях, без да давам и пукната пара за чувствата им. — Отвори вратата. — Макар те да имаха повече късмет от мен, защото после не си спомнях нищо. Господи, в момента съм готов и на убийство, за да те забравя.

Не затръшна вратата на излизане. Просто я затвори. Твърдо.

О. се наведе над цивилния вампир и стегна менгемето. Беше го отвлякъл от една малка уличка в центъра на града. До този момент новият център за въздействие работеше съвършено. Освен това, беше доволен, защото постигаше напредък и с този пленник. Оказа се, че той има връзка с братството, макар и не пряка.

При нормални обстоятелства О. вероятно би изпаднал в нещо подобно на екстаз, но вместо това, докато гледаше в безжизнените, изцъклени очи на вампира, виждаше себе си в ръцете на Омега. Безпомощен. Отчаян. Гърчещ се от болка.

Спомените извикаха у него ужас, който го задушаваше. Неспособен да издържи повече, извърна поглед. Вампирът започна да стене, а О. си помисли, че е започнал да става твърде мекушав.

Господи, трябваше да се съвземе.

Прочисти гърлото си. Пое си дълбоко дъх.

— И така... Колко добре познава сестра ти братството?

— Тя прави... секс с тях.

— Къде?

— Не знам.

— Ще се наложи да се сетиш. — О. увеличи още повече натиска.

Цивилният извика и се огледа като обезумял в полумрака. Отново беше близо до припадъка, затова О. отпусна малко менгемето.

— Къде се среща с тях?

— Кейт ходи във всички барове. — Покашля се слабо. — „Зироу Сам“. „Скриймърс“.

Онази нощ беше в „Едноокия“.

— „Едноокия“? — Странно. Това бе някъде в покрайнините.

— Моля ви, може ли вече да си отида у дома? Родителите ми ще...

— Сигурен съм, че се тревожат. И така трябва да бъде. — О. поклати глава. — Но не мога да те пусна. Не още.

Вампирът нямаше да излезе отгук, но нямаше нужда да го знае.

О. отново стегна менгемето.

— А сега ми кажи пак името на сестра си.

— Кейт.

— И с кого от братята прави секс?

— Знам със сигурност... Онзи с козята брадичка. Вишъс. Харесва русокосия воин... Но той не се интересува от нея.

Русокосият брат, който криеше в себе си звяр?

— Кога за последен път го е видяла?

От гърлото на пленника излязоха само нечленоразделни звуци.

— Какво беше това? Не можах нищо да разбера.

Цивилният положи усилия да отговори, но тялото му изведнъж се отпусна, а устата му се отвори широко, сякаш се задушаваше.

— О, хайде — измърмори О. — Не боли чак толкова много.

По дяволите, менгемето беше просто детска играчка. Бяха още далеч от смъртоносните средства за въздействие. Но ето че след десет минути вампирът бе мъртъв, а О. стоеше изправен над тялото му и се питаше какво, по дяволите, се беше случило. Вратата се отвори

и влезе У.

— Как върви тази вечер?

— Този цивилен ритна камбаната, но проклет да съм, ако знам защо. Тъкмо бях започнал.

О. освободи ръката на вампира от менгемето и го захвърли при другите инструменти. Шокиран, откри, че му се повдига от вида на безжизнената плът върху масата.

— Възможно е да се е образувал тромб, ако си счупил кост.

— Какво... Хм? Да. Но, чакай, дори само от пръста му? Бих могъл да повярвам, ако ставаше въпрос за бедрена кост, но аз обработвах само ръката му.

— Няма значение. Кръвоизлив може да се получи във всяка част на тялото. А какво става, когато тромбът стигне до сърцето или дробовете? Край на играта.

— Той се задъхваше.

— Да, най-вероятно точно това се е случило.

— Не умря в подходящия момент. Не успях да измъкна кой знае какво от него, с изключение на това, че сестра му прави секс с братята.

— Домашен адрес?

— Не. На този идиот му бяха откраднали портфейла, преди да го открия. Беше пиян и вероятно са го ограбили в уличката. Обаче ми даде имената на някои места. Обичайните клубове в центъра на града, но също и онзи затънтен бар, „Едноокия“.

У. смръщи вежди, извади оръжието си и провери патронника.

— Сигурен ли си, че не е говорил просто за да спреш с мъченията? „Едноокия“ не е далеч оттук, а онези копелета братята живеят в града, нали? Искам да кажа, ние ги намираме там.

— Там *позволяват* да бъдат открити. Само Господ знае къде живеят. — О. поклати глава при вида на трупа. — По дяволите, каза нещо точно преди да умре. Не разбрах какво.

— Езикът им е отвратителен. Иска ми се да имахме преводач.

— Нямаше да е зле.

У. се огледа.

— Е, как ти се струва местенцето?

Пет пари не давам, помисли си О., но отговори любезно:

— Съвършено. Държах пленника известно време в една от дупките, докато дойде на себе си. Алпийската система работи добре. — О. постави ръката на вампира върху гърдите му и потропа с пръсти по плочата от неръждаема стомана, върху която бе положено тялото. — И тази маса е перфектна, с дупките за отцеждане на кръвта и каишите.

— Да, реших, че ще ти хареса. Откраднах я от една морга.

— Чудесно.

У. отиде до огнеупорния шкаф, в който държаха мунициите.

— Имаш ли нещо против да взема няколко патрона?

— Не, нали затова са там.

У. извади картонена кутия с размерите на длан и с надпис „Ремингтън“. Докато зареждаше пълнителя си, каза:

— Разбрах, че господин Х. те е определил за главен тук.

— Даде ми ключа, да.

— Добре. Това означава, че ръководството ще е на ниво.

Разбира се, привилегията му бе дадена при определено условие. Господин Х. бе

настоял О. да се премести да живее в сградата, в което имаше известен смисъл. Щом щяха да държат вампирите в плен поне по няколко дни, някой трябваше да ги наглежда. О. подпря хълбок на масата и каза:

— Господин Х. ще обяви новата структура на отрядите. Във всяка елитна част ще бъдат оформени двойки партньори и аз ще избирам първи. Искам теб.

У. се усмихна и затвори кутията с куршумите.

— Знаеш ли, че бях трапер в Канада? През осемдесетте години. Обичам да съм в полето, сред природата. И да ловувам.

О. кимна с мисълта, че преди да изгуби своята енергия и предприемчивостта си, двамата с У. щяха да са страхотна двойка.

— В такъв случай, вярно ли е това за теб и Х.? — попита У.

— Кое?

— Че наскоро си се срещнал с Омега? — Очите на О. проблеснаха при споменаването на името. У. долови реакцията му, но, слава богу, я изтълкува погрешно. — По дяволите, наистина си го видял! Ще станеш вторият по ранг след Х. Натам ли води всичко това?

О. преглътна, въпреки че му се повдигаше.

— Ще трябва да попиташ самия сенсей.

— Да, разбира се. *Наистина* ще го направя. Но не разбирам защо трябва да го пазиш в тайна.

Тъй като О. не знаеше нищо повече от който и да било друг *лесър*, просто нямаше какво да каже.

Господи. Преди известно време идеята да бъде заместник на господин Х. щеше да му даде криле.

У. тръгна към вратата.

— И така, кога и къде искаш да се явя?

— Тук. Сега.

— Какво си намислил?

— Ще се върнем в центъра на града. Искан да се обадя на другите да ги събера тук тази вечер за поредната лекция, но, както изглежда, загубих обекта на обучението.

У. наклони глава.

— В такъв случай да тръгваме да си набавим друг.

Рейдж се молеше да намери отдушник за емоциите си, докато се разхождаха из тъмните улички около баровете. Студеният дъжд не успяваше да охлади страстите му. Беше нервен, а в гърдите му бушуваха гняв и мъка. Вишъс се беше отказал от опитите си да разговаря с него още преди два часа.

Излязоха отново на „Трейд стрийт“ и спряха пред вратата в съседство с тази на „Скриймърс“. Нетърпелива и тръпнеща от студ тълпа чакаше да влезе в клуба. Сред хората имаше и четирима цивилни вампири.

— Ще опитам за последен път, Холивуд. — Ви запали ръчно свита цигара и завъртя бейзболната шапка с надписа „Ред Сокс“. — Защо е това мълчание? Да не би все още да те боли заради снощи?

— Не, добре съм.

Рейдж присви очи и огледа един от тъмните ъгли на уличката.

По дяволите, изобщо не беше добре. Нощното му зрение бе отслабнало и не можеше да си възвърне остротата му, независимо колко често премигваше. Слухът му също не беше на висота. Обикновено чуваше звуци от цял километър разстояние, а сега трябваше да напрегне уши, за да долови бърборенето на чакащите пред вратите на клуба.

Разбира се, беше разстроен заради случилото се между него и Мери. Да бъде отхвърлен от любимата жена наистина можеше да съсипе мъжа вампир. Обаче промените бяха физиологически, а не емоционални.

Той знаеше много добре какъв е проблемът. Звярът не беше в тялото му тази вечер.

Би трябвало да изпитва облекчение. Да се отърве от проклетото чудовище, дори само временно, беше благословия. Обаче се оказа, че е свикнал да разчита на непогрешимите инстинкти на звяра. Бе неприятно изненадан, че между него и проклятието е съществувала подобна неразривна връзка, както и от уязвимостта, която показваше в момента. Не се съмняваше в качествата си в ръкопашния бой, нито в уменията си с кинжала. Звярът по-скоро му даваше информация за заобикалящата го среда, на която беше свикнал да разчита. Освен това, страховитото чудовище беше страхотен скрит коз. Когато нищо друго не помогнеше, то изстребваше врага, буквално го изтриваше от лицето на земята.

— Я, какво имаме тук — каза Ви и кимна с глава надясно. Двама *лесъри* се приближаваха към тях по „Трейд стрийт“, белите им коси проблясваха на светлината на фаровете на преминаващите автомобили. Като две кукли, дърпани от едни и същи конци, те обърнаха едновременно глави към Рейдж и Вишъс. И двамата забавиха крачка, а после спряха.

Ви хвърли цигарата и я стъпка с ботуш.

— Има дяволски много свидетели, че да подхванем битка.

Членовете на обществото като че ли също съзнаваха това. Не предприеха нападение. Безизходното положение беше продиктувано от странния етикет във войната между братството и *лесърите*. Беше изключително важно да пазят дискретност, когато се намираха сред представители на хомо сапиенс, за да запазят в тайна и двете общества. Последното, от което имаха нужда, беше да влязат в стълкновение пред погледите на толкова много хора.

Докато братята и *лесърите* се гледаха свирепо едни други, тълпата, която ги разделяше, нямаше представа какво става. Цивилните вампири, наредени на опашката пред клуба, обаче бяха наясно. Пристъпваха неспокойно от крак на крак, очевидно мислейки за бягство. Рейдж ги изглежда гневно и бавно поклати глава. Най-безопасното място за тези момчета беше точно в огромната тълпа и той се молеше да са разбрали безмълвното му съобщение.

Но, разбира се, те и четиримата побягнаха.

А проклетите *лесъри* се усмигнаха и се спуснаха след плячката си с бързината на лекоатлети.

Рейдж и Вишъс се втурнаха след тях така, сякаш животът им зависеше от това.

Цивилните навлязоха в една тясна и тъмна уличка, което бе много глупаво от тяхна страна. Може би се надяваха да се дематериализират. А може би бяха толкова силно уплашени, че не можеха да разсъждават трезво. Независимо от причината, така те драстично увеличиха вероятността да намерят смъртта си. Заради студения дъжд наоколо беше пусто. Уличката не бе осветена, от прозорците на сградите също не се процеждаше светлина и нищо не можеше да попречи на *лесърите* да си свършат работата.

Рейдж и Ви затичаха още по-бързо, тежките им ботуши разпръскваха калната вода от

локвите във всички посоки. Разстоянието между тях и *лесърите* бързо намаляваше и изглеждаше, че ще стигнат до тях, преди да са заловили цивилните.

Рейдж се канеше да сграбчи *лесъра* вдясно от него, когато в уличката навлезе черен пикап, поднесе по мокрия асфалт, но после отново пое по права линия. Намали скорост в мига, в който *лесърите* заловиха единия от цивилните. Без да ги е грижа как ще падне, двамата убийци хвърлиха вампира в каросерията и се обърнаха, готови за борба.

— Аз ще поема пикапа — извика Рейдж.

Ви се зае с *лесърите*, а той хукна напред с лекотата на спринтьор. Пикапът бе намалил скорост, за да качат вампира, и това му осигури секунда или две. Точно когато стигна до колата обаче, тя отново потегли и профуча покрай него. Рейдж се изстреля високо във въздуха и успя да се улови за ръба на каросерията, обаче в следващия миг ръката му се плъзна по мократа повърхност. Опита да се хване по-здраво, но задният прозорец се отвори и от него се подаде дулото на оръжие. Той се сниши в очакване да чуе острия звук от изстрела. Вместо това, цивилният, който се опитваше да скочи на земята, трепна и се хвана за рамото си. Огледа се, очевидно неразбиращ какво става, и бавно се свлече обратно в каросерията.

Рейдж не успя да се задържи и падна по гръб на земята. Тялото му първо подскочи, а после се плъзна по паважа, но коженото му палто го предпази от нараняване.

Скочи на крака и видя пикапът да завива зад далечния ъгъл. Изруга невъздържано, но без да губи време, се върна тичешком при Ви. Битката вече се беше развихрила. *Лесърите* се биеха уверено, макар и да бяха сами. Ви удържаше позицията си. Извадил кинжала си, нанасяше сериозни поражения на врага.

Рейдж се нахвърли върху първия *лесър*, до когото се добра, изпаднал в ярост от загубата на цивилния и бесен на целия свят заради Мери. Размаза копелето с юмруци, потроши костите му и разкъса кожата му с ударите си. Черната кръв на жертвата опръска лицето му и започна да се стича в очите. Не спря да удря тялото, докато Ви не го откъсна от него и не го притисна до една от стените, които се издигаха от двете страни на уличката.

— Какво правиш, по дяволите? — Рейдж едва се овладя да не удари Ви, който му препречваше достъпа до убиеца.

Ви го улови здраво за реверите на палтото и го разтърси така, сякаш се опитваше да го върне към реалността.

— *Лесърът* не помръдва. Погледни ме, братко. Лежи на земята и там ще си остане.

— Пет пари не давам! — Рейдж се опита да се освободи, но Ви го задържа, макар и с огромно усилие.

— Рейдж? Хайде, кажи ми. Какво става? Къде си, братко?

— Просто имам нужда да убивам... Имам нужда... — В гласа му се прокраднаха истерични нотки. — Заради стореното от тях... Цивилните не могат да се съпротивляват... Трябва да ги избия... — Беше на ръба на психическия срив, но, изглежда, не можеше да спре да вилнее. — О, господи! Мери! Те искат и нея... И ще я вземат, както направиха и с цивилния, Ви. По дяволите, братко... Какво да направя, за да я спася?

— Шшш. Спокойно, Холивуд. Охлади малко страстите.

Ви постави длан на врата му и прокара палец по изпъкналата вена на шията му. Ласката имаше хипнотично въздействие и постепенно го успокои.

— По-добре ли си? — запита Ви. — Да, по-добре си.

Рейдж си пое дълбоко дъх и се разходи наоколо за около минута. После се върна при

тялото на *лесъра*. Прерови джобовете му и намери портфейл, малко пари в брой и пистолет.

Находката беше добра.

— Виж какво намерих. „Блекбъри“ — прошепна Рейдж. После подхвърли телефона към Ви, който подсвири тихо.

— Бива си го.

Рейдж извади от ножницата един от кинжалите си и заби черното острие в гърдите на убиеца. С пукот и блясък тялото се разпадна, но и това не бе достатъчно за него. Все още му се искаше да крещи и да плаче едновременно.

Двамата с Ви обиколиха набързо квартала. Навсякъде беше спокойно. С малко късмет другите трима цивилни бяха успели да се приберат по домовете си и вече в безопасност, най-вероятно трепереха от повишения приток на адреналин в кръвта.

— Искам урните на тези *лесъри* — каза Рейдж. — Успя ли да вземеш някакви документи от онзи, когото уби?

Ви размаха един портфейл.

— В шофьорската му книжка пише, че домът му се намира на „Ла Крос стрийт“ №195. Какъв е адресът на твоя?

Рейдж погледна в портфейла.

— Няма нищо. Дори шофьорска книжка. Защо, по дяволите, го е носел със себе си... Ха! Ето това вече е интересно.

Извади визитна картичка, внимателно сгъната на две. Записаният в нея адрес не беше далеч от мястото, където се намираха.

— Да проверим първо този, преди да тръгнем към „Ла Крос“.

Мери подреди багажа в чантата си под зоркия поглед на Фриц. Икономът умираше от желание да помогне и пристъпваше от крак на крак, едва сдържайки се да не направи това, което явно смяташе за свой дълг.

— Готова съм — каза най-сетне тя.

Фриц се усмихна, тъй като вече имаше какво да прави, и я поведе по балкона, опасващ къщата, към стая с изглед към градините отзад. Трябваше да му се признае — бе невероятно дискретен. Дори и да си мислеше, че преместването ѝ от стаята на Рейдж е странно, не го показваше с нищо и се отнасяше към нея със същото почитание, както винаги.

Когато остана сама, тя се замисли за възможностите, които имаше. Искаше да си отиде къщи, но не беше толкова глупава. Мъжете, които ги нападнаха в парка, бяха смъртоносно опасни и колкото и да копнееше да се прибере в собствения си дом, нямаше намерение да се остави да я убият заради стремежа ѝ към независимост. Освен това, колко ли време щеше да отнеме инсталирането на охранителната система? Може би онзи мъж, Вишъс, вече работеше по нея.

Замисли се за медицинския преглед, уговорен за следобедна на следващия ден. Рейдж бе казал, че ще ѝ позволи да отиде. Колкото и да бе ядосан, когато излезе, знаеше, че няма да ѝ попречи да посети болницата. Помисли си, че може би Фриц ще я закара. Когато я развеждаше, за да ѝ покаже къщата, Рейдж беше казал, че икономът може да излиза на дневна светлина.

Мери погледна чантата си. Тъй като нямаше намерение да се връща повече в имението, знаеше, че не може да си тръгне, докато са скарани така жестоко с Рейдж. Може би той щеше да се успокои, след като прекара една нощ навън. Самата тя със сигурност се държеше по-разумно в момента.

Открехна вратата на спалнята, колкото за да чуе кога ще се върне той. После седна на леглото и зачака.

Не мина много време, преди отново да се разтрепери от притеснение, така че вдигна телефона. Бела отговори и Мери изпита облекчение, че чува гласа на приятелката си. Известно време говориха за незначителни неща. После, когато почувства, че е готова, тя каза, че ще се върне у дома си веднага след като в къщата бъде инсталирана охранителна система. Беше благодарна, че Бела не настоява да научи подробности.

След малко и двете замълчаха продължително.

— Мери, може ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Виждала ли си някой от другите бойци?

— Да, неколцина. Но не съм сигурна дали съм се срещала с всички.

— Познаваш ли един, който... върху чието лице има белег?

— Това е Зейдист.

— О, той...

— Какво?

— Ами, чувала съм разни неща за него. Казват, че бил опасен.

— Да, представям си. Но, знаеш ли, не съм сигурна, че е толкова лош. Защо питаш?

— О, просто така. Наистина.

В един часа през нощта Джон Матю излезе от заведението на Мо и тръгна към дома си. Тормент не бе идвал. Може би нямаше да дойде. Може би беше изпуснал възможността да тръгне с него.

Вървейки в студената нощ, Джон не бе на себе си. Желанието да се махне от сградата, където живееше, се засили толкова, че му идваше да побегне. Страхът бе толкова силен, че го преследваше дори насън. Бе дремнал преди работа и кошмарите му бяха ужасни, пълни с видения за белокоси мъже, които го преследваха, хващаха го и го отвеждаха на някакво тъмно място под земята.

Когато наближи вратата на апартамента си, държеше ключа в ръка и не се забави нито миг. Втурна се вътре и затвори, като заключи всичко — двете резета, веригата. Искаше му се вратата да има една от онези яки стоманени летви, които влизат в пода.

Знаеше, че трябва да се нахрани, но не му се занимаваше с протеиновите шейкове, затова седна на леглото, надявайки се, че силите му ще се възстановят от само себе си. Щяха да са му нужни. Утре трябваше да излезе и да си потърси ново жилище. Време бе да се спасява.

Но, Господи, как му се искаше да бе тръгнал с Тормент, когато имаше...

На вратата се почука. Джон вдигна поглед, надеждата и страхът в гърдите му се вплитаха ведно като нишките на въже.

— Синко? Аз съм, Тормент. Отвори.

Джон се спусна през стаята, дръпна резетата и едва не се хвърли върху мъжа.

Веждите на Тормент се свиха над тъмносините му очи.

— Какво става, Джон? Нещо не е наред ли?

Джон не бе сигурен доколко може да му разкаже за бледия мъж, когото бе срещнал на стълбището и реши да премълчи. Нямаше да рискува Тормент да си промени решението, защото хлапето, което мисли да вземе у дома си, е откачено и има мания за преследване.

— Синко?

Джон отиде да вземе бележника и химикалката си, докато Тормент затваряше вратата.

„Радвам се, че дойде. Благодаря ти.“

Тормент прочете думите.

— Да, щях да дойда по-рано, но миналата нощ имах... работа, за която трябваше да се погрижа. Е, помисли ли си за...

Джон кимна и започна да пише бързо.

„Искам да дойда с теб.“

Тормент се усмихна леко.

— Това е хубаво, синко. Добър избор.

Джон пое дълбоко въздух. Чувстваше се безкрайно облекчен.

— Ето какво ще направим. Утре вечер ще дойда да те взема. Сега не мога да те заведа у

дома, защото до сутринта ще имам работа навън.

Паниката отново стисна Джон за гърлото. *Хайде, стига*, каза си той. *Какво е един ден?*

Два часа преди зазоряване Рейдж и Вишъс отидоха при входа на Гробницата. Рейдж чакаше в гората, докато Ви внесе урната, която намериха в дома на *лесъра* на „Ла Крос“. Другият адрес се оказа изоставен център за мъчения. В задушното мазе на евтината двуетажна къща откриха покрити с прах инструменти, както и маса и ремъци за връзване. Мястото бе ужасяващо доказателство, че обществото е променило стратегията си — вместо да се бият срещу братята, сега отвличаха и измъчваха цивилни. Когато си тръгнаха, и двамата с Вишъс се давиха от желание за мърт.

По пътя обратно се бяха отбили до къщата на Мери, за да може Ви да огледа мястото и да прецени какво ще му трябва, за да направи охранителната система напълно сигурна. За Рейдж беше същинско изпитание да влезе там. Да види нещата й. Да си спомни за първата нощ, когато отиде при нея. Изобщо не можеше да погледне към дивана, защото му напомняше какво направи с тялото й на пода зад него.

Сякаш оттогава бе минал цял живот.

Изруга и продължи да оглежда гората край входа на пещерата. Когато Ви излезе, двамата се дематериализираха, за да се появят в двора на имението.

— Хей, Холивуд, с Бъч ще ходим в „Едноокия“ за по едно преди сън. Искаш ли да дойдеш?

Рейдж погледна тъмните прозорци на спалнята си.

Макар да не гореше от желание да ходи в „Едноокия“, знаеше, че не бива да остава сам. Както се чувстваше, със сигурност щеше да тръгне да търси Мери, да я моли и да се държи като глупак.

Щеше да се унижава напразно. Тя ясно бе показала как стоят нещата и не беше от жените, които се поддават на убеждаване. Освен това, бе приключил с играта на болен от любов идиот.

Почти.

— Да. Ще дойда с вас, момчета.

Очите на Ви блеснаха, сякаш го беше поканил само от учтивост, без да очаква положителен отговор.

— Добре. Тръгваме след петнадесет минути. Трябва да взема душ.

— И аз.

Искаше да махне кръвта на *лесъра* от себе си. Докато минаваше през вестибюла на къщата и влизаше във фойето, от трапезарията излезе Фриц. Икономът се поклонил дълбоко.

— Добър вечер, сър. Гостенката ви е тук.

— Гостенка?

— Главната Избраница. Каза, че сте я призовали.

По дяволите. Беше забравил, че е отправил молба, а и изглеждаше, че вече не се нуждае от услугите й. Ако Мери не бе част от живота му, нямаше да му трябва какви специални уговорки за хранене. Щеше да бъде свободен да пие, от която поиска и да спи, с която си хареса. *О, радост.*

Господи, слабините му се присвиха от мисълта, че ще бъде с някоя друга, а не с Мери.

— Господарю? Ще я приемете ли?

Готвеше се да каже „не“, но после реши, че това няма да бъде прието добре. Като се имаха предвид досегашните му отношения със Скрайб Върджин, едва ли щеше да бъде много мъдро да обиди специалната ѝ служителка.

— Кажй ѝ, че ще бъда при нея след пет минути.

Изтича в стаята си на горния етаж, пусна душа, за да потече топлата вода, после се обади на Ви. Братът не изглеждаше изненадан, че се измъква от разходката до бара.

Жалко, че не бе поради причината, с която Вишъс сигурно си го обясняваше.

Мери се събуди, защото чу звуци от разговор, които се процеждаха откъм фоайето. Беше гласът на Рейдж. Би разпознала това дълбоко буботене навсякъде.

Плъзна се от леглото и отиде до едва откренатата врата.

Рейдж се качваше по стълбището. Косата му беше мокра, като че току-що бе взел душ и носеше свободна черна риза и широки черни панталони. Готвеше се да пристъпи в коридора, когато видя, че не е сам. Жената с него беше висока и имаше дълга руса плитка, която се спускаше по гърба ѝ. Беше облечена в прозрачна бяла рокля и двамата изглеждаха като готическа двойка младоженци, той — изцяло в черно, тя — обвита в тънка като паяжина тъкан. Когато стигнаха до горната площадка на стълбището, жената спря — вероятно не знаеше накъде да завие. Рейдж сложи ръка под лакътя ѝ и сведе поглед към нея с напрегнато внимание, сякаш беше толкова крехка, че би могла да си счупи някоя кост само докато се качи до втория етаж.

Мери гледаше как влизат в стаята му. Вратата се затвори след тях.

Тя се върна до леглото и легна. В главата ѝ прииждаха образи. Рейдж, покриващ тялото ѝ с устните и ръцете си. Рейдж, който ѝ благодари, че го е нахранила. Рейдж, който я гледа, докато ѝ казва, че я обича.

Да, обичаше я. Толкова много, че в момента бе с друга жена в стаята в отсрещния край на коридора.

Веднага щом мисълта премина през ума ѝ, разбра, че няма право да се сърди. Тя го бе отблъснала. Той бе схванал намека. Нямаше право да го вини, че прави секс с друга.

Бе получила точно това, което бе поискала.

Той я освобождаваше.

На следващата вечер, точно преди падането на нощта, Рейдж отиде в гимнастическия салон, все едно вършеше общественополезна дейност. Когато приключи с вдигането на тежестите, стъпи на пътеката за бягане и започна да тича. Първите девет километра измина бързо. На десетия вече се потеше обилно. Когато наближи петнайсетия километър, започна да става трудно.

Увеличи скоростта и продължи да тича. Бедрата му трепереха, схващаха се, горяха. Дробовете му пламтяха. Стъпалата и коленете го боляха.

Грабна ризата, която бе окачил на пулта и изтри потта от очите си. Вярваше, че вече е обезводнен като пергамент, но нямаше намерение да спира, за да пие вода. Бе твърдо решен да продължава, докато падне.

За да поддържа убийственото темпо, се потопи в музиката, която гърмеше от тонколониите. Мерилин Менсън, „Найн инч нейлс“, „Нирвана“. Беше толкова силна, че заглушаваше бученето на пътеката. Звучите се носеха из залата — агресивни и екстремни. Също като мислите му.

Когато музиката внезапно спря, той дори не се огледа. Реши, че стереоуредбата се е скапала или че някой иска да говори с него, но не го интересуваха нито едното, нито другото.

Тор се изправи пред него. Изражението на брата накара Рейдж да слезе от пътеката и да натисне бутона за спиране.

— Какво?

Дишаше тежко. Отново изтри лице с ризата си.

— Изчезнала е. Мери. Няма я.

Рейдж замръзна с мократа риза, смачкана на топка под брадата му.

— Какво искаш да кажеш? Как така е изчезнала?

— Фриц я чакал три часа пред болницата, докато е била на преглед. Влязъл вътре и открил, че клиниката е затворена. Отишъл у тях. Като не я открил и там, се върнал и претърсил целия болничен комплекс.

Слепоочията на Рейдж пулсираха вече не от изтощение, а от страх. Въпросът му прозвуча рязко:

— Някакви следи от насилствено влизане или борба в къщата й?

— Не.

— Колата й в гаража ли е била?

— Да.

— Кога я е видял за последен път?

— Било е три часът, когато е отишла на преглед. За твоє сведение, Фриц те е търсил няколко пъти, но всеки път се е включвала гласовата поща.

Рейдж погледна часовника си. Беше малко след шест. Ако приемеше, че прегледът е продължил един час, тя бе в неизвестност от два часа.

Беше му трудно да си представи, че *лесърите* ще я отвлекат от улицата. Много вероятно бе да си е отишла у дома и убийците да са я открили там. Но при положение, че в къщата няма следи от борба, имаше вероятност тя да не е наранена.

Или може би това бе гласът на сляпата надежда.

— Трябва да се въоръжа.

Тор тикна бутилка вода в ръката му.

— Първо изпий това. Фюри ще ти донесе оръжията. Ще се срещнете в съблекалнята. Рейдж излезе тичешком.

— Братството ще ти помогне да я намериш — извика след него Тор.

Нощта вече настъпваше, когато Бела се изкачи по стъпалата пред къщата си и отвори тържествуващо вратата към кухнята. Сега, когато дните ставаха по-къси, имаше толкова много време да излиза и да се разхожда. Беше едва шест часът, но навън бе тъмно като в рог. Прекрасно.

Чудеше се дали да си препече филийки, или да си направи палачинки, когато видя включени автомобилни фарове в отсрещния край на ливадата. Имаше някой в къщата на Мери. Може би воинът, който инсталираше охранителната система.

Което означаваше, че ако отиде при него, може би отново ще види мъжа с белега.

Откакто го срещна, Зейдист така бе завладял ума ѝ, че записките в дневника ѝ бяха пълни с размисли за него. Беше толкова... първичен. След годините, през които брат ѝ я бе обграждал с грижите си, тя умираше да излезе и да изживее нещо шуро.

Господ ѝ бе свидетел, че животинската сексуалност на Зейдист отговаряше точно на желанията ѝ.

Облече едно палто, смени чехлите си със спортни обувки и затича през високата трева. Намали темпото, когато наближи двора зад къщата на Мери. Последното, което ѝ трябваше, бе да налети на някой *лесър*...

— Мери! Какво правиш там?

Приятелката ѝ, отпусната в шезлонга, вдигна поглед. Изглеждаше замаяна. Макар че бе студено, тя беше само по пуловер и джинси.

— О, здравей... Как си?

Бела приклепна до нея.

— Вишъс приключи ли?

— С какво? — Мери вдървено се изправи до седнало положение. — О, алармената инсталация. Не мисля. Поне на мен никой не ми е казвал нещо такова, а и вътре всичко изглежда, както си беше.

— От колко време си навън?

— От скоро. — Потърка ръце, после стопли длани с дъха си. — Просто гледах залеза.

Бела хвърли поглед към къщата, страховете ѝ се върнаха.

— Рейдж скоро ли ще те вземе?

— Рейдж няма да дойде.

— Някой от *догените* ли ще изпрати?

Мери потръпна и се изправи на крака.

— Господи, наистина е студено.

Изглеждаше като зомби. Влезе в къщата и Бела я последва.

— Мери... наистина не бива да стоиш сама тук.

— Знам. Мислех, че съм в безопасност, защото беше светло.

— Кой ти каза, че *лесърите* не могат да излизат на слънце? Рейдж или някой друг от братята? Защото... Не съм сигурна, но мисля, че могат.

Мери сви рамене.

— Досега не са ми досаждали, но не съм толкова глупава. Ще отида на хотел. Само трябва да си взема някои неща.

Обаче, вместо да се качи горе, се защура из приземния етаж на къщата. Имаше странно объркан вид.

В някакъв шок е, помисли си Бела. Но какъвто и да бе проблемът, и двете наистина трябваше да се махнат веднага оттам.

— Мери, защо не дойдеш да вечеряш с мен? — Огледа задната врата. — Нали знаеш, че можеш да останеш при мен, докато Вишъс приключи тук? Брат ми монтира охранителна инсталация у дома. Има даже подземен тунел, откъдето да излезем, ако се наложи. Там съм в пълна безопасност. Къщата е доста отдалечена и ако дойдат да те търсят, *лесърите* няма да се сетят, че си при мен.

Бе готова да спори още и прехвърляше аргументите в ума си.

— Добре, благодаря — каза Мери. — Почакай минута.

Приятелката ѝ се качи на горния етаж, а Бела закрочи из стаята. Искаше ѝ се да има оръжие и да знае как да си служи с него.

След пет минути Мери слезе с голяма платнена чанта и Бела въздъхна дълбоко.

— Няма ли да си вземеш палто? — запита тя, когато Мери тръгна към вратата без връхна дреха.

— Да.

Мери пусна чантата, отиде до един гардероб и навлече едно червено яке.

Тръгнаха заедно през ливадата и Бела се опита да ускори крачка.

— Луната е почти пълна — каза Мери, докато двете вървяха през шумолящата трева.

— Да.

— Слушай, като стигнем у вас, не искам да се обаждаш на Рейдж или нещо такова. Той и аз... Пътищата ни се разделиха. Така че не му досаждай с приказки за мен.

Бела прикри изненадата си.

— Той не знае ли, че си тук?

— Не. Ще разбере сам. Окей?

Бела се съгласи единствено за да продължи Мери да върви.

— Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Той ли те отпрати, или ти си тръгна?

Мери продължи да върви известно време в мълчание.

— Аз.

— Ааа, вие случайно... Бяхте ли интимни?

— Дали сме правили секс? — Мери прехвърли чантата в другата си ръка. — Да, правихме.

— Когато се любихте, усети ли кожата му да излъчва особен мирис? Нещо като остра подправка и...

— Защо ми задаваш този въпрос?

— Съжалявам. Не е от празно любопитство.

Почти бяха стигнали до къщата, когато Мери промълви:

— Беше най-прекрасният аромат, който някога съм вдъхвала...

Бела запази проклятията за себе си. Каквото и да си мислеше Мери, русокосият воин щеше да дойде за нея. Обвързаните мъжкарци не позволяваха на партньорките си да ги

напускат. Никога. Знаеше това от опит. И то с цивилни.

Можеше само да се досеща какво би направил един воин, ако неговата партньорка си тръгне.

Рейдж мина през всички стаи в къщата на Мери. Видя, че шкафчето под мивката в банята на горния етаж е отворено. В него имаше подредени сапуни, паста за зъби и дезодоранти. В спретнатите редички имаше празнини, сякаш бе взела някои от тях.

Отишла е някъде, помисли си той, хвърляйки поглед през прозореца. Ако беше в хотел, търсенето можеше да е безуспешно. Тя би се досетила да се регистрира под чуждо име. Може би трябваше да опита да я потърси на работното ѝ място...

Загледа се към къщата в другия край на ливадата. Вътре блестяха светлини.

Възможно ли бе да е отишла у Бела?

Слезе на долния етаж и заключи вратата. След част от секундата се материализира на верандата пред къщата на Бела и почука силно на вратата. Тя отвори и веднага отстъпи встрани, сякаш го бе очаквала.

— Гор е.

— Къде?

— В първата спалня.

Рейдж се качи, прескачайки стъпалата през едно. Само една врата бе затворена. Той не почука — просто я отвори широко. Светлината от коридора нахлу в стаята.

Мери спеше дълбоко на огромно легло с месингови табли, облечена в пуловер и джинси, с които я беше виждал. Краката ѝ бяха покрити със завивка, съшита от разноцветни парчета плат. Лежеше по очи, полуизвърната настрани. Изглеждаше напълно изтощена.

Първият му порив бе да я вземе на ръце.

Остана, където си беше.

— Мери. — Опита се гласът му да прозвучи безстрастно. — Мери. Събуди се.

Ресниците ѝ потрепнаха, но тя само въздъхна и леко отмести главата си.

— Мери.

О, по дяволите.

Отиде до леглото и се облегна тежко с длани върху матрака. Това привлече вниманието ѝ. Тя рязко се надигна, очите ѝ бяха празни, докато не го разпозна.

После върху лицето ѝ се изписа смущение.

— Какво правиш тук? — Отметна косата от лицето си.

— Да, какво наистина? Може би първо ти трябва да отговориш на този въпрос.

— Не съм си вкъщи.

— Не, не си. Но не си и там, където трябва да бъдеш.

Тя се облегна назад върху възглавниците и той с внезапна яснота осъзна колко тъмни са кръговете под очите ѝ, колко бледи са устните ѝ... И че не спори с него.

Не питай, каза си той. *О, по дяволите.*

— Какво стана днес следобед?

— Искях да остана за малко сама.

— Не говоря за това, че си се измъкнала от Фриц. По този въпрос ще поговорим по-късно. Какво стана при лекаря?

— О, да. За онова.

Гледаше я втренчено, докато тя си играеше с края на завивката. Мери остана безмълвна, а на него му идваше да закрепси. Да хвърля разни неща. Да изгори нещо до основи.

— Е? — едва успя да продума той.

— Никога не съм мислила, че си недостоеен.

За какво говореше, по дяволите? О, да, онзи прекрасен мил разговор, който водиха последния път. Хайде стига, тя се опитваше по всякакъв начин да смени темата.

— Какво е състоянието ти, Мери. И дори не си помисляй да ме лъжеш.

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Искат да започна химиотерапия другата седмица.

Рейдж издиша бавно. Думите сякаш смъкнаха кожата му. Седна в другия край на леглото и затвори вратата със силата на ума си.

— Ще има ли ефект?

— Мисля, че да. Моят лекар ще говори с някои от колегите си и след два-три дни ще отида при нея. Най-важно е да се прецени колко продължително трябва да бъде лечението. Взеха ми кръв, за да проверят състоянието на черния дроб и бъбреците ми. Казах им, че съм съгласна лечението да продължи толкова, колкото решат.

Той плъзна ръце по лицето си.

— Господи.

— Видях как умира майка ми — каза тихо тя. — Беше ужасно да гледам как губи контрол над тялото си и как се измъчва от болка. Накрая не приличаше на себе си, не реагираше както преди. Беше си отишла, бе останало само тялото, което не искаше да изостави основните си функции. Не казвам, че и с мен ще стане така, но ще ми е много трудно.

Проклятие, гърдите го боляха.

— И не искаш аз да съм свидетел на това?

— Не. Не искам. Не искам да го преживяваме и двамата. Искам да ме помниш, каквато съм сега. А аз да си спомням за нас, каквито бяхме. Ще ми трябва хубави спомени.

— Искам да съм с теб.

— А аз — не. Няма да имам сили да се боря. И болката... Тя те кара да се променяш.

Наистина беше така, по дяволите. Имаше чувството, че е остарял с цяло столетие, откакто се запозна с нея.

— О, Рейдж... — Гласът ѝ трепна и тя рязко прочисти гърлото си. — Ще... ми липсваш.

Погледна я през рамо. Знаеше, че ако се опита да я прегърне, тя ще избяга от стаята, затова се хвана за края на матрака. И го стисна.

— Какво правя? — засмя се Мери неловко. — Съжалявам, че те товаря с всичко това. Знаем със сигурност, че за теб животът продължава.

— Животът продължава? — дрезгаво изрече той. — Откъде разбра?

— Жената снощи. Както и да е...

— Каква жена?

Тя поклати глава, а той изгуби самообладание.

— Дяволите да те вземат, не можеш ли просто да ми отговориш? По милост, да речем — нещо, което никога не си правила. Тъй или иначе след няколко минути си тръгвам, така че няма да ти се наложи втори път.

Раменете ѝ се свиха и той се почувства ужасно, задето ѝ се разкрещя. Но преди да успее да се извини, тя каза:

— Говоря за жената, която заведе в леглото си миналата нощ. Аз... те чаках. Искях да ти кажа, че съжалявам... Видях те да влизаш в стаята си с нея. Слушай, не подхванах темата, за да те обвинявам или нещо такова.

Не, разбира се, че не. Тя не искаше нищо от него. Нито любовта му. Нито подкрепата му. Нито вината му. Нито дори секс.

Той поклати глава, гласът му стана безизразен. Беше му омръзнало да се оправдава, но го направи автоматично.

— Това беше Главната избраница. Говорихме за храненето ми, Мери. Не сме правили секс.

Сведе поглед към пода. После пушна матрака и вдигна ръце към лицето си. Настъпи тишина.

— Съжалявам, Рейдж.

— Да. И аз.

Чу хълцане и леко разтвори пръсти, за да види лицето ѝ. Но тя не плачеше. Не, не и Мери. Беше твърде силна, за да го направи.

Но не и той. В очите му имаше сълзи.

Рейдж прочисти гърлото си и запремигва бързо.

Когато отново вдигна поглед към нея, тя се взираше в него с нежност и състрадание, които го разяриха.

Няма що, прекрасно. Сега пък го съжалява, задето е такъв мекушав боклук. Господи, ако не я обичаше толкова, в този момент щеше да я мрази.

Изправи се. Когато проговори, положи всички усилия гласът му да звучи толкова твърдо, колкото изглеждаше тя.

— Охранителната система в къщата ти ще е свързана с нас. Ако се включи, аз — поправи се — някой от нас ще дотича. Вишъс ще ти се обади, когато е инсталирана и работи.

Тишината се проточи и той вдигна рамене.

— Ами... довиждане.

Излезе, без да си позволи да погледне назад.

Слезе долу и откри Бела във всекидневната. Още щом го видя, очите ѝ се отвориха широко. Със сигурност изглеждаше толкова зле, колкото се чувстваше.

— Благодаря — каза той, макар че не бе сигурен за какво ѝ благодари. — Да знаеш, че братството ще наглежда къщата ти. Дори и след като Мери си тръгне.

— Много сте любезни.

Той кимна и излезе, без повече да се бави. Това бе единственият начин да си тръгне, преди да се е сринал напълно и да се е разревал като малко дете.

Докато се отдалечаваше от къщата и навлизаше в ливадата, нямаше никаква представа какво да прави, нито къде да отиде. Може би трябваше да се обади на Тор, да разбере къде са братята и да се присъедини към тях.

Вместо това спря на място. Над главата му луната тъкмо се издигаше над линията, очертана от върховете на дърветата. Беше пълна — огромен диск, излъчващ бледа светлина в студеното, безоблачно небе. Той наклони глава, вдигна ръка, така че лунният блясък да попадне в свитата му шепа и внимателно задържа илюзорното видение.

Смътно дочу шум от силно тропане, който идваше от къщата на Бела. Равномерно

повтарящи се удари.

Шумът се засили и Рейдж погледна назад.

Входната врата се отвори. Мери излезе тичешком от къщата и скочи от верандата, за да не губи време по стъпалата. Втурна се боса по заскрежената трева, хвърли се към него и увисна на врата му с две ръце. Притисна го толкова силно, че гръбнакът му изпука.

Хълцаше. Ридаеше. Плачеше толкова силно, че цялото ѝ тяло се тресеше.

Той не попита нищо, само я прегърна.

— Не съм добре — каза дрезгаво тя, като едва си поемаше дъх. — Рейдж... не съм добре.

Той затвори очи и я притисна силно.

О. вдигна капака на водопроводната тръба и светна с фенерчето в дупката. Младият мъжки вампир беше онзи, когото хванаха предишната нощ с пикапа. Беше жив, преживял бе деня. Мястото за задържане вършеше добра работа.

Вратата на центъра се отвори рязко и господин Х. влезе със светнали очи, като тропаше тежко с ботушите си.

— Жив ли е?

О. кимна и върна капака на мястото му.

— Да.

— Добре.

— Тъкмо мислех да го извадя.

— Не точно сега. Искам да посетиш тези членове на отряд Бета. — Господин Х. му подаде лист хартия със седем адреса. — Електронните проверки са бързи, но се оказва, че не са съвсем достоверни. Получавам потвърждения от тези, които искам да проверя, но когато говоря с хора от техните отряди, ми рапортуват, че не са ги виждали от дни или дори още по-отдавна.

Инстинктът подсказваше на О., че трябва да внимава къде стъпва. Преди време господин Х. едва ли не го обвини, че е убил онези Бета в парка, а ето че сега искаше той да провери какво става с тях?

— Проблем ли има, господин О.?

— Не. Няма проблем.

— И още нещо. Ще доведе трима новобранци. Посвещаването им ще се състои през следващите десетина дни. Искаш ли да присъстваш? Да наблюдаваш отстрани е истинско шоу.

О. поклати глава.

— По-добре да се съсредоточа върху работата тук.

Господин Х. се усмихна.

— Притесняваш се, че Омега може да се подведе от чара ти?

— Нищо не може да подведе Омега.

— Съвсем не е така. Той не спира да говори за теб.

С ума си О. разбираше, че има голяма вероятност господин Х. да му се подиграва, но тялото му не бе толкова сигурно. Коленете му омекнаха и го изби студена пот.

— Отивам да проверя списъка — каза той и тръгна да вземе якето и ключовете си.

Очите на господин Х. блеснаха.

— Свърши това, синко, върви. Аз ще си поиграя малко с нашия гост.

— Както предпочитате, сенсей.

— Значи сега това е домът ми — промърмори Мери, когато Рейдж затвори вратата към спалнята им.

Усети ръцете му да обгръщат кръста ѝ и притисна гръб в тялото му. Хвърли поглед към часовника и осъзна, че са си тръгнали от къщата на Бела само преди час и половина, а целият ѝ живот се бе променил.

— Да, това е домът ти. Нашият дом.

Трите кашона, подредени до стената, бяха пълни с нейните дрехи, любимите ѝ книги, някои дискове и няколко снимки. Отне ѝ съвсем малко време да опакова нещата си, после да ги натовари в кадилака на Ви и да се прибере в имението заедно с Вишъс, Бъч и Фриц, които дойдоха да помогнат. По-късно щеше да се върне с Рейдж да довърши. А на сутринта щеше да се обади в адвокатската кантора и да им каже, че напуска. Трябваше да се обади и на някой агент на недвижими имоти и да продаде хамбара.

Господи, наистина го бе направила. Беше се преместила при Рейдж и беше изоставила напълно стария си живот.

— Трябва да разопаковам нещата си.

Рейдж взе ръцете ѝ и я придърпа към леглото.

— Искам да си починеш. Изглеждаш толкова уморена, едва стоиш на крака.

Докато тя се настаняваше на леглото, той свали мантилото си и махна ножницата и кобура. Отпусна се до нея, а тялото му образува вдлъбнатина в матрака, в която тя потъна и бе принудена да се притисне в тялото му. Всички лампи изгаснаха изведнъж и стаята потъна в мрак.

— Сигурен ли си, че си готов за всичко това? — попита тя.

Очите ѝ постепенно привикваха към обгръщащата я мека светлина, която струеше от прозореца.

— Включително за... нещата, които ще се случат с мен?

— Не ме карай отново да използвам неприлични думи.

Тя се засмя.

— Няма. Просто...

— Обичам те, Мери. Повече от готов съм за това, което ще се случи с теб.

Тя сложи ръка върху лицето му и двамата притихнаха, дъхът им се сливаше.

Тя се унасяше, когато той каза:

— Мери, по повод моето хранене. Когато бяхме у вас, се обадих на Избраниците. Сега, когато отново си с мен, ще имам нужда от тях.

Тя изтръпна. По дяволите, ако останеше с него, а той не можеше да живее от нейната кръв, щеше да се наложи някак да се справят с проблема.

— Кога ще се нахраниш?

— Предполагам, че тази вечер ще ме посети жена-вамфир, но както ти казах и преди, бих искал да си с мен. Ако ти е удобно.

„Как ли ще стане?“, чудеше се тя. Дали щеше да прегърне жената и да пие от шията ѝ? Господи, дори да не правеше секс с нея, Мери не беше сигурна дали ще може да гледа.

Той целуна ръката ѝ.

— Довери ми се. Така ще е по-добре.

— Ако аз... Ако не мога да се справя...

— Няма да те принуждавам да гледаш. Само че... в това има неизбежна интимност и мисля, че и двамата ще се чувстваме по-добре, ако си с мен. Така ще знаеш какво точно се случва. В това няма нищо скрито или непочтено.

Тя кимна.

— Добре.

Той пое дълбоко дъх.

— Това е житейски факт, който не мога да променя.

Мери спусна ръка по гърдите му.

— Знаеш ли, въпреки че е малко страшно, бих искала да съм аз.

— О, Мери, и аз го искам.

Джон погледна часовника си. Тормент щеше да го вземе след пет минути. Вече бе време да слезе. Хвана куфара си с две ръце и тръгна към вратата. Молеше се да не види бледия човек по пътя си или докато чака, но искаше да се срещне с Тормент отвън. Изглеждаше някак по-равнопоставено.

Излезе на тротоара и вдигна поглед към двата прозореца, откъдето се бе взирал навън толкова часове наред. Оставяше гимнастическия дюшек и шангата, както и депозита и наема за миналия месец, защото напускаше. Щеше да му се наложи да влезе набързо вътре за колелото си след пристигането на Тормент, но това щеше да е за последно. Нищо не го задържаше на това място.

Загледа се към улицата, като се чудеше откъде ще дойде мъжът. Питаше се каква ли кола кара, къде живее. И каква ли е жена му.

Треперейки от студ, Джон отново погледна часовника си. Точно девет.

Отдясно светна фар. Беше почти сигурен, че Тормент няма да го вземе с мотор. Но беше хубаво да си представя как изчезва в нощта с рева на мощна машина.

Когато „Харли“-то мина с ръмжене край него, вдигна поглед към офисите на горещата линия отсреща. Мери не бе идвала на работа както в петък, така и в събота вечерта и той искрено се надяваше, че просто си е взела почивка. Веднага след като се настани, щеше да дойде да я види пак и да се увери, че е добре.

Само че... нямаше никаква представа къде отива. Предполагаше, че ще е някъде наблизо, но кой знае? Може би щеше да отиде далеч, да се махне от Колдуел. Господи, как искаше да започне всичко отначало. Винаги можеше да намери начин да дойде при Мери, дори ако трябваше да вземе автобус.

Минаха още две коли и един камион.

Беше толкова лесно да се изтръгне от жалкото си съществуване. Никой от заведението на Мо не го беше грижа, че напуска, защото помощници в кухнята се намираха под път и над път. И от само себе си се разбираше, че няма да липсва на никого от съседите си. Освен това бележникът му с адреси бе абсолютно празен — нямаше приятели, нито семейство, на което да се обади.

Всъщност дори нямаше бележник с адреси. *Нещастник.*

Джон огледа себе си, чудейки се колко ли жалък изглежда. Гуменките му бяха толкова захабени, че белите части бяха посивели. Беше облечен чисто, но дънките му бяха на две години, а ризата, най-хубавата, която имаше, изглеждаше като купена от благотворителна разпродажба. Нямаше дори връхна дреха, защото миналата седмица бяха откраднали якето му от заведението на Мо и щеше да му се наложи да спестява, за да си купи друго.

Би искал да изглежда по-добре.

Зад ъгъла, малко по-далеч от „Трейд стрийт“, се показаха светлините на автомобил, после се насочиха нагоре, сякаш шофьорът внезапно бе настъпил газта. Кое не беше добре. Ако някой караше с превишена скорост в този квартал, обикновено бягаше от ченгетата или от нещо още по-лошо.

Джон отстъпи зад една нащърбена пощенска кутия и се опита да стане невидим, но черният „Рейндж Роувър“ спря рязко пред него. Тъмни стъкла. Здрави хромирани джанти.

Вътре трещеше „Джи юнит“, рапът звучеше толкова силно, че сигурно се чуваше из целия квартал.

Джон грабна куфара си и се запъти към сградата. Дори да налетеше на бледия човек, вътре щеше да е на по-сигурно място, отколкото близо до този наркодилър, който се перчеше с „Роувър“-а. Вече буташе входната врата, когато музиката спря.

— Готов ли си, синко?

Като чу гласа на Тормент, Джон се обърна. Мъжът заобикаляше колата отпред и в мрака изглеждаше целия изтъкан от заплаха — широкоплещеста фигура, от която разумните хора бягат.

— Синко? Ще тръгваме ли?

Тормент пристъпи в слабата светлина на уличната лампа и погледът на Джон беше привлечен от лицето му. Господи, беше забравил колко страшен изглежда с военната подстрижка и тази квадратна челюст.

Може би не трябва да тръгвам с него, помисли си Джон. Изборът му беше продиктуван от страх и щеше да го доведе до още по-големи проблеми. Дори не знаеше къде отива. Хлапетата като него можеха да намерят края си в реката, ако влизаха доброволно в подобни коли. С мъж като този.

Сякаш усетил нерешителността на Джон, Тормент се облегна на „Роувър“-а и кръстоса глезените си.

— Не искам да се чувстваш принуден, синко. Но ще ти кажа само, че моята *шелан* е приготвила хубава вечеря, а пък аз съм гладен. Можеш да дойдеш да хапнеш с нас, да разгледаш къщата ни. Да видиш как е. Можем дори да оставим нещата ти тук. Съгласен ли си?

Гласът му бе тих, спокоен. Нямаше никаква заплаха. Но щеше ли човекът да се държи като „лошо момче“, ако искаше да убеди Джон да се качи в колата?

Зазвъня мобилен телефон. Тормент бръкна във вътрешния джоб на коженото си яке и вдигна капака на апарата.

— Да. Не, тук е, при мен. — Устните му се извиха в лека усмивка. — Обмисляме го. Да, ще му кажа. Аха. Добре. Ще го направя. Да, и това ще му предам. Знам, Уелси. Обещавам. Не... Да, наистина... Съжалявам, *лийлан*.

Жена му, помисли си Джон. Мъмреше този здравеняк. И той го приемаше.

— Добре. Обичам те. Дочуване.

Тормент затвори телефона и го прибра в джоба си. Когато отново погледна Джон, стана ясно, че много уважава съпругата си. Не завъртя очи, нито направи някоя глупава забележка за това колко досадни са жените.

— Уелси каза, че наистина няма търпение да се запознае с теб. Надява се да останеш при нас.

Ами... добре тогава.

Вслушвайки се в инстинкта си, който му казваше, че Тормент е олицетворение на сигурността, независимо как изглежда, Джон помъкна багажа си към колата.

— Това ли е всичко?

Джон се изчерви и кимна.

— Няма от какво да се срамуваш, синко — каза тихо Тормент. — Не и когато си с мен.

Мъжът се пресегна, взе куфара сякаш изобщо не тежеше, и го хвърли небрежно на задната седалка.

Тормент вече стоеше до вратата на шофьора, когато Джон се сети, че е забравил колелото си. Потропа с ръка по капака на колата, за да привлече вниманието му, после посочи сградата и вдигна показалеца си.

— Трябва ти минута?

Джон кимна и се втурна нагоре по стълбите към апартамента си. Взе колелото и тъкмо оставяше ключовете на рафта, когато спря и се огледа. Наистина си тръгваше от малкия апартамент и това го накара да види колко е мизерен. Но все пак бе негов, макар и съвсем за кратко, най-доброто, което можеше да си позволи със средствата, с които разполагаше. Подчинявайки се на внезапен порив, извади химикал от задния си джоб, отвори едно от очуканите шкафчета и написа името си и датата на стената отвътре.

После изнесе колелото си в коридора, затвори вратата и бързо слезе по стълбите.

— Мери? Мери, събуди се. Тя е тук.

Мери почувства, че я бутат по рамото, отвори очи и видя, че Рейдж гледа надолу към нея. Беше се преоблякъл в бяла риза с дълги ръкави и широки бели панталони. Тя седна в леглото, като се мъчеше да се успокои.

— Може ли да почакаш малко?

— Разбира се.

Отиде в банята и наплиска лицето си. Взря се в отражението си, а студената вода се стичаше по брадичката ѝ. Любимият ѝ щеше да пие кръв. Пред нея.

И това не бе най-странното. Чувстваше се непригодна, защото не тя щеше да го храни.

Нямаше намерение да се поддава на паниката. Взе една кърпа и се изсуши, като силно разтри лицето си. Нямаше време да сменя сините джинси и пуловера. Освен това наистина не искаше да облича нещо друго.

Когато излезе от банята, Рейдж сваляше часовника от ръката си.

— Искаш ли да го държа? — попита тя, припомняйки си последния път, когато я бе помолил да се погрижи за „Ролекс“-а му.

Той отиде до нея и сложи тежкия часовник в дланта ѝ.

— Целуни ме.

Тя се повдигна на пръсти и той се наведе. Устните им се срещнаха за миг.

— Хайде.

Хвана я за ръката и я изведе в коридора. Мери се смути, а той каза:

— Не искам да го правя в спалнята ни. Тя е нашето място.

Поведе я по балкона към една от стаите за гости. Отвори вратата и двамата влязоха заедно.

Мери първо долови аромата на рози и едва после видя жената в ъгъла. Пищното ѝ тяло бе обвито в широка бяла роба, а меднорусата ѝ коса бе вдигната и прибрана в кок ниско на тила, така че да открива максимално красивата ѝ шия над дълбокото деколте.

Тя се усмихна и заговори на непознатия език.

— Не — каза Рейдж. — На английски. Ще говорим на английски.

— Разбира се, боецо. — Гласът на жената беше висок и чист, като песен на птица.

Очите ѝ, бледозелени и прекрасни, се спряха върху лицето на Рейдж. — Щастлива съм, че мога да ти служа.

Мери трепна, опитвайки се да потисне желанието да защити територията си. *Да му служи?*

— Как се казваш, Избранице? — попита Рейдж.

— Лейла.

Жената отново се поклони. Докато се изправяше, очите ѝ се плъзнаха по тялото на Рейдж.

— Това е Мери. — Той обви раменете ѝ с ръка. — Тя е моя...

— Приятелка — прекъсна го остро Мери.

Устните на Рейдж трепнаха.

— Тя е моя партньорка.

— Разбира се, боецо. — Жената се поклони отново, този път на Мери. Когато вдигна лице, тя се усмихваше сърдечно. — Господарке, за мен е чест да служа и на вас.

Добре, чудесно, помисли Мери. В такъв случай, какво ще кажеш да си изнесеш кльощавия задник оттук и вместо теб да дойде грозна бабичка с два зъба и рокля с висока яка.

— Къде бихте искали да се настаня? — попита Лейла.

Рейдж огледа стаята и погледът му се спря на разкошното легло с балдахин.

— Там.

Мери прикри досадата си. О, това изобщо не съвпаднаше с нейния избор.

Лейла отиде до леглото, както ѝ бе наредено, а копринената рокля се диплеше зад нея.

Седна върху сатенената завивка и вдигна крака върху леглото, но Рейдж поклати глава.

— Не. Остани седнала.

Лейла смръщи вежди, но не се възпротиви. Рейдж пристъпи към нея, а тя отново се усмихна.

— Хайде — каза той и дръпна Мери за ръката.

— Достатъчно близо съм.

Той я целуна, отиде до жената и се отпусна на колене пред нея. Ръцете ѝ посегнаха към робата, сякаш искаше да развърже пояса си, но Рейдж я спря.

— Ще пия от китката — каза той. — А ти няма да ме докосваш.

Изумление трепна върху лицето на Лейла, очите ѝ се разшириха. Този път изглеждаше сякаш навежда глава от срам, не от покорство.

— Чиста съм, както се полага, за да можете да се възползвате от мен. Може да проверите, ако желаете.

Мери притисна ръка към устата си. Беше отвратително, че жената не смята себе си за нещо повече от предмет, с който си служат.

Рейдж поклати глава. Очевидно и на него му бе неудобно да отговори.

— Искате ли да дойде друга от нас? — попита тихо Лейла.

— Не искам нищо такова — промърмори той.

— Но защо сте призовали Избраница, ако не сте имали намерение да се възползвате от нея?

— Не мислех, че ще е толкова трудно.

— Трудно? — Гласът на Лейла стана по-плътен. — Моля за извинение, но по какъв начин ви причинявам неудобство.

— Не става въпрос за това и не съм искал да те обидя. Моята Мери... Тя е човек и не мога да пия от нея.

— Значи, ще се присъедини към нас само за удоволствията в леглото. За мен ще бъде чест, ако тя каже какво ще правим там.

— Хм, да, това не е... Тя не е тук, за да... Ъъъ, ние тримата няма да... — Господи, Рейдж се изчервяваше. — Мери е тук, защото не искам никоя друга, но трябва да се нахраня, разбираш ли? — Изруга и се изправи. — Няма да стане така. Мисля, че не е правилно.

Очите на Лейла блеснаха.

— Казвате, че трябва да се нахраните, но не можете да пиете от нея. Аз съм тук. Готова съм да го направя. За мен ще бъде удоволствие да ви дам това, от което се нуждаете. Защо трябва да се чувствате неудобно? Или може би искате да чакате още? Докато загубите контрол поради глада и опасността да надвисне върху партньорката ви?

Рейдж зарови ръка в косата си. Стисна юмрука си и го дръпна.

Лейла кръстоса крака, роклята се отвори и откри бедрото ѝ. Бе толкова странно да я

гледаш седнала върху пищното легло — толкова целомъдрена и в същото време така невероятно прелъстителна.

— Нима традициите са се изтрили от ума ти, боецо? Знам, че е минало много време, но как е възможно да се чувстваш неудобно от това, че се грижа за нуждите ти? Това е едно от задълженията ми и е голяма чест за мен. — Лейла поклати глава. — Или трябва да кажа, че беше чест. Ние се грижехме за нуждите ви. Избраниците страдаха през тези векове. Никой от братството не ни търси вече. Ние сме нежелани, ненужни. Когато най-сетне някой ни извика, се почувствахме толкова поласкани.

— Съжалявам. — Рейдж погледна Мери. — Но не мога...

— За нея се тревожиш най-много, нали? — промълви Лейла. — Притесняваш се какво ще си помисли, когато те види да пиеш от китката ми.

— Тя не е свикнала с нашите обичаи.

Жената протегна ръка.

— Господарке, елате да седнете до мен, за да ви вижда, докато пие, да усеща докосването ви и да вдъхва аромата ви, така че да бъдете част от това. В противен случай може да ме отхвърли, а какво ще правите тогава вие двамата? — Думите ѝ бяха последвани от тишина. Мери остана напрегната, а жената махна нетърпеливо с ръка. — Със сигурност разбирате, че той няма да пие иначе. Трябва да го направите заради него.

— Ето, това е — каза Тормент, когато колата спря пред една елегантна модерна къща. Намираха се в квартал на града, който Джон не познаваше. Сградите бяха разположени далеч от улицата и на голямо разстояние една от друга. Много от тях имаха порти от ковано желязо и прекрасни морави, а в двора им растяха не само кленове и дъбове, но и дървета, чиито имена той не знаеше.

Затвори очи. Искаше му се да не е облечен в риза, на която липсва едно копче. Може би, ако държеше ръцете си пред корема, съпругата на Тормент нямаше да забележи.

Господи... ами ако имаха деца? Щяха да му се подиграват...

„Имате ли деца?“

Описа думите със знаци, без да се замисли.

— Какво, синко?

Джон порови в джобовете си и извади няколко сгънати листа хартия. Намери химикалката си, написа бързо думите и обърна листа към Тормент.

Воинът застана неподвижно и погледна към къщата си, а суровото му лице се напрегна, сякаш се страхуваше от онова, което бе вътре.

— Може да имаме дете. След малко повече от година. Моята Уелси е бременна, но нашите жени раждат много трудно. — Тормент поклати глава и стисна силно устни. — С годините започваш да се страхуваш от бременността. Тя ни отнема нашите съпруги като проклет крадец. Честно казано, бих предпочел да нямам деца, отколкото да я загубя. — Прочисти гърлото си. — Както и да е, хайде да влезем. Ще вечеряме, а после ще ти покажа всичко в центъра за обучение.

Натисна бутона на дистанционното за гаражната врата и слезе от колата. Докато Джон измъкваше куфара си от задната седалка, мъжът извади бегача от багажника. Двамата влязоха в гаража и Тормент включи осветлението.

— Ще оставя колелото ти тук до стената, става ли?

Джон кимна и се огледа. Вътре имаше лимузина волво и шевролет с подвижен таван от 1960 година. Джон остана с отворена уста. Тормент се засмя тихо.

— Защо не отидеш да му кажеш „здрости“?

Джон пусна куфара си и отиде до шевролета, замаян от вълнение. Посегна, сякаш искаше да погали гладката повърхност, но после отдръпна ръка.

— Не, пипни я. Той обича да му обръщат внимание.

О, колата беше прекрасна. Блестяща, съвсем бледосин металик. И гюрукът беше смъкнат, така че можеше да види какво има вътре. Белите седалки бяха разкошни. Воланът блестеше. Цялото табло беше в кръгли циферблати. Можеше да се обзаложи, че двигателят трещи като гръмотевица, когато го запалиш. И сигурно миришеше на ново масло, когато включиш парното.

Погледна Тормент. Струваше му се, че очите му ще изхвъркнат от орбитите. Искаше му се да може да говори, само за да му каже колко специален е автомобилът.

— Да, красавец е, нали? Сам го поправих. Ще го вдигна на трупчета през зимата, но може би ще излезем с него до центъра за обучение тази вечер, какво ще кажеш? Студено е, но ще си облечем топли дрехи.

Лицето на Джон светна. Той продължи да се усмихва, когато тежката ръка на мъжа прегърна слабите му рамене.

— Хайде да те нахраним, синко.

Тормент взе куфара и двамата тръгнаха към вратата, до която бе подпряно колелото на Джон. Влязоха в къщата и ги лъхна миризмата на мексиканска храна — силна и остра.

Носът на Джон бе ужасен. Стомахът му се сви. По дяволите, нямаше да може да хапне нищичко от това. Ами ако съпругата на Тормент се обидеше?

На пътя им застана изумителна червеночоса жена. Беше висока най-малко метър и осемдесет, кожата ѝ бе фина като бял китайски порцелан и носеше свободна жълта рокля. Косата ѝ бе направо невероятна — вълните се спускаха като река от върха на главата ѝ почти до кръста.

Джон сложи ръка на корема си, за да скрие липсващото копче.

— Как е моят *хелрен*? — каза жената, подавайки устни за целувка на Тормент.

— Добре съм, *лийлан*. Уелси, това е Джон Матю. Джон, това е моята *шелан*.

— Добре дошъл, Джон. — Тя протегна ръка. — Толкова се радвам, че ще останеш при нас.

Джон се ръкува с нея и бързо върна ръка на кръста си.

— Хайде, момчета. Вечерята е готова.

Цялата кухня беше в черешовочервени шкафчета, гранитни плотове и блестящо черна кухненска техника. В една остъклена ниша имаше кръгла маса от стъкло и метал и три стола. Всичко изглеждаше чисто ново.

— Вие двамата сядайте — каза Уелси. — Аз ще донеса храната.

Джон погледна към мивката. Беше от бял порцелан с медна батерия, която се извиваше високо и грациозно.

— Искаш да се измиеш ли? — каза тя. — Върви.

Имаше сапун в малка чинийка и той изми ръцете си, като внимаваше да изчисти всичко, дори чернилката под ноктите си. Двамата с Тормент седнаха, а Уелси дойде с чинии и купи, препълнени с храна. Царевични питки с месо, сирене и лют сос. Тя се върна за още.

— Ето, на това му викам истинска вечеря — каза Тормент, като си напълни чинията.

— Уелси, това изглежда фантастично.

Джон оглеждаше подредената храна. На масата нямаше нищо, което би могъл да хапне. Можеше да им каже, че вече се е нахранил...

Уелси сложи пред него една купа. Беше пълна с бял ориз, залят с някакъв блед сос. Ароматът бе едва доловим, но приятен.

— Това ще се отрази добре на стомаха ти — рече тя. — А в соса има доста мазнини, което ще ти помогне да понапълнееш. За десерт съм ти приготвила бананов пудинг. Лесно смилаем е и има много калории.

Джон се втренчи в храната. Тя знаеше. Беше й известно точно какво може и не може да яде.

Купата пред него се замъгли. Той замига бързо. После още по-бързо.

Сви устни и стисна юмруци в скута си, докато кокалчетата му изпукаха. *Нямаше* да плаче като дете. Не искаше да се излага така.

Гласът на Уелси беше спокоен.

— Тор, ще ни оставиш ли за минутка?

Чу се шум от местене на стол и Джон усети твърда ръка върху рамото си. После тежестта се вдигна и се чуха стъпки, които се отдалечаваха от стаята.

— Отпусни се. Той излезе.

Джон затвори очи, наведе глава и сви рамене, а по бузите му потекоха сълзи.

Уелси премести един стол до него. Погали гърба му с бавни, леки движения.

Той се чувстваше благословен, че Тормент го е открил толкова бързо. Че тази къща, където щеше да остане, бе толкова хубава и чиста. Че Уелси е приготвила нещо специално за него, което стомахът му можеше да понесе.

Че и двамата зачитаха гордостта му.

Джон усети ръцете й да го придърпват. После го прегърнаха. Залюляха го.

Той попиваше милувките така, както пресъхналата пръст попива дъжда.

След малко вдигна глава и усети, че тя слага салфетка в ръката му. Избърса лицето си, изпъна рамене и погледна Уелси.

— Вече мога да доведа Тор, нали?

Джон кимна отново и взе една вилица. Опита ориза и нададе стон. Нямаше особен вкус, но когато стигна до стомаха му, вместо спазми той почувства прекрасно отпускане. Сякаш в храната имаше точно онова, от което се нуждаеше.

Не можеше да понесе мисълта, че трябва да вдигне поглед, когато Тормент и Уелси отново седнаха до масата. Но изпита облекчение, защото двамата заговориха за обикновени неща. Ежедневни задължения. Приятели. Планове.

Изяде ориза и хвърли поглед към печката, чудейки се дали има още. Преди да попита, Уелси взе купата му и я върна пълна. Той погълна цели три порции. Хапна малко и от банановия пудинг. Когато остави лъжицата на масата, установи, че за пръв път през живота си се е нахранил до насита.

Пое дълбоко въздух, облегна се назад и затвори очи, заслушан в плътния глас на Тормент и мелодичните отговори на Уелси.

Като пристивна песен е, помисли си Джон. Особено когато заговориха на непознат за него език.

— Джон? — каза Тормент.

Опита се да се изправи, но толкова му се спеше, че едва успя да отвори очи.

— Какво ще кажеш да те заведа в стаята ти и да си легнеш? Ще отидем в центъра след няколко дни? Първо да свикнеш тук.

Джон кимна, като си мислеше, че вече не иска нищо друго, освен наистина да се наспи.

Въпреки това занесе чинията си до мивката, изплакна я и я сложи в съдомиялната машина. Върна се до масата с намерението да помогне в разтребването, но Уелси поклати глава.

— Не, аз ще се погрижа. Ти върви с Тор.

Джон извади листовете и химикалката си. Когато приключи с писането, обърна думите към Уелси. Тя се засмя.

— Винаги си добре дошъл. И да, ще ти покажа как се готви.

Уелси се усмихваше толкова широко, че той видя част от зъбите ѝ. Два от предните бяха много дълги.

Тя затвори устни, сякаш се овладя.

— Върви да спиш, Джон, и не се тревожи за нищо. Утре ще имаш достатъчно време да мислиш.

Той погледна към Тормент, чието изражение бе станало вгълбено.

И точно тогава разбра. Без да му казват. Винаги бе знаел, че е различен и най-после щеше да разбере защо. Тези двама чудесни съпрузи щяха да му кажат какъв е.

Джон се замисли за сънищата си. За ухапванията и кръвта.

Имаше чувството, че това не са фантазии.

Бяха спомени.

Мери се втренчи в протегнатата ръка на Избраницата, а след това погледна Рейдж. Лицето му беше мрачно, тялото — напрегнато.

— Няма ли да му помогнеш? — попита Лейла.

Мери пое дълбоко дъх, пристъпи напред и опря дланта си в протегнатата срещу нея длан.

Лейла я придърпа надолу и се усмихна леко.

— Знам, че си нервна, но не се тревожи, ще свърши бързо. След това ще си отида и ще останете само ти и той. Ще можете да се прегърнете и да ме прогоните от мислите си.

— Как понасяш да те... използват така? — попита Мери.

Лейла смръщи вежди.

— Осигурявам това, което е нужно, не ме използват. И как да не помогна на братството? Те ни защитават, за да живеем. Даряват ни с дъщери, за да продължи традицията ни... или поне го правеха. Напоследък броят ни намалява, защото братята вече не идват при нас. Отчаяно се нуждаем от деца, но по закон можем да зачеваме само от членове на братството. — Тя погледна Рейдж. — Ето защо бях избрана тази вечер. Наближава периодът ми на нужда и се надявахме, че ще ме приеме.

— Няма да легна с теб — каза тихо Рейдж.

— Знам. Въпреки това ще ви служи.

Мери затвори очи, представяйки си детето, с което Рейдж би дарил една жена. Докато ръката ѝ се плъзгаше по плоския ѝ корем, тя се опита да си представи как напълнява и натежава. Бе напълно сигурна, че радостта би била всепоглъщаща. Защото болката от съзнанието, че това никога няма да се случи, беше огромна.

— Е, боецо, какво ще направиш? Ще приемеш ли това, което ти давам с радост? Или ще поемеш риска да нараниш партньорката си?

Докато Рейдж се колебаеше, Мери осъзна, че единственото решение, от което се нуждаеха, беше пред тях.

— Пий — нареди му тя.

Той срещна погледа ѝ.

— Мери?

— Искам да се нахраниш. Веднага.

— Сигурна ли си?

— Да.

Сърцето му направи един удар в ледената тишина. После той отново се отпусна на пода пред Лейла. Докато се навеждаше напред, жената вдигна ръкава си и сложи ръка на бедрото си. Вените от вътрешната страна на китката ѝ бяха бледосини под бялата кожа.

Рейдж посегна към ръката на Мери, отваряйки уста. Кучешките му зъби се удължиха и пораснаха три пъти повече от обичайното. С тих съскащ звук той се наведе и притисна уста в ръката на Лейла. Жената трепна, после се отпусна.

Палецът на Рейдж галеше китката на Мери, ръката му топлеше нейната. Тя не виждаше какво точно прави той, но едва забележимите движения на главата му подсказваха, че смуче. Когато стисна дланта ѝ, тя отвърна слабо със същия жест. Цялото изживяване ѝ бе прекалено чуждо. Той беше прав — във всичко това имаше плашеща интимност.

— Погалете го — прошепна Лейла. — Скоро ще спре, а е много рано. Не е пил

достатъчно.

Мери се пресегна вцепенено и сложи свободната си ръка върху главата му.

— Всичко е наред. Добре съм.

Рейдж се раздвижи, за да се изправи — сякаш знаеше, че това е лъжа. А тя се замисли за всичко, през което той *беше* готов да премине заради нея, и за всичко, през което беше минал заради нея.

Натисна главата му надолу.

— Не бързай. Всичко е наред, наистина.

Когато стисна ръката му, раменете му се отпуснаха. Приблужи се и обърна тялото си към нея. Тя разтвори крака, така че той да се настани между тях, опрял гърди на бедрото ѝ. Изглеждаше съвсем дребна до широкия му гръб. Прокара ръка през русата му коса и гъстите, лъскави кичури се плъзнаха между пръстите ѝ.

И изведнъж всичко, което се случваше, вече не бе толкова плашещо необичайно.

Въпреки че усещаше как той пие от кръвта на Лейла, тялото му, притиснато в нейното, ѝ беше познато, а ритмичното движение върху китката ѝ показваше, че мисли за нея, докато се храни. Погледна Лейла. Жената го наблюдаваше, но вниманието, изписано върху лицето ѝ, беше безстрастно.

Мери си спомни какво ѝ беше казал той за пиенето — че ако я ухапе, тя ще почувства неговото удоволствие. Беше ясно, че между него и Избраницата няма такава размяна. Телата и на двамата бяха неподвижни и спокойни. Не тръпнеха в страст.

Лейла вдигна очи и се усмихна.

— Справя се добре. Само още една минута.

После всичко свърши. Рейдж повдигна леко главата си, обърна се към Мери и се отпусна в люлката на хълбоците ѝ, като я обгърна с ръце. Сложи лице върху бедрото ѝ. Тя не виждаше изражението му, но мускулите му бяха отпуснати, а дишането — дълбоко и равномерно.

Хвърли поглед към китката на Избраницата. Имаше две рани от ухапването, леко зачервяване и съвсем тънка струйка кръв.

— Ще му трябва малко време, за да дойде на себе си — каза Лейла, като близна ръката си и после смъкна ръкава си.

После се изправи.

Мери я гледаше и галеше гърба на Рейдж.

— Благодаря ти.

— Няма никаква нужда да ми благодарите.

— Ще дойдеш ли пак, когато той има нужда от теб?

— Вие двамата ще имате нужда от мен? Точно от мен?

Мери се опита да посрещне спокойно вълнението на жената.

— Да, мисля, че ще имаме нужда.

Лейла засия цялата, очите ѝ се оживиха от щастие.

— Господарке, за мен ще бъде чест. — Поклони се. — Той знае как да ме призове.

Можете да ме потърсите по всяко време.

Избраницата излезе от стаята с лека стъпка.

Докато вратата се затваряше, Мери се наведе и целуна рамото на Рейдж. Той се размърда. Повдигна леко глава. После изтри уста с длан, сякаш не искаше тя да вижда никаква кръв по него.

Вдигна поглед към нея. Клепачите му бяха отпуснати, ясните му синьо-зелени очи — малко замъглени.

— Здравей — каза тя и приглади косата му назад.

Той се усмихна с онази негова особена усмивка, която го правеше да изглежда като ангел.

— Здравей.

Тя докосна долната му устна с палеца си.

— Приятна ли беше на вкус?

Когато той се поколеба, тя каза:

— Бъди откровен с мен.

— Приятна беше. Но бих искал да си ти и мислех за теб през цялото време. Представях си, че си ти.

Мери се наведе напред и близна устата му. Очите му блеснаха от изненада, а тя плъзна език в него и усети останалия едва доловим вкус като от сладко червено вино.

— Хубаво е — промълви, докосвайки устните му с нейните. — Искам да мислиш за мен, когато го правиш.

Той сложи ръце отстрани на шията ѝ, палците му бяха точно върху вените.

— Винаги.

Устата му намери нейната, а тя се вкопчи в раменете му и го привлече по-близо. Рейдж дръпна пуловера ѝ нагоре, а тя вдигна ръце, за да може той да го махне и после се отпусна назад върху леглото. Той свали панталоните и бикините ѝ, а след това съблече собствените си дрехи.

Надвеси се над нея, като я повдигна с една ръка и я премести по-навътре на леглото. Бедрото му разтвори краката ѝ, после тялото му притисна нейното към матрака, а ерекцията му се плъзна в самата ѝ сърцевина. Тя следваше ритъма на тялото му, притисната към него, галеше себе си, галеше и него.

Целуваше я трескаво, но влезе в нея, без да бърза. Проникваше внимателно, съединявайки двамата в едно. Беше тежък, твърд и божествен, и се движеше бавно, дълбоко. Кожата му излъчваше онази опияняваща тъмна миризма и я обливаше.

— Няма да имам друга — каза той, опрял устни в шията ѝ. — Няма да приема друга, освен теб.

Мери обви крака около бедрата му — опитваше се да го приеме толкова дълбоко, че да остане с нея завинаги.

Джон следваше Тормент из къщата. Имаше много стаи. Всички мебели и украшения бяха наистина красиви, без съмнение старинни. Спря пред една картина, изобразяваща планинска сцена. Върху малка бронзова табелка на позлатената рамка пишеше „Фредерик Чърч“^[1]. Чудеше се кой ли е той. Реши, че човекът е бил страхотно добър в работата си.

Тормент отвори една врата в края на коридора и включи осветлението.

— Вече внесох куфара ти.

Джон влезе. Стените и таванът бяха боядисани в тъмносиньо. В стаята имаше голямо легло с гладка табла откъм главата и множество дебели възглавници, скрин и писалище. И двойна плъзгаща се врата, която водеше към тераса.

— Банята е тук. — Тормент включи друга лампа. Джон надникна и видя, че почти

всичко е в тъмносин мрамор.

Душът беше остъклен и... невероятно, имаше четири места, от които да тече водата.

— Ако ти трябва нещо, Уелси е тук, а аз ще се върна около четири часа сутринта.

Събираме се някъде по това време всяка нощ. Ако ти трябваме през деня, само вдигни който и да е телефон и набери бутон диез, а после — единица. Ще се радваме да те видим по всяко време. О, тук имаме и двама *догени*, които ни помагат, Сал и Реджин. И двамата знаят, че сега си при нас. Те идват около пет. Ако искаш да излезеш някъде, просто ги помоли да те закарат.

Джон пристъпи до леглото и докосна калъфката на една възглавница. Беше толкова мека, че едва я усещаше.

— Тук ще си добре, синко. Може да ти трябва малко време, за да свикнеш, но ще си добре.

Джон го погледна от другия край на стаята. Събра кураж, отиде до Тормент и отвори уста. После посочи към него.

— Сигурен ли си, че искаш да ги видиш сега? — измърмори той.

Когато Джон кимна, Тормент бавно отвори устни. И оголи кучешките си зъби.

О... Господи. О...

Джон преглътна и докосна с пръсти собствената си уста.

— Да, и ти ще имаш такива. По някое време през следващите две години. — Тормент пресече стаята и седна на леглото, подпрял лакти върху коленете си. — Минаваме през промяната около двадесет и петата си година. След това трябва да пиеш, за да оцелееш. И не говоря за мляко, синко.

Джон повдигна вежди, чудеше се от кого ще пие.

— Ще ти намерим жена, която да ти помогне да минеш през промяната, и ще ти кажа какво да очакваш. Не е забавно, но щом веднъж остане зад гърба ти, ще станеш много силен. И ще си мислиш, че си е струвало.

Очите на Джон светнаха, докато измерваше с поглед Тормент. Разпери рязко ръце встрани и нагоре, после притисна палец към гърдите си.

— Да, и ще бъдеш висок колкото мен.

Джон оформи с устни думите: „Не мога да повярвам“.

— Истина е. Затова преобразяването е такава мъка. Тялото ти преминава през голяма промяна за часове. След това ще трябва отново да се учиш на разни неща, как да вървиш, как да се движиш. — Тор сведе поглед към себе си. — Отначало е трудно да контролираме телата си.

Джон разсеяно потърка гърдите си, където бе кръглият белег. Очите на Тормент проследиха движението.

— Трябва да съм честен с теб, синко. Има много неща, които не знаем за теб. Няма как да разберем колко от нашата кръв тече във вените ти. И няма какво да ни подсказе какъв е произходът ти. Колкото до белега, не мога да го обясня. Казваш, че си го имал цял живот и аз ти вярвам, но този белег се дава, не е нещо, с което се раждаш.

Джон извади листовете си и написа:

„Всички ли го имат?“

— Не. Само братята ми и аз. Ето защо Бела те доведе при нас.

„Кои сте вие?“

— Братството на черния кинжал. Ние сме бойци, синко. Бием се, за да запазим расата.

И теб ще обучим да го правиш. Другите мъже в твоя клас ще станат войници, но ти, с този белег, може накрая да станеш един от нас. Не знам. — Потърка врата си. — Скоро ще те заведе да се запознаеш с Рот. Той е главният, който отговаря за всичко, нашият крал. Освен това, бих искал да те прегледа и нашият доктор, Хавърс. Може да успее да разбере нещо за произхода ти. Съгласен ли си?

Джон кимна.

— Радвам се, че те открихме, Джон. Ако не беше станало така, щеше да умреш, защото нямаше да има кой да ти даде онова, от което ще се нуждаеш.

Джон отиде и седна до Тормент.

— Има нещо, което искаш да ме питаш ли?

Джон кимна, но не можа да подреди мислите си по разбираем начин.

— Ето какво ще ти кажа, помисли си върху това през нощта. Утре пак ще говорим.

Джон смътно осъзнаваше, че главата му кима в отговор. Тормент се изправи и тръгна към вратата.

Изведнъж без причина, Джон изпадна в паника. Мисълта да остане сам изглеждаше ужасяваща, въпреки че се намираще в красива къща с мили хора, в много спокоен квартал. Просто се чувстваше... толкова малък.

В полезрението му се появиха ботушите на Тормент.

— Хей, Джон, може да поостана малко тук при теб. Искаш ли? Да видим какво дават по разните телевизионни канали.

Благодаря ти, въздъхна безмълвно Джон. *Чувствам се малко странно.*

— Ще го приема за „да“. — Тормент се подпря на възглавниците, грабна дистанционното и включи телевизора. — Вишъс, един от братята ми, направи инсталациите в къщата. Мисля, че имаме около седемстотин канала на това нещо. Какво искаш да гледаш?

Джон вдигна рамене и се придърпа назад — към таблата на леглото.

Тормент сменяше каналите, докато намери „Терминатор 2“.

— Харесваш ли го?

Джон подсвирна тихо през зъби и кимна.

— Да, и аз. Това е класика, а Линда Хамилтън е страхотна.

---

[1] Фредерик Едуард Чърч (1828–1900) — американски художник-пейзажист. — Б.пр.

Рейдж спа много до късно, но когато се събуди, го очакваха лоши новини.

Безпокойството, онова ужасно напрежение, отново бе оживяло в него. Скрайб Върджин само временно бе отменила наказанието му. Звярът се бе завърнал.

Отвори очи и видя косата на Мери върху възглавницата си. И извивката на шията ѝ. И голия ѝ гръб.

Обля го пот, възбудата му се появи внезапно и неудържимо като удар на сърцето.

Замисли се за това как се бяха любили, след като той се нахрани. И после отново — вече в тяхната стая. Беше я потърсил още два пъти през деня, като съжаляваше, че иска толкова много от нея и не я оставя на мира. Въпреки това, тя всеки път му се усмихваше и го приемаше с радост, макар че сигурно бе изтощена.

Искаше я и сега, но с пулсиращо желание, различно от онова, което бе изпитвал преди. Тази жажда беше дива, сякаш никога преди не я беше имал или не я беше виждал от месеци. Докато се бореше с желанието, ръцете му се свиха в юмруци, пръстите му изтръпнаха, кожата се опъна. Беше напрегнат до краен предел, дори костите му вибрираха.

Стана от леглото и тръгна към банята. Когато се върна, беше си възвърнал донякъде контрола, но тогава видя, че Мери е изритала завивките от себе си. Тя лежеше по очи, голотата ѝ беше ослепителна и отново го загложди изкушение при вида на красивото ѝ дупе.

— Да ти донеса ли нещо от кухнята? — попита той дрезгаво.

— Сън — промърмори тя и се обърна по гръб. Гърдите ѝ с розови връхчета се стегнаха, когато въздухът ги погали.

О, господи... Чакай, нещо тук не беше наред. Лицето ѝ пламтеше, сякаш бе стояла дълго изложена на силен вятър, а ходилата ѝ се плъзгаха нагоре-надолу по матрака.

Отиде до нея и сложи ръка на челото ѝ. Кожата ѝ бе гореща и суха.

— Мери, мисля, че имаш треска.

— Слаба. Нищо необичайно.

Страхът охлади копнежа му.

— Искаш ли да ти донеса аспирин?

— Трябва само да поспя, докато ми мине.

— Искаш ли да остана с теб?

Тя отвори очи. Замъгленият ѝ поглед не му хареса.

— Не. Случва се. Добре съм, наистина. Само трябва да поспя достатъчно.

Рейдж остана още малко при нея, после облече набързо черен анцуг и тениска. Преди да излезе, се загледа в нея. Чувстваше се ужасно сега, когато тя имаше слаба треска. А какво ли, по дяволите, щеше да бъде, когато състоянието ѝ наистина се влоши?

Хавърс. Още не беше му отговорил, а би трябвало вече да е получил достъп до медицинския ѝ картон. Взе мобилния си телефон и излезе в коридора.

Разговорът с доктора не продължи много, защото той не можеше да направи нищо за нея. Тъй като вампирите не страдаха от рак, нито той, нито някой от колегите му бяха обръщали внимание на болестта.

Рейдж се канеше да приключи разговора, когато Хавърс каза:

— Простете, господарю, не искам да проявявам любопитство. Но имате ли... Наясно ли сте доколко добро е било лечението ѝ.

— Знам, че е имало многобройни процедури.

— Но знаете ли колко интензивни са били? Ако левкемията се е върнала, възможностите за благоприятен изход може да са много ограничени...

— Благодаря ти, че погледна картоната й. Оценявам го.

Като че му трябваше потвърждение колко сериозно е положението.

— Чакайте... Моля ви да разберете, че бих искал да помогна по всякакъв начин. Дори да не мога да бъда полезен, що се отнася до химиотерапията, имам списък с болкоуспокояващите и другите медикаменти, които е вземала преди. Мога да помогна при облекчаване на болките и да я наблюдавам, макар че тя ще бъде лекувана в болница за хора. Трябва да ми се обадите.

— Ще се обадя. И... благодаря, Хавърс.

След като затвори телефона, отиде в кабинета на Рот. Обаче там нямаше никого и той слезе на долния етаж. Може би двамата с Бет бяха решили да хапнат нещо.

Сякаш от нищото, пред него се възправи стена, облечена в кожа и увенчана с глава с дълга черна коса. Днес очилата на Рот бяха сребристи и плътно прилепнали към лицето.

— Мен ли търсиш? — запита кралят.

— Здравей. Да. Мери се премести при мен. За постоянно.

— Разбрах. Фриц каза, че си е донесла някои неща.

— Аха. Слушай, имаш ли нещо против да направя скромно парти тук тази вечер?

Искам Мери да се види с приятелката си Бела и си мислех, че братството може да се представи добре. Нали знаеш, да се облечем официално и всичко останало. Може би Уелси също ще дойде. Мери има мен, но трябва да се среща и с други хора. Не искам да се чувства изолирана.

— Дяволски добра идея. Бет искаше да отидем в града тази вечер, но...

— Не променяйте плановете си. Това наистина е съвсем неофициално.

— Е, моята *шелан* очаква с нетърпение да излезем. Тя обича да ме има само за себе си.

А на мен, във, това наистина ми харесва. Разбираш ли ме?

Рейдж се усмихна леко, когато от тялото на Рот го лъхна вълна от топлина.

— Да, разбирам те.

Помълчаха. Кралят каза:

— Има ли нещо друго, братко?

— А, да. Мери скоро ще бъде много зле. Ще излизам всяка вечер с братята, докато мога, но когато нещата се влошат...

— Разбира се. Ще направиш каквото трябва.

— Благодаря ти.

Рот поклати глава.

— Знаеш ли какво — ти си достоен мъж. Наистина.

— Да, добре, само не казвай на никого. Трябва да пазя репутацията си на егоистичен задник.

— Мога да си представя в тази роля само Тор или Фюри, те биха направили всичко това.

Рейдж се намръщи.

— От това, което казваш, излиза, че правя саможертва, за бога. Аз я обичам.

— Това е саможертвата. Обичаш я, макар да знаеш, че отива към Небитието.

— Никъде не отива. — Рейдж силно стисна зъби. — Ще се оправи. Ще бъде трудно, но ще оздравее.

— Прости ми. — Рот наведе глава. — Разбира се, че ще оздравее.

Рейдж сведе поглед. Не знаеше какво да прави, когато му се извиняват, защото имаше опит само в това той да се извинява. Освен това всеки път, когато си помислеше, че Мери ще умре, имаше чувството, че в гърдите му има запалена горелка.

— По-късно ще говорим пак, господарю — каза той, защото не искаше да се изложи и трябваше да си тръгне, преди да покаже колко е разстроен.

Само че, когато погледна нагоре, за пръв път през живота си срещна очите на Рот.

Спря да диша, загледан в сребристокзелените ириса, които се взираха в него, светнали в цветовете на дъгата. Всъщност нямаха зеници, само две малки черни точки. И топлината в тези слепи, светещи кръгове беше стряскаща.

— Гордея се, че мога да те нарека мой брат — каза Рот.

Рейдж почувства да го обгръщат две силни ръце, които го придърпваха към твърд гръден кош. Напрягна се, но после си позволи да се отпусне върху масивните рамене на Рот.

— Рот?

— Да?

Рейдж отвори уста, но гласът му изневери и той не успя да проговори.

В настъпилата тишина Рот каза:

— Всички ще сме до теб, когато имаш нужда от нас. Повикай ни, ако ти потрябва помощ. А когато дойде времето, тя ще бъде удостоена с пълната церемония за преминаване в Небитието, каквато заслужава една *шелан* на воин.

Рейдж затвори очи, стиснал силно клепачи.

— Благодаря ти... господарю.

По-късно същата вечер, застанала в банята, Мери четкаше косата си и я сушеше. Когато свърши, се погледна в огледалото и приглади кестенявите вълни. Пръстите ѝ усещаха мекотата им, а на тази светлина цветът им наистина имаше златисти и червени оттенъци.

Не искаше да мисли, че отново ще окапе. Направо изхвърли мисълта от ума си. Бог ѝ беше свидетел, щеше да има достатъчно време да се занимава с това, когато наистина се случеше.

— И днес си хубава, както и вчера — каза Рейдж, като излезе изпод душа. Докато се подсушаваше с хавлията, застана зад нея и изпрати въздушна целувка на отражението ѝ. Тя се усмихна.

— Много ти благодаря, че покани Бела и Джон да дойдат тук. Тя ми стана много добра приятелка, а за него се тревожех.

— Не искам да прекъсваш връзката си с хората, само защото си тук. Освен това братството, поне понякога, трябва да се държи цивилизовано. Полезно е за нас.

— Много е мило от страна на Тормент и Уелси, че приеха Джон, нали?

— Тези двамата са най-добрите.

Рейдж ѝ обърна гръб, за да излезе от банята, и очите на татуировката му се втренчиха в нея. Помисли си, че ефектът е призрачен, но не точно неприятен. Сякаш я гледаше кучепазач, което иска тя да го погали.

Мери отиде до леглото и седна на ръба.

— Съжалявам, че не те оставих да спиш тази сутрин. Когато имам треска, се въртя и ритам много.

Рейдж излезе от гардероба, вдигайки ципа на черните си панталони.

— Изобщо не ми пречеше. Но можем ли да направим нещо за тези пристъпи?

— Всъщност не. Ще се преместя в друга спалня, ако ти преча. — Тя се засмя на погледа, който той ѝ хвърли. — Добре, няма да го правя.

— Относно Хавърс. Надявах се, че може да направи нещо за теб.

— Не се тревожи. Благодаря ти, че се опитваш да помогнеш.

— Кога е следващото ти посещение при онколога?

— Скоро. Но да не говорим за това, съгласен ли си? Тази вечер ще бъде посветена на живота. Чувствам се добре и няма да пропиляя нито една минутка.

Рейдж се усмихна леко, а очите му светнаха с одобрение и възхищение.

А тя си бе помислила, че може да го държи настрана от живота си? *Глупачка.*

Усмихна му се в отговор, очаквайки с нетърпение завършека на вечерта, когато щяха да останат сами. В тъмнината. И с нищо между тях...

Той отново се скри в гардероба, а тя тръгна след него с мисълта, че имат няколко минути преди началото на партито и можеха да започнат с прелюдията отсега. Докато той се взираше в официалните ризи, подредени на закачалки, тя сложи ръка на гърба му, точно върху рамото на звяра.

Рейдж се отдръпна рязко и отстъпи.

— Заболя ли те? — попита Мери.

Започна да обикаля около него, а той продължи да се обръща, така че двамата няколко пъти смениха местата си.

— Рейдж...

— Ако не побързаме, ще закъснеем.

Гласът му бе малко дрезгав, гръдните му мускули потрепваха.

— Какво ти е на гърба?

Той свали една риза от закачалката, навлече я и я закопча бързо.

— Гърбът ми е наред.

Рейдж я целуна леко по бузата и бързо се промъкна край нея. Вече в спалнята, отвори вратата, водеща към коридора, взе часовника си от нощното шкафче и го сложи на китката си. Пръстите му трепереха, докато го закопчаваше.

Точно когато Мери се готвеше да го попита какво не е наред, на вратата се появи Фюри.

— Здравей, братко. Здравей, Мери — каза той с усмивка. — Искате ли да слезем заедно?

Мери прикри разочарованието си. Едва ли би могла да измисли по-привлекателен начин да бъдат прекъснати. Блестящата, многоцветна коса на Фюри падаше върху широките му рамене, а дрехите му бяха направо убийствени. Костюмът му бе синьо-черен с едва забележимо райе, а бледорозовата риза подчертаваше силния му врат и великолепия му тен. Мокасините му бяха невероятно елегантни, двойните маншети на ризата му бяха закопчани с масивни златни копчета, а на кутрето си носеше диамантен пръстен.

Фюри имаше наистина перфектен вид. Двамата с Бела щяха да изглеждат добре заедно, помисли си Мери.

— Кажи ми, Фюри, запозна ли се вече с Бела?

Той се зае да оправя кърпичката в малкия джоб на сакото си, макар че тя си беше на място.

— Да, запознах се. Онази вечер, когато ти и момчето дойдохте в центъра.

— Тя ще дойде тази вечер.

— Знам.

— И в момента не излиза с никого.

Господи, това изчервяване наистина може да ти вземе ума, помисли тя. Фюри беше възхитителен.

— Той не се интересува от такива неща — каза Рейдж, докато закрепваше пистолет на кръста си.

Мери му хвърли недоволен поглед, който той не забеляза, защото обличаше сакото си.

— Ти също си сам — каза тя на Фюри. — Нали?

— О, със сигурност е сам.

— Рейдж, защо не го оставиш да отговори сам? Е, Фюри, ако и двамата сте свободни, защо не я поканиш някой път на вечеря?

Той приглади реверите си и се изчерви още повече.

— Ами, не знам.

— Тя наистина е фантастична...

Рейдж поклати глава и я изведе в коридора.

— Остави това, Мери. Хайде.

По средата на стълбището тя дръпна Рейдж и го спря. Когато Фюри отмина надолу, прошепна:

— Спри да се месиш. Двамата с Бела може да се харесат.

— Единственото, което Бела ще получи от него, е разговор.

— Какво по...

— Той не се занимава с жени.

— Гей ли е?

— Не, но не се опитвай да му натрапиш Бела. Няма да е честно и към двамата.

Мери обърна поглед към Фюри, който точно стъпваше върху мозаечния под на фойайето. Въпреки лекото накуцване, се движеше с увереността на човек, на когото всичко си му е на място. Но може би само изглеждаше така. Може да е бил ранен в битка.

— Да не е... нали се сещаш, импотентен?

— Доколкото знам, не е. Обрекъл се е на въздържание.

Господи, каква загуба, помисли си тя, проследявайки с поглед движенията на мъжа.

— Значи принадлежи на някакъв религиозен орден?

— Не.

— Тогава защо?

— Когато става дума за Фюри, всичко се свежда до неговия близък Зейдист. Да, знам, че не си приличат.

Рейдж я побутна леко и тя отново заслиза по стълбите.

— Защо куца?

— Носи протеза. Загубил е половината от левия си крак.

— Господи, как?

— Прострелял го е.

Мери спря.

— *Какво?* Погрешка ли е станало?

— Не, нарочно. Хайде, Мери, можем да довършим разговора по-късно.

Хвана я за ръката и я поведе напред.

Бела прекоси вестибюла, придружена от *догена*, който я бе докарал в имението. Огледа се замаяна. Семейството ѝ притежаваше огромна къща, но тя беше нищо в сравнение с тази. Това бе направо... кралски дворец. Което беше естествено, предположи тя, защото Слепия крал и кралицата му живееха тук.

— Добре дошла, Бела — произнесе дълбок мъжки глас. Обърна се и видя брата с многоцветната коса — онзи, който бе прекъснал разговора ѝ със Зейдист във фитнеса.

— Аз съм Фюри. Срещали сме се. В гимнастическия салон.

— Боецо — каза тя, като направи дълбок поклон. Беше трудно да не се възхитиш от братята, особено от някой като този. Толкова едър. Толкова... Тази коса истинска ли беше?

— Радваме се, че успя да дойдеш. — Той ѝ се усмихна, жълтите му очи бяха топли. — Ела, нека ти помогна с палтото.

Тя съблече дрехата си и я преметна върху ръката си.

— Не мога да повярвам, че съм тук, ако трябва да бъда искрена. Мери! Здравей!

Двете се прегърнаха, а после заговориха с Фюри. Скоро Бела се чувстваше съвсем сигурна до боеца. У него имаше нещо толкова успокояващо и внушаващо доверие, а тези очи бяха неустойими. Наистина бяха жълти.

Но колкото и да бе привлекателен, тя търсеше брата с белега. Докато поддържаше разговора, незабелязано оглеждаше просторното, пъстроцветно фоайе. Зейдист не се виждаше наоколо. Може би щеше да пропусне партито. Не изглеждаше общителен, това беше сигурно.

Мери се отдели от нея, за да отиде при Рейдж, но Бела твърдо реши да не се чувства изоставена. За бога, така или иначе, не ѝ беше работа да преследва някого като Зейдист.

— Фюри — каза тя, — може ли... Знам, че е неучтиво, но просто трябва да докосна косата ти.

Протегна ръка, преди той да успее да откаже и хвана няколко от русите и червени гъсти кичури.

— Разкошна е. Цветовете са изумителни. И... о, колко хубаво ухае. Какъв шампоан използваш?

Погледна го в очите, очаквайки да ѝ отговори с някаква небрежна реплика. Вместо това той се бе вцепенил. Дори не мигаше, вторачил поглед надолу към нея.

Внезапно осъзна, че Рейдж също я гледа втренчено, застанал на прага на една врата, а на лицето му е изписано изумление. Така я гледаше още един боец с козя брадичка. И един едър мъж. И...

Е, цялото парти някак си беше замряло. Отпусна ръка и прошепна:

— Много съжалявам. Май направих някаква ужасна грешка.

Фюри се изтръгна от трансa, в който бе изпаднал.

— Не. Няма нищо.

— Тогавa защо всички ме гледат така?

— Не са свикнали да ме виждат с... жени... — Фюри хвана ръката ѝ и я стисна. — Бела, не си направила нищо лошо. Наистина. И не се притеснявай за братята ми. Просто завиждат, защото биха искали да докоснеш техните коси.

Но нещо наистина не беше наред с него и тя не се учуди, когато след малко той се

извини и се отдалечи. Един *доген* се изправи пред нея.

— Простете, мадам, трябваше да взема палтото ви по-рано.

— О, благодаря.

След като остави палтото си в ръцете на мъжа, видя, че присъстващите на партито се бяха преместили в друго помещение, което изглеждаше като билиардна зала. Тъкмо се готвеше да тръгне натам, когато усети студено течение, идващо някъде иззад нея. Дали входната врата не се бе отворила от вятъра?

Обърна се.

Зейдист стоеше в един тъмен ъгъл до вестибюла и се взираше в нея от сенките. Носеше черен пуловер с висока яка и свободни черни панталони, подобни на дрехите, с които бе облечен последния път, когато го бе видяла. И точно както преди, черните му очи блестяха като на хищник.

О, да, помисли тя и се изчерви. Ето защо бе дошла. Трябваше отново да види този мъж. Пое си дълбоко дъх и отиде до него.

— Здравей. — Той не отговори и тя се насили да се усмихне леко. — Вечерта е чудесна, нали?

— Приятно ли ти беше да докосваш близнака ми?

Това беше *близнакът* му? Как бе възможно двамата... Е, имаше известна прилика. Ако си представеше Зейдист без белега и с дълга коса.

— Зададох ти въпрос, момиче. Хареса ли ти да докосваш косата му?

Черните му очи се спуснаха по тялото ѝ, проследявайки очертанията на копринената блуза и прилепналата пола, в които бе облечена. Върнаха се на лицето ѝ и се спряха на устните ѝ.

— Ще ми отговориш ли, момиче?

— Бела — промълви автоматично тя. — Моля те, наричай ме Бела.

Погледът на Зейдист се замъгли.

— Мислиш ли, че брат ми е красив?

— Тъъ... Да, добре изглежда.

— Добре изглежда. Може и така да се каже. Кажете ми, искаш ли го толкова, че да легнеш с мен?

У нея се разгоря огън, запален от думите, които той изричаше, и от начина, по който се взираше в нея с изгарящо желание в очите. Но после осъзна какво бе казал.

— Съжалявам, не разбирам...

— Близнакът ми е целомъдрен от върха на главата до пръстите на краката си. И тъй, опасявам се, че аз съм най-близкото подобие на Фюри, което изобщо можеш да имаш. — Цъкна с език. — Но аз съм жалък заместител, нали?

Бела сложи ръка на шията си. Завладяха я картини, в които тя бе под тялото на Зейдист, а той се движеше в нея. Какво ли щеше да бъде усещането да бъде обладана от него? Някаква безразсъдна част от нея отчаяно искаше да разбере.

О, господи. Разтреперваше се само от мисълта за това.

Зейдист се засмя студено.

— Да не те стреснах? Извинявай. Само се опитвам да ти помогна да преодолееш това голямо затруднение. Сигурно е отвратително да искаш някого, когато не можеш да имаш. — Очите му се приковаха в гърлото ѝ. — Аз самият никога не съм имал такъв проблем.

Проследи движенията ѝ, докато тя преглъщаше.

— Проблем? — прошепна тя.

— Каквото искам, го вземам.

Да, помисли тя. Наистина го правиш, нали?

Заля я гореща вълна и тя си представи как той гледа надолу към нея, докато телата им се сливат, а лицето му е на сантиметри от нейното. Фантазията я накара да вдигне ръка. Искаше да плъзне пръст по този белег, да стигне до устата му. Само за да разбере какво е чувството да го докосне.

Зейдист избегна допира с рязко отдръпване. Очите му светнаха, сякаш от отвращение. Но изражението веднага изчезна от лицето му.

Каза със студен, безизразен глас:

— Внимавай, момиче. Аз хапя.

— Ще произнесеш ли някога името ми?

— Какво ще кажеш за едно питие, Бела? — намеси се Фюри и я хвана за лакътя. — Барът е ето тук, в билиардната зала.

— Да, отведи я — каза провлечено Зейдист. — Ти си такъв герой, братко. Винаги спасяваш някого. И трябва да знаеш — тя мисли, че изглеждаш добре.

Лицето на Фюри се напрегна, но той не каза нищо, докато я водеше през фойето.

Когато тя се обърна, Зейдист си бе отишъл.

Фюри я подръпна за ръката, за да привлече вниманието ѝ.

— Трябва да стоиш далеч от него. — Бела не отговори. Воинът я отведе в един ъгъл и я хвана за раменете. — Близнакът ми не е просто наранен. Той е унищожен. Разбираш ли разликата? Когато някой е наранен, има възможност нещата да се оправят. Ако е унищожен? Всичко, което можеш да направиш, е да чакаш, докато дойде време да го погребеш.

Тя едва отвори уста.

— Колко... безчувствено.

— Това е истината. Ако умре преди мен, това ще ме убие. Но, така или иначе, той си остава какъвто е.

Тя демонстративно се отдръпна от Фюри.

— Ще го имам предвид. Благодаря.

— Бела...

— Искаше да ми предложиш питие.

О. паркира успоредно на другите автомобили пред високия блок. Грозната монолитна сграда се намираше в един от многоетажните луксозни нови квартали на Колдуел, с които предприемачите се опитваха да застроят брега от край до край. Апартаментът на С. беше на двадесет и шестия етаж и имаше изглед към реката.

Беше претенциозен. Наистина претенциозен. Повечето *лесъри* живееха в мръсни дупки, защото обществото вярваше, че парите трябва да се влагат за постигане на основните му цели. С. безнаказано демонстрираше стил, защото можеше да си го позволи. Преди да се присъедини към обществото през седемдесетте, беше богаташко синче, което се срамуваше от произхода си, но по някакъв начин бе запазил парите си. Той съчетаваше по необичаен начин дилетантството с нагласата си на сериен убиец.

Тъй като минаваше десет часът, нямаше портиер. Отварянето на електронната ключалка на външната врата беше работа за секунди. О. взе асансьора от стомана и стъкло до двадесет и седмия етаж и слезе един етаж по стълбите, повече по навик, отколкото от необходимост. Нямаше причина да се опасява, че някой ще се интересува кой е или къде отива. Освен всичко друго по това време на нощта сградата беше празна, обитателите й — предимно боклуци от Европа — бяха излезли да се тъпчат с екстази и кока-кола в „Зироу Сам“ в центъра на града. Почука на вратата на С.

Това беше петнадесетият адрес, който посещаваше, следвайки списъка на господин Х. с членове, които се отлъчваха без причина. И първият от обиколката тази вечер. В предишните бе имал успех. Един от убийците беше извън щата, защото бе решил на своя глава да помогне на приятел от окръг Колумбия. Други двама, които бяха съквартиранти, се бяха сбили помежду си и сега се възстановяваха от раните си. Щяха да бъдат на линия след няколко дни. Последният проверен *лесър* беше напълно здрав кучи син, който просто се излежаваше и гледаше телевизия. Е, всъщност беше напълно здрав, докато не претърпя ненадейно инцидент по време на посещението на О. Щеше да мине поне седмица, преди да се оправи достатъчно и отново да бъде годен за работа, но визитата със сигурност изясни кои са приоритетите му.

Чудна работа как две счупени капачки на коленете могат да помогнат на човек да бъде убедителен.

О. почука отново на вратата на С., после отвори ключалката. Тъкмо преди да влезе, го лъхна тежка миризма. О, по дяволите. Мястото вонеше като гниещ боклук.

Тръгна към кухнята.

Не, не беше боклук. Беше С.

Лесърът лежеше по очи на пода, край него бе засъхнала локва черна кръв. Близко до ръката му имаше бинтове, игла и конец, сякаш бе опитвал да се оправи сам. „Блекбъри“-то му беше до комплекта за първа помощ, а клавиатурата бе покрита с кръвта му. От другата страна имаше дамска чантичка, също изцапана с кръв.

О. обърна С. по гръб. Гърлото на убиеца бе прерязано, раната беше дълбока. Като се имаше предвид, че ръбовете й бяха обгорени, вероятно го бяха посекли с някой от ужасните черни кинжали на братството. По дяволите, каквото и да слагаха в този метал, то действаше като сярна киселина.

Гърлото на С. се движеше, издавайки бълбукащи звуци, което доказваше, че всъщност е възможно да бъдеш и само донякъде умрял. Вдигна ръка. Държеше нож. Върху ризата му

имаше следи от няколко плитки порязвания, сякаш се бе опитвал да се промуши в гърдите, но силите не му бяха стигнали да свърши работата.

— Много си зле, приятелю — каза О., и взе оръжието от ръката му. Приклекна и започна да гледа как *лесърът* се гърчи бавно.

Както лежеше по гръб и безпомощно мърдаше ръце и крака, приличаше на майски бръмбар, който след малко ще умре. О. хвърли поглед към чантичката.

— Да не би да водиш алтернативен живот, С.?

О. вдигна чантичката и прерови съдържанието. Шишенце с хапчета. Кърпички. Тампони. Мобилен телефон. Портмоне.

Извади шофьорската книжка. Кестенява коса. Сиви очи. Беше невъзможно да прецени дали жената е вампир или човек. Адресът беше някъде из пущинаците по шосе 22.

— Каж ми дали схващам правилно какво е станало — каза О. — Ти и един от онези братя сте влезли в ръкопашен бой. С воина е имало жена. Избягал си, след като те е ранил и си задигнал тази чантичка, за да убиеш приятелката му. Проблемът е, че раните ти са били прекалено сериозни и откакто си се върнал, лежиш тук. Така ли е?

О. пушна документите в чантичката и погледна надолу към мъжа. Очите на С. се въртяха като стъклени топчета, свободно поставени в главата му, която губеше формата си като спукана торба.

— Знаеш ли, С., ако зависеше от мен, щях просто да те зарежа тук. Не знам дали си наясно, но когато се разпаднем, ние се връщаме при Омега. Повярвай ми, онова, което ще откриеш при него от другата страна, ще те накара да гледаш на това, което ти се случва сега, като на истинска ваканция. — Озърна се. — За нещастие мястото се вмирисва заради теб. Ще влезе някой и ето ти беда.

О. взе ножа и стисна здраво дръжката. Вдигна го над рамото си, а облекчението, което С. изпита, сложи край на гърчовеите му.

— Наистина не трябва да си мислиш, че ще стане по-добре — каза тихо О.

Заби ножа в гърдите на *лесъра*. Блесна светлина и се чу пукот. И С. изчезна.

О. взе чантичката и излезе.

Мери отиде до Рейдж, като криеше ръка зад гръба си, изчаквайки подходящия момент. Той играеше бiliarд. Двамата с Бъч здравата биеха Ви и Фюри.

Загледа се в тях и реши, че наистина харесва братята. Дори Зейдист, въпреки мрачното му излъчване. Бяха толкова мили, отнасяха се с нея с уважение и почит, а тя не бе сигурна какво е направила, за да ги заслужи.

Рейдж ѝ намигна, като се навеждаше над масата и насочваше щеката си.

— Защото те е грижа за него — каза някой в ухото ѝ.

Подскочи от изненада и се обърна рязко. Вишпс стоеше точно зад нея.

— За какво говориш?

— Затова те харесваме толкова. И преди да ми кажеш да спра да чета мислите ти, знай, че не исках да го правя. Тази беше твърде силна, за да я изключа. — Вампирът отпи водка от ниска, широка чаша. — Но това е причината, поради която те приемаме. Като се отнасяш добре с него, оказваш чест на всеки един от нас.

Рейдж сведе поглед и се намръщи. След като мина неговият ред, той заобиколи масата, за да отиде при нея и демонстративно изблъска с тяло Ви от пътя си.

Вишъс се засмя.

— Кротко, Холивуд. Тя не забелязва никого, освен теб.

Рейдж изръмжа и я притисна до хълбока си.

— Не забравяй това и дръж ръцете и краката си по местата им.

— Знаеш ли, никога досега не си се държал като ревнивец.

— Така е, защото никога досега не съм имал нещо, което искам да запазя. Твой ред е да играеш, братко.

Ви остави питието си и се зае сериозно с играта, а Мери протегна ръка. От пръстите ѝ висеше и се поклащаше череша.

— Искам да видя и другия ти номер — каза тя. — Каза ми, че можеш да направиш нещо страхотно с езика си и с дръжка от череша.

— Стига... — засмя се той.

— Какво? Няма ли такъв номер?

Той се усмихна.

— Само гледай какво правя с устата си.

Като я гледаше изпод полуспуснатите си клепачи, Рейдж се наведе към ръката ѝ. Езикът му се показа и хвана черешата, придърпвайки я между устните. Сдъвка я, после тръсна глава, докато я гълташе.

— Не е съвсем същото — промърмори.

— Какво?

— Твоите тайни са много по-сладки.

Тя се изчерви и закри очите си с ръка.

О, разбира се. Сега той си мисли за секс.

Вдишвайки дълбоко, тя долови еротичния, тъмен аромат, който Рейдж излъчваше винаги когато искаше да е с нея. Повдигна ръката си и го погледна.

Той се взираше в нея като омагьосан. А зениците му бяха бели и блестяха като току-що навалял сняг.

Мери спря да диша.

Там вътре има нещо, помисли тя. Нещо друго я гледаше през втренчените му очи.

Фюри се приближи усмихнат.

— Иди си намери друго място, ако ще правиш така, Холивуд. Нямаме нужда да ни напомняш за всичко, което имаш.

Шляпна го по рамото с длан.

Рейдж се извърна вихрено и щракна със зъби към ръката на брата. Звукът от затварянето на челюстите му беше достатъчно силен, за да прекрати всички разговори в стаята.

Фюри отскочи назад и отдръпна ръката си.

— За бога, Рейдж! Какъв ти е... По дяволите. Очите ти. Променили са се.

Рейдж пребледня и залитна настрани, премигвайки.

— Съжалявам. По дяволите, Фюри, дори не знаех, че съм...

Всички мъже в стаята оставиха нещата, които държаха в ръце, и го наобиколиха.

— Колко време има до промяната? — попита Фюри.

— Махнете жените — нареди някой. — Заведете ги горе.

Въздухът се изпълни с шум от хора, напускащи залата. Вишъс стисна ръката на Мери.

— Ела с мен.

— Не — съпротивляваше се тя. — Стига. Искам да остана с него.

Рейдж извърна очи към нея и предишният странно вторачен поглед веднага се върна.

После белите му очи се преместиха върху Вишъс. Устните на Рейдж откриха зъбите му и той изрева оглушително като лъв.

— Ви, пусни я. *Веднага* — каза Фюри.

Ви пусна ръката на Мери, но ѝ прошепна:

— Трябва да се махнеш отгук.

Няма да стане, помисли си тя.

— Рейдж? — каза тихо Мери. — Какво става?

Той тръсна глава, отклони очи от нея и се подпря на мраморната камина. На лицето му заблестя пот. Тялото му се напрегна, сякаш се опитваше да я измести.

Времето едва ли не спря, докато той се бореше със себе си. Дишаше дълбоко и бързо, а ръцете и краката му трепереха. Мина доста време, преди тялото му да се отпусне и напрежението да се стопи. С каквото и да се беше борил, той бе победителят. Но бе спечелил с последни сили.

Отвори очи. Бяха възвърнали нормалния си вид, но той бе ужасно блед.

— Съжалявам, братя — промълви Рейдж.

После погледна към Мери и отвори уста. Но вместо да проговори, наведе глава, сякаш изпитваше срам.

Мери мина през стената от мъжки тела и сложи длани върху лицето му.

Той пое рязко дъх от изненада, а тя го целуна по устата.

— Да видим номера с черешата. Хайде.

Мъжете, застанали край тях, бяха замръзнали от учудване — усещаше го във втрещените им погледи. Рейдж също бе потресен. Но тя го загледа настойчиво и той започна да дъвче, като въртеше дръжката със зъби.

Тя погледна към бойците зад себе си.

— Той е добре. И двамата сме добре. Вървете да си довършите играта или каквото там правите? Трябва му малко време, а като го гледате всички така, не му помагате.

Фюри се засмя тихо и отиде при билиардната маса.

— Наистина е невероятна.

Ви взе щеката и чашата си.

— Да, наистина.

Партито се върна към нормалния си ход, Бела и Уелси слязоха отново, а Мери погали Рейдж по лицето и врата. Той сякаш не можеше да я погледне в очите.

— Добре ли си? — попита тихо тя.

— Толкова съжалявам...

— Остави тези съжаления. Каквото и да е това, не можеш да го избегнеш, нали?

Той кимна.

— Значи няма за какво да се извиняваш.

Искаше да разбере какво се бе случило току-що, но не тук и не сега. Понякога да се държиш като нормален бе най-доброто противодействие на странностите. Правилото „преструвай се, докато стане истина“ беше по-ефективно от всички празни приказки на психоаналитиците.

— Мери, не искам да се страхуваш от мен.

Тя погледа известно време как устата и челюстта му си играят с черешовата дръжка.

— Не се страхувам. Ви и Фюри може би щяха да си имат известни неприятности, но мен нямаше да ме нараниш. Нямам представа защо съм толкова сигурна. Просто го знам.

Той въздъхна дълбоко.

— Господи, обичам те. Наистина, наистина те обичам.

После се усмихна.

Тя се засмя силно и внезапният звук накара всички глави да се обърнат.

Дръжката на черештата беше завързана спретнато около единия от кучешките му зъби.

Бела го гледаше втренчено. Трябваше да престане. Само дето не можеше да се въздържи. Зейдист бе единственото, което виждаше.

Всъщност той не се включи в партито. Като се изключеше случилото се с Рейдж, Зейдист се държеше настрана от всички. Не говореше с никого. Не пиеше нищо. Не ядеше нищо. Стоеше като статуя до един от високите прозорци и тази негова неподвижност бе омагьосваща. Дори не си личеше, че диша. Само очите му се движеха.

И винаги избягваха нейните.

Бела освободи и двамата от неловкото положение, като отиде да си вземе още вино. Билярдната зала тънеше в полумрак. Беше луксозно обзаведена, стените бяха покрити с тапети от тъмнозелена коприна и сатенени драперии в черно и златисто. В отсрещния ъгъл, където бе разположен барът, сенките бяха още по-дълбоки и тя се скри в тях.

Може би оттам щеше да го наблюдава по-незабелязано.

През последните няколко дни беше разпитвала тук-там и беше чула разни истории, свързани с него. Слуховете бяха направо ужасни, особено когато ставаше дума за жени. Хората разказваха, че убивал представителките на нейния пол за забавление, но не можеше да не се замисли доколко тези разкази бяха истина. Нямаше как да не се говори за мъжки вампир, който изглежда толкова опасен. Така беше и с брат ѝ. От години слушаше да си шепне какво ли не за Ривендж, но всичко бе лъжа.

Просто нямаше начин всички приказки за Зейдист да са верни. За бога, хората твърдяха, че живее от кръвта на жени-проститутки. Това дори беше физиологически невъзможно, освен ако не пиеше през нощ. А даже и да беше така, как би могъл да остане толкова силен с такава слаба храна?

Бела се обърна с гръб към бара и огледа залата. Зейдист беше изчезнал.

Надникна във фоайето. Изобщо не го бе видяла да си тръгва. Сигурно се беше дематериализирал...

— Мен ли търсиш?

Тя подскочи и обърна глава. Зейдист беше точно зад нея и търкаше яркозелена ябълка в ризата си. Вдигна я към устата си, загледан в гърлото ѝ.

— Зейдист...

— Знаеш ли, за жена от аристокрацията си прекалено невъзпитана. — Оголи кучешките си зъби и захапа яркозеления плод с хрущене. — Майка ти никога ли не ти е казвала, че не е учтиво да зяпаш другите така?

Тя го гледаше как дъвче, челюстта му се движеше кръгообразно. Господи, само като гледаше устните му, оставаше без дъх.

— Не съм искала да те обидя.

— Но го правиш. И докато сме на тази тема, мисля, че разстройваш скъпия ми близък.

— Какво?

Очите на Зейдист се задържаха върху лицето ѝ, после се преместиха към косата. Отхапа още едно парче от ябълката.

— Фюри те харесва. Мисля, че може би дори го привличаш, което се случва за пръв път. Поне откакто го познавам. Той не си губи ума по жени.

Странно, изобщо не бе доловила подобно нещо. Но пък вниманието ѝ беше насочено единствено към Зейдист.

— Не мисля, че Фюри е...

— Наблюдава те непрекъснато. Докато ме гледаш, той гледа теб. И не защото се тревожи за теб. Очите му са приковани върху тялото ти. — Зейдист наклони глава. — Знаеш ли, може и да съм сбъркал. Може би ти си онази, която ще го разтърси дотам, че да се откаже от въздържанието. По дяволите, достатъчно си красива, а той все пак е жив.

Тя се изчерви.

— Зейдист, трябва да знаеш, че според мен си...

— Отблъскващ, нали? Нещо като хубава автомобилна катастрофа. — Отхапа отново от ябълката. — Разбирам, че си запленена, но трябва да насочиш погледа си другаде. Отсега нататък ще гледаш Фюри, ясно?

— Искам да гледам теб. Харесва ми да те гледам.

Очите му се присвиха.

— Не, не ти харесва.

— Напротив.

— Никой не обича да ме гледа. Дори аз.

— Ти не си грозен, Зейдист.

Той се засмя и проследи белега си с върха на показалеца.

— Ето го абсолютното доказателство. Толкова абсолютно, колкото и лъжата ти.

— Направо ме хипнотизираш. Не мога да спра да мисля за теб. Искам да съм с теб.

Зейдист се намръщи и се скова.

— Как точно да бъдеш с мен?

— Знаеш как. — Бузите ѝ пламнаха от смущение, но прецени, че няма какво да губи.

— Искам да... спя с теб.

Зейдист се отдръпна толкова бързо, че се блъсна в бара. И докато бутилките с алкохол дрънчаха, тя разбра със сигурност, че историите за него бяха лъжа. Това не беше убиец на жени. Ако не друго, изглеждаше потресен от мисълта, че я привлича сексуално.

Тя отвори уста, но Зейдист я прекъсна.

— Стой далеч от мен, момиче — каза той и хвърли недоядената ябълка в боклука. —

Ако продължаваш, не знам какво ще направя, за да се защитя.

— От какво? Аз не те застрашавам.

— Ти не, но мога да гарантирам, че аз съм заплаха за здравето ти. Има основателна причина хората да стоят далеч от мен.

И с тези думи излезе от стаята.

Бела погледна мъжете край бiliarдната маса. Всички бяха заети с играта. Което бе чудесно. Не искаше никой да я уговаря да се откаже от това, което се готвеше да направи.

Остави чашата си с вино и се измъкна от бiliarдната зала. Излезе във фойето и видя Зейдист да се качва по стълбите. След като го изчака да се отдалечи, тя бързо и тихо се качи до втория етаж. Когато стигна горе, зърна петата на ботуша му да се скрива зад един ъгъл. Притича бързо по килима, като се движеше на разстояние от него.

Зейдист вървеше навътре по коридора. Спря се, а тя се скри зад една мраморна скулптура.

Когато надникна, той беше изчезнал. Отиде до мястото, където го бе видяла да спира, и намери откритата врата. Промуши глава. В стаята беше тъмно, само светлината от коридора очертаваше ивица в непрогледния мрак. Освен това беше леденостудено, сякаш отоплението бе спряно не само за през нощта, а изобщо не бе включвано, въпреки че лятото

отдавна беше свършило.

Очите ѝ привикнаха с мрака. Видя широко, разкошно легло, покрито с тежко яркочервено кадифе, което се спускаше до пода. Останалото обзавеждане бе също толкова пишно, макар че на пода в ъгъла имаше нещо странно. Постеля от одеяла. И череп.

Някой хвана Бела за ръката и я дръпна рязко вътре.

Вратата се затръшна и стаята потъна в пълен мрак. Нечии ръце я завъртяха, преди да успее да си поеме дъх, и я блъснаха с лицето напред в стената. Свещите се запалиха.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Тя опита да си поеме дъх, но не можа да вкара много въздух в дробовете си, защото Зейдист бе притиснал с ръка гърба ѝ.

— Аз, въъ, аз... помислих, че можем да поговорим.

— Наистина. Това ли искаш да правим тук? Да говорим.

— Да, исках...

Ръката му стисна врата ѝ като клещи.

— Не говоря с жени, които са толкова глупави, че да ме последват. Но ще ти покажа какво обичам да правя с тях.

Обгърна я през корема със силната си ръка, отдръпна рязко хълбоците ѝ от стената и натисна главата ѝ надолу. Тя загуби равновесие и се задържа на крака, като се хвана за декоративния корниз.

Усети възбудата му. Въздухът рязко излезе от дробовете ѝ.

Горещина се разля между краката ѝ, а гърдите му се допряха до гърба ѝ. Той издърпа блузата от полата ѝ и плъзна ръка върху корема ѝ. Покри го целия с дългите пръсти на широката си длан.

— Жена като теб трябва да бъде с друг благородник. Или белезите и репутацията ми са част от тръпката?

Тя не отговори, защото бе останала без дъх. Той продължи:

— Да, разбира се, че е така.

Дръпна бързо сутиена ѝ нагоре и хвана гърдите ѝ. Тя изсъска и потръпна, внезапно обхваната от първична страст. Той се засмя тихо.

— Много ли бързам? — Хвана зърното на едната ѝ гърда и го стисна, предизвиквайки едновременно удоволствие и болка. Тя извика. — Прекалено грубо ли е за теб? Ще опитам да съм по-въздържан, но нали знаеш, че съм дивак. Затова го искаш, нали?

Но не, не беше прекалено грубо, нито прекалено бързо. Господ да ѝ е на помощ, харесваше ѝ. Искаше да го направи веднага и с него. Гореше от желание да наруши правилата, копнееше за опасност и тръпка, за дивата му топлина и мощ. Беше толкова готова... Той вдигна полата и оголи хълбоците ѝ. Оставаше да отмести лентата на бикините ѝ и можеше да потъне в нея.

Само че искаше да го вижда, докато влиза в нея. И да докосва тялото му. Опита се да се изправи, но той я спря — натисна врата ѝ и я задържа в същото положение.

— Съжалявам, правя го само така.

Тя се бореше, беше готова да умре, за да го целуне.

— Зейдист...

— Малко е късно да размисляш. — Гласът му звучеше чувствено провлечен в ухото ѝ. — По някаква причина те искам. Много. Така че направи услуга и на двама ни и стискай зъби. Ще стане бързо.

Ръката му пусна гърдите ѝ, плъзна се между краката и намери сърцевината ѝ. И той се вцепени.

Тя инстинктивно движеше хълбоците си, триеше се в пръстите му, наслаждаваше се на прекрасното усещане от допира му. Той отскочи назад.

— Махай се оттук.

Объркана и възбудена до полуда, тя се олюля, докато се изправяше.

— Какво?

Зейдист отиде до вратата, отвори я рязко и се втренчи в пода. Когато тя не помръдна, той изръмжа:

— Излизай!

— Защо...

— Господи, *призлява* ми от теб.

Бела усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Смъкна полата си надолу, оправи блузата и сутиена си с треперещи пръсти. После избяга от стаята.

Зейдист затръшна вратата и се втурна към банята. Вдигна бързо тоалетната седалка, наведе се и повърна ябълката, която бе изял. Пусна водата и се отпусна на пода, разтреперан и замаян.

Опита се да види дълбоко няколко пъти, но усещаше единствено аромата на Бела. Прелестната ѝ, необяснима възбуда беше върху пръстите му. Свали бързо пуловера си и го уви около ръката си в желанието си да прикрие уханието.

Господи, съвършената ѝ мекота, като сатен. Разкошният аромат на страстта ѝ.

От сто години нито една жена не се беше възбуждала от него. Не и от времето, когато беше кръвен роб. А тогава... той не го искаше, беше привикнал да се страхува точно от тази възбуда.

Опита се да съсредоточи мислите си върху настоящето, но миналото го влечеше надолу.

Върна се обратно в килията, прикован, тялото му не му принадлежеше. Усети ръцете на Господарката и миризмата на мехлема, с който тя трябваше да го маже, за да получи ерекцията, която ѝ бе нужна. А после го възсядаше и не спираше, докато не си получи оргазма. След това го връхлиташе болката от ухапването и смукането, докато тя се хранеше от вените му.

Всичко се върна. Изнасилванията. Унижението. Десетилетията насилие, докато загуби всякаква представа за време, докато бе почти мъртъв и останаха само непрекъснатите удари на сърцето и несъзнателното повдигане и спускане на гърдите му.

Чу странен звук. Осъзна, че стене.

О... Бела.

Изтри чело с ръката си. Бела. Господи, бе го накарала да се срамува от белезите и от грозотата си, от съсипаното си тяло и от тъмната си, противна природа.

На партито тя свободно разговаряше с братята му и с жените, усмихваше се, смееше се. У нея имаше чар и непринуденост, които говореха за спокойния живот, който бе водила. Сигурно никога не бе чувала и една лоша дума, не се беше сблъсквала с безсърдечна постъпка. Със сигурност не бе проявявала жестокост или грубост към никого. Беше достойна жена, съвсем различна от пропадналите курви, от които се хранеше.

Не ѝ повярва, когато му каза, че иска да легне с него, но наистина беше така. Точно това означаваше влагата ѝ, мека като коприна. Жените можеха да лъжат за много неща, но не и за това. Никога за това.

Зейдист потръпна. Когато я принуди да се наведе и докосна гърдите ѝ, възнамеряваше да спре, въпреки думите си. Смяташе, че ще я уплаши, така че да го остави на мира. Щеше да я допусне до себе си и после да я отблъсне, преди да я отпрати да си върви.

Само че тя го искаше искрено.

Припомни си усещането, когато плъзна длан между бедрата ѝ. Беше толкова... мека. Така невероятно топла, гладка и влажна. Първата жена, която бе готова за него. Не знаеше какво да направи и в объркването му при него се завърна Господарката. Видя лицето ѝ и усети тялото ѝ върху своето.

Когато идваше при него, Господарката винаги беше възбудена и полагаше голямо старание той да е наясно с това, макар че никога не го караше да я докосва с ръце. Беше умна. След всичко, което му бе причинила, той би я разкъсал като бясно животно, ако можеше. И двамата го знаеха. Окованата заплаха, която той представляваше, я възбуждаше.

Замисли се защо Бела се чувства привлечена от него. Беше поради същата причина, нали? Секс, при който тя да доминира. Окованият звяр, който да използва за удоволствие.

Или в случая с Бела той беше опасният мъжкар, който ѝ бе нужен, за да изживее приключение.

Отново му се повдигна. Приведе се над тоалетната.

— Мислех, че си просто жесток — каза Бела зад него. — Не знаех, че наистина ти прилява от мен.

По дяволите. Не беше заключил вратата.

Бела обвини ръце около тялото си. Това надхвърляше и най-невероятните неща, които би могла да си представи. Зейдист бе прострян полугол пред тоалетната, пуловерът му бе увит около ръката му, мъчителните вдишвания на пресъхналото му гърло го караха да потръпва.

Докато той ругаеше, тя се загледа в тялото му. Мили боже, гърбът му. Широките му плещи бяха набраздени от белези, свидетелстващи за отдавнашни удари с камшик, които, като белега на лицето му, по някаква причина не бяха зараснали добре. Макар че тя не можеше да се досети как е станало това.

— Защо си пак в стаята ми? — попита той, а гласът му отекна в банята.

— Ами... исках да ти се разкрещя.

— Имаш ли нещо против първо да приключя с повръщането?

Водата плисна и заклокочи, докато той пускаше водата.

— Добре ли си?

— Да, голяма веселба е.

Тя влезе в банята и веднага ѝ направи впечатление, че е много чиста, блестящо бяла и абсолютно безлична.

За части от секундата Зейдист се изправи и се обърна към нея.

Тя прикри възкликанието и изненадата си.

Макар очевидно силни, мускулите му бяха релефно очертани, всеки един се виждаше отделно и ясно. За воин, за мъж изобщо, той беше слаб, прекалено слаб. Изглежда, наистина гладуваше. Освен това, имаше белези и по гърдите, макар и само на две места — върху левия

гърден мускул и на дясното рамо. И двете му зърна бяха продупчени — сребърни халки с малки топчета блестяха на светлината, когато вдишваше и издишваше.

Но не тези неща я стреснаха. Шокът дойде от широките ивици, татуирани около врата и китките му.

— Защо имаш белези на кръвен роб? — прошепна тя.

— Сети се сама.

— Но това...

— Не би могло да се случи на някой като мен?

— Да. Ти си боец. Благородник.

— Съдбата е жестока кучка.

Сърцето ѝ се отвори и всичко, което бе мислила за него, се промени. Той вече не беше вълнуващо предизвикателство, а мъж, когото искаше да утеши. Да приласкае. Да го прегърне. Пристъпи към него, без да мисли.

Черните му очи се присвиха.

— Наистина не те съветвам да ме доближаваш. Особено сега.

Не го послуша. Започна да скъсява разстоянието между тях, а той отстъпваше, докато се намери в ъгъла между стъклената врата на душ-кабината и стената.

— Какво правиш, по дяволите?

Тя не отговори, защото не бе сигурна.

— Махни се — сопна се той.

Отвори уста, а кучешките му зъби се издължиха като на тигър. Това я спря за малко.

— Може би мога...

— Да ме спасиш или някаква такава глупост? О, да. В твоите фантазии това е моментът, когато се очаква да бъда омагьосан от очите ти. Да предам същността си на звяр в ръцете на девицата.

— Аз не съм девица.

— Е, браво на теб.

Тя протегна ръка, искаше да я сложи върху гърдите му. Точно върху сърцето.

Той се отдръпна от нея, притискайки се в мрамора. Цялото му тяло се покри с пот. Наведе глава настрани, присви очи и лицето му се сгърчи. Гърдите му се повдигаха бързо от тежкото дишане, сребърните халки на зърната му проблясваха.

Гласът му изтъня до едва доловим звук.

— Не ме докосвай. Не мога... Не понасям да ме докосват, разбираш ли? Боли ме.

Бела спря.

— Защо? Защо те...

— Просто се махни оттук, *по дяволите*, моля те. — Едва произнасяше думите. — Готов съм да унищожа нещо. И не искам да си ти.

— Няма да ме нараниш.

Той затвори очи.

— По дяволите. Какво не ви е наред на вас, изтънчените? Възпитавали са ви да получавате сексуални наслади, като измъчвате хората ли?

— Мили боже, не. Просто искам да ти помогна.

— Лъжкия! — избухна той, а очите му изведнъж се отвориха широко. — Ти си просто лъжкия. Не искаш да ми помогнеш, искаш да мушкаш гърмящата змия с пръчка, само за да видиш какво ще стане.

— Не е вярно. Поне... не сега.

Погледът му стана студен и празен. А гласът му изгуби всякаква изразителност.

— Искаш ли ме? Прекрасно. Можеш да ме имаш.

Зейдист се спусна към нея. Свали я на пода, обърна я по очи и изви ръцете ѝ зад гърба. Усещаше студения мрамор под лицето си, докато коленете му разтваряха краката ѝ. Чу се звук от късане. Бикините ѝ.

Тя се вцепени. Нито мислите, нито чувствата ѝ успяваха да следят бързите му действия. Но тялото ѝ знаеше какво иска. Щеше да го приеме в себе си, независимо дали е ядосан или не.

Тежестта на тялото му за миг се вдигна от нея и тя чу звук от смъкване на цип. После той отново лежеше върху нея и нямаше нищо между огромната му ерекция и нейната сърцевина. Но той не продължи. Само дишаше тежко, застинал на място, тя усещаше дъха му като порив на вятър в ухото си, толкова силен... Хлипаше ли?

Главата му се отпусна върху врата ѝ. После той се претърколи встрани и за миг се притисна в нея, преди да се отдръпне. Легна по гръб и закри лицето си с ръце.

— О, господи... — стенеше. — Бела...

Искаше да протегне ръка към него, но той бе толкова напрегнат, че не посмя. Изправи се несръчно на крака и погледна надолу. Панталоните бяха смъкнати около бедрата му, възбудата му бе изчезнала.

Господи, тялото му бе толкова окаяно. Стомахът му бе хлътнал. Тазовите кости изпъкваха под кожата. Сигурно наистина пие само от хора, помисли си тя. И изобщо не яде достатъчно.

Загледа се в татуираните ивици, покриващи китките и врата му. И в белезите.

Унищожен. Не наранен.

Макар че в този момент се срамуваше да го признае, тъмната му страна наистина бе онова, което я привличаше най-силно. Бе толкова различно, напълно противоположно на всичко, което бе научила от живота. То го правеше опасен. Вълнуващ. Секси. Но онова беше въображаемо. Това, което виждаше сега, беше истинско.

Той страдаше. И в това нямаше нищо привлекателно или вълнуващо.

Взе хавлия, отиде до него и внимателно зави голата му плът. Той подскочи, после притисна хавлията до себе си. Когато погледна към нея, тя видя, че очите му са зачервени, но в тях нямаше сълзи. Може би не беше плакал.

— Моля те... остави ме — каза той.

— Искам...

— Тръгвай. Веднага. Без да искаш, без да се надяваш. Без нищо. Просто си върви. И никога повече не ме доближавай. Закълни се. *Закълни се.*

— Аз... обещавам.

Бела мина бързо през спалнята му. Когато се отдалечи достатъчно по коридора, спря и оправи косата си с пръсти, опита се да я приглади. Усещаше бикините около кръста си и ги остави така. Нямаше къде да ги сложи, ако ги свалеше.

Долу партито беше в разгара си и тя се почувства не на място, празна. Отиде при Мери, каза ѝ довиждане и се огледа за някой *доген*, който да я откара до дома ѝ.

Но тогава Зейдист влезе в залата. Беше се преоблякъл в бели спортни дрехи и носеше в ръка черна чанта. Без изобщо да погледне към нея, се приближи зад Фюри, който стоеше на няколко крачки встрани.

Фюри се обърна и се отдръпна, когато видя чантата.

— Не, Зи. Не искам...

— Или ще го направиш ти, братко, или ще намеря някой друг, който иска.

Подаде му чантата.

Фюри се втренчи в нея. После я взе. Ръката му трепереше. Двамата излязоха заедно.

Мери остави празните чинии до мивката и подаде на Рейдж един поднос, за да съберат заедно останалите неща. Партито вече бе свършило и всички помагаха в разтребването. Когато излязоха във фойайето, тя каза:

— Толкова е хубаво, че Уелси и Тор взеха Джон при себе си. Искаше ми се да го видя тази вечер, но се радвам, като знам, че е в добри ръце.

— Тор ми каза, че горкото хлапе не може да стане от леглото, толкова е изтощено. Само ядял и спял. Ей, между другото, мисля, че си права. Фюри като че ли харесва Бела. Почти през цялото време я гледаше. Не съм го виждал да прави така преди.

— Но след това, което каза за...

Докато минаваха край стълбището, под него се отвори скрита врата.

Излезе Зейдист. Лицето му бе насинено, ризата му беше разкъсана. По него имаше кръв.

— О, по дяволите — промърмори Рейдж.

Братът ги отмина, черните очи със стъклен поглед не се обърнаха към тях. Леката усмивка на задоволство изглеждаше съвсем не на място на лицето му, сякаш бе получил хубава вечеря или добър секс вместо жесток бой. Качи се бавно по стълбите, единият му крак се прегъваше трудно.

— Най-добре да отида да видя Фюри. — Рейдж подаде подноса на Мери и я целуна леко. — Може да се забавя.

— Защо Фюри би... О... господи...

— Само защото е принуден. Това е единствената причина, Мери.

— Добре... Остани колкото трябва.

Но преди Рейдж да стигне до вратата, Фюри влезе, облечен в спортен екип. Изглеждаше изтощен като Зейдист, само че по него нямаше никакви белези. Не, не беше така. Кокалчетата на ръцете му бяха подути и разранени, а по гърдите му имаше размазани петна от кръв.

— Хей, братко — каза Рейдж.

Фюри се огледа, сякаш с изненада откриваше къде се намира. Рейдж пристъпи и застана пред него.

— Братко?

Празният поглед изчезна и очите на Фюри се фокусираха.

— Здравей.

— Искаш ли да се качиш горе? Да си починеш?

— О, да. Не. Добре съм. — Очите му се стрелнаха към Мери. После се отклониха. — Аз, във, добре съм. Да, наистина. Партито е свършило, предполагам?

Рейдж взе чантата. Бледорозовата риза на Фюри се подаваше, прищипана от ципа.

— Хайде, да се качим заедно.

— Трябва да останеш при жена си.

— Тя разбира. Да вървим заедно, братко.

Раменете на Фюри се отпуснаха.

— Да, добре. Да, аз не... Не бих искал да съм сам точно сега.

Късно през нощта Рейдж най-после се върна в тяхната стая. Знаеше, че Мери ще е заспала, така че затвори тихо вратата.

На нощната масичка до леглото гореше свещ и на светлината ѝ той видя, че леглото е разхвърляно. Мери бе избутала завивката и бе разместила възглавниците. Лежеше по гръб, прелестната кремава нощница се бе увила около кръста ѝ, откривайки бедрата ѝ.

Той не беше виждал копринената дреха преди и разбра, че я е облякла, защото е искала тази вечер да бъде специална. Гледката го замая и макар желанието да го изгаряше, коленичи от нейната страна на леглото. Имаше нужда да е близо до нея.

Не знаеше как Фюри успява се справи, особено през нощи като тази. Единственият човек, когото братът обичаше, бе поискал да го бият до кръв, бе настоявал да получи болка и наказание. И Фюри бе направил онова, което искаха от него, поемайки страданието на близка си. Зи без съмнение щеше да спи, докато се оправи. Фюри щеше да остане объркан и затворен в себе си дни наред.

Беше добър, предан, силен и отдаден на Зи. Но преживяването и изкупването на вината за всичко, което се бе случило със Зейдист, го убиваше.

Господи, как можеше някой да се справи със задачата да бие човека, когото обича, защото това е единственото, което другият иска?

— Миришеш хубаво — промърмори Мери, сви се от нейната страна на леглото и го погледна. — Като „Старбъкс“.

— От червения дим е. Фюри пуши нещо много силно, но не го виня. — Рейдж взе ръката ѝ и се намръщи. — Пак имаш треска.

— Вече свърши. Чувствам се по-добре. — Целуна китката му. — Как е Фюри?

— Ужасно.

— Зейдист често ли го кара да прави така?

— Не. Не знам каква беше причината тази вечер.

— Съжалявам и за двамата. Но повече за Фюри.

Той ѝ се усмихна, изпълнен с любов заради нейната загриженост за братята.

Мери се надигна бавно и изви крака, за да ги спусне от леглото. Горната част на нощницата ѝ беше от дантела и той виждаше гърдите ѝ през нея. Бедрата му се стегнаха. Затвори очи.

Това беше ад. Желанието да бъде с нея. Страхът от онова, което може да ѝ причини. И дори не мислеше за секс. Искаше да я прегърне.

Ръцете ѝ се повдигнаха към лицето му. Палецът ѝ се плъзна по устата му и устните му се отвориха сами в неволна покана, която Мери прие. Наведе се и го целуна, езикът ѝ се плъзна в устата му и взе онова, което той знаеше, че не бива да предлага.

— Ммм. Имаш чудесен вкус.

Беше пушил малко от червения дим с Фюри, защото знаеше, че ще се върне при нея, с надеждата, че успокоителното ще свали част от напрежението. Не би могъл да се справи, ако се повтореше онова, което се случи в билиардната зала.

— Искам те, Рейдж.

Тя се премести, разтвори крака и придърпа тялото му към себе си.

Вихрушка от енергия се сгъсти по продължение на гръбначния му стълб и се насочи навън, пронизвайки дланите и стъпалата му, принуждавайки ноктите му да скърцат от болка и кожата на главата му да изтръпне. Облегна се назад.

— Виж, Мери...

Тя се усмихна, свали нощницата през глава и я хвърли. Дрехата се завъртя и падна на пода. Голата ѝ кожа, окъпана на светлината на свещта беше като капан. Той не можеше да помръдне.

— Люби ме, Рейдж.

Тя взе ръцете му и ги сложи върху гърдите си. Макар да си повтаряше, че не бива да я докосва, той обви длани около хълмчетата, палците му галеха зърната ѝ. Тя изви гръб.

— О, да. Харесва ми.

Той се наведе към шията ѝ и близна вената. Толкова силно искаше да пие от нея, особено както държеше главата му, притисната до себе си, сякаш и тя искаше това. Не че имаше нужда от храна. Умираще от желание да я има в тялото си, в кръвта си. Искеше тя да поддържа живота му, да живее чрез нея. Копнееше тя да направи същото с него.

Мери обви ръце около раменете му и го придърпа назад в опит да го накара да легне. Бог да му е на помощ, той ѝ позволи. Сега беше под него и излъчваше аромата на възбудата, предизвикана от него.

Рейдж затвори очи. Не можеше да ѝ откаже. Не можеше да спре силата, която се надигаше вътре в него. Разпънат между двата порива, той я целуна и започна да се моли без глас.

Нещо не е наред, мислеше си Мери.

Рейдж избягваше допира ѝ. Когато поиска да свали ризата му, той не ѝ позволи да я разкопчее. Посегна да докосне ерекцията му, но той отмести бедрата си. Дори когато смучеше гърдите ѝ, а ръката му се плъзгаше между краката ѝ, той сякаш я любеше отдалеч.

— Рейдж... — Гласът ѝ прекъсна, защото усети устните му на шията си. — Какво има?

Големите му ръце разтвориха широко краката ѝ, устата му се притисна към вътрешната страна на бедрото ѝ. Захапа я леко. Кучешките му зъби се плъзгаха по кожата, без да ѝ причиняват болка.

— Рейдж, спри за минутка...

Той сложи уста върху сърцевината ѝ, наслаждавайки се на вкуса. Тя изви тяло, за да се надигне от леглото, възбудена от гледката на русата му глава, приведена надолу, и свитите рамене под коленете ѝ. Краката ѝ изглеждаха толкова бледи и тънки на фона на масивното му тяло.

Само още миг и щеше да потъне в забрава.

Хвана кичур от косата му и го отблъсна рязко от себе си.

Синьо-зелените му очи блестяха. Дишаше тежко през отворените си, блестящи устни. Без да бърза, хвана долната си устна със зъби и я всмука. После езикът му облиза горната с бавно, продължително движение.

Тя затвори очи, топеше се от желание.

— Какво не е наред? — запита с дрезгав глас.

— Не знаех, че нещо не е наред. — Плъзна кокалчетата на ръката си по сърцевината ѝ, като търкаше чувствителната кожа. — Не ти ли харесва?

— Харесва ми, разбира се.

Палецът му започна да описва кръгове.

— Тогава нека да продължа.

Преди да успее да наведе глава и отново да притисне езика си в нея, тя сви крака около

ръката му, доколкото ѝ позволяваха силите.

— Защо не ми позволяваш да те докосвам?

— Докосваме се. — Той раздвижи пръстите си. — Ето, тук съм. — *О, господи, възможно ли беше да изпита по-силна възбуда?*

— Не, не си.

Опита се да се отдръпне от него и да седне в леглото, но свободната му ръка се стрелна към нея. Дланта му спря върху гърдите ѝ и я притисна обратно върху леглото.

— Не съм свършил — каза той с дълбок глас.

— Искам да докосвам тялото ти.

Очите му засияха с ярка светлина. Но после блясъкът изчезна внезапно и през лицето му бързо премина сянката на някакво чувство. Страх? Не можа да разбере, защото той сведе глава. Целуна горната част на бедрото ѝ, като я притискаше и галеше леко с бузата, челюстта и устата си.

— Нищо не може да се сравни с твоята топлина, сладост и мекота. Нека ти доставя удоволствие, Мери.

От думите му я побиха ледени тръпки. Вече ги бе чувала. В началото.

Устните му се преместиха от вътрешната страна на крака ѝ, по-близо до съкровено място.

— *Не*. Престани, Рейдж. — Той спря. — Не ми харесва, ако не участвам и аз. Не искам да го правиш заради мен. Искам да бъда *с теб*.

Той стисна устни, надигна се рязко и бързо скочи от леглото. Дали щеше да си тръгне?

Но той само коленичи на пода, подпрял широко разтворените си ръце върху леглото с наведена глава. Чакаше да премине възбудата му.

Тя протегна единия си крак, докосна ръката му със стъпалото си и прошепна:

— Не ми казвай, че отговорът ти ще е „не“.

Той вдигна поглед към нея. Държеше главата си ниско наведена, а очите му изглеждаха като две цепнатини върху лицето, от които струяха ярки неоновосини лъчи.

Тя изви тяло и премести крак, като му позволи да види за миг онова, което искаше толкова силно.

И задържа дъха си.

С едно-единствено движение Рейдж се надигна от пода и се хвърли върху нея. Легна между бедрата ѝ, разкопча панталоните си и...

О, благодаря ти, Господи.

Тя отговори веднага, като се притискаше към пулсиращата му твърдост. Когато замайването ѝ отслабна, усети, че той трепери над нея, вътре в нея. Готвеше се да му каже да спре да се контролира, но разбра, че не въздържанието бе проблемът. Той имаше някакъв пристъп, всеки мускул от тялото му се свиваше конвулсивно.

— Рейдж? — Погледна го в лицето.

Очите му светеха в бяло.

Опитвайки се да го успокои, тя го погали по гърба, но почувства нещо върху кожата му. Някакъв релеф. Като линии.

— Рейдж, има нещо на...

Той отскочи от нея и веднага тръгна към вратата.

— Рейдж?

Тя грабна нощницата си и го последва, докато я обличаше.

В коридора той спря да закопчее панталона си и Мери едва не изпищя. Татуировката беше оживяла. Беше се надигнала от гърба му, формите хвърляха сенки.

И се движеше, въпреки че той стоеше. Огромният дракон кипеше от ярост. Очите му се вираха точно в нея, а през тялото му преминаваха вълни.

Търсеше начин да се освободи.

— Рейдж?

Той се втурна, бърз като светкавица, слезе във фойето и изчезна в скритата под стълбището врата.

И не спря да тича, докато не стигна почти до края на тренировъчния център. Стигна до съблекалнята, отвори вратата и влезе в банята. Пусна единия от душовете, свлече се, опрял гръб на покритата с плочки стена и седна под студената струя.

Беше ужасяващо ясно. Трептенето. Тихото бучене. Появяваха се винаги когато бе близо до Мери. И особено когато беше възбудена.

Господи, как не го беше разбрал преди? Може би просто искаше да избяга от истината.

Да бъде с Мери, беше нещо различно, защото... той не беше единственият, който искаше да я люби.

Звярът също я искаше.

Звярът искаше да излезе, за да я вземе.

Бела се прибра у дома си, но не можа да се успокои. Писа един час в дневника си, после се преоблече в дънки и широк пуловер и си сложи топло яке с качулка. Навън падаха леки снежинки и се въртяха в нестройни вихрушки от студен въздух.

Тя вдигна ципа на якето и тръгна през ливадата, където тревата беше по-висока и по-неравна.

Зейдист. Не можеше да затвори очи, без да го види легнал по гръб в онази баня.

Унищожен. Не наранен.

Спря и се загледа в снега.

Беше му дала дума, че няма да му досажда, но не искаше да спази обещанието си. Бог да ѝ е на помощ, искаше да опита още веднъж.

В далечината видя някой да обикаля къщата на Мери. Бела замря от страх, но после видя тъмната коса и разбра, че това не е *лесър*.

Очевидно Вишъс инсталираше охранителната система. Махна му с ръка и тръгна към него.

Тя много хареса Ви, след като поговори с него на партито. Той притежаваше онзи вид интелигентност, която при вампирите обикновено изместваше всяко умение за социално общуване. Но при този воин двете неща вървяха в комплект. Той беше привлекателен, силен, знаеше всичко, беше от онези мъже, които те карат да мечтаеш за бебета само за да запазиш тяхната ДНК в генната банка.

Чудеше се защо носи онази черна кожена ръкавица. И защо има татуировки отстрани на лицето. Може би щеше да попита за тези неща в някой удобен момент.

— Мислех, че няма да се наложи да се занимаваш с това сега — извика тя, като се качи на терасата. — Защото Мери е...

Тъмнокосата фигура, която пристъпи пред нея, не беше Вишъс. И не беше живо същество.

— Дженифър? — каза *лесърът* със страхопочитание.

Бела замръзна за част от секундата. После се обърна и побягна. Не се спъна, не се поколеба. Прекоси ливадата бързо и уверено, въпреки че беше ужасена. Ако успееше да се добере до къщата си, щеше да заключи *лесъра* отвън. Докато той успееше да счупи стъклото, за да влезе, тя щеше вече да е в мазето, където никой не можеше да проникне. Щеше да се обади на Ривендж и да се измъкне през подземния тунел до другата страна на двора.

Лесърът беше зад нея — тя чуваше тежките му стъпки и шума от дрехите му — но не я настигаше. Двамата тичаха през хрущящата замръзнала трева. Отправяйки поглед към приветливите светлини на къщата си, тя напрегна мускули, за да увеличи скоростта.

Първият удар на болката я прониза в бедрото. Вторият — в средата на гърба, през якето.

Краката ѝ се забавиха, ходилата ѝ се превърнаха в огромни плавници. После разстоянието, което трябваше да преодолее, стана по-голямо, простря се до безкрая, но тя все пак продължи да тича. Докато стигне до задната врата, вече залиташе. Някак си влезе вътре и се опита да затвори резето, но пръстите ѝ сякаш бяха останали без кости.

Най-после се обърна и се спусна към мазето. Звукът от ритането на остъклената врата беше странно тих, сякаш се случваше някъде много, много далеч.

Една ръка я хвана за рамото.

Инстинктът за борба се надигна с нова сила у нея, тя се изскубна и силно удари *лесъра* в лицето със свит юмрук. За миг той остана вцепенен, после отвърна с удар, който я завъртя и я запрати на пода. Той я обърна по гръб и я удари отново, отворената му длан се стовари върху скулата ѝ и главата ѝ се блъсна силно в пода.

Тя не усети нищо. Нито удара по лицето, нито как главата ѝ се удари в пода. Което беше добре, защото нищо не я разсейваше, когато го захапа за ръката.

Търкаляйки се, вкопчени един в друг, те се блъснаха в кухненската маса и събориха столовете. Тя се освободи, хвана един от тях и блъсна с него *лесъра* в гърдите. Объркана и задъхана, успя да се отдалечи с пълзене.

Тялото спря да ѝ се подчинява, когато слезе по стълбите до мазето.

Остана да лежи там. Беше в съзнание, но не можеше да се движи. Мина ѝ неясната мисъл, че нещо капе в очите ѝ. Може би нейната собствена кръв, може би тази на *лесъра*.

Светът край нея се завъртя, когато я обърнаха.

Тя погледна *лесъра* в лицето. Тъмна коса, бледокафяви очи.

Мили боже.

Убиецът плачеше, докато я вдигаше от пода и я люлееше в ръцете си. Последното нещо, което осъзна, беше гледката на сълзите му, падащи върху лицето ѝ.

После вече не чувстваше нищо.

О. внимателно извади жената вампир от кабината на пикапа си. Така искаше да беше запазил собственото си жилище, вместо да се мести в центъра за въздействие. Предпочиташе да я държи далеч от другите *лесъри*, но пък можеше да е сигурен, че оттук няма да избяга. И ако някой друг убиец я доближеше... е, нали затова имаше ножове.

Докато минаваше през прага с жената, погледна лицето ѝ. Толкова приличаше на неговата Дженифър. Очите ѝ бяха с различен цвят, но това сърцевидно лице... Гъстата, тъмна коса. И тялото — слабо, със свършени пропорции.

Всъщност беше по-хубава от Дженифър. И удряше по-силно.

Сложи жената на масата и опипа отока върху бузата ѝ, сцепената устна и следите върху врата ѝ. Боят беше страхотен — той направи всичко, на което беше способен, не ѝ спести нищо, не спря, докато не я надви и не взе изтощеното ѝ тяло в ръцете си.

Взрян в жената вампир, се върна в мислите си към миналото. Винаги се бе страхувал, че той ще е този, който ще убие Дженифър, че някоя нощ ударите ще преминат границата. Вместо това накрая я уби пияният шофьор, който се беше забил в колата ѝ. Копелето беше мъртво пияно в пет часа следобед, а тя точно тогава се бе прибирала от работа.

Лесно очисти убиеца ѝ. Беше открил къде живее и го чакаше там, когато онзи се върна вкъщи пиян до козирката. После разби главата му с щанга и го блъсна по стълбите. Докато тялото се вкочаняваше, О. шофираше на североизток, прекосявайки целия щат.

Където се присъедини към обществото.

Отвън спря автомобил. Бързо вдигна жената и я отнесе при дупките. Нахлузи примка около гърдите ѝ, отвори капака на една от тръбите и я пусна вътре с въже.

— Хванал си още един? — попита У., който тъкмо влизаше.

— Да.

О. се направи, че гледа в другата дупка, където беше мъжкият вампир, когото господин Х. беше обработвал миналата нощ. Цивилният се гърчеше в тръбата и издаваше тихи

уплашени звуци, сякаш мяучеше.

— Хайде да се заемем с новия пленник — предложи У.

О. сложи крак върху капака на дупката, в която бе жената.

— Тази е моя. Ако някой я докосне, ще го одера със собствените си зъби.

— Тази? Отлично. Сенсеят ще побеснее.

— Няма да му казваш нищо за това. Ясно?

У. смръщи вежди, после сви рамене.

— Разбира се. Както кажеш, приятел. Но да знаеш, че рано или късно ще разбере. Ако научи, няма да е излязло от мен.

О. наистина вярваше, че У. ще запази тайната му и реши да му даде адреса на преустроения хамбар, където се бе опитвал да влезе. Малка награда за лоялността му.

— Името на жената, която живее там, е Мери Лус. Виждали са я с един от братята.

Върви да я хванеш, приятел.

У. кимна.

— Добре, но скоро ще съмне, а имам нужда да подремна. Две ноци не съм мигнал и вече нямам сили.

— Утре тогава. Сега ни остави.

У наклони глава встрани и хвърли поглед към дупката.

— Вас?

— Изчезвай по дяволите, У.

У. си тръгна и О. се заслуша в затихващия звук от колата му. Доволен, той сведе поглед към капака. Не можеше да спре да се усмихва.

Рейдж не се върна в главната сграда до пет часа следобед. Вървеше през тунела съвършено безшумно. Беше свалил обувките си, защото се намокриха и после забрави къде ги е оставил.

Беше като оголен проводник. Огънят протичаше по него с рев, от който не можеше да се избави, колкото и да бе изтощен. Не му помагаше нито вдигането на тежести, нито бягането. В този момент, макар и да не си го бе помислял, не можеше да си представи, че би се успокоил дори след секс със сто различни жени.

За него нямаше друг изход, освен да говори с Мери. Ужасяваше се от мисълта да ѝ каже, че е бил осъден преди един век и нямаше представа как да ѝ обясни, че звярът я желае. Но тя трябваше да знае защо я избягва.

Събра кураж и отвори вратата на спалнята им. Тя не беше там.

Слезе долу и откри Фриц в кухнята.

— Виждал ли си Мери? — запита той, старайки се с всички сили да запази гласа си спокоен.

— Да, сър. Тя излезе.

Кръвта на Рейдж замръзна.

— Къде отиде?

— Не каза.

— Взе ли нещо със себе си? Дамска чанта? Багаж?

— Книга. Кифла. Яке.

Навън. Рейдж се втурна по подземния тунел и за половин минута беше в Дупката.

Заудря по вратата.

Вишъс се забави безкрайно, преди да отвори, а когато го направи, се показа в целия си блясък по боксерки и с разрошена от съня коса.

— Какво, по...

— Мери е излязла от къщата. Сама. Трябва да я намеря.

Ви спря да търка очи, замаяният му вид се смени с пълна концентрация. Отиде до компютъра си, извика на екрана картини от всички външни камери и я откри да стои на слънце пред главния вход на къщата. Което беше умно. Ако се появеше опасност, можеше веднага да се скрие вътре.

Рейдж въздъхна дълбоко.

— Как мога да приближа образа?

— Кликваш с мишката върху зума в горния десен ъгъл.

Рейдж увеличи образа докрай. Тя хранеше две врабчета, като им хвърляше парченца от кифлата. От време на време повдигаше глава и се оглеждаше. Усмивката на лицето ѝ бе съдържана, ъгълчетата на устните ѝ едва се повдигаха, сякаш се усмихваше на себе си.

Той докосна екрана, галейки лицето ѝ с върха на пръст си.

— Знаеш ли, братко, не беше прав.

— Не бях ли?

— Тя е моята съдба.

— Казвал ли съм, че не е?

Рейдж хвърли поглед над компютърното оборудване и се загледа в татуираното око на Ви.

— Не съм първият ѝ любовник. Ти ми каза, че съдбата ми е отредила девица. Така че не си прав.

— Аз никога не греша.

Рейдж смръщи вежди, отхвърляйки веднага мисълта, че някоя друга жена ще значи нещо повече за него или че ще заеме мястото на Мери в сърцето му.

Съдбата можеше да върви по дяволите, ако искаше от него да обича отново. Предсказанията на Ви — също.

— Сигурно е хубаво да знаеш всичко — измърмори той. — Или поне да си мислиш, че е така.

Обърна се и тръгна към тунела, стиснал здраво ръце в юмруци.

Диамантените очи на Ви, обикновено толкова спокойни, бяха присвити и гневни.

— Когато казвам, че не греша, не си придавам важност. Да виждаш бъдещето, е адско проклятие, братко. Да не мислиш, че ми харесва да знам как ще умре всеки?

Рейдж се сви и Вишъс се усмихна студено.

— Да, помисли върху това. И после си дай сметка, че единственото, което не знам, е *кога*, така че не мога да спася никого от вас. Искаш ли сега да ми кажеш защо ми е според теб да се перча с това мое проклятие?

— О, господи... братко. Съжалявам...

Ви изпусна въздуха, който дълго бе съдържал в гърдите си.

— Няма нищо. Слушай, какво ще кажеш да отидеш при партньорката си? Тя мисли за теб цял следобед. Без да се засягаш, уморих се да чувам гласа ѝ в главата си.

Мери се облегна на голямата месингова врата и погледна нагоре. Над главата ѝ блестеше синият простор на небето, въздухът бе сух и свеж след необичайно ранния снеговалеж предишната нощ. Искаше да се поразходи, преди да залезе слънцето, но топлината, проникваща през якето ѝ, я правеше сънлива. Или просто беше изтощена. Не успя да заспи, след като Рейдж излезе от стаята, и прекара целия ден, надявайки се той да се върне.

Нямаше представа какво се беше случило предната нощ. Дори не беше сигурна, дали е видяла онова нещо или ѝ се беше сторило. За бога, татуировките не се надигаха от кожата. И не се движеха. Поне не и в нейния свят.

Но Рейдж не беше единствената причина за безсънието ѝ. Беше време да разбере какво се канят да правят с нея лекарите. Имаше час за следващия ден при доктор Делакроче и след това щеше да знае колко тежки ще бъдат процедурите.

Господи... Искаше да говори с Рейдж за тези неща. Да се опита да го подготви.

Слънцето се скри зад дърветата и ѝ стана студено. Стана, протегна се и влезе през външната врата във вестибюла. Когато тя се затвори, Мери показа лицето си на една камера и се отвори вътрешната врата.

Рейдж седеше на пода точно до входа. Изправи се бавно.

— Здравей. Чаках те.

Тя се усмихна неловко, като прехвърляше книгата в ръцете си.

— Искях да ти кажа къде съм. Но ти не си взе телефона, когато...

— Мери, слушай, за снощи...

— Чакай, преди да започнем този разговор... — Тя вдигна ръка. Пое си дълбоко

въздух. — Утре ще отида в болницата. За прегледа преди започването на процедурите.

Той смръщи вежди толкова силно, че се ключиха в средата на челото му.

— В коя болница?

— „Свети Франциск“.

— В колко часа?

— Следобед.

— Някой трябва да те придружи.

— Някой *доген*?

Той поклати глава.

— Бъч. Ченгето го бива с оръжията, а аз не искам да си незащитена. Слушай, може ли да се качим горе?

Тя кимна. Той я хвана за ръката и я поведе към втория етаж. Влязоха в спалнята. Той продължи да върви напред-назад, а тя седна на леглото.

Заговори за посещението при лекарката и се оказа, че подготвя по-скоро себе си, отколкото него. После замълчаха.

— Рейдж, обясни ми какво се случи снощи.

Тъй като той се колебаеше, тя каза:

— Каквото и да е, ще го преодолеем. Можеш да ми кажеш всичко.

Той се спря. Обърна се към нея.

— Аз съм опасен.

Тя се намръщи.

— Не, не си.

— Знаеш ли какво е това върху целия ми гръб?

Побиха я тръпки, когато си помисли за движещата се татуировка...

Чакай, каза си тя. Нищо подобно не се е случило. Той просто е дишал дълбоко или нещо такова и затова е изглеждало, че татуировката оживява.

— Мери, това е част от мен. Звярът. Той е вътре в мен. — Потри гърдите, после ръцете си и накрая бедрата. — Опитвам се да го контролирам колкото може по-добре. Но той... Не искам да те нараня. Не знам какво да правя. Дори сега, когато съм до теб, аз... Господи, всичко развалям.

Протегнал треперещите си ръце, наистина изглеждаше напълно изтощен.

— Една от причините, поради които трябва да се бия, е, че битките ме успокояват. Затова бяха и жените. Спях с тях, защото облекчението помагаше да подчиня звяра на волята си. Само че сега, когато не мога да получавам секс, съм нестабилен. Затова миналата нощ почти изгубих контрол. Два пъти.

— Чакай... За какво говориш? Имаш мен. Прави любов с мен.

— Не мога да позволя това да се случва повече — каза той през стиснати зъби. — Не мога... повече да спя с теб.

Смаяна, тя втренчи поглед в него.

— Искаш да кажеш, че повече изобщо няма да си с мен? Никога вече?

Той поклати глава.

— Никога.

— Какво, по дяволите, значи това? Ти ме искаш. — Очите ѝ се стрелнаха надолу към издупчината под панталоните му. — Виждам го. Усещам миризмата на желанието ти.

Изведнъж очите му спряха да мигат и светнаха в бяло.

— Защо се променят очите ти? — прошепна тя.

— Защото той... оживява.

Тя стоеше безмълвна, а той започна да диша в странен ритъм. Две вдишвания, едно дълго издишване. Две кратки вдишвания, едно бавно мощно издишване.

Мъчеше се да проумее какво ѝ обяснява Рейдж. Не успяваше да разбере повечето неща. Сигурно искаше да каже, че вътрешната му същност е коравосърдечна, мислеше тя.

— Мери, не мога... да легна с теб, защото... когато съм с теб, той иска да излезе. —
Още две кратки вдишвания. — Той иска...

— Какво точно?

— Искан теб. — Отдръпна се от нея. — Мери, той иска... да бъде с теб. Разбираш ли какво казвам? Другата ми същност те *желае*. Аз... аз вече трябва да тръгна.

— Чакай! — Той спря до вратата.

Очите им се срещнаха.

— Тогава го остави да ме има.

Устата на Рейдж се отвори от изненада.

— Да не си полудяла?

Не, не беше. Бяха се любили с безразсъдство, което граничеше с насилие. И преди бе усещала силните тласъци, проникващи в нея. Ако другата му страна беше толкова груба, смяташе, че ще може да се справи.

— Просто позволи да се случи. Всичко ще бъде наред.

Две кратки вдишвания. Една дълга въздишка.

— Мери, не знаеш какво говориш, по дяволите.

Тя опита да обърне нещата на шега.

— Какво ще направиш? Ще ме изядеш ли?

Той я погледна с белите си очи и тя изстина. Господи, може и да беше прав.

Но тя със сигурност беше полудяла.

— Ще те завържем — каза.

Той тръсна глава, спъна се в собствените си крака и хвана дръжката на вратата.

— Не искам да опитвам.

— Чакай! Знаеш ли със сигурност какво ще се случи?

— Не.

Той почеса врата и раменете си. Потръпваше неудържимо.

— Възможно ли е да получиш успокоението, от което се нуждаеш?

— Може би.

— Значи ще опитаме. Аз ще избягам, ако... е, ако се случи нещо странно. Позволи ми да го направя заради нас, Рейдж. Освен това, какво друго ми остава? Да се изнеса? Да не се виждаме? Никога повече да не се любим? Хайде, виж, точно сега го искаш толкова силно, че всеки миг ще излезеш от кожата си.

Върху лицето му се изписа страх, той стисна устни, очите му се разшириха. После го смени изражение на срам, на ужасна, разкъсваща мъка, която я накара да прекоси стаята и да отиде при него. Взе ръцете му и усети, че треперят.

— Не искам да те виждам такъв, Рейдж. — Той се опита да каже нещо, но тя го прекъсна. — Слушай, ти знаеш за какво става дума, а аз не. Направи каквото трябва, за да си сигурен и... ще видим какво ще стане.

Той се загледа надолу към нея. Тя искаше да го прегърне силно, но имаше чувството,

че само ще го разколебае.

— Нека да поговоря с Ви — каза накрая той.

— Вериги — повтори Рейдж, застанал по средата на дневната в Дупката. Ви погледна иззад горния край на компютърния екран.

— Какви точно?

— Такива, с каквито се тегли кола.

Бъч излезе от кухнята с кутийка бира в едната ръка и сандвич в другата.

— Здравсти, здравеняко. Какво става?

— Искам двамата да ме завържете с вериги към леглото ми.

— Доста извратено.

— Е, имаме ли нещо, което можем да използваме, Ви?

Вишъс обърна обратно козирката на бейзболната си шапка.

— Мисля, че има в гаража. Чакай, Рейдж, какво си намислил?

— Трябва да... бъда с Мери. Но не искам да минавам през... — Той спря. Издиша. —

Страхувам се да не се променя. Прекалено съм напрегнат.

Бледите очи на Ви се присвиха.

— Отказал си се от другите жени, нали?

Рейдж кимна.

— Искам само Мери. Сега дори не мога да се възбудя от друга.

— Ама че работа — промърмори под носа си Вишъс.

— Какво лошо има в моногамията? — попита Бъч, седна и отвори бирата. — Искам да кажа, че Мери е страхотна. Жена ти е добър човек.

Ви поклати глава.

— Помниш ли какво видя в онова сечище, ченге? Ще ти хареса ли това нещо да е близо до любимата жена?

Бъч остави кутийката бира, без да отпие. Очите му обходиха тялото на Рейдж, после промърмори:

— Ще ни трябват купища стомана.

О. започваше да се тревожи. Жената още не беше дошла напълно в съзнание, а бяха минали осемнадесет часа. Стреличките бяха предвидени за мъжки индивид, но и тя би трябвало да се е събудила досега.

Притесняваше се, че ѝ е причинил сътресение на мозъка. Господи, това с нея беше точно както преди. Дватамата с Дженифър се биеха и после той се тресеше от нерви, че я е наранил сериозно. Когато я превързваше, винаги се грижеше внимателно за раните ѝ, търсеше счупени кости и дълбоки порязвания. И веднага след като се убедеше, че всичко е наред, я любеше, дори още да не беше дошла в съзнание. Да стигне върха, докато лежи върху нея след облекчението от мисълта, че нещата не са отишли твърде далеч, беше най-хубавият начин да се освободи от напрежението.

Искаше да люби жената, която бе отвлякъл.

Отиде до дупката, в която беше тя. Вдигна капака, щракна с фенерчето и насочи лъча вътре. Тя се беше свила на дъното, безсилно облегната върху тръбата.

Искаше да я извади. Да я прегърне. Да я целуне и да усети кожата ѝ до своята. Искаше да влезе в нея. Но всички *лесъри* бяха импотентни. Онова копеле Омега беше ревнив господар.

Върна капака на мястото му и се заразхожда с дебнещи стъпки наоколо. Мислеше си за нощта и деня, които бе прекарал с Омега, и за депресията, която оттогава не го напускаше. Странно — сега, когато имаше тази жена, умът му се проясни и новата отговорност го изпълни с енергия.

Знаеше, че в онази дупка не е Дженифър, но жената вампир много приличаше на онази, която му беше отнета, а той нямаше намерение да бъде претенциозен. Щеше да приеме подаръка и щеше да го пази добре.

Този път никой нямаше да му отнеме тази жена. *Никой.*

Когато щорите се вдигнаха за през нощта, Зейдист стана от постелята си и започна да се разхожда гол из стаята. Онова, което се бе случило предишната вечер с Бела, го измъчваше до смърт. Искаше да я намери и да ѝ се извини, но какво би могъл да ѝ каже?

Съжалявам, че ти се нахвърлих като животно. И не ми се повдига от теб. Наистина.

Господи, беше такъв гадняр.

Затвори очи и си припомни как стои, подпрян на стената до душа, докато тя посяга да докосне голите му гърди. Пръстите ѝ бяха дълги и елегантни, завършващи с красиви нокти без лак. Докосването ѝ щеше да е леко, предположи той. Нежно и топло.

Трябваше да запази самообладание. Ако го беше направил, щеше да разбере поне веднъж като свободен мъж какво е да усети мека женска ръка върху кожата си. Като роб го докосваха прекалено често и винаги против волята му, но сега...

Това нямаше да е просто женска ръка. Щеше да е ръката на Бела.

Дланта ѝ щеше да легне на гърдите му между мускулите и може би щеше да го погали. Може би щеше да му хареса, ако го правеше бавно. Да, колкото повече мислеше за това, толкова повече си представяше как би могъл да се наслаждава...

По дяволите, за какво беше всичко това? Способността му да приема каквато и да било интимност беше изтръгната насила от него преди години. Беше излишно да си въобразява

разни неща за жена като Бела. Не беше достоен дори за проклетите пачаври, от които бе принуден да се храни.

Отвори очи и изостави мечтите. Най-доброто, което би могъл да направи за Бела, най-милият начин да поправи стореното беше да се погрижи тя наистина да не го види никога повече, дори случайно.

Въпреки че той щеше да я вижда. Щеше всяка нощ да ходи до дома ѝ, за да се увери, че е добре. Сега времената бяха опасни за цивилните и някой трябваше да я пази. Щеше да се крие, за да не го види.

Мисълта, че ще я закриля, го успокои.

Нямаше доверие в себе си, ако трябваше да бъде с нея. Но вярваше безрезервно в способността си да я брани, без значение колко *лесъри* щеше да му се наложи да изяде живи.

Мери крачеше по балкона на втория етаж, точно пред вратата на спалнята. Нямаше възможност да види какво правят Бъч и Ви с всичките онези вериги и нямаше как да разбере дали гледката на двамата мъже, подготвящи Рейдж за нея, е възбуждаща или плашеща. Вратата се отвори.

Очите на Бъч се отклониха, без да срещат нейните.

— Готов е.

Вишъс излезе и запали ръчно свита цигара. Дръпна силно.

— Ще се навъртаме тук, в коридора. В случай че имаш нужда от нас.

Първата й мисъл беше да им каже да си вървят. Толкова страшно ли беше, че да стоят пред вратата, докато тя и Рейдж се любят? В крайна сметка интимността беше не само състояние на духа, тя предполагаше и уединение.

После обаче си помисли за количеството стомана, с която бяха влезли. Изобщо не беше очаквала да са необходими толкова много вериги. Някое въже може би. Белезници. Но не и вериги, с които вдигаш автомобили от земята.

— Сигурни ли сте, че трябва да чакате отвън? — запита Мери.

Двамата кимнаха.

— Довери ни се — промърмори Бъч.

Тя влезе в стаята и затвори вратата. От двете страни на леглото имаше запалени свещи. Рейдж лежеше гол на матрака, ръцете му бяха свити в лактите и завързани над главата, краката му бяха разтворени и толкова опънати, че не можеше да ги помръдне. Китките и глезените му бяха увити с вериги, стегнати около тежките дъбови колони на леглото.

Рейдж повдигна глава и синьо-зелените му очи пронизаха мрака.

— Сигурна ли си?

Всъщност не, не беше.

— Не ти е удобно.

— Не е зле. — Отпусна глава назад. — Радвам се, че съм вързан за колоните на леглото, а не за четири коня, които тръгват в различни посоки.

Тя огледа огромното тяло, простряно пред нея като за сексуално жертвоприношение.

Мили... боже. Истина ли беше? Наистина ли щеше да...

Престани. Не го карай да стои там по-дълго от необходимото. И щом това свърши и той разбере, че всичко е наред, няма да ти се налага да го правиш отново.

Мери изрита обувките си, свали бързо през глава дебелия пуловер и блузата с висока яка и събу дънките.

Рейдж отново повдигна глава. Докато тя сваляше сутиена и бикините си, членът му потрепна. Удължи се. Тя наблюдаваше как се променя заради нея. Лицето й порозовя от възбудата, красивата й гладка кожа се покри със ситни капчици пот.

— Мери...

Ирисите му побеляха, той започна да ръмжи тихо и да извива хълбоците си. Ерекцията му достигна първо до корема, а после и до пъпа му. Ръцете му внезапно се вдигнаха нагоре и дръпнаха веригите, които се разместили и издрънчаха.

— Добре ли си? — каза тя.

— О, господи, Мери. Аз... ние сме гладни. Умираме за теб.

Тя събра смелост и пристъпи до леглото. Наведе се и го целуна по устата, след това се

качи върху леглото. Покри го с тялото си.

Той се извиваше под нея, докато тя разтваряше бедра над хълбоците му.

Взе го в дланта си и се опита да го скрие в себе си. Първият път не успя. Беше твърде голям, а тя не беше готова и изпитваше болка. Опита отново и смръщи вежди.

— Не си готова за мен — каза Рейдж, изви гръб и се притисна към нея. Издаваше някакъв див, мъркащ звук.

— Ще се оправя, нека само...

— Ела тук. — Още докато говореше, гласът му се промени. Стана по-плътен. — Целуни ме, Мери.

Тя се отпусна върху гърдите му и се прилепи към устните му, опитвайки се да изпита желание. Не се получаваше. Той се отдръпна, сякаш усещаше, че не е възбудена.

— Ела по-нагоре. — Веригите се раздвижиха, звукът им бе почти като звън на камбани. — Дай ми гърдите си. Приблужи ги до устата ми.

Тя се премести и допря зърното си до устните му. Тялото ѝ реагира веднага щом усети нежното всмукване. Затвори очи, посрещайки с облекчение топлината, която я заливаше.

Рейдж сякаш усети промяната в нея, защото мъркащият звук се засили и във въздуха се разнесе приятно бръмчене. Докато я галеше с устни, тялото му се изви силно под нея, гърдите му се повдигнаха, после се надигна шията, а главата се отметна назад. Кожата му отново заблестя от пот, желанието му за нея изпълни въздуха с аромата на подправки.

— Мери, нека усетя вкуса ти. — Гласът му беше толкова тих, че думите едва се различаваха. — Твоята сладост. Нека усетя вкуса ти.

Тя сведе поглед. Две светещи бели очи сезираха в нея. Хипнотизираха, привличаха я така силно, че не можеше да им устои, макар да разбираше, че сега с нея не беше само Рейдж.

Изпълзя нагоре и спря върху гърдите му. Чувстваше се смутена от тази близост, особено както бе вързан.

— Още малко, Мери. — Дори начинът, по който произнасяше името ѝ, не беше същият. — Ела до устата ми.

Тя се премести неловко, опитвайки се да се пригоди към неговата поза. Накрая постави едното си коляно върху гърдите му, а другото — върху рамото му. Той изви глава и се повдигна, за да я достигне и погали с устни.

Стенанието му вибрираше в сърцевината ѝ и тя опря ръка в стената. Удоволствието напълно премахна задръжките ѝ и тя се отдаде изцяло на усещанията си, докато той я поемаше лакомо. Когато тялото ѝ отговори с внезапно появила се влага, тя чу остър звук, последван от стенание, а веригите се опънаха силно и рамката на леглото изскърца. Огромните ръце на Рейдж се напрягаха, опъвайки веригите, които го задържаха, мускулите му бяха твърди като камък, пръстите — широко разперени и извити като нокти на хищник.

— Ето — каза той между краката ѝ. — Усещам... че си близо.

Гласът му потъна в ръмжене.

Удоволствието я прониза и тя се отпусна върху леглото. Когато пулсиращите тръпки отслабнаха, тя го погледна. Белите немигащи очи бяха широко отворени от учудване и възхищение. Той бе изцяло завладян от нея. Лежеше и дишаше по онзи особен начин — две кратки вдишвания, едно дълго издишване.

— Вземи ме, Мери.

Думите бяха произнесени с дълбок, променен глас. Не бе гласът на Рейдж.

Но тя не се уплаши, нямаше и усещането, че го предава.

Каквото и да се бе освободило от него, то не беше злонамерено, а и не беше напълно непознато. Бе усещала това нещо у него през цялото време и сега нямаше от какво да се плаши. Когато срещна очите му, изпита същото чувство, както в билиардната зала — някакво друго присъствие, което едновременно с това беше Рейдж.

Премести се надолу и го прие в тялото си, обхвана го плътно. Започна да се движи равномерно, а хълбоците му се повдигнаха и от гърлото му отново се чу високо стенание. Тласъците се редуваха навътре и навън, все по-силно и по-бързо, доставяйки ѝ все по-голямо удоволствие. Подпря се на ръце и крака, за да не я събори силата му и се опита да остане неподвижна.

Стенещият звук се усилваше, той се движеше неудържимо, удрайки хълбоци в нея, цялото му тяло трепереше. Беше като приближаващ ураган, който ще връхлети всеки миг. Внезапно се изви в дъга нагоре, леглото изскърца, а ръцете и краката му се напрегнаха. Клепачите му се отвориха и бяла светлина обля стаята, стана светло като ден. Тя почувства пулсирането му дълбоко в себе си, когато той достигна върха, усещането предизвика нов оргазъм у нея и тя напълно се изгуби в насладата.

Когато дойде на себе си, се отпусна върху гърдите му и двамата притихнаха. Чуваше се само дишането им, неговото следваше онзи странен ритъм.

Вдигна глава и се взря в лицето му. Белите очи горяха, вперени в нея с истинско обожание.

— Моята Мери — каза гласът.

После през тялото ѝ премина слаб токов удар и въздухът се наелектризира. Всички лампи в стаята се запалиха, обливайки я в светлина. Тя ахна и се огледа, но вълната отмина така бързо, както и дойде. Енергията просто изчезна. Мери сведе поглед.

Очите на Рейдж отново бяха нормални, блестяха в синьо-зелено.

— Мери? — каза замаяно той с неясен глас.

Тя трябваше да си поеме дъх няколко пъти, преди да проговори.

— Ти се върна.

— А ти си добре. — Той вдигна ръце и сви пръсти. — Не съм се променил.

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм... Виждах те, докато звярът беше с мен. Виждах те през мъгла, но знаех, че не те наранявам. Това е първият път, когато си спомням нещо.

Тя не разбираше какво значи това, но видя, че веригите са протрили кожата му до кръв.

— Може ли да те освободя?

— Да, моля те.

Отне ѝ доста време да махне веригите. Когато вече бе свободен, той разтри китките и глезените си и я загледа съсредоточено, сякаш за да се убеди, че е добре.

Тя се огледа за някакъв халат.

— Най-добре да кажа на Бъч и Ви, че няма опасност и че може да тръгват.

— Аз ще им кажа.

Отиде до вратата и надникна навън.

Докато говореше с мъжете, тя гледаше татуировката на гърба му. Можеше да се закълне, че ѝ се усмихва.

Господи, беше полудяла. Наистина.

Скочи в леглото и придърпа завивките върху себе си.

Рейдж затвори вратата и се облегна върху нея. Все още изглеждаше напрегнат, въпреки облекчението, което беше изпитал.

— След всичко това... Страх ли те е от мен?

— Не.

— А от... него?

Тя протегна ръце.

— Ела тук. Искам да те прегърна. Изглеждаш сякаш те е прегазил автобус.

Той отиде бавно до леглото. Мери махна с ръце — канеше го да побърза.

Рейдж легна до нея, но не я прегърна.

След един удар на сърцето, тя се хвърли към него, обви го с тялото си, галеше го с ръце. Когато дланта ѝ се плъзна отстрани на тялото му, докосвайки края на драконовата опашка, Рейдж трепна и се отмести.

Не иска да доближавам татуировката, помисли си тя.

— Обърни се — каза Мери. — По очи.

Когато той поклати глава, тя започна да блъска раменете му. Сякаш се опитваше да отмести роял.

— Обърни се най-сетне. Хайде, Рейдж.

Той се подчини без никакво желание. Тръшна се по корем, ругаейки.

Тя плъзна ръка надолу по гръбнака му, точно върху дракона.

Мускулите на Рейдж се свиваха без видима причина. Не, имаше причина. Бяха тези части от тялото му, които отговаряха на местата от татуировката, които докосваше.

Колко необикновено.

Продължи да гали гърба му още известно време с чувството, че оцветените части сякаш се повдигат като котка, за да посрещнат дланта ѝ.

— Ще поискаш ли някога отново да си с мен? — запита тихо Рейдж.

Обърна лице настрани, така че да я вижда. Но не вдигна поглед.

Тя задържа ръка върху устата на звяра, проследявайки линията на устните с върха на пръста си. Тези на Рейдж се отвориха, сякаш усещаха допира.

— Защо да не искам да съм с теб?

— Това бе малко странно, нали?

Тя се засмя.

— Странно? Спя в къща, пълна с вампири. Влюбих се в...

Мери млъкна. О, господи. Какво изрече току-що?

Рейдж повдигна рамене от леглото и се изви настрани, за да я погледне.

— Какво каза?

Не беше искала това да се случи. Влюбването и признанието. Но нямаше да се отрече нито от едното, нито от другото.

— Не съм сигурна — промърмори, съзерцавайки грубата сила на раменете и ръцете му. — Но мисля, че беше нещо от рода на „Обичам те“. Да, това беше. Обичам те.

Доста неубедително. Можеше да го направи сто пъти по-добре. Стисна лицето му в дланите си, целуна го силно по устата и го погледна право в очите.

— Обичам те, Рейдж. Безумно те обичам.

Силните му ръце я обгърнаха и той зарови лице в извивката на шията ѝ.

— Мислех, че никога няма да ме обикнеш.

— Защо, толкова ли съм студена?

— Не, аз не съм достоен.

Мери се отдръпна и го изгледа гневно.

— Никога повече не го казвай. Ти си най-хубавото нещо, което изобщо ми се е случвало.

— Дори със звяра?

Звярът? Да, тя винаги беше усещала, че в него има и нещо друго. Но чак пък звяр? Все пак Рейдж изглеждаше толкова разтревожен, че тя реши да не му противоречи.

— Да, и с него. Само че може ли следващия път да го направим без всичките тези железни? Напълно съм сигурна, че няма да ме нараниш.

— Да, мисля, че може да махнем веригите.

Мери го притисна отново до себе си, загледана в „Мадоната с младенца“ в другия край на стаята.

— Ти си най-невероятното чудо — прошепна тя, загледана в картината.

— Какво? — попита той, допрял устни до шията ѝ.

— Нищо.

Целуна русата му глава и продължи да се взира в Мадоната.

Бела пое дълбоко въздух и усети миризмата на мръсотия. Господи, как я болеше главата. И коленете. Бяха притиснати в нещо твърдо и студено.

Очите ѝ се отвориха изведнъж. Тъмнина. Мрак. Слепота. Опита се да вдигне ръка, но рамото ѝ се блъсна в грапава стена. Имаше друга стена зад гърба ѝ, пред нея и отстрани. Тя се заблъска в тясното пространство, обхваната от паника. Отвори широко уста, но откри, че не може да диша. Нямахше въздух, само миризма на мокра пръст, която запушваше... нос а ѝ... тя... Изпищя.

И нещо над нея се раздвижи. Погледна нагоре. Заслепи я светлина.

— Готова ли си да излезеш? — попита тихо мъжки глас.

Спомените ѝ се върнаха — бягството към къщата ѝ през ливадата, борбата с *лесъра*.

Усети дръпването на увито около гърдите ѝ вѐже и осъзна, че я изваждат от трѐба в земята. После се озова в неголяма стая с неизмазани стени. Оглеждаше се в ужас, нямаше представа къде е. Помещението беше без прозорци, само с две малки капандури, покрити с черен плат. От тавана на кабели висяха три крушки без абажури. Въздухът беше пропит от миризмата на чамови дѐски и сладникавия аромат на бебешка пудра, който идваше от *лесъра*.

Когато видя масата от нерѐждаема стомана и десетките ножове и чукове до нея, тя се разтрепери толкова силно, че започна да кашля.

— Не се плаши от тези неща — каза *лесърът*. — Не са за теб, стига да се държиш добре.

Рѐцете му се заровиха в косата ѝ и я разпиляха върху раменете.

— Сега ще вземеш душ и ще измиеш косата си. Ще я измиеш за мен.

Той се пресегна и вдигна вързоп дрехи. Сложи ги в рѐцете ѝ и тя разбра, че са нейните.

— Ако си послушна, ще ти разреша да ги облечеш. Но не и преди да те изчистим. — Побутна я към една отворена врата и в този момент звънна мобилен телефон. — Влез под душа. Веднага.

Прекалено обѐркана и вцепенена, за да се противопостави, Бела се препъна, пристѐпвайки в недовършена баня без тоалетна. Движейки се, сякаш по чужда воля, тя се затвори вътре и пусна водата с треперещи рѐце. Когато се обѐрна, видя, че *лесърът* е отворил вратата и я гледа.

Той закри долната част на телефона с ръка.

— Махни дрехите. Веднага.

Тя хвърли поглед към ножовете. Докато се събличаше, в гърлото ѝ се надигна горчилка. Когато свърши, се прикри с рѐце и се разтрепери.

Лесърът затвори телефона и го остави.

— Няма да се криеш от мен. Смѐкни си рѐцете.

Тя отстъпи, като вцепенено трѐскаше глава.

— Свали ги.

— Моля те, недей...

Той пристѐпи две крачки и я удари през лицето, запращайки я в стената. После я сграбчи.

— Погледни ме. Погледни ме. — Когато срещна втренчения му поглед, тя видя, че очите му светят от възбуда. — Господи, толкова е хубаво, че се върна.

Той я обвини с ръце и я притисна към себе си. Заля я сладникавата му миризма.

Бъч е невероятен придружител, помисли си Мери, докато излизаха от онкологичното отделение на болницата „Свети Франциск“. Облечен в черно вълнено палто, с шапка в стил 1940 г. и страхотни тъмни пилотски очила, той изглеждаше като елегантен наемен убиец.

Което донякъде си беше истина. Тя знаеше, че е въоръжен до зъби, защото Рейдж беше проверил оръжията му, преди да ги пусне да излязат от къщата.

— Имаш ли нужда да свършим нещо друго, преди да се върнем? — попита Бъч, когато излязоха.

— Не, благодаря. Да си отиваме у дома.

Следобедът беше изморителен и нямаше никаква яснота около състоянието ѝ. Доктор Делакроче все още се консултираше с колегите си и нареди да направят на Мери томография, както и нови лабораторни изследвания. Пак ѝ взеха кръв, защото екипът искаше да провери отново някои чернодробни функции.

Господи, как се ядосваше, че утре ще трябва да идва пак и да прекара още една нощ в неизвестност. Когато двамата с Бъч стигнаха външния паркинг и влязоха в „Мерцедес“-а, тя се чувстваше напълно изтощена. Онова, от което наистина имаше нужда, беше да си легне, но беше толкова напрегната, че едва ли щеше да успее да заспи скоро.

— Всъщност, Бъч, да наминем край къщата ми, преди да се приберем. Искам да си взема едни лекарства, които оставих там.

Малко приспивателно щеше да ѝ дойде добре.

— Искане ми се да не ходим там. Не можеш ли да си поръчаш каквото ти трябва от интернет или нещо такова?

— Изписват ги с рецепта.

Той сви вежди.

— Добре. Но няма да се бавиш и ще дойда с теб.

След петнадесет минути колата спря на алеята пред дома ѝ. В златистия блясък на залязващото слънце къщата изглеждаше изоставена. Вятърът бе навял окапали листа пред входната врата, хризантемите ѝ бяха почти изсъхнали, а вътре в градината имаше един паднал клон.

Надяваше се, че който и да купеше мястото, щеше да го харесва колкото нея.

Влезе в къщата и усети студен полъх. Оказа се, че прозорецът над кухненската мивка е откренат. Докато го затваряше, реши, че Ви го е оставил отворен, когато е идвал да инсталира охранителната система. Затвори го и се качи горе да си вземе приспивателното.

Преди да се върне обратно, Мери се спря до плъзгащата се задна врата и погледна градината зад къщата. Басейнът беше покрит с пелена от листа, водата беше мътна. Понататък в ливадата се виждаха вълните на пожълтялата трева...

Отсреща в къщата на Бела нещо проблесна.

Тя застана нащрек.

— Бъч, имаш ли нещо против да проверим какво е това?

— И дума да не става. Трябва да те върна у дома.

Тя отвори вратата.

— Мери, опасно е.

— И за Бела е така. Нищо не трябва да се движи в къщата ѝ по това време на деня.

Хайде.

— Можеш да ѝ се обадиш от колата.

— Ще ѝ се обадя оттук. — След малко тя затвори телефона и отново тръгна към вратата.

— Никъде няма да... Мери, спри! Господи, не ме карай да те метна на рамо и да те изнеса оттук.

— Само да си посмял да направиш нещо подобно, ще кажа на Рейдж, че си ме опипвал. Очите на Бъч светнаха гневно.

— За бога, ти си проклетата манипулаторка — също като него.

— Не точно като него, но се уча. Сега ще дойдеш ли с мен, или да тръгна сама?

Той изруга през зъби и стисна в ръката си пистолет.

— Не ми харесва тази работа.

— Отбелязвам си го. Слушай, само ще се уверим, че тя е добре. Няма да отнеме повече от десет минути.

Тръгнаха през ливадата. Бъч се оглеждаше напрегнато из полето. Наближиха къщата и тя видя, че остъклената задна врата се люлее на вятъра и стъклата отразяват последните лъчи на слънцето.

— Стой плътно до мен, разбра ли? — каза Бъч, когато излязоха на моравата.

Вратата отново се отвори рязко.

— О, по дяволите — измърмори той.

Бронзовата ключалка беше разбита, а няколко от стъклата бяха счупени.

Пристъпиха предпазливо вътре.

— О, боже мой! — прошепна Мери.

Столовете бяха съборени и разхвърляни из кухнята заедно с натрошени чинии и чаши, имаше и една счупена лампа. Върху пода се виждаха ивици от изгорено, както и от някакво черно вещество, приличащо на мастило.

Когато тя се наведе да разгледа мазните следи, Бъч каза:

— Не се допирай до това нещо. Това е кръв на *лесър*.

Тя затвори очи. Онези мъже от парка бяха хванали Бела.

— Спалнята ѝ в мазето ли е? — попита той.

— Така ми каза.

Слязоха тичешком в мазето и намериха двойната врата, водеща към стаята ѝ, широко отворена. Няколко от чекмеджетата на скрина бяха разхвърляни, изглежда някои от дрехите ѝ бяха взети. В което изобщо нямаше смисъл.

Докато се качваха към кухнята, Бъч вдигна капака на мобилния си телефон.

— Ви? Имаме влизане с взлом. У Бела. — Огледа черните петна по един счупен стол. — Била се е храбро. Но мисля, че *лесърите* са я отвлекли.

Рейдж притискаше мобилния телефон между ухото и рамото си и в същото време обличаше кожените си дрехи.

— Ченге? Дай да говоря с Мери.

Чу се шумолене, после тя се обади:

— Ало? Рейдж?

— Здравей, мила, добре ли си?

— Да.

Гласът ѝ трепереше силно, но какво облекчение беше само да го чуе.

— Идвам да те взема. — Грабна кобура и напъха крака в тежките си ботуши. —

Слънцето тъкмо се скрива, така че веднага ще дойда.

Искаше тя да е в безопасност и у дома, докато той и братята преследват тези негодници.

— Рейдж... О, господи, Рейдж, какво ще ѝ направят?

— Не знам. — Беше лъжа. Знаеше точно какво правят с Бела. Господ да ѝ е на помощ.

— Чуй ме, знам, че се тревожиш за нея. Но в момента искам да мислиш за себе си. Залепи се за Бъч и не се отделяй от него, разбра ли?

Щеше да стане по-бързо, ако се дематериализираше, за да отиде при нея, отколкото ако чакаше ченгето да я докара с колата. Никак не му харесваше да е изложена на опасност.

Докато прибираше кинжалите в ножницата, осъзна, че от телефона се чува само тишина.

— Мери? Чу ли какво ти казах? Мисли за себе си. Стой до Бъч.

— Точно до него съм.

— Добре. Стой така. И не се тревожи, все някак ще си върнем Бела. Обичам те.

Той затвори телефона и навлече тежкото манто. Изхвърча в коридора и се блъсна във Фюри, който беше облечен в кожа и напълно въоръжен.

— Какво става, по дяволите? — Зейдист приближаваше по коридора. — Получих много тревожно съобщение от Ви за някаква жена...

— *Лесърите* са хванали Бела — каза Рейдж, като преглеждаше пистолета си.

От Зи полъхна студена вълна като силен вятър.

— *Какво каза?*

Рейдж смръщи вежди при този емоционален изблик.

— Бела. Приятелката на Мери.

— Кога?

— Не знам. Бъч и Мери са в къщата й...

Зейдист изведнъж изчезна.

Рейдж и Фюри го последваха веднага, като се дематериализираха, за да отидат в дома на Бела. Тримата се качиха заедно, тичайки по предното стълбище на къщата.

Мери беше в кухнята, точно до Бъч, който проверяваше нещо на пода, Рейдж се втурна вътре като вихрушка, хвана я и я прегърна толкова силно, че костите им изпукаха.

— Ще те закарам у дома — промълви той, скрил лице в косата ѝ.

— Мерцедесът е до нейната къща — каза Бъч, като се изправи от пода, където бе разглеждал черните петна.

Хвърли връзка ключове на Рейдж.

Фюри ругаеше, докато изправяше един стол.

— Какво е станало?

Ченгето поклати глава.

— Мисля, че са я отвлекли жива, ако съдя по тези обгорени ивици, водещи към вратата. Следите от кръвта ѝ са изгорели, когато слънцето ги е огряло...

Рейдж тръгна към вратата с Мери, а Бъч внезапно замълча и хвърли тревожен поглед към нея. Последното, което ѝ трябваше, беше да слуша противните подробности.

Ченгето продължи:

— Освен това нямат никаква полза от нея, ако е мъртва... Зейдист? Добре ли си? Излизайки, Рейдж хвърли поглед през рамо към Зи.

Той се тресеше от гняв, лицето му трептеше около белега под лявото око. По дяволите, изглеждаше сякаш ще се пръсне, само дето беше трудно да повярваш, че отвличането на една жена го засяга по един или друг начин. Рейдж се спря.

— Зи, какво ти става?

Братът се обърна настрана, сякаш не искаше да го гледат, после се наведе още повече към прозореца, до който стоеше. С глухо ръмжене той се дематериализира.

Рейдж погледна навън. Видя само хамбара на Мери в другия край на поляната.

— Хайде да вървим — обърна се той към нея. — Искам да се махнеш отук.

Тя кимна, Рейдж я хвана здраво за ръката и я поведе надалеч от къщата. Вървяха бързо и мълчаливо през тревата.

Точно когато стъпиха върху нейната морава, едно стъкло се разби с трясък.

Нещо, или някой, беше изхвърлен от къщата на Мери. Точно през плъзгащата се врата.

Докато тялото падаше върху верандата, Зейдист скочи през разбитата врата с оголени кучешки зъби и изписана на лицето ярост. Хвърли се върху *лесъра*, хвана го за косата и повдигна горната част на тялото му от земята.

— Къде е тя? — изръмжа братът.

Когато съществото не отговори, Зи премести ръцете си и го захапа за рамото направо през коженото яке. Убиецът зави от болка.

Рейдж не остана да гледа представлението. Поведе Мери тичешком край къщата, но се сблъска с още двама *лесъри*. Изблъска я зад себе си и я прикри с тялото си, докато посягаше към пистолета. Точно когато вече го държеше готов за стрелба, от дясната му страна се чу пукотевика. Куршуми изсвистяха край ухото му, забиха се със звънтене в стената на къщата и го удариха в ръката и в бедрото и...

Никога досега не се бе радвал така на появата на звяра. Той се хвърли във водовъртежа с рев, благодарен за промяната, посрещайки с радост пламъка на топлината, експлозията в мускулите и костите си.

Когато вълната от енергия избликна от Рейдж, Мери бе отхвърлена към къщата, главата ѝ се отметна рязко назад и се блъсна в дъсчената облицовка. Тя се свлече на земята, осъзнавайки неясно, че някакво огромно присъствие заема мястото на Рейдж.

Чуха се още изстрели, писъци, оглушителен рев. Влачейки се по земята, тя се скри зад един хвойнов храст точно когато някой включи външното осветление.

Мили... боже.

Татуировката беше оживяла. Драконоподобното създание, покрито с виолетови и жълто-зелени люспи, блестящи в цветовете на дъгата. Чудовището имаше дълги жълти нокти, диво развяваща се черна грива и размяташе опашка с шипове. Тя не виждаше лицето му, но звуците, които то издаваше, бяха страшни.

Звярът беше смъртоносен и бързо довършваше *лесърите*.

Мери покри главата си с ръце, неспособна да понесе гледката. Надяваше се от все сърце, че звярът няма да я забележи, а ако това се случи, ще си спомни коя е.

Отново се разнесе рев. Още един писък. Ужасно хрущене.

Откъм задната част на къщата се чуха бързи изстрели.

Някой изкрещя:

— Зейдист! Спри! Трябват ни живи!

Битката не спираше и продължи още десетина минути. После остана да се чува само звук от дишане. Две вдишвания. Едно бавно издишване.

Тя вдигна поглед. Звярът се беше надвесил над храста, зад който тя се криеше, онзи немигащ бял поглед бе насочен точно към нея. Лицето му беше огромно, в челюстите му имаше зъби колкото в устата на акула, гривата му падаше върху широкото чело. По гърдите му се стичаше черна кръв.

— Къде е тя? Къде е Мери? — долетя гласът на Ви иззад ъгъла. — Мери? *О... по дяволите.*

Главата на звяра се извърна рязко, а Вишъс и Зейдист се заковаха на място.

— Аз ще му отвлека вниманието — каза Зейдист. — Вие я махнете от пътя му.

Звярът се обърна към братята и се приготви за нападение, с извадени нокти, протегната напред глава и ритмично мятаща се опашка. Мускулите на задните му крака потръпваха.

Зейдист продължи напред, а Ви започна да се промъква към мястото, където беше тя. Чудовището изръмжа и щракна с челюсти.

Зи изруга към него.

— Е, какво ще ми направиш, което вече да не са ми сторили?

Мери скочи на крака.

— Зейдист! Недей!

При звука на гласа ѝ всичко замръзна като жива картина. Зейдист пристъпваше напред. Звярът се готвеше да се спусне. Вишъс се промъкваше към храста. За част от секундата и тримата погледнаха към нея. После отново съсредоточиха погледи един в друг.

— Вие двамата ще се разкарате ли оттук? — изсъска тя. — Някой ще пострада. Само го ядосвате!

— Мери, трябва да те махнем от пътя му.

Гласът на Ви звучеше с онзи ужасен тон: *Нека да бъдем разумни*, който хората използват при автомобилни катастрофи.

— Той няма да ме нарани, но всеки миг ще разкъса и двама ви. Махнете се!

Никой не я слушаше.

— Господи, спаси ме от герои — промърмори тя. — Махайте се, по дяволите!

Най-последно привлече вниманието им. Двамата братя спряха да се движат. А чудовището погледна през рамо.

— Здравей — промълви тя, излизайки иззад храста. — Аз съм. Мери.

Огромната драконова глава се заклати нагоре-надолу като на кон и размята черната грива. Масивното тяло се обърна към нея.

Звярът е красив, помисли си тя. *Както е красива една кобра*. Грозотата му беше засенчена от плавните, грациозни движения и интелигентността на хищник, към която трябва да се отнасяш с уважение.

— Наистина си огромен, знаеш ли? — Приближаваше бавно към него и продължаваше да му говори тихо — така както обичаше Рейдж. — И свърши чудесна работа, като ме опази от тези *лесъри*. Благодаря ти.

Застана до звяра, а челюстите му се отвориха и той изрева към небето, без да отделя очи от нея. Главата рязко се наведе, сякаш търсеше милувката ѝ. Тя протегна ръка, погали

гладките люспи, усещайки огромното напрежение на силата в широкия врат и раменете.

— Отблизо си много страшен, наистина. Но е толкова приятно да те докосвам. Не мислех, че кожата ти ще е толкова топла или мека.

Белите очи се стрелнаха наляво и се присвиха, устните се повдигнаха, чу се ръмжене.

— Не ми казвайте, че някой идва насам — каза тя, без да променя тона си и без да се обръща. Продължи да държи очите си приковани в огромното лице.

— Бъч, не се приближавай — измърмори Ви. — Тя ще го успокои с приказки.

Ниско гърлено ръмжене излезе от устата на звяра.

— Хайде сега, не им обръщай внимание — каза тя. — Няма да направят нищо нито на мен, нито на теб. А и не ти ли стига за тази вечер?

Съществува въздъхна дълбоко.

— Да, стига толкова — каза тихо тя, като галеше врата под гривата.

Силните мускули се надигаха като възжета под кожата. Нямаше тлъстини, нищо, освен мощ.

Създанието огледа вампирите още веднъж.

— Не, те не са нещо, за което ти и аз трябва да се тревожим. Ще си стоиш тук с мен и...

Без предупреждение звярът се извъртя на другата страна и я събори на земята с опашката си. Скочи във въздуха към къщата и разби един прозорец с горната част на тялото си.

Един *лесър* бе измъкнат навън в нощта и яростният рев на чудовището секна, когато го стисна в челюстите си.

Мери се сви на кълбо, пазейки се от шиповете на опашката. Затвори очи и закри ушите си, за да спре мляскащите звуци и ужасната гледка, която представляваше убийството.

След няколко минути усети, че нещо побутва тялото ѝ. Създанието я буташе с муцуна.

Тя се претърколи и погледна нагоре в белите му очи.

— Добре съм. Но ще трябва да се погрижим за маниерите ти по време на хранене.

Той замърка, простря се на земята до нея и отпусна глава между предните си лапи. Блесна ослепителна светлина, после Рейдж се появи, легнал в същата поза. Трепереше на студа, покрит с черна кръв.

Тя бързо смъкна палтото си, докато братята тичаха към тях. Всички мъже свалиха горните си дрехи и също покриха Рейдж.

— Мери? — дрезгаво каза той.

— Тук съм. Всички са добре. Двамата ме спасихте.

Бъч нямаше да повярва, ако сам не беше видял всичко. Мери превърна побеснелия звяр в домашен любимец.

Господи, тази жена знаеше как да се справя с нещата. Освен това беше смела. След като видя как това чудовище изяде онези убийци, тя се изправи пред проклетото нещо и наистина го докосна. На него нямаше да му стиска.

Мери вдигна поглед от тялото на Рейдж.

— Някой ще ми помогне ли да го занесем до колата?

Бъч веднага отиде до тях и го хвана за краката, а Ви и Зейдист — за ръцете. Занесоха го до мерцедеса и с усилие го наместиха на задната седалка.

— Аз не мога да го откарам у дома — каза Мери. — Не знам пътя.

Ви отиде до предната врата.

— Аз ще ви закарам. След двадесет минути съм тук, ченге.

— Внимавай с тях — промърмори Бъч.

Обърна се и откри, че Фюри и Тор се взираха в него с очакване. Беше свикнал с това. Без дори да се усети, отново влезе в ролята на детектив, разследващ убийства. И пое контрола в свои ръце.

— Ще ви кажа какво научих дотук. — Заведе двамата до задната част на къщата и посочи черните петна по земята. — Виждате ли тези изгорени следи по тревата? Бела е била отвлечена и пренесена през поляната от нейната къща дотук. Кървяла е и когато слънцето е изгряло, следите от кръвта ѝ са се превърнали в пепел. А защо е трябвало да я носи през поляната? Мисля, че убиецът е дошъл да търси Мери и ненадейно е срещнал Бела на това място. Тя е избягала в нейната къща и той е трябвало да я върне, сигурно защото колата му е била паркирана тук. Елате с мен, момчета.

Заобиколи къщата и тръгна към улицата, където до тротоара беше паркиран един „Форд Експлорър“.

— Хванали са Бела съвсем случайно и тази нощ са се върнали да довършат работата — тоест, да заловят Мери. Ви, искам да разбереш по регистрационните табели чия е колата? — Бъч огледа небето. Сипеха се леки снежинки. — Както вали тази гадост, следите отвън ще се изгубят, но мисля, че вече разбрахме каквото ни трябва. Нека да огледам джипа, докато вие разчистите телата на онези *лесъри*. Няма нужда да ви напомням да вземете от тях всичко, което ще свърши работа — портфейли, мобилни телефони. Дайте ги на Ви, когато се върне, за да занесе всичко в Дупката. И не влизайте в къщите, докато не завърши огледа.

Братята се заеха с работата, а Бъч събра влакна от всички повърхности в експлоръра с гъст гребен. Докато свърши, вампирите бяха приключили с изпаряването на *лесърите*.

— Джипът е чист като сълза, но е на някой си Устед. — Подаде регистрационния талон на Фюри. — Името сигурно е фалшиво, но един от вас, момчета, все пак ще провери ли адреса? Връщам се в къщата на Бела да довърша там.

Тор погледна часовника си.

— Ще проверим адреса на този Устед, после ще се върнем да охраняваме районите на цивилните. Освен ако не ти трябва помощ.

— Не, по-добре ще е, ако отида сам.

Братът помълча.

— Какво ще кажеш някой да те прикрива, ченге? Защото *лесърите* може да се появят

отново. Никой от тези тук не се измъкна, но когато не се върнат да докладват, някое от приятелчетата им може да дойде да провери какво става.

— Мога да се пазя и сам. — Бъч извади пистолета си и го прегледа. — Само че свърших патроните. Ще ми дадеш ли друг?

Фюри му подаде една „Берета“.

— Вземи този, пълен е.

Тор също не си тръгна, докато Бъч не взе и неговия „Глок“.

Бъч сложи единия пистолет в кобура си и с другия в ръка се затича през ливадата. Тялото му беше пълно с енергия и готово за действие. Прекоси разстоянието за нула време, почти без да се изпоти. Докато тичаше, умът му беше свеж като нощния въздух и прехвърляше списък с нещата, които трябва да свърши, и хипотези къде може да са отвели Бела.

Когато дотича до задната врата на къщата, с ъгъла на окото си долови движение вътре. Притисна гръб в стената до разбитата остъклена врата и освободи предпазителя на беретата. Откъм кухнята се чуваше звук от хрущане на стъкло. Някой се разхождаше вътре. Беше тежък.

Бъч почака, докато онзи се доближи, после скочи през вратата, вдигнал пистолета на нивото на гърдите.

— Аз съм, ченге — промърмори Зи.

Бъч вдигна дулото към тавана.

— Господи, можех да те гръмна.

Но Зи сякаш не се вълнуваше от факта, че едва не бе застрелян. Наведе се и започна да рови с пръст из парчетата строшени съдове.

Бъч свали сакото и нави ръкавите на ризата си. Нямаше намерение да отпраща Зи. Нямаше смисъл да влиза в спор с него, освен това братът се държеше много странно, сякаш беше във вцепенение. Мъртвешкото му спокойствие беше адски плашещо.

Зи вдигна нещо от пода.

— Какво е това? — попита Бъч.

— Нищо.

— Гледай да не разместиш нещо.

Бъч изруга наум и се огледа. Липсваше му старият партньор от полицията, Хосе. Липсваше му целият отдел „Убийства“. Липсваха му неговите хора от криминалната лаборатория.

Разреша си две секунди мрачно отчаяние, после се залови за работа. Започвайки от разбитата остъклена врата, беше готов да прегледа всеки сантиметър от къщата, даже ако това се проточеше до сутринта.

Мери донесе още една таблетка „Алка Зелцер“ от банята. Рейдж лежеше в леглото им, дишайки тежко, беше зле.

Той изпи лекарството и вдигна поглед към нея. Лицето му се напрегна, а очите му станаха подозрителни и тревожни.

— Мери... иска ми се да не беше видяла всичко това.

— Шшшт. Просто си почини малко. После ще имаме време да говорим.

Съблече се и се мушна до него. Веднага щом се сви в постелята, той я обгърна.

Огромното му тяло беше като живо одеяло.

Легнала до него, защитена и сигурна, се замисли за Бела.

Сърцето ѝ се сви и тя затвори очи. Ако вярваше в Бог, точно в този момент щеше да се моли. Вместо това, само се надяваше.

Сънят дойде неусетно. И продължи няколко часа, докато Рейдж не изкрещя силно:

— *Мери! Мери, бягай!*

Той размахваше ръце. Тя се хвърли между тях, притисна се до гърдите му, прегръщаше го, опитвайки се да го върне в леглото, говореше му. Ръцете му все още се мятаха напосоки, но тя ги хвана и сложи дланите му върху лицето си.

— Добре съм. Ето ме, тук съм.

— О, слава богу, Мери. — Погали бузите ѝ. — Не виждам добре.

На светлината от свещта тя сведе поглед към очите му, които бяха загубили фокус.

— Колко време отнема възстановяването? — попита тя.

— Ден или два. — Той се намръщи, после протегна крака. — Всъщност не съм толкова вцепенен, както обикновено. Стомахът ми е зле, но болките изобщо не са силни. Когато се променям...

Спря да говори и стисна челюсти. После полека я пусна, сякаш за да не се чувства тя като в капан.

— Не се тревожи — измърмори Мери. — Не ме е страх от теб, въпреки че знам какво криеш в себе си.

— По дяволите... Не исках да го виждаш. Никога. — Поклати глава. — Ужасно е.

Отвратително е.

— Не съм съвсем сигурна. Всъщност бях съвсем близо до него. До звяра. Толкова близо, колкото сме ти и аз сега.

Рейдж затвори очи.

— Стига, Мери! Не е трябвало да го правиш.

— Да, но ако не бях го направила, съществува щеше да изяде Ви и Зейдист. Буквално.

Но не се тревожи, разбирам се чудесно с твоя звяр.

— Друг път не го прави.

— Как пък не. Ти не можеш да го контролираш. Братята не могат да се справят с него. Но мен ме слуша. Независимо дали ти харесва или не, и двамата имате нужда от мен.

— Но той не е ли... грозен?

— Не. Не и за мен. — Целуна го силно по гърдите. — Той е плашещ, ужасен, могъщ и внушава страхопочитание. И ако някой се опита да ми направи нещо, това същество ще унищожи всичко наоколо. Кое момиче не би било очаровано? Освен това, след като видях как действат онези *лесъри*, мога само да ти благодаря. Чувствам се защитена. С теб и с дракона няма от какво да се страхувам.

Мери вдигна очи с усмивка и видя, че той мига бързо.

— О, Рейдж... всичко е наред. Недей...

— Мислех, че ако разбереш как изглежда, няма да можеш да ме погледнеш повече — каза той с дрезгав глас. — Че ще си спомняш само ужасното чудовище.

Тя го целуна и избърса една сълза от лицето му.

— То е само част от теб, не всичко. Ти си нещо повече от това. И аз те обичам. С него или без него.

Рейдж я придърпа към себе си, притисна главата ѝ към шията си и въздъхна дълбоко.

Тя запита:

— С него ли си се родил?

— Не. То е наказание.

— За какво?

— Убих една птица.

Мери го погледна недоверчиво. Рейдж приглади косата ѝ назад.

— Правех много по-лоши неща, но убийството на птицата преля чашата.

— Ще ми разкажеш ли?

Той дълго мълча.

— Когато бях млад, веднага след преобразяването, бях... неудържим. Имах страшно много енергия и сила и ги използвах неразумно. Не бях жесток, просто бях... глупав. Перчих се. Търсех да се сбия с някого. И, бъъ, спях с много жени-вампири, които не биваше да докосвам, защото бяха *шелан* на други мъже. Никога не съм го правил, за да ядосам техните *хелрен*, но вземах... всичко, което ми се предлагаше. Пиех, пуших опиум, започнах да вземам лауданум... Радвам се, че не ме познаваш такъв, какъвто бях тогава. Това продължи двадесет, тридесет години. Бях същинско бедствие, което си търсеше възмездие и, разбира се, срещнах една жена. Исках я, но тя беше въздържана и колкото повече се дърпаше, толкова по-твърдо ставаше решението ми да я имам. Това продължи, докато ме приеха в братството. Оръжията я възбуждаха. Бойците я възбуждаха. Искаше да бъде само с братята. Една нощ я заведох в гората и ѝ показах кинжалите и огнестрелните си оръжия. Тя си играеше с пушката. Господи, спомням си я в ръцете ѝ, беше от онези кремъклийки, които се правеха в началото на деветнадесети век.

„*Деветнадесети век? Мили боже, на колко години е?*“, чудеше се Мери.

— Както и да е, пушката гръмна в ръцете ѝ и чух, че нещо падна на земята. Беше сова. Една от онези прелестни бели сови. Още виждам червените петна от кръвта, която се просмукваше в перата ѝ. Когато вдигнах птицата и усетих колко е лека в ръцете ми, разбрах, че прекаленото безгрижие е вид жестокост. Разбираш ли, винаги си казвах, че щом нямам лоши намерения, каквото и да се случи, няма да е по моя вина. В онзи миг обаче осъзнах, че не съм прав. Ако не бях дал пушката си на жената, птицата нямаше да бъде простреляна. Бях отговорен, въпреки че не бях натиснал спусъка.

Прочисти гърлото си.

— Совата бе толкова безобидна. Изглеждаше така крехка и малка, в сравнение с мен. Кръвта ѝ изтичаше, тя умираше. Чувствах се... нещастен и се чудех къде да я заровя, когато Скрайб Върджин се появи пред мен. Беше бясна. Тя обича птиците, а забулената сова е нейният символ. Но, разбира се, убийството беше само част от проблема. Тя взе птицата от ръцете ми, вдъхна ѝ живот и я пусна в нощното небе. Испитах огромно облекчение, когато отлетя. Чувствах се така, сякаш всичките ми грехове са изтрити. Бях свободен, пречистен. Но тогава Скрайб Върджин се нахвърли върху мен. Прокле ме и оттогава всеки път, когато загубя контрол, звярът излиза. Това всъщност е съвършеното наказание. Научи ме да възпирам енергията си, настроенията си. Научи ме да се съобразявам с последствията от всичките си действия. Помогна ми да разбера каква сила се крие в тялото ми — което не бих осъзнал по друг начин.

Засмя се тихо.

— Скрайб Върджин ме мрази, но ми направи огромна услуга. Както и да е... Това е ужасната история. Убих птицата и получих звяра. Едновременно просто и сложно, нали?

Гърдите на Рейдж се надигнаха, докато си поемаше дълбоко въздух. Тя чувстваше разкаянието му така силно, сякаш беше нейно.

— Да, наистина — промърмори тя, като галеше рамото му.

— Добрата новина е, че горе-долу след деветдесет и една години наказанието ще свърши. — Смръщи вежди, сякаш обмисляше перспективата. — Чудовището ще си отиде.

Странно, изглеждаше малко неспокоен.

— Ще ти липсва, нали?

— Не. Не, аз... Ще бъде облекчение. Наистина.

Но лицето му остана навъсено.

Около девет часа на другата сутрин Рейдж се протегна в леглото и с изненада откри, че е добре. Никога преди не се бе възстановявал толкова бързо. Може би защото не се беше съпротивлявал на промяната. Изглежда, това беше начинът. Просто да се примириш.

Мери излезе от банята с купчина хавлии в ръце и се отправи към гардероба да ги пусне в улея за пране. Изглеждаше уморена и замислена. Имаше защо. Прекараха доста време тази сутрин, говорейки за Бела и въпреки че той направи всичко възможно, за да я успокои, и двамата знаеха, че положението е лошо. А тя имаше още една причина за притеснение.

— Искам днес да дойда с теб при лекарката — каза той.

Тя се върна в стаята.

— Събудил си се.

— Да. И искам да дойда с теб.

Тя се приближи до него. Имаше онзи неотстъпчив вид, който придобиваше всеки път, когато се готвеше да спори.

Той веднага се опита да предотврати най-очевидното възражение.

— Смени си часа за по-късно през деня. Сега слънцето залязва в пет и половина.

— Рейдж...

От тревогата гласът му стана рязък.

— Направи го.

Тя сложи ръце на хълбоците си.

— Не ми харесва да ми заповядваш.

— Нека се изразя по друг начин. Смени си часа, моля те.

Но тонът му си остана все така рязък. Беше твърдо решен да бъде до нея, когато тя научи новината. Каквато и да бе тя.

Мери посегна към телефона, като мърмореше под носа си през цялото време. Когато затвори, изглеждаше изненадана.

— Хм, доктор Делакроче ще ме приеме... ще ни приеме... тази вечер в шест часа.

— Добре. И съжалявам, че съм такъв инат. Просто трябва да съм с теб в този момент. Искам да съм част от това, доколкото мога.

Тя поклати глава и се наведе да вдигне една риза от пода.

— Ти си най-сладкият главорез, когото някога съм познавала.

Докато я гледаше как се движи, той почувства, че се втвърдява. Вътре в него звярът също се размърда, но в усещането имаше странно спокойствие. Не беше силен прилив на енергия, само тихо горене, сякаш съществуването бе доволно да споделя тялото му, без да го превзема. Съжителство, не надмощие.

Може би защото съществуването знаеше, че единственият начин да бъде с Мери беше чрез Рейдж.

Тя продължи да се движи из стаята, да подрежда.

— Какво гледаш?

— Теб.

Тя отметна косата си назад и се засмя.

— Значи зрението ти се е оправило.

— Както и други неща. Ела тук, Мери. Искам да те целуна.

— О, разбира се. Искаш да се извиниш, че си такъв грубиян, като ме подмамваш с

тялото си.

— Ще използвам всички средства.

Той отхвърли чаршафите и одеялото от себе си и плъзна ръка по гърдите си, а после по корема. И по-надолу. Очите ѝ се разшириха, когато той хвана ерекцията си в ръка. Докато той се галеше, ароматът на възбудата ѝ разцъфна в стаята като букет.

— Ела тук, Мери. — Той изви бедра. — Не съм сигурен дали го правя както трябва. Толкова по-хубаво е, когато ти ме докосваш.

— Ти си непоправим.

— Само искам малко напътствие.

— Като че ли ти трябва — промърмори тя, като събличаше пуловера си.

Любиха се бавно. Беше прекрасно. Но той не можа да заспи, когато след това я взе в прегръдките си. Нито тя.

Същата вечер, Мери се опитваше да диша нормално, когато взеха асансьора до шестия етаж на болницата. Вечерно време в „Сейнт Франсис“ беше по-тихо, но пак гъмжеше от хора.

Сестрата на регистратурата ги пусна да влязат, облече черешовочервеното си палто и си тръгна, заключвайки вратата след себе си. След пет минути доктор Делакроче влезе в чакалнята.

И почти успя да скрие факта, че е изненадана. Макар че Рейдж беше облечен като цивилен, в панталони и плетен пуловер с висока яка, дългото кожено палто, спускащо се от широките му рамене, правеше впечатление.

Освен това Рейдж беше... Рейдж. Непоносимо красив.

Лекарката се засмя.

— А, здравей, Мери. Заповядай в кабинета ми. Или сте заедно?

— Заедно сме. Това е Рейдж. Моят...

— Партньор — каза силно и ясно той.

Веждите на доктор Делакроче се вдигнаха и Мери не можа да сдържи усмивката си, въпреки че тялото ѝ бе много напрегнато.

Тримата тръгнаха по коридора покрай вратите на кабинетите, таблата в малките ниши и бюрата с компютри. Не си разменяха незначителни реплики. Нямаше бърборене за времето и предстоящите празници. Лекарката знаеше, че Мери не обича празни приказки.

Нещо, което Рейдж беше разбрал веднага — още при първата им среща в ресторанта.

Господи, сякаш беше преди години, помисли си Мери. И кой би си помислил, че накрая ще се озоват заедно тук?

Кабинетът на доктор Делакроче бе претъпкан с прилежно подредени купчини листове, папки и книги. На стената висяха дипломи от „Смит“ и „Харвард“, но онова, което Мери всеки път намираше за най-успокояващо, беше редицата буйно растящи африкански виолетки на перваза на прозореца.

Двамата с Рейдж седнаха, а лекарката отиде зад бюрото.

Преди тя да седне, Мери каза:

— И така, как ще ме лекувате и колко ще издържа?

Доктор Делакроче вдигна поглед над медицинските картони, химикалките и телефона върху бюрото си.

— Говорих с моите колеги от болницата, както и с други двама специалисти.

Прегледахме картоната ти и резултатите от вчера...

— Сигурна съм, че сте го направили. Сега ми кажете какви са.

Доктор Делакроче свали очилата си и пое дълбоко въздух.

— Мисля, че трябва да сложиш нещата си в ред, Мери. Не можем да направим нищо за теб.

В четири и половина сутринта Рейдж излезе от болницата напълно замаян. Изобщо не беше очаквал, че ще се прибере у дома без Мери.

Бяха я приели за кръвопреливане, защото нощните трески и изтощението очевидно бяха свързани с началото на панкреатит. Ако нещата вървяха добре, щяха да я изпишат на следващата сутрин, но никой не се ангажираше с каквито и да било обещания.

Ракът се развиваше бързо, за краткото време от редовния ѝ преглед преди седмица до кръвното изследване вчера раковите клетки се бяха удвоили. А доктор Делакроче и всички останали специалисти бяха единодушни, че заради лечението, през което вече бе преминала Мери, не можеха да предприемат нова химиотерапия. Черният ѝ дроб беше изтощен и нямаше да понесе нова доза химикали.

Господи. Беше готов за продължителна борба. И за много страдание, особено за нея. Но не и за смърт. Не и толкова скоро.

Имаха само няколко месеца. Пролетта. Може би лятото.

Рейдж се материализира в двора на имението и тръгна към Дупката. Не можеше да се върне в стаята им сам. Още не.

Застана пред вратата на Бъч и Ви, но не почука. Загледа се през рамо към фасадата на къщата и си спомни как Мери хранеше птичките. Представи си я там, на стъпалата, с прелестна усмивка на лицето и слънчевата светлина в косите.

Господи. Какво щеше да прави без нея?

Замисли се за силата и решителността в очите ѝ, след като се бе хранил от друга жена пред нея. За това, че го обичаше, въпреки че беше видяла звяра. За кротката, разтърсваща красота, за смеха ѝ и за стоманеносивите ѝ очи.

Спомни си онази нощ, когато беше излязла от къщата на Бела, тичайки боса на студа. Как се бе хвърлила в прегръдките му, как му беше казала, че не е добре... Най-сетне се беше обърнала за помощ към него.

Усети нещо върху лицето си.

О, по дяволите. Плачеше ли?

Да.

Пет пари не даваше, че се размеква.

Погледна надолу към чакъла на алеята и му мина абсурдната мисъл, че камъчетата са много бели на светлината на прожекторите. Както и хоросановата мазилка на стената, която ограждаше двора. И фонтанът в центъра, от който водата бе източена за през зимата...

Той замръзна. После изведнъж отвори очи.

Бавно се обърна към къщата и вдигна глава към прозореца на тяхната стая.

Решението го изпълни със сила и го понесе през фойето като вихър.

Мери лежеше в болничното легло и се опитваше да се усмихне на Бъч, който седеше на един стол в ъгъла, без да сваля шапката и очилата си. Дойде веднага след като Рейдж си тръгна, за да я пази до настъпването на нощта.

— Няма нужда да си любезна с мен в този момент — каза тихо Бъч, сякаш знаеше, че тя се мъчи да бъде мила. — Имаш си достатъчно проблеми.

Тя кимна и погледна през прозореца. Не усещаше иглата на системата в ръката си, изобщо не я болеше. Но пък беше толкова изтръпнала, че сигурно нямаше да почувства нищо, даже ако бяха забили гвоздеи във вените ѝ.

По дяволите. Най-сетне краят дойде. Неизбежната истина за смъртта най-после я застигна. Този път нямаше изход. Нищо не можеше да се направи, нямаше битка, която да води. Смъртта вече не беше абстрактна представа, а съвсем истинско, предстоящо събитие.

Не изпитваше смирение. Нито приемане. У нея имаше единствено ярост.

Не искаше да си отиде. Да остави мъжа, когото обича. Да се откаже от объркания хаос на живота.

Искам това да спре, помисли си тя. Някой... просто да го спре.

Затвори очи.

Докато всичко потъваше в мрак, видя лицето на Рейдж. В мислите си докосна бузата му с ръка и усети топлината на кожата и силните кости под нея. През ума ѝ запрепускаха думи, идваха от място, което не разпознаваше, отиваха... Никъде, предположи тя.

Не позволявай да си отида. Не ме карай да го оставям. Моля те.

Господи, просто ми позволи да остана тук при него и да го обичам още малко.

Обещавам, че няма да пропиляя нито миг, ще го прегърна и няма да го пусна никога...

Господи, моля те. Само спри това...

Мери започна да плаче, когато разбра, че се моли, моли се с цялата си душа, отворила сърцето си. Докато призоваваше нещо, в което дори не вярваше, наред отчаянието внезапно я озари странно откровение.

Значи затова майка ѝ бе вярвала. Сиси не искаше да се откаже от карнавала, не искаше въртележката да спре, не искаше да остави... Мери. По-скоро предстоящата раздяла с любовта, а не краят на живота, беше запазила вярата ѝ жива. Надеждата да получи още малко време да обича беше накарала майка ѝ да държи кръста над главата си, да гледа лицето на статуята, да произнася напразни молитви.

И защо нейният зов беше отправен към небето? Е, явно имаше някакъв смисъл. Дори когато вече няма надежда за тялото, сърцето иска да намери път и както става с всяка топлина, любовта се издига нагоре. Освен това стремежът да полети беше в природата на душата, защото домът ѝ вероятно беше на небето. Именно оттам идваха всички дарове като пролетни дъждове, летен бриз, есенно слънце и зимен сняг.

Мери отвори очи. Премигна, за да проясни погледа си и се загледа в светлината на раждащото се утро над града, това гнездо от сгради.

Моля те... Господи.

Нека да остана тук с него.

Не позволявай да си отида.

Рейдж се втурна в къщата, събличайки дългото си кожено палто, докато тичаше с тежки стъпки през фойето и нагоре по стълбите. Вече в стаята, махна часовника си и се преоблече в бяла копринена риза и панталони. Взе лакирана кутия от горния рафт на гардероба, отиде в центъра на спалнята и коленичи. Отвори кутията, извади наниз от черни перли, големи колкото стъклени топчета за игра, и закопча огърлицата около врата си.

Отпусна се върху петите си, сложи ръце с дланите нагоре върху бедрата си и затвори очи.

Забави дишането си и застана в положение, при което единствено костите го крепиха изправен. Изчисти ума си, колкото можа, и зачака, молейки се да го види единственото създание, което можеше да спаси Мери.

Перлите започнаха да затоплят кожата му.

Когато отвори очи, той се намираше в блестящ двор от бял мрамор. Фонтанът на това място беше прекрасен, водата искреше, докато се издигаше във въздуха и падаше обратно в басейна. В ъгъла имаше бяло дърво с бели цветове. Пойните птички, които сипеха трели в клоните, бяха единствените цветни петна в това място.

— На какво дължа това удоволствие? — каза Скрайб Върджин зад гърба му. — Със сигурност не идваш заради звяра. За него има още доста време, доколкото си спомням.

Рейдж остана на колене, с наведена глава, езикът му сякаш бе вързан. Разбра, че не знае откъде да започне.

— Такава тишина — промълви Скрайб Върджин. — Необичайно за теб.

— Искам да подбера думите си внимателно.

— Това е умно, боецо. Много умно. Особено като се вземе предвид за какво си дошъл.

— Вие знаете?

— Без въпроси — рязко произнесе тя. — Наистина започва да ми омръзва да повтарям това на братството. Може би, когато се върнеш, ще припомниш на останалите тези правила.

— Моите извинения.

Крайт на черната й роба се появи в полезрението му.

— Вдигни глава, боецо. Погледни ме.

Той пое дълбоко въздух и се подчини.

— Изпитваш много силна болка — каза тихо тя. — Усещам мъката ти.

— Сърцето ми кърви.

— За онази твоя жена.

Той кимна.

— Бих ви помолил да я спасите, ако това не е против желанието ви.

Скрайб Върджин се обърна настрани. После се понесе над мрамора и започна бавно да обикаля двора.

Той нямаше представа за какво си мисли тя. Нито дали изобщо е взела под внимание онова, за което я беше помолил. Знаеше само, че е излязла да се разходи. И може да си тръгне всеки момент.

— Няма да го направя, боецо — каза тя. Очевидно четеше мислите му. — Въпреки противоречията между нас няма да те изоставя по този начин. Отговори ми — какво ще кажеш, ако спасението на твоята жена зависи от това никога да не се освободиш от звяра? Ако за да остане жива тя, ще се наложи ти да носиш проклятието си, докато преминеш в

Небитието?

— С радост ще го запазя у мен.

— Ти го мразиш.

— Обичам я.

— Да, така е. Ясно е, че я обичаш.

В гърдите му се запали надежда. Едва се въздържахе да я попита дали са сключили сделката, дали Мери ще живее. Но нямаше да рискува да наруши крехкото равновесие на преговорите, като разгневи Скрайб Върджин с още един въпрос.

Тя се плъзна към него.

— Променил си се много, откакто се срещнахме насаме последния път в онази гора. И вярвам, че това е първата саможертва, която правиш в живота си.

Той въздъхна, вените му запулсираха от радостно облекчение.

— Няма нещо, което не бих сторил за нея. Няма нищо, което не бих пожертвал.

— В известен смисъл имаш късмет, че е така — промърмори Скрайб Върджин. — Защото, освен че ще запазиш звяра у себе си, искам да се откажеш от твоята Мери.

Рейдж трепна, убеден, че не е чул добре.

— Да, боецо. Разбираш ме прекрасно.

Смъртен студ премина през него и спря дъха му.

— Ето какво ти предлагам — каза. — Мога да променя онова, което съдбата ѝ е отредила, като я излекувам. Тя няма да остарее, никога няма да се разболее, ще реши сама кога да се оттегли в Небитието. И ще ѝ дам възможност да избере дали да приеме този дар. Когато ѝ направя предложението обаче, тя ще те забрави и независимо дали ще го приеме, или ще го отхвърли, ти и твоят свят ще останете завинаги непознати за нея. Също така няма да я познава никой от онези, които е срещала, включително *лесърите*. Ти ще бъдеш единственият, който ще я помни. И ако някога я доближиш, тя ще умре. Незабавно.

Рейдж се олюля и политна напред, като обви ръце около тялото си. Измина доста време, преди да успее да каже със свито гърло:

— Наистина ме мразите.

Лек токов удар премина през него и той разбра, че Скрайб Върджин го е докоснала по рамото.

— Не, боецо. Аз те обичам, дете мое. Наказанието със звяра беше, за да те научи да се въздържаш, да разбереш къде са твоите граници, да се обърнеш навътре към себе си.

Той вдигна очи към нея, без да го е грижа какво ще види тя в тях — омраза, болка или неудържимото му желание да изкрещи мислите си. Гласът му трепереше.

— Изтръгвате живота от мен.

— Това е целта — каза тя с невероятно нежен глас. — Ин и Ян, боецо. Твоят живот в преносен смисъл за нейния в буквален. Трябва да се запази равновесието, трябва да се правят жертви, за да се получават дарове. Ако спася жената заради теб, трябва да има голям залог от твоя страна. Ин и Ян.

Той наведе глава.

И *закрещя*. Крещя, докато кръвта нахлу в главата му и лицето му изтръпна. Докато очите му се насълзиха и едва не изскочиха от орбитите си. Докато гласът му се продра и заглъхна.

Когато замълча, фокусира погледа си. Скрайб Върджин беше коленичила пред него, робата ѝ се разпротря около нея като черно езеро върху белия мрамор.

— Боецо, бих ти спестила това, ако можех.

Господи, той почти й повярва. Гласът ѝ беше толкова глух и безизразен.

— Направете го — каза дрезгаво той. — Дайте ѝ нейния избор. Предпочитам тя да живее дълго и щастливо, без да ме познава, отколкото да умре сега.

— Така да бъде.

— Но ви моля... нека да се сбогувам с нея. За последен път.

Скрайб Върджин поклати глава.

Той усети раздираща болка, която нямаше да има край. Не би се учудил, ако видеше, че тялото му кърви.

— Моля ви...

— Или сега, или никога.

Рейдж потръпна. Затвори очи. Почувства смъртта да приближава с такава сигурност, сякаш сърцето му бе спряло да бие.

— Значи сега — прошепна той.

Когато Бъч се върна от болницата, първо се отби в кабинета на горния етаж в главната къща. Нямаше представа защо Рейдж му се обади и защо му каза да излезе от стаята на Мери. Първият му подтик беше да подхване спор с него, но гласът му звучеше странно, затова реши да остави нещата така.

Всички от братството бяха в стаята на Рот, мрачни и съсредоточени. И чакаха него. Докато се вираше в тях, Бъч се почувства, както някога, когато трябваше да докладва пред началниците си в полицията. След няколко месеца, прекарани в бездействие, беше доволен, че може да се върне към работата си. Въпреки че много съжеляваше, задето имат нужда от уменията му.

— Къде е Рейдж? — попита Рот. — Някой да го доведе.

Фюри изчезна. Когато се върна, остави вратата отворена.

— В банята е. Веднага ще дойде.

Рот погледна над бюрото към Бъч.

— И така, какво знаем?

— Не е много, макар едно нещо да ми дава надежда. Някои дрехи на Бела са изчезнали. Тя е подредена, така че мога да кажа, липсват само джинси и нощници, не дрехи, които би занесла на химическо чистене или нещо такова. Това ми дава надежда, че може би ще я оставят жива известно време. — Бъч чу вратата зад него да се затваря и разбра, че Рейдж е влязъл. — Така или иначе, и двата обекта, къщите на Мери и на Бела, бяха съвсем чисти, макар че ще направя още един оглед...

Бъч осъзна, че никой не го слуша. Обърна се.

В стаята беше влязъл призрак. Призрак, който много приличаше на Рейдж.

Братът беше облечен в бяло и носеше някакъв шал, омотан около врата си. Имаше и бели превръзки на двете китки. *Всички места, от които се тие*, помисли Бъч.

— Тя кога премина в Небитието? — попита Рот.

Рейдж само тръсна глава и отиде до един от прозорците. Втренчи се в него, макар че щорите бяха спуснати и не можеше да се види нищо.

Бъч, който беше смаян, че смъртта очевидно е настъпила толкова бързо, не знаеше дали да продължи или не. Хвърли поглед към Рот, който поклати глава и стана.

— Рейдж? Братко? Какво можем да направим за теб?

Рейдж погледна през рамо. Спря продължително поглед върху всеки един от мъжете в стаята, завършвайки с Рот.

— Не мога да изляза тази нощ.

— Разбира се, че няма. И ние ще останем и ще скърбим с теб.

— Не — остро изрече Рейдж. — Бела е някъде навън. Намерете я. Не я оставяйте... да си отиде.

— Няма ли нещо, което можем да направим за теб?

— Не мога... Разбрах, че не мога да се съсредоточа. Върху нищо. Наистина не мога...

— Очите на Рейдж се обърнаха към Зейдист. — Как живееш с това? С всичкия гняв. С болката. С...

Зи се размърда неловко и се загледа в пода. Рейдж обърна гръб на групата мъже. Тишината в стаята се проточи.

После с бавна, неравномерна крачка Зейдист се приближи до Рейдж. Застана

мълчаливо до него, не каза нищо, не вдигна ръка, не издаде нито звук. Само кръстоса ръце върху гърдите си и облегна рамо до неговото.

Рейдж подскочи от изненада. Двамата мъже се погледнаха един друг. После и двамата обърнаха очи към прозореца със спуснати щори.

— Продължавайте — каза Рейдж с мъртвешки глас.

Рот седна зад бюрото. И Бъч отново заговори.

До осем часа вечерта Зейдист беше приключил в къщата на Бела.

Изля последната кофа мръсна вода в кухненската мивка, после я прибра заедно с парцала за под в килера до вратата на гаража.

Сега къщата ѝ беше чиста и всичко си беше на мястото. Когато Бела се прибереше вкъщи, щеше да види, че всичко е наред.

Той опипа тънката верижка с малки диаманти около врата си. Беше я намерил на пода предишната вечер и след като поправи скъсаната брънка, си я сложи. Тя едва обхвана врата му.

Огледа кухнята още веднъж, после слезе по стълбите в спалнята ѝ. Беше сгънал внимателно дрехите ѝ. Беше затворил чекмеджетата на скрина. Беше подредил шишенцата с парфюми на тоалетката. Беше почистил с прахосмукачката.

Сега отвори гардероба и докосна блузите, пуловерите и роклите ѝ. Наведе се към дрехите и вдъхна дълбоко. Усещаше миризмата ѝ и ароматът изгаряше гърдите му.

Онези проклети негодници щяха да платят с кръвта си за нея. Щеше да ги разкъса с голи ръце, черната им кръв щеше да го залее като водопад.

Отиде до леглото ѝ и седна, а вените му пулсираха от желанието за мъст. Бавно, сякаш се страхуваше да не чупи рамката на леглото, той се отпусна назад и сложи глава върху възглавниците ѝ. Върху завивката имаше тетрадка с метална спирала и той я взе. Страниците бяха изписани с нейния почерк.

Той беше неграмотен, така че не можеше да разбере думите, но те бяха красиво подредени и почеркът ѝ се извиваше в прелестни шарки върху хартията.

На една страница случайно видя единствената дума, която можеше да разчете.

Зейдист.

Беше написала името му. Прелисти дневника, като се взираше внимателно. Напоследък често беше писала името му. Сърцето му се сви, когато си представи смисъла на думите.

Затвори тетрадката и я върна точно на мястото, откъдето я взе. После погледна надясно. Там, върху нощната масичка, имаше лента за коса, сякаш я беше свалила, преди да си легне. Взе я и уви черния сатен около пръстите си.

В дъното на стълбите се появи Бъч.

Зи скочи от леглото, сякаш го бяха хванали да прави нещо лошо. Кое то си беше точно така. Нямахше право да рови из личните вещи на Бела.

Но поне Бъч не изглеждаше по-спокоен от него. Той като че ли също беше изненадан от срещата им.

— Какво, по дяволите, правиш тук, ченге?

— Искан отново да огледам мястото. Но виждам, че те бива в домакинската работа.

Зейдист го изгледа гневно от другия край на стаята.

— Теб какво те засяга всичко това? Какво те е грижа, че са отвлекли една от нашите жени?

— Има значение.

— В нашия свят. Не в твоя.

Ченгето смръщи вежди.

— Ще ме прощаваш, Зейдист, но като имам предвид репутацията ти, теб какво те засяга всичко това?

— Просто си върша работата.

— Да, точно така. Тогава защо си губиш времето, излегнат на леглото й? Защо прекарваш часове наред, чистейки къщата й? И защо стискаш тази панделка толкова силно, че кокалчетата ти са побелели?

Зи погледна към ръката си и бавно я отпусна. После впи поглед в човека.

— Не се будалкай с мен, ченге. Ще си изпросиш нещо, което няма да ти хареса.

Бъч изруга.

— Виж, само искам да помогна да я намерим, Зи. Трябва... Това е важно за мен. Не ми харесва да насилват жени. Имам си гаден личен опит с този вид мръсотия.

Зейдист пхна сатенената лента в джоба си и започна да обикаля около него, като с всеки кръг се приближаваше все повече. Бъч приклепна в отбранителна позиция, очаквайки нападението.

Зи спря точно пред него.

— *Лесърите* сигурно вече са я убили, нали?

— Може би.

— Да, вероятно.

Зи се наведе и пое дълбоко въздух. Не усещаше от човека да се носи миризма на страх, въпреки че масивното му тяло беше напрегнато и готово за бой. Това беше добре. На ченгето щеше да му трябва доста кураж, ако наистина искаше да си играе в дяволския пясъчник на братството.

— Каж ми нещо — измърмори Зи. — Ще ми помогнеш ли да очистя *лесърите*, които са я отвлекли? Ще можеш ли, ченге? Защото... да ти кажа направо, ще полудея заради станалото.

Лешниковите очи на Бъч се присвиха.

— Ако са отнели нещо от теб, значи са отнели и от мен.

— Аз не знача нищо за теб.

— Виж, за това не си прав. Всички от братството се отнасят добре с мен, а аз не изоставям хората си, схващаш ли?

Зи измери човека с поглед. Излъчването на Бъч беше делово. Делово до мозъка на костите.

— Аз не съм по благодарностите — каза Зи.

— Знам.

Зи събра сили и протегна ръка. Испитваше нужда да скрепи договора между двамата, въпреки че усещането щеше да е противно. За щастие, ръкостискането на човека беше внимателно. Сякаш знаеше колко е трудно за Зейдист да се допре до някого.

— Ще ги подгоним заедно — каза ченгето, когато пуснаха ръцете си.

Зи кимна. И двамата тръгнаха нагоре.

Мери махна с ръка, когато големият мерцедес намали, за да спре пред болницата. Тя притича до колата толкова бързо, че Фриц едва бе успял да излезе, а тя вече беше вътре.

— Благодаря, Фриц! Слушай, позвъних шест пъти на Рейдж, но той не вдигна нито веднъж. Всичко наред ли е?

— Да. Видях вашия господар този следобед.

Тя се обърна към *догена*, светнала от радост.

— Добре! И тъй като е осем часът, за него все още е рано да излезе.

Фриц запали двигателя и внимателно се включи в движението.

— Има ли нещо, което бихте желали...

Мери се пресегна от мястото си, обви ръце около дребния старец и го целуна по бузата.

— Закарай ме по-бързо у дома, Фриц. По-бързо, отколкото някога си карал. Нарушавай всички правила за движение.

— Мадам?

— Чу ме. Колкото можеш по-бързо!

Фриц беше безкрайно объркан от вниманието ѝ, но своевременно се съвзе и настъпи газта.

Мери закопча предпазния колан, спусна сенника и се огледа в малкото осветено огледало. Ръцете ѝ трепереха, когато ги притисна до бузите си, а от устата ѝ се чуваше кикот — особено след като колата взе остро един завой и тя бе отхвърлена към вратата.

Когато запищяха сирени, тя се засмя още по-силно.

— Извинете, мадам. — *Догенът* хвърли поглед към нея. — Но трябва да избегна полицията и може би това ще ви причини неудобство.

— Покажи им как се кара, Фриц.

Догенът щракна някакъв ключ и всички вътрешни и външни светлини на колата изгаснаха. После „Мерцедес“-ът изрева, което ѝ напомни за онова пътуване през планината с Рейдж.

Е, само че тогава имаха фарове.

Хвана се здраво за предпазния колан и извика през оглушителния шум на свистящите гуми:

— Каж ми, че имаш съвършено нощно зрение или нещо такова!

Фриц ѝ се усмихна спокойно, сякаш си бърбеха в кухнята.

— О, да, мадам. Съвършено.

Той заобиколи някакъв миниван, като сви рязко вляво и след това прелетя като куршум по една странична улица. Настъпи рязко спирачките, за да избегне сблъсък с един пешеходец, после, когато тясната улица се освободи, отново настъпи газта. Премина неочаквано в лентата за насречно движение, профуча пред някакво такси, избегна сблъсък с автобус. Дори принуди шофьора на един спортен джип, голям колкото презокеански лайнер, да се поколебае, преди да мине пред него.

Старчето беше истински художник зад волана. Е, наистина можеше да го споходи съдбата на Джаксън Полък^[1], но въпреки това бе изумителен.

„Мерцедес“-ът внезапно спря на едно място за паркиране. На главната улица. Просто така.

Хорът от сирени стана толкова силен, че тя трябваше да крещи.

— Фриц, те ще...

Два полицейски автомобила профучаха край тях.

— Още един момент, мадам.

По улицата бързо премина още един полицейски автомобил. Фриц потегли бавно, после продължи, увеличавайки скоростта.

— Чудесен номер, Фриц.

— Без да се обиждате, мадам, умовете на хората се манипулират много лесно.

Докато колата летеше по шосето, тя се смееше, въртеше се на мястото си и барабанеше с пръсти върху страничните облегалки на седалката. Пътуването сякаш нямаше да свърши никога.

Когато стигнаха до външната двойна врата на имението, тя беше толкова развълнувана, че наистина трепереше. И в мига, в който спряха пред къщата, изхвърча от колата, без дори да си даде труда да затвори врата.

— Благодаря, Фриц! — викна тя през рамо.

— Няма защо, мадам!

Мери се втурна през вестибюла, после нагоре по стълбището, като прескачаше стъпала. Докато завиваше на горната площадка, тичайки с всички сили, чантата ѝ закачи една лампа. Тя моментално се върна обратно и я изправи, преди лампата да се разбие на земята.

Смееше се на глас, когато се спусна в спалнята им...

И се закова на място.

Рейдж бе коленичил гол върху някаква черна плоча в средата на стаята. Беше в транс. Имаше бели превръзки около врата и китките. Върху килима капеше кръв, макар че тя не виждаше откъде.

Лицето му изглеждаше остаряло с няколко десетилетия, откакто го видя за последен път.

— Рейдж?

Очите му бавно се отвориха. Бяха замъглени, угаснали. Той премигна, обърнат към нея и смръщи вежди.

— Рейдж? Какво става?

Гласът ѝ сякаш го изтръгна от унеса.

— Какво...? — Той замълча. После тръсна глава, сякаш искаше да пропъди някакво видение. — Какво правиш тук?

— Излекувана съм! Това е чудо!

Тя се втурна към него, но той отскочи встрани с вдигнати ръце, като се оглеждаше трескаво.

— Излез отгук! Тя ще те убие! Ще си вземе всичко обратно! О, господи, махни се от мен!

Мери се закова на място.

— За какво говориш?

— Приела си дара, нали?

— Ти откъде... знаеш за този странен сън?

— Прие ли дара?

Господи. Рейдж се бе побъркал напълно. Той се тресеше гол, бял като платно, от

коленете му течеше кръв.

— Успокой се, Рейдж. — Изобщо не си беше представяла разговора така. — Не знам за какъв дар говориш. Но чуй това! Заспах, докато пак ми правеха томография, и нещо стана с машината. Мисля, че някаква част е изгоряла или нещо такова, не знам. Казаха, че имало някакъв блясък. Както и да е, когато ме върнаха горе, ми взеха кръв и всичко беше идеално. Идеално! Чиста съм! Никой няма представа какво е станало. Сякаш левкемията просто е изчезнала, а черният ми дроб се е оправил. Наричат ме медицинското чудо!

От нея струеше щастие. Докато Рейдж не я хвана за ръцете и ги стисна толкова силно, че я заболя.

— Трябва да си тръгнеш. Веднага. Не бива да ме познаваш. Трябва да си вървиш. Никога повече не се връщай тук.

— Какво?

Той започна да я бута, за да излезе от стаята, а когато тя се възпротиви, я повлече.

— Какво правиш? Рейдж, аз не...

— Трябва да си вървиш!

— Боецо, вече можеш да спреш.

Студено ироничният женски глас спря и двамата.

Мери погледна през рамо. В ъгъла на стаята имаше дребна фигура, изцяло покрита в черно. Изпод красиво спускащите се дипли на робата ѝ струеше светлина.

— Моят сън — прошепна Мери. — Вие сте жената от съня ми.

Ръцете на Рейдж първо я притиснаха силно, после я отблъснаха.

— Не съм я доближавал, Скрайб Върджин. Кълна се, не съм...

— Бъди спокоен, боецо. Знам, че спази уговорката. — Дребната фигура се плъзна към тях. Не пристъпваше, а се носеше през стаята. — И всичко е наред. Само че пропусна една малка подробност за състоянието ѝ — нещо, което не знаех, преди да се заема с нея.

— Какво?

— Пропусна да ми кажеш, че тя вече не може да има деца.

Рейдж погледна Мери.

— Не знаех.

Мери кимна и обви ръце около тялото си.

— Истина е. Аз съм неплодна. От лечението е.

— Ела тук, мила. Сега ще те докосна.

Мери пристъпи замаяна напред, когато изпод коприната се показа ръка от светлина. Когато дланите им се докоснаха, почувства топлина, сякаш от слаб ток.

Женският глас беше дълбок и силен.

— Съжалявам, че способността ти да дадеш живот е била отнета от теб. Винаги ме е поддържала радостта от моето творение и съм много натъжена от това, че никога няма да държиш в ръцете си плът от твоята плът, че никога няма да видиш очите си да те гледат от нечие друго лице, че никога няма да смесиш собствената си природа с тази на мъжа, когото обичаш. Това, което си изгубила, е достатъчна жертва. Да ти отнема и боеца... е прекалено. Както ти казах, давам ти вечен живот, докато решиш да преминеш в Небитието по собствена воля. И имам чувството, че ще направиш избора си, когато дойде ред на този воин да напусне земята.

Тя пусна ръката на Мери. И цялата радост, която я бе изпълвала, изчезна. Искаше ѝ се да заплаче.

— О, по дяволите — каза тя. — Още сънувам, нали? Това е само сън. Трябваше да се сетя...

Изпод робата долетя тих женски смях.

— Върви при своя боец, мила. Почувствай топлината на тялото му и повярвай, че е истина.

Мери се обърна. Рейдж също се взираше невярващо във фигурата.

Тя пристъпи към него, обгърна го с ръце и чу как сърцето бие в гърдите му.

Черната фигура изчезна, а Рейдж заговори на древния език. Думите се редяха толкова бързо от устата му, че тя не би ги разбрала, дори ако бяха на английски.

Молитви, помисли си. Той се молеше.

Най-сетне Рейдж спря и сведе поглед към нея.

— Позволи ми да те целуна, Мери.

— Чакай, ще ми кажеш ли, ако обичаш, какво стана току-що? И коя е тази жена?

— После. Не мога... В момента не мога да мисля съвсем ясно. Всъщност по-добре е да легна за малко. Струва ми се, че ще загубя съзнание, а не искам да падна върху теб.

Тя прехвърли тежката му ръка върху раменете си и го хвана здраво през кръста. Той се облегна на нея, а тя изпъшка от тежестта.

Веднага след като Рейдж легна, тя махна тънките бели шалове от китките и врата му. Тогава видя, че в кръвта по краката му има светещи искрици. Огледа черната плоча. Върху нея имаше нещо като парчета натрошено стъкло. Или диаманти? Господи, беше стоял на колене върху тях. Нищо чудно, че беше нарязан така.

— Какво правеше? — попита тя.

— Жалеех.

— Защо?

— Ще ти кажа по-късно.

Той я придърпа върху гърдите си и я притисна силно.

Потопена в усещането за тялото му под нейното, тя се чудеше дали е възможно наистина да се случват чудеса. Но не просто обикновен късмет, а истински мистични чудеса. Спомни си как лекарите се щураха край нея с резултатите от кръвните ѝ изследвания и картоните ѝ. Усети токовия удар, който премина през ръката ѝ и стигна до гърдите ѝ, когато я докосна облечената в черна роба фигура.

И се замисли за отчаяните молитви, които беше отправила към небето.

Да, реши Мери. В света се случват чудеса.

Започна да се смее и да плаче едновременно, приемайки с радост думите, с които Рейдж се опитваше да я успокои. Малко по-късно тя каза:

— Само майка ми би повярвала в това.

— В какво би повярвала?

— Майка ми беше добра католичка. Вярваше в Бог, в спасението и във вечния живот.

— Целуна го по врата. — Така че веднага би повярвала във всичко това. И щеше да е убедена, че Божията майка току-що е била тук под онази черна роба.

— Всъщност, това беше Скрайб Върджин. Която може да е много други неща, но не и майката на Исус. Поне не и според това, което знаем от нашите предания.

Тя вдигна глава.

— Знаеш ли, мама винаги ми казваше, че ще бъда спасена, независимо дали вярвам в Бог или не. Беше сигурна, че Божията милост няма да ме изостави заради името, с което ме е

кръстила. Често повтаряше, че всеки път, когато някой ме вика или пише името ми, или си мисли за мен, аз ще бъда защитена.

— Името ти?

— Мария. Нарекла ме е на Дева Мария.

Рейдж спря да диша. После се засмя тихо.

— Какво е толкова смешно?

Очите му бяха ярка, блестяща, зеленикава синева.

— Просто Ви... е, да, Вишъс никога не греша. О, Мери, моя прекрасна девице, ще ми позволиш ли да те обичам, докато съм жив? И когато премина в Небитието, ще дойдеш ли с мен?

— Да. — Тя го погали по бузата. — Не ти ли е неприятно, че не мога да ти родя деца?

— Ни най-малко. Имам теб, това е единственото, което има значение.

— Нали знаеш, че винаги може да си осиновим — промърмори тя. — Вампирите изобщо осиновяват ли деца?

— Ами попитай Тормент и Уелси. Мога да ти кажа, че вече приемат Джон като тяхно собствено дете. — Рейдж се усмихна. — Ако искаш дете, ще ти намеря. А може и аз да се окажа добър баща.

— Мисля, че ще си повече от добър.

Тя се наведе да го целуне, но той я спря.

— Има още нещо.

— Какво?

— Звярът няма да си отиде. Сключих нещо като сделка със Скрайб Върджин...

Мери се отдръпна.

— Сключил си сделка?

— Трябваше да направя нещо, за да те спася.

Тя се взря смаяна в него, после затвори очи. Той беше задвижил нещата, той я беше спасил.

— Мери, трябваше да разменя нещо...

Тя го целуна силно и прошепна:

— О, господи, обичам те!

— Дори ако това означава, че ще трябва да живееш със звяра? Защото сега проклятието е постоянно. Не може да бъде отменено. Завинаги е.

— Казах ти, нямам нищо против него — засмя се тя. — Той е толкова сладък, прилича малко на Годзила. И ще го приема като добра сделка — давам едно, получавам две.

Очите на Рейдж светнаха в бяло, когато я обърна по гръб и притисна устни в шията ѝ.

— Радвам се, че го харесваш — промърмори той, а ръцете му дърпаха блузата ѝ нагоре. — Защото и двамата ти принадлежим. Докогато ни искаш.

— Искам ви завинаги — каза тя, предавайки се на порива. И се потопи в насладите на любовта.

---

[1] Пол Джаксън Полък (1912–1956) — американски художник, основна фигура в абстракционизма. Рисува, нанасяйки боите по нетрадиционен начин, като ги разлива, капе, плиска. Загива в автомобилна катастрофа. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.